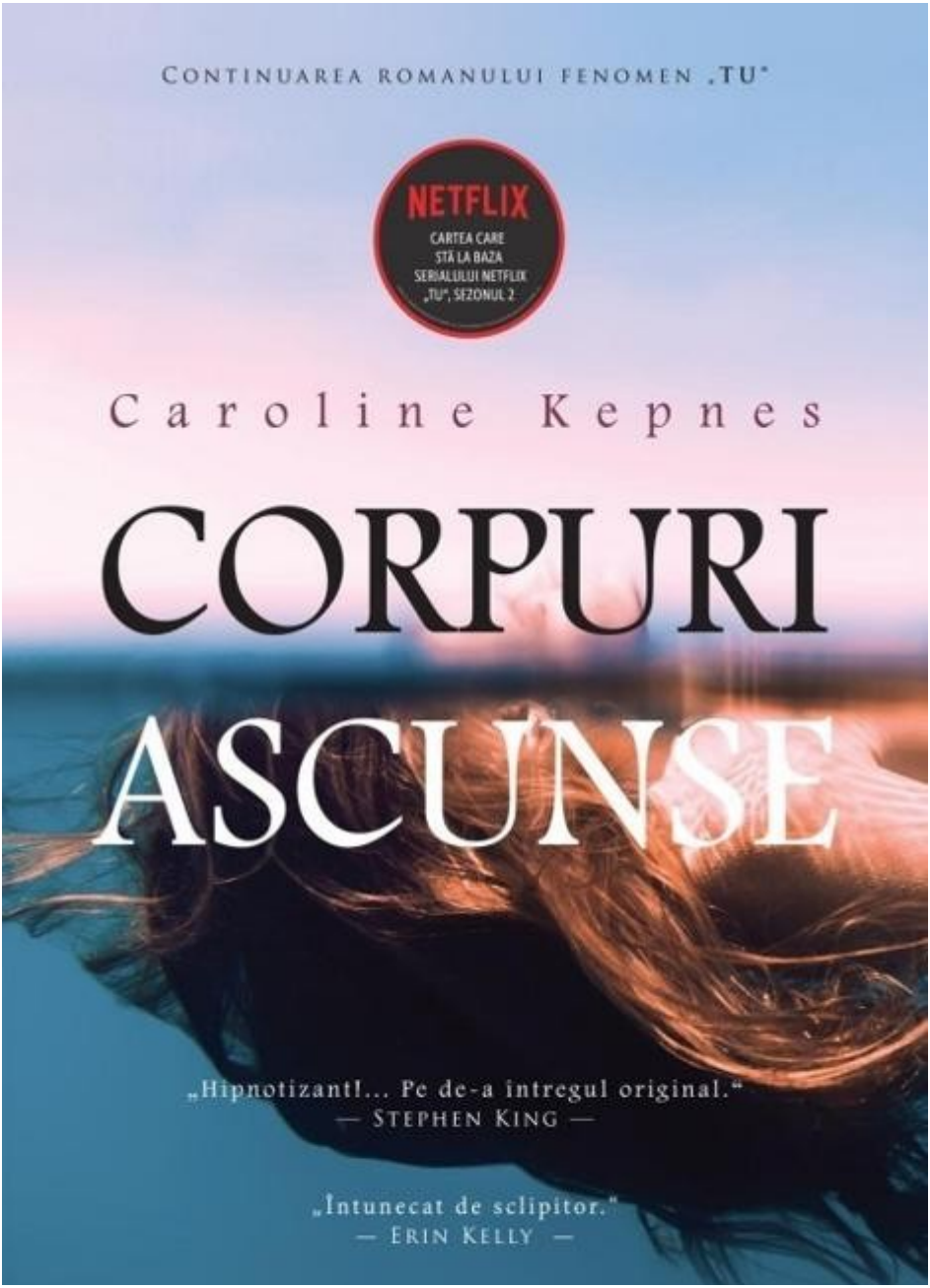
CONTINUAREA ROMANULUI FENOMEN „TU"
NETFLIX
CARTEA CARE STĂ LA BAZA SERIALULUI NETFLIX „TU", SEZONUL 2
Caroline Kepnes
CORPURI ASCUNSE
„Hipnotizant!... Pe de-a întregul original."
— STEPHEN KING —
„Întunecat de sclipitor."
— ERIN KELLY —

Caroline Kepnes

Corpuri ascunse

Traducere din limba engleză de

Anca Zaharia

Editura Herg Benet

2019

Caroline Kepnes

Hidden Bodies

Copyright © 2015

Published in agreement withAlloy Entertainment, LLC

© 2019 Editura Herg Benet, pentru prezenta ediţie digitală

Editura Herg Benet

Bucureşti, România

www.hergbenet.ro

carte@hergbenet.ro

Concept grafic: © TheSpartan Bureau

Foto copertă: artifirsov | Adobe®

ISBN ePub: 978-606-763-249-1

Această carte este o operă de ficţiune. Orice asemănare cu locuri sau personaje reale este întâmplătoare sau presupune o intenţie artistică. Această carte este protejată de legea drepturilor de autor. Te rugăm să nu reproduci textul fără acordul expres al editurii, indiferent de suportul fizic sau electronic, în afara limitelor legale de citare pentru utilizarea în recenzii sau în contexte de promovare. Sprijină şi tu creativitatea. Îţi mulţumim.

Cartea aceasta e pentru tine, mamă.

Îţi mulţumesc pe viaţă.

1

Cumpăr violete pentru Amy. Nu trandafiri. Trandafirii sunt pentru oamenii care au făcut ceva greşit. De data asta, totuşi, am făcut totul bine. Sunt un iubit bun. Am ales bine. Amy Adam trăieşte în prezent, nu în computer.

— Violetele sunt floarea statului Rhode Island, îi spun tipului care îmi împachetează florile.

Mâinile lui neglijente, murdare, ating în treacăt petalele, petalele mele. New York Futut.

— Pe bune? chicoteşte. În fiecare zi înveţi câte ceva nou.

Plătesc numerar şi ies cu violetele mele în East Seventh Street. E cald pentru luna mai şi simt mirosul florilor. Rhode Island. Am fost în Rhode Island. Iarna trecută am fost în Little Compton. Îndrăgostit lulea, eram siderat că iubita mea – odihneşte-te în pace, Guinevere Beck – era în pericol din cauza prietenei ei instabile emoţional – odihneşte-te în pace, Peach Salinger.

Cineva mă claxonează şi eu îmi cer scuze. Îmi dau seama când ceva e vina mea şi, când te arunci pe trecere pe culoare intermitentă, e vina ta.

Cum a fost vina mea şi iarna trecută. Mi-am revăzut mental greşeala de zeci de ori pe zi. Cum mă ascundeam în dulapul de la etajul casei familiei Salinger. Cum a fost nevoie să mă piş, dar nu aveam unde. Aşa că am făcut-o

într-o cană – o cană de ceramică – şi am pus cana jos, pe podeaua din lemn masiv a dulapului. Am fugit cu prima ocazie şi n-are rost să o dau cotită: am uitat cana acolo.

Din acea zi, sunt un alt om. Nu te poţi întoarce ca să schimbi trecutul, dar poţi merge înainte, devenind o persoană care îşi aminteşte. Acum sunt dedicat detaliilor. De exemplu, îmi aduc aminte cu precizie totală momentul în care Amy Kendall Adam s-a întors la Mooney Rare and Used şi în viaţa mea. Îi văd zâmbetul, părul ciufulit (blond) şi CV-ul ei (minciuni). Asta a fost acum cinci luni şi atunci susţinea că îşi caută de lucru, dar ştiu şi eu, cum o ştii şi tu, că de fapt mă căuta pe mine. Am angajat-o, iar a doua zi a venit la timp, cu un caiet cu spiră şi o listă de cărţi rare pe care voia să le vadă. Avea o caserolă din sticlă cu superfructe şi mi-a spus că acestea te ajută să trăieşti o eternitate. I-am spus că nimeni nu trăieşte atât şi ea a râs. Râdea frumos, cu uşurinţă. Şi avea şi mănuşi de latex.

Am ridicat una.

— Ce sunt astea?

— Ca să nu fac rău cărţilor, mi-a explicat.

— Am nevoie de tine în faţă, am contracarat. E un loc de muncă obişnuit, în mare parte reumpli rafturile, ai grijă de casă.

— Bine, mi-a spus. Dar ştiai că există exemplare din Alice în Ţara Minunilor care valorează peste un milion de dolari?

Am râs.

— Nu-mi place că-ţi frâng inima, dar nu avem nicio Alice jos.

— Jos? a întrebat. Acolo ţineţi cărţile speciale?

Am vrut să-i pun mâna pe spate şi să o conduc jos, în cuşcă, acolo unde cărţile speciale sunt restaurate, puse în cutii, salvate. Am vrut să o dezbrac şi să ne încuiem acolo şi să o am. Dar aveam răbdare. I-am dat un W-9[1] şi un pix.

— Ştii, aş putea merge cu tine la vânzările din curţi, să căutăm cărţi vechi, a spus. Niciodată nu ştii ce găseşti la vânzările din curţi.

Am zâmbit.

— Doar dacă promiţi să nu mai spui vânzare din curţi.

Amy a zâmbit. Din punctul ei de vedere, dacă avea să lucreze aici, voia să îşi pună amprenta. Voia să mergem la vânzări de proprietăţi şi să vânăm bibliotecile care se goleau şi să ne înfigem mâinile în cutiile goale de pe stradă. Voia să muncim împreună şi aşa ajungi să cunoşti pe cineva atât de repede, atât de bine. Intraţi împreună în încăperi goale, mucegăite, şi ieşiţi în fugă la aer curat şi râdeţi şi sunteţi de acord că singurul lucru rămas de făcut este să luaţi ceva de băut. Am devenit o echipă.

O bătrână care îşi împinge cadrul cu care merge mă priveşte. Eu zâmbesc. Arată spre violete.

---

[1] Formular care se completează ca o cerere pentru numărul de identificare şi certificare a plătitorului de taxe, astfel încât informaţiile necesare plătitorului de venit pe anul respectiv să ajungă la acesta; nu se trimite la stat, odată cu celelalte acte de angajare, ci se foloseşte strict în scopuri de efectuare a plăţilor (n.tr.).

— Eşti băiat bun.

Sunt. Îi mulţumesc şi-mi văd de drum.

Eu şi cu Amy am început să ne vedem cu câteva luni în urmă, după ce am fost în Upper East Side, în atelierul unui tip mort. M-a tras de reverul jachetei albastre pe care mi-o cumpărase – cu cinci dolari – dintr-un garaj. Negocia să dau şapte sute pe o ediţie semnată, dar învechită, de Parada de Paşte.

— Amy, am şoptit. Yates nu e căutat acum şi nu prevăd să îşi revină pe piaţă.

— Dar îl ador, a implorat. Cartea asta e totul pentru mine.

Aşa-s femeile. Emotive. Nu poţi face afaceri aşa, dar nici nu te poţi uita la Amy, cu ochii ei mari şi albaştri şi cu părul blond lung ca dintr-un cântec de la Guns N’ Roses şi să-i spui nu.

— Ce pot să fac ca să te răzgândeşti? s-a milogit.

O oră mai târziu, eu eram proprietarul unei Parade de Paşte supraevaluate şi Amy îmi sugea pula în baia celor de la Starbucks în Midtown şi toată chestia asta era mult mai romantică decât sună pentru că ne plăceam unul pe celălalt. Aia nu era o muie, prieteni, era o felaţie. S-a ridicat şi eu i-am tras în jos blugii masculini şi m-am oprit brusc. Ştiam că nu-i plăcea să se epileze; picioarele îi erau adesea ţepoase şi ţine mult la economisirea apei. Dar nu mă aşteptam la un tufiş. M-a sărutat.

— Bun-venit în junglă.

De asta zâmbesc mergând şi asta înseamnă fericirea. Eu şi cu Amy suntem mai sexy decât Bob Dylan şi Suze Rotolo pe coperta The Freewheelin' şi suntem mai deştepţi decât Tom Cruise şi Pénelope Cruz în Vanilla Sky. Avem un proiect: strângem exemplare din Complexul lui Portnoy. E una dintre cărţile noastre preferate şi o recitim împreună. Ea şi-a subliniat paragrafele favorite cu un marker şi eu i-am cerut să folosească ceva mai delicat.

— Eu nu-s delicată, mi-a spus. Urăsc ce e delicat.

Amy e fata-marker, e pasionată. Iubeşte în draci Complexul lui Portnoy şi eu vreau să deţin la subsol toate exemplarele galben închis apărute vreodată, astfel încât doar eu şi cu Amy să le putem atinge. Nu am voie să am stoc prea mare la un titlu, dar îmi place să o fut pe Amy lângă peretele nostru cu cărţi galbene. Philip Roth ar fi de acord. A râs când i-am spus şi ei asta şi a zis că ar trebui să-i trimitem o scrisoare scriitorului. Ce imaginaţie are, ce inimă!

Îmi sună telefonul. De la Gleason Brothers Electricians, pentru dezumidificator, dar mai poate aştepta. Am un e-mail de la BuzzFeed despre o listă cu ceva librării indie faine, dar şi asta poate să aştepte. Totul poate fi pus în aşteptare când ai parte de iubire în viaţa ta. Când poţi să mergi pe stradă, pur şi simplu, imaginându-ţi fata pe care o iubeşti goală pe un munte de Complexe.

Ajung la Mooney Books şi clopoţelul de la intrare sună când deschid uşa. Amy îşi încrucişează braţele şi mă priveşte şi poate că e alergică la flori. Poate că violetele-s de căcat.

— Ce s-a întâmplat? întreb şi sper că nu e ăsta începutul sfârşitului, când fata devine o javră, când mirosul de maşină nouă se evaporă.

— Flori? întreabă. Ştii ce-mi doresc mai mult decât florile?

Dau din cap.

— Chei, răspunde. Tocmai a fost aici un tip şi i-aş fi putut vinde Yates-ul, dar nu i l-am putut arăta pentru că nu am chei.

Pun florile pe tejghea.

— Mai încet. I-ai luat numărul de telefon?

— Joe, spune bătând din picior. Iubesc afacerea asta. Şi ştiu că-s o fată proastă şi n-ar trebui să-ţi spun cât de implicată mă simt. Dar te rog. Vreau cheile.

Nu spun nimic. Trebuie să memorez totul, să pun totul la păstrare sub lacăt, zumzetul încet al muzicii – Sweet Virginia, de la Rolling Stones, unul dintre favoritele mele – şi modul în care cade lumina acum. Nu încui uşa. Nu întorc semnul cu DESCHIS. Trec de cealaltă parte a tejghelei şi o iau în braţe, o strâng şi o sărut, iar ea mă sărută înapoi.

NICIODATĂ nu am dat cuiva o cheie. Dar aşa trebuie să se întâmple. Viaţa trebuie să se extindă. Patul trebuie să fie destul de mare, încât să mai încapă şi altcineva şi, atunci când apare acel cineva, e treaba ta să primeşti în pat acea persoană. Îmi trăiesc viitorul. Plătesc mai mult ca să primesc chei personalizate, roz şi cu floricele. Şi când pun chestiile astea metalice roz în palma lui Amy, ea le sărută.

— Ştiu că e uriaş acest gest, spune. Îţi mulţumesc, Joe. Le voi păzi cu preţul vieţii.

În acea seară vine la mine şi ne uităm la unul dintre filmele ei cretine – Cocktail, aia e, nimeni nu-i perfect – şi facem sex, comandăm pizza şi se strică aerul condiţionat.

— Să sunăm pe cineva? întreabă ea.

— Dă-l în pulă, spun. Mâine e Ziua Eroilor.

Zâmbesc şi o ţintuiesc la pământ şi picioarele ei nerase le zgârie pe ale mele şi de-acum sunt deja obişnuit cu asta. Îmi place. Îşi linge buzele.

— Ce pui la cale, Joe?

— Du-te acasă şi fă-ţi bagajul, spun. Am de gând să închiriez o Corvette mică şi roşie şi să plecăm de aici.

— Eşti nebun, zice. Şi unde mergem noi în această Corvette mică şi roşie?

O muşc de gât.

— O să vezi.

— Mă răpeşti? întreabă.

Şi dacă asta e ceea ce îşi doreşte, atunci da.

— Ai două ore la dispoziţie. Du-te şi fă-ţi bagajul.

2

SE epilase; ştiam că poate. Şi eu m-am ţinut de cuvânt. Chiar am închiriat o decapotabilă roşie. Suntem genul ăla de figuranţi şi trecem prin partea împădurită din Rhode Island. Suntem cel mai rău coşmar al tău. Suntem fericiţi. Nu avem nevoie de tine, oricine ai fi. Ne doare-n pulă de tine, de ce crezi despre noi, de ce ne-ai făcut. Eu sunt la volan şi Amy e iubita ideală şi asta e prima vacanţă împreună. În sfârşit. Am parte de iubire.

Prelata e coborâtă şi cântăm împreună Goodbye Yellow Brick Road. Eu am ales acest cântec deoarece îmi iau revanşa pentru toate lucrurile frumoase din lume care au fost corupte de iubita mea, bolnavă, în mod tragic, Guinevere Beck. (Acum îmi dau seama că suferea de tulburare de personalitate borderline. Nu ai cum să repari aşa ceva.) Beck şi prietenele ei groaznice au stricat atât de multe lucruri pentru mine. Nu mai puteam merge nicăieri în New York fără să mă gândesc la Beck. Crezusem că nu aveam să-l mai ascult niciodată pe Elton John pentru că muzica lui se auzea când am omorât-o pe Peach.

Amy mă atinge pe umăr şi-mi arată un şoim pe cer. Zâmbesc. Nu e genul de idioată care trebuie să dea mai încet muzica pentru a discuta despre pasăre şi aprofundeze subiectul. Doamne, fainã e. Dar indiferent cât de frumos e totul, adevărul e mereu acolo:

Am uitat să iau cana.

Fututa aia de cană mă bântuie. Şi înţeleg că există consecinţe. Nu sunt unic; a fi în viaţă presupune şi o cană cu urină undeva, acolo. Dar nu mă pot ierta pentru că am dat-o în bară, ca o gagică care „uită” un cardigan după o

aventură de o noapte. Cana aia e o tâmpenie. O greşeală. Dovada că nu sunt perfect, deşi de obicei sunt atât de precis, de atent. N-am făcut un plan ca să iau cana de acolo, dar Amy mă face să-mi doresc să-l fi făcut. Vreau ca lumea să fie curată pentru noi, curată ca după produsele Lysol.

Acum îmi oferă ochelarii ei de soare:

— Conduci, spune. Ai mai multă nevoie de ei decât mine.

Ea e anti-Beck; ei îi pasă de mine.

— Merci, Ame.

Mă sărută pe obraz şi viaţa e un vis de om bolnav şi mă întreb dacă nu-s în comă, dacă nu e totul doar halucinaţie. Iubirea îţi fute viziunea şi eu n-am ură în inimă. Amy o îndepărtează pe toată, vindecătoarea mea, frumuseţea mea anestezică. În trecut aveam tendinţa de a fi pasional; se poate chiar spune obsedat. Beck era atât de praf încât, pentru a putea avea grijă de ea, a trebuit să o urmăresc acasă şi să-i sparg e-mail-ul şi să-mi fac griji despre Facebook-ul şi Twitter-ul ei, despre mesajele scrise non-stop, toate contradicţiile, minciunile. Cu ea am făcut o alegere proastă şi am suferit urmările. Mi-am învăţat lecţia. Cu Amy funcţionează pentru că nu o pot urmări pe internet. Fii atent: nu există acolo. Nu are Facebook, Twitter, Instagram, nici măcar adresă de e-mail. Foloseşte cartele preplătite şi trebuie să îi salvez numărul nou la fiecare câteva săptămâni. E perechea perfectă, perechea mea perfectă.

Prima dată, când mi-a spus, am fost consternat şi am judecat-o un pic. Cine pula mea nu-i pe net? Era o nebună pretenţioasă? Minţea?

— Şi cecurile de plată? am întrebat. Trebuie să ai cont bancar.

— Am o prietenă în Queens, mi-a răspuns. Scriu cecurile pe numele ei şi ea îmi dă numerar. Mulţi dintre noi se ajută de ea. E cea mai bună.

— Noi?

— Noi, ăştia care nu suntem pe net. Doar nu sunt singura.

Curvele se vor imaculate ca fulgii de zăpadă. Vor să le spui cum nimeni pe lumea asta nu se compară cu ele (Scuze, Prince). Atâţia monstruleţi avizi de faimă pe Instagram – uită-te şi la mine, cum pun gem pe pâine! –, iar eu am găsit pe cineva diferit. Amy nu încearcă să iasă în evidenţă. Eu nu stau singur, frunzărind printre actualizările ei de stare, regăsindu-mă în fotografiile înşelătoare cu fericire prefăcută. Când sunt cu ea, sunt cu ea, iar când pleacă, se duce exact acolo unde zice că se duce.

(Sigur că am urmărit-o şi mă uit ocazional în telefonul ei. Trebuie să ştiu că nu mă minte.)

— Cred că simt mirosul sării în aer, spune Amy.

— Nu încă, îi spun. Încă vreo câteva minute.

Dă din cap. Nu intră în dispută pentru căcaturi stupide. Nu e Beck cea furioasă. Bolnava aia i-a minţit pe oamenii de care era cea mai apropiată – eu, Peach, fututţii ăia de colegi scriitori de la şcoală. Mi-a spus că tatăl ei murise.

(Ba nu.) Mi-a spus că ura Magnolia doar pentru că nici lui Peach nu-i plăcea. (Minţea, i-am citit e-mail-ul.)

Amy e o fată drăguţă şi fetele drăguţe îi mint pe străini ca să fie politicoase, nu pe cei dragi. Chiar şi acum, poartă un maieu ros de la URI. Ea nu a mers la URI; nu a studiat nicăieri. Dar poartă mereu un tricou de la ceva universitate. Şi-a luat unul cu Brown pentru mine, doar pentru vacanţa asta.

— Le putem spune oamenilor că eu sunt studenta şi tu eşti profesorul, a chicotit. Profesorul căsătorit.

Dă de aceste tricouri la magazinele de caritate din tot oraşul. Pieptul ei strigă mereu Hai, Tigers! Statul Arizona! PITT. Mă ascund după cărţi şi trag cu urechea când oamenii vin în librărie şi încearcă să stabilească o conexiune cu ea – Ai studiat la Princeton? Ai fost la UMass? Studiezi la NYU? – şi ea mereu răspunde da. E drăguţă cu femeile, iar pe tipi îi lasă să creadă că au o şansă. (N-au.) Îi plac conversaţiile. Îi plac poveştile, mica mea antropoloagă, ascultătoarea mea.

Ne apropiem de drumul care ne duce spre Little Compton şi chiar când mă gândesc că viaţa nu poate fi mai bună de-atât, văd faruri de poliţie. Un poliţist vine spre noi. Cu viteză. Are luminile pornite şi sirenele ţiuie şi muzica a dispărut. Frânez şi încerc să-mi stăpânesc tremurul picioarelor.

— Ce pula mea? întreabă Amy. Nici măcar nu aveai viteză.

— Nu cred că aveam, spun cu ochii în oglinda retrovizoare, la poliţistul care deschide portiera.

Amy se întoarce spre mine.

— Ce ai făcut?

Ce am făcut? Mi-am omorât fosta iubită, pe Guinevere Beck. I-am îngropat trupul în nordul statului New York şi apoi i-am înscenat totul terapeutului ei, dr. Nicky Angevine. Înainte de asta, am strangulat-o pe prietena ei, Peach Salinger. Am omorât-o la mai puţin de cinci mile futute distanţă de-aici, pe plaja de lângă casa familiei ei, şi-am făcut ca totul să pară o sinucidere. Am scăpat şi de un căcat pasionat de ape cu bule, dependent de droguri, pe nume Benji Keyes. Corpul său ars e în boxa lui, dar familia crede că a murit de supradoză. Ah, încă ceva. Prima fată pe care am iubit-o vreodată, Candace. Am băgat-o în mare. Nimeni nu ştie că am făcut ceva dintre toate acestea, aşa că e mai mult gen întrebare de tipul „dacă un copac cade în pădure...”.

— Habar n-am, răspund, şi totul pare un nenorocit de coşmar.

Amy scotoceşte pe lângă cutia de mănuşi pentru formularul de închiriere, îl scoate şi-l deschide. Ofiţerul Thomas Jenks nu îşi dă jos ochelarii de soare. Are umerii rotunzi şi uniforma îi e un pic prea mare.

— Permisul şi talonul, spune.

Ochii i se opresc pe pieptul meu, pe cuvântul BROWN.

— Vă întoarceţi la şcoală?

— Mergem doar până-n Little Compton, răspund, apoi continui. La un moment dat. Nu ne grăbim.

Nu observă tonul meu pasiv-agresiv. În pula mea, nu aveam viteză şi nu-s vreun căcat de la Brown şi, uite, eu de asta nu port tricouri de la universităţi. Îmi analizează permisul de conducere emis în New York. Trece un secol, apoi încă unul.

Amy tuşeşte.

— Domnule poliţist, ce am făcut?

Ofiţerul Jenks se uită la ea, apoi la mine.

— Nu aţi semnalizat când aţi schimbat direcţia de mers.

Glumeşti, în pula mea?

— Ah, răspund. Îmi pare rău.

Jenks spune că are nevoie de „încă vreo câteva minute” şi pleacă înapoi spre maşină, aproape luând-o la fugă când nu ar trebui să o ia la fugă. Nici n-ar trebui să mai aibă nevoie de „încă vreo câteva minute”. Când deschide portiera maşinii şi se strecoară înăuntru, mă gândesc la infracţiunile mele anterioare, la activităţile secrete şi gâtul mi se strânge.

— Joe, relaxează-te, spune Amy, punându-şi mâna pe piciorul meu. E doar o încălcare minoră a legii.

Dar Amy nu ştie că am ucis patru oameni. Transpir şi am mai auzit eu despre chestii din astea. Un tip e tras pe dreapta pentru ceva infracţiune minoră şi, cumva, printr-o magie sadică făcută de calculatoare şi sisteme de-ale lor, tipul e prins şi cu restul căcaturilor. M-aş putea împuşca.

Amy porneşte iar radioul. Cinci cântece răsună şi douăzeci de minute trec şi ofiţerul Thomas Jenks e încă în maşina lui, cu documentele mele în mână. Dacă doar îmi scrie un avertisment pentru că nu am semnalizat, dacă ăsta e singurul lucru pe care îl face, atunci de ce vorbeşte la telefon? De ce tot butonează la laptop? Libertatea mea se termină la începutul unui nou anotimp, când iPhone-ul îmi arată soare şi cerul de-afară e încărcat cu nori de ploaie? Pentru că mai ştiu un poliţist, tot în statul ăsta. Îl cheamă Nico şi crede că pe mine mă cheamă Spencer. Dacă mi-a văzut poza pe vreun calculator? Dacă m-a recunoscut şi l-a sunat pe Jenks şi i-a spus „îl ştiu pe tipul ăsta”. Şi dacă...

— Joe, spune Amy, despre care aproape am uitat că e aici. Arăţi de parcă ai avea un atac de panică. Nu e grav. Nici măcar nu e amendă pentru încălcarea vitezei.

— Ştiu, îi spun. Doar că urăsc poliţiştii.

Mă loveşte peste picior.

— Ştiu.

Întinde mâna în geanta frigorifică şi scoate o piersică. O piersică[2]. Sigur că mă omoară să văd întoarcerea în timp. Ea mănâncă o piersică şi eu mă gândesc obsesiv la Peach Salinger şi la cana cu pişat.

Cana aceea.

Încerc să cred că nu mai este. Îmi imaginez o femeie de la curăţenie dând peste ea, dezgustată, frecând-o să o cureţe, adăugând înălbitor. Îmi imaginez un golden

[2] În engleză, peach, exact ca numele personajului ucis de Joe în primul volum („Tu”), Peach Salinger (n.tr.).

retriever – oamenii cu case de vacanţă iubesc câinii mari – care adulmecă prin casă, dă cu laba peste cană şi o dărâmă, iar stăpânul îl cheamă şi el aleargă şi urina mea se îmbibă în parchet şi eu sunt în siguranţă. Îmi imaginez un copil de-ai Salingerilor care se joacă de-a v-aţi ascunselea. Cana e lovită. Sunt în siguranţă. Văd o verişoară de-ale Salingerilor, o îngâmfată care scrie mesaje şi îşi aruncă pantofii în dulap cu neatenţie, turbează în draci când o cană se varsă peste pantofii ei Manolo, peste sandalele Tory Burch. Aruncă pantofii. Sunt în siguranţă.

Aud portiera izbindu-se. Jenks păşeşte. S-ar putea să-mi ceară să ies din maşină. M-ar putea minţi. S-ar putea să încerce să mă păcălească. Ar putea să îi ceară lui Amy să coboare din maşină. E dat cu apă de colonie, săracul, şi îmi înmânează permisul şi talonul.

— Scuze pentru aşteptare, spune. Ştiţi, avem calculatoarele astea vechi care jumătate din timp nu merg.

— Tehnologia asta, oftez.

Liber. Sunt liber!

— Ea va fi sfârşitul tuturor, nu?

— Un motiv în plus să folosiţi semnalizarea, glumeşte.

Zâmbesc.

— Îmi pare rău, pe bune, domnule poliţist.

Jenks ne întreabă dacă locuim chiar în oraş şi eu îi răspund că-n Brooklyn e mai linişte şi totul va fi bine de-acum. Sunt

binecuvântat. Miros deodorantul plin de speranţă al lui Jenks. Îi văd viaţa măruntă, o poartă pe toată în privire, netrăită, visuri pe care nu le-a urmat, pe care nu le va urma, nu pentru că îi e frică, ci pur şi simplu pentru că nu-şi vede visurile în detaliu, genul de detalii care determină o persoană să-şi facă bagajul şi să se mute. A devenit poliţist datorită simplităţii uniformei; aşa nu trebuie să-şi bată capul cu ce să se îmbrace zi de zi.

— Să vă distraţi, spune. Aveţi grijă.

Intru iar pe drum şi sunt uşurat că ziua mea, viaţa mea nu se termină aici. Am o mână pe volan şi o bag pe cealaltă pe sub hainele lui Amy. Văd în faţă, sus, unde trebuie să ies din drumul principal spre Little Compton. Nu mai vreau să am parte de poliţie niciodată şi accept că am dat-o în bară, că am lăsat ceva la voia întâmplării şi jur că niciodată nu voi mai face asta.

De data aceasta, când ies, folosesc fututa de semnalizare.

3

NE oprim la Del’s Lemonade şi ne aşezăm la o masă de picnic, toastăm cu pahare de plastic cu suc. Amy ridică din umeri.

— E bine, zice. Dar sincer, nu e chiar atât de bine, ştii?

Îmi place modul ei de a fi anti-curent.

— Oamenii au impresia că totul e mai bine când sunt în vacanţă.

— Yelp Nation, răspunde. Oamenii care se simt nasol vor să zică că sucul merită o stea, iar cei nesiguri vor ca toată lumea să îi invidieze şi-s gen „cel mai bun suc evăăăăr”.

Uneori îmi doresc să o fi cunoscut pe Beck.

— Wow, îi răspund. Tocmai mi-ai descris fosta în detaliu.

Plesneşte din buze.

— Pe care dintre ele?

E vacanţă, aşa că mă relaxez. Îi spun câte un pic despre Beck, chiar dacă nu ar trebui să vorbeşti cu actuala despre fostele iubite.

— Şi era genul de tipă de Ivy League? întreabă. Era snoabă?

— Uneori. Dar în general era doar tristă.

— Ştii, majoritatea oamenilor care merg la astfel de şcoli sunt psihopaţi pentru că îşi petrec întreaga copilărie încercând să intre la şcolile alea. Nu reuşesc să trăiască clipa.

Aş fute-o aici, pe masă, în clipa asta.

— Ai atâta dreptate, îi răspund. Tu ai fost vreodată cu cineva la fel?

Dă din cap.

— Poţi să-mi spui despre fostele tale, dar eu nu o să-ţi spun despre foştii mei.

E unica femeie în viaţă care mai ştie valoarea misterului. Îşi aruncă paharul într-un coş de gunoi şi ne întindem pe spate pe masă, privind cum se clatină crengile de deasupra noastră.

— Povesteşte, mă îndeamnă. Spune-mi.

Încep cu începutul, din librărie, cu Beck fără sutien – Amy zice că asta înseamnă că era în căutare de atenţie – şi Beck cumpărându-şi Paula Fox – Amy spune că a făcut-o ca să mă impresioneze pe mine – şi uite aici e Amy frumoasă şi neobişnuită. Nu mă întrerupe ca să-mi spună povestea ei şi nu o ia pe arătură cu gelozia. Mă ascultă şi e ca un burete. Pentru mine e cathartic să descriu răutatea lui Beck, iar acesta este motivul pentru care uneori trebuie să te sui în maşină şi să o porneşti la drum. Nu cred că am fi avut această conversaţie în New York. Alături de Amy sunt atât de conştient, ea pricepe clar când îi povestesc despre Beck care posta pe Twitter din Bemelmans Bar aşa cum căuta „solipsism” în dicţionar. Când îi spun că Beck se referea la Little Compton zicând LC, dă cu piciorul în aer. Ea înţelege. Totul. Sunt înţeles. Întoarce capul.

— Veneaţi aici împreună? ridică puţin tonul, suspicioasă.

— Nu, răspund.

Şi nu mint, în teorie. Am urmărit-o pe Beck aici. Asta-i diferenţa.

Îi povestesc cum Beck m-a înşelat cu psihologul ei.

— Ce oribil, spune Amy. Şi tu cum ai aflat?

Am ţinut-o prizonieră şi i-am spart apartamentul şi am găsit dovezile în MacBook Air-ul ei.

— Am avut o bănuială, mint, pentru că oricum e şi un pic de adevăr aici. Aşa că am întrebat-o, iar ea mi-a răspuns şi cam aia a fost. Ne-am despărţit.

Mă izbeşte peste picior. Îi zic să caute pe Google pe Nicholas Angevine şi o face, apoi scanează titlurile şi mă priveşte oripilată.

— A omorât-o?

— Dap, îi răspund.

Şi e impresionant. I-am înscenat lui omorul, aşa că eu nici măcar nu exist pe pagina de Wikipedia despre crimă.

— A ucis-o şi a îngropat-o lângă a doua casă a familiei lui, în nord.

Se cutremură.

— Îţi e dor de ea?

— Nu, îi răspund. Îmi pare rău de ea, desigur. Dar noi nu eram bine împreună, ştii? Şi când ai apărut tu... adică sună bolnav, dar era gen, bine, de-acum nu îmi mai este dor de ea.

Îşi împinge genunchiul în al meu.

— Ce drăguţ.

Îmi promite să nu mă înşele niciodată cu un psiholog. E precaută cu psihologii şi psihiatrii, „oamenii care prosperă pe spatele durerii altora”.

Dumnezeule, îi iubesc creierul roz şi vâscos şi suspicios. O sărut.

— Mă întorc imediat, spune şi îşi lasă poşeta la mine şi traversează parcarea pentru a merge la baie.

Se dă în spectacol şi se întoarce să-mi facă cu ochiul, aşa cum face şi la librărie. Când dispare la baie, îi scot telefonul din poşetă.

Niciodată nu îmi e teamă de ce am să aflu când mă uit prin telefonul ei. Vreau doar să ştiu totul. Ca tipul acela din filmul vechi cu Julia Roberts căruia îi place să o privească probând pălării şi dansând pe Brown Eyed Girl. Nimic din telefonul lui Beck nu m-a făcut vreodată să zâmbesc, dar să umblu prin telefonul lui Amy îmi reconfirmă mereu ce simt pentru ea. Prima căutare din istoricul ei Google este Henderson e de căcat. Citeşte reluări ale emisiunii lui, M#*e Narcisism, cea pe care o privim cu ură de câteva ori pe săptămână, când el stă pe canapea şi invitaţii stau la biroul lui. Chestia e că el stă pe canapea pentru că e un narcisist care vrea să se vorbească doar despre el, dar fiecare interviu evident că deviază spre filme de căcat pe care gazda-musafir le promovează. Ea crede că succesul lui Henderson e dovada că toată cultura noastră se îndreaptă spre o apocalipsă canibalică.

— Ce faci?

Mă alarmez şi aproape scap telefonul. Arăt vinovat când umbra ei se întinde peste mine. Stă în picioare, cu braţele încrucişate, ochii îngustaţi.

Băga-mi-aş. Înghit. M-a prins.

— Amy, spun, strângând de telefon. Ştiu cum pare, însă nu e ce pare.

Întinde mâna.

— Dă telefonu’.

— Amy, o rog. Îmi pare rău.

Întoarce privirea. Îi dau telefonul şi vreau să stea alături de mine, dar şi-a încrucişat iar braţele. Are ochii umezi.

— Şi chiar mă gândeam la cât de fericită sunt cu tine.

— Îmi pare rău, îi repet.

— De ce scotoceşti? întreabă. De ce strici totul?

— Nu e aşa, îi spun, întinzând mâna.

— Nu, mă respinge. Înţeleg. Nu ai încredere în mine. Şi cum ai putea să ai? Eu sunt cea care a apărut cu un nenorocit de card furat în ziua când ne-am cunoscut. Sigur că n-ai încredere în mine.

— Dar am încredere în tine, îi spun şi îmi dau seama cât de ciudat sună adevărul. Mă uit în telefonul tău pentru că sunt înnebunit după tine şi mi-e dor de tine chiar şi când eşti la baie.

Mă pun în genunchi şi mă umilesc singur:

— Amy, jur. Niciodată n-am fost aşa nebun după cineva şi ştiu cum pare. Dar te iubesc. Chiar şi când eşti la baie, şi-atunci îmi lipseşti.

La început, nimic. E nemişcată. Apoi oftează şi-mi ciufuleşte părul.

— Ridică-te.

Ne-am aşezat pe bancă atunci când o familie apare cu un minivan, gălăgioşi, plini de nisip. Acum cinci minute am fi făcut glume despre ei. Acum suntem sobri. Arăt spre ei cu capul.

— Noi doi n-am crescut aşa şi suntem puţin daţi peste cap din cauza asta, îi spun. E greu, pentru oamenii ca noi, să aibă încredere unul în altul, dar eu am încredere în tine.

O priveşte pe mamă cum împroaşcă loţiune pe copii.

— Bine. Ai dreptate. Cu copilăriile de căcat şi încrederea.

O ţin de mână şi ne uităm la tatăl care încearcă să se-nţeleagă cu fiul de neînţeles de patru ani, spunându-i că nu mai poate bea încă un suc pentru că după aceea nu va mai avea loc pentru hot dogii de la grătar. Copilul ţipă. El nu vrea hot dog – vrea suculeţ. Apare mama care se apleacă şi îmbrăţişează copilul şi spune te rog, explică-i mamei ce îţi doreşti. Copilul urlă suculeţ şi tatăl afirmă că mama îl răsfaţă pe copil şi mama zice că e important să comunici cu copiii şi să le respecţi dorinţele. E ca şi cum ne-am uita la televizor şi, când dispar în spatele minivan-ului, spectacolul a luat sfârşit.

Amy îşi pune capul pe umărul meu.

— Te plac.

— Nu eşti supărată pe mine?

— Nu. Şi eu sunt la fel. Uneori nu-mi vine să cred cât de multe avem în comun.

Înţepenesc.

— Te-ai uitat în telefonul meu?

CandaceBenjiPeachBeckCanăcuPişat.

Râde.

— Nu, spune. Dar dacă ţi-ai lăsa vreodată telefonul nesupravegheat, clar aş face-o. Nici eu nu-s prea bună la a avea încredere în oameni.

Dau din cap.

— Uite. Nu vreau să fiu genul ăla. Putem fi mai buni de-atât.

Mă strânge de mână.

— S-ar putea să o dau în bară.

Să fim împreună e cel mai frumos sentiment din lume, mai bun decât sexul, mai bun decât o decapotabilă roşie sau primul Te iubesc.

— Da? o întreb.

— Da, răspunde, iar alintul e o formă de iubire.

A fost o idee bună călătoria asta. Luăm mai multe sucuri pentru drum şi urcăm iar în maşina ‘Vette. A avut loc un atac atomic şi suntem singurii doi oameni rămaşi pe Pământ şi de asta oamenii nu ar trebui să se sinucidă pentru că poate, într-o zi, ai putea ajunge să stai la umbră cu cineva revigorant de diferit! O fac să râdă atât de tare, încât sucul i se revarsă pe la colţurile gurii. Apoi căutăm un loc tăcut şi ferit şi o ling, iar când termin e ea cea care mi se revarsă pe la colţurile gurii. Vacanţa voastră nu e cea mai tare. A mea e. Am câştigat-o. M-a prins umblându-i prin telefon şi tot şi-a desfăcut picioarele.

Când ajungem la hotel, oftează.

— Wow.

Când intrăm în cameră şi apoi pe terasă, eu nu oftez. Ştiam că suntem aproape, dar nu mi-am dat seama că vom putea să o vedem atât de clar – casa Salinger, sclipind, aprinsă de artificii, plină de oameni. Oameni care poate mi-au văzut, poate nu mi-au văzut cana. Amy arată cu capul spre ei.

— Cunoşti pe careva dintre cei de acolo?

— Doar pe unul, îi spun. Ăştia sunt familia Salinger.

Îi spun lui Amy despre prietenia disfuncţională dintre Beck şi Peach şi de inevitabila sinucidere a celei din urmă. Amy mă cuprinde cu braţele şi, dacă am fi într-un desen animat, mi-aş putea întinde braţele de cauciuc tocmai până pe plajă, în casă, sus pe scările şubrede, în

dormitorul acela, mi-aş lua cana cu urină şi-atunci aş avea totul.

4

Ziua următoare mergem la plajă cu prosoape Ralph Lauren. Stăm lângă familia Salinger. Mă gândesc că poate, poate aş putea cere să le folosesc baia. Noi doi am putea cere asta. Nimeni nu îi poate spune nu lui Amy şi, cât ar sta ea la taclale, eu aş merge până la etaj. E un risc, dar n-am altceva.

— Wow, spune cu mâna streaşină la ochi. Pare enervat.

Mă întorc. Un bărbat Salinger fluieră şi se năpusteşte spre noi. Coaiele îmi urcă-n abdomen. Amy mormăie.

— Sunt la fel de naşpa precum ziceai.

— Hai să fim calmi.

Doar că el nu e calm. Scuipă.

— Plaja asta e privată, mârâie.

Familiile mă fascinează; Peach e moartă, dar uite-i nasul, uite-i părul zburlit.

— Trebuie să fiţi de cealaltă parte a nisipului.

N-ai cum să fii de cealaltă parte a nisipului şi Amy îşi dă jos tricoul de parcă ar fi Phoebe Cates în Fast Times at Ridgemont High.

— Îmi pare atât de rău, spune ea. Voiaţi să ne mai spuneţi şi altceva?

Îi zâmbeşte, iar el se uită la corpul ei şi ea e un geniu absolut. El se uită înapoi, la nevastă-sa urâtă, iar Amy râde.

— Putem intra în apă?

— Trebuie să mă încălzesc, îi spun, dar de fapt trebuie să mă ascund de Salingerii ăştia.

Sunt atât de mulţi, în pula mea, zburdând pe trambulinele lor din apă, pe nisip, de parcă nisipul şi valurile şi căsoiul nu-s destul. Copiii se aleargă şi bătrânii în pantaloni scurţi din bumbac de Madras şi tricouri cu mânecă scurtă vorbesc despre vinuri de colecţie, despre cursuri de golf în Irlanda şi reuniuni. Femeile se plâng de dădace şi de vânzătoare şi de chelneriţa aia care, cred ele, le vânează bărbatul grăsan. Nu ai ghici niciodată că familia asta şi-a pierdut fiica, sora, mătuşa. Sunt în vacanţă în fiecare sens al cuvântului şi singura lor grijă e să-i alerteze pe trecători că nu le pot folosi trambulina sau că nu se pot aşeza prea aproape de ei. Niciodată n-am văzut o astfel de familie de pizde trăind pentru a pune bariere. Deja au ţipat la noi şi eu nu intru azi în casa aia.

Aşa că-mi bag pula.

O apuc pe Amy şi mi-o arunc pe umăr, ea ţipă şi Salingerii se holbează, invidioşi că suntem tineri, săraci şi îndrăgostiţi. O car spre apă, aceeaşi apă unde am scăpat de Peach, pe acelaşi mal unde a apărut la câteva luni după tragica ei aparentă sinucidere. Amy îşi înfăşoară picioarele după mine şi bărbaţii invidioşi privesc, îşi doresc şi beau.

Stăm aşa, lipiţi în mormântul-ocean al lui Peach şi, până ieşim din apă, majoritatea membrilor familiei Salinger s-au retras în casă. Acum e mai frig şi ne îmbrăcăm cu pulovere şi Amy bagă mâna în geanta ei de plajă şi scoate o carte pentru copii numită Charlotte & Charles.

— E preferata mea, spune. Pot să-ţi citesc şi ţie?

— Desigur.

Se sprijină de mine, iar povestea e aşa: doi uriaşi, un bărbat şi o femeie, trăiesc pe o insulă pustie. Femeia se simte singură, dar el crede că sunt în siguranţă. Apoi sosesc oamenii şi, în vreme ce ea e entuziasmată, bărbatul e şovăielnic. Ultima dată când fuseseră oamenii aici, totul se dusese dracului. Oamenii au încercat să-i omoare. Charlotte vrea să încerce iar, Charles se conformează, dar sigur că oamenii sună din clopotele al căror sunete îi vor omorî pe Charlotte şi pe Charles. Însă Charlotte şi Charles au dopuri în urechi pentru a se proteja.

Are loc un cutremur, iar Charlotte şi Charles îi ajută pe oameni, apoi înoată spre o nouă insulă. Pe penultima pagină a cărţii e o imagine cu uriaşii noaptea, împreună, pe insulă. Au trecut câţiva ani. Privesc către stele şi Charlotte îşi pune o dorinţă: să vină mai mulţi oameni. Charles spune că oamenii ar face, dracului, acelaşi lucru, încercând să le-o tragă. Charlotte recunoaşte că e posibil. Dar îi mai spune şi că ar putea să se înşele. Iar pe colţul paginii e un vapor. Vin oamenii.

Amy închide cartea şi îmi zâmbeşte.

— Deci?

— E o carte a dracului de macabră.

Mă plesneşte peste picior.

— Nu poţi înjura cartea Charlotte & Charles, se întoarce cu faţa spre mine. Spune-mi ce părere ai.

— Mi-a plăcut, îi spun.

Mă îndeamnă dintr-o mişcare a capului.

— Serios. Ce părere ai?

Pare că e un test, iar asta ar trebui să fie o vacanţă. Ridic din umeri.

— Vreau să o las să se aşeze un pic. Nu-mi place cultura asta în care citeşti o carte şi scuipi imediat şi reacţia.

Înclină capul ca o profesoară în faţa unui elev prost.

— Înţeleg, spune. Eu am citit-o de sute de ori şi am avut toată viaţa la dispoziţie să mă gândesc la ea.

Se înfioară.

— Ţi-e frig?

Îşi îndeasă cartea în geantă şi plecăm de pe plajă. Am eşuat în a ascunde cana şi am eşuat în a înţelege Charlotte & Charles şi e de căcat să mergi prin nisip. Întotdeauna.

La hotel facem duş împreună, eu îl introduc pe Charles al meu în Charlotte a ei, iar ea mă ajută să răspund tipului de pe BuzzFeed. Aducem în cameră scoici şi rulouri de homari

în unt şi cannoli. Mâncăm în pat, ne futem în pat şi râdem în pat şi ne trezim umflaţi şi fericiţi.

O fut în duş şi în cadă şi pe balcon – preferatul ei, după cum îmi spune în timpul a ceea ce numeşte afine în pat – şi o fut pe canapea şi o fut pe fotoliu. Îi memorez faţa, buzele care îi tremură, Oh, Joe, picioarele vibrând, agăţându-se. Deschide gura, foca mea mică. Îi bag o afină în gaura aia din faţă, cea care îmi ia pula într-un mod în care nu a mai făcut-o nicio gură până acum.

Îmi face cu ochiul.

— Bun şi de data asta.

Trăim aici şi acum, în aceste aşternuturi, ca un cântec de John Mayer personificat, în pula mea. Glumim că vor izola camera asta după ce plecăm pentru că nimeni nu o va mai ocupa aşa ca noi. Acum o iubesc mai mult decât acum cinci minute, mai mult decât acum cinci ore. Încalc regula şi i-o spun şi ei, pentru că ea nu e ca altele.

— Ştiu, spune. Nu e ciudat cum majoritatea oamenilor devin tot mai enervanţi când tu devii tot mai puţin enervant?

Arunc după ea cu o pernă.

— Eu nu sunt deloc enervant.

Ridică sfidător din umeri şi aruncăm cu perne unul în celălalt, iar ea mă ţintuieşte la pământ şi îmi bagă o afină în gură şi eu îmi fixez gura peste a ei, degustăm împreună, o singură gură. O întreb despre Charlotte & Charles şi îmi spune să o las baltă, iar eu îi pătez tot corpul cu sărutările

mele albăstrui, cărnoase. Vor fi nevoiţi să arunce aşternuturile şi, atunci când termină, ţipă şi aruncă o pernă în cealaltă parte a camerei. Iese pe fereastră şi cade peste balcon.

Chicoteşte.

— Presupun că asta e ceea ce s-ar numi orgasm de pernă.

Pentru un moment scurt, o văd pe Beck încălecată pe perna ei verde. O plesnesc pe Amy peste fund.

— Şi până diseară nu va mai rămâne nicio pernă aici, îi spun, pregătit pentru încă o tură.

Mă opreşte cu o mână pusă în piept.

— Wow, Joe, trebuie să mai şi ieşim de aici.

— Nu trebuie să facem nimic, spun conştient că ar fi fost mult mai uşor în Evul Mediu, înaintea restaurantelor, când nu exista niciun futut de Ghid cu Discounturi pentru Little Compton, special gândit ca să interfereze până-n măduva dracilor cu vieţile noastre.

— Uite, spune frunzărind ghidul cu reduceri. La Sabordul din Golf. Au şi o formaţie.

— Livrează la domiciliu? încerc, dar pierd vremea degeaba.

A coborât deja din pat şi-mi spune că-i voi mulţumi abia după ce voi mânca o masă bună. Şi uite aşa ştii când eşti îndrăgostit. Pui pe tine pantaloni lălâi şi te prefaci entuziasmat de scoici şi soft rock live şi iei cheile şi plecaţi.

Sabordul din Golf e plin de căcănari. Locul e aglomerat şi chelnerii par fumaţi. O formaţie de coveruri de mâna a şaişpea zdrăngăne în fundal – şi omoară What’s Love Got to Do with It al Tinei Turner şi gălăgia din bucătărie se asortează cu urletele unui copil răsfăţat de la o masă alăturată, cu nişte părinţi de bani gata care se mâţâie la nişte scoici puse pe o frigăruie. Nu avem rezervare şi cuponul de reduceri nu e valabil şi ni se cere să aşteptăm la bar încă o oră, poate două.

Sugerez să plecăm şi Amy îmi arată, printr-o mişcare a capului, un cuplu de la bar. Sunt îmbrăcaţi prea elegant, el îşi plimbă vinul prin pahar şi ea bea ceva albastru. Nu vreau să vorbesc eu ei, dar când Amy şopteşte să o urmez, începe să mă excite. Îşi pune luciu pe buze.

— Uite, ne vom preface că suntem alţii şi ne vom agăţa de ăştia.

— Serios?

Îi sclipesc ochii.

— Tu vei fi Kev şi eu Lulu.

Chiar suntem una şi aceeaşi persoană. Şi mie îmi plac numele false, dar m-am obişnuit ca asta să fie o variantă de supravieţuire sau de a scăpa, ca atunci când poliţistul Nico a crezut că mă chema Spencer Hewitt din cauza şepcii Figawi.

— Nu ştiu, Amy, spun luând-o la mişto. Lulu sună al dracului de inventat.

Bate din palme cu entuziasm, şi decidem să fim Kev şi Mindy din Queens.

— Eu sunt bucătăreasă şi tu eşti actor debutant.

— Actor? întreb îndurerat. De ce nu regizor? Sau doctor?

Îmi prinde bărbia în palme.

— Păi, eşti prea sexy ca să faci orice altceva, dragule.

Mi-ar plăcea să o duc în baia pentru handicapaţi şi să o fut de să-i sară creierii, dar ea deja s-a apropiat de cuplul drăguţ. Când o femeie vrea să socializeze, niciun penis din lume nu poate echivala conversaţiile fără rost despre auto-corectul de la iPhone – răţoit. Hahahaha – şi maşinile făine de închiriat. Aşa că ne cuplăm cu Pearl şi Noah Epstein. Şi ei sunt din New York – vai, ce nebunie!!! – şi amândoi sunt avocaţi şi-s foarte faini, de fapt, amuzanţi. Când dăm ne mâinile, Noah spune:

— Salut, ea e Pearl, eu sunt Noah, iar împreună suntem ceea ce Grammy Hall ar numi drept Evreii.

Vorbim despre Woody Allen şi apoi facem cunoştinţă cu Harry şi Liam Benedictus. Harry e prescurtarea de la Harriet – casc un pic – şi e consilier financiar, iar el e broker. Au doi copii mai mici de trei ani şi sunt scorţoşi, dar plini de complimente. Liam iubeşte filmele, la naiba, şi vrea să afle tot ce se poate despre cariera mea. Vorbim banalităţi – cât de amuzant e când îţi scrie mesaje mama ta?! – şi eu inventez căcaturi despre ţăcănita de maică-mea, care îmi trimite reţete de făcut la Crock-Pot. Amy povesteşte cum mama ei crede că PLM înseamnă plec la

muncă, iar noii noştri prieteni cred că suntem atât de amuzanţi, la naiba.

Conversaţia o ia spre zone aiurea uneori, cu urcarea şi deprecierea NASDAQ, dar supravieţuim. Niciodată nu am fost mai apropiaţi ca în acest bar, minţindu-i pe aceşti străini. Suntem tot mai apropiaţi cu fiecare minciună, suntem sub acoperire amândoi, fuzionăm. Amy vorbeşte despre tatăl ei imaginar, cel care îi trimite articole despre Rachel Ray. E vulnerabilă şi aveam nevoie de asta, să ne prefacem că suntem oameni cu părinţi, părinţi care le trimit mesaje şi sună şi ne iubesc şi cer ajutorul ataşând ceva într-un mail. Ospătăriţa ne spune că putem să ne aşezăm la masă dacă ne convine să ne înghesuim puţin într-un separeu, dar eu mi-aş înghesui pula-n Amy, iar ea bate din palme. Iubeşte separeurile. Toate femeile iubesc separeurile.

În drum spre separeu, Amy şopteşte:

— Vezi, n-am avut eu dreptate?

— Ba da, e foarte tare totul.

Stau lângă Amy, ni se ating picioarele. Loveşte uşor cu degetele în masă şi începe un joc.

— Bun, bun, spune.

Orice bărbat din restaurant şi-ar da femeia pentru Amy.

— Scena preferată de sex dintr-un film. Eu încep prima. The Town.

Eu am mai auzit asta, cât de mult îi place lui Amy să-i vadă împreună pe Ben Affleck şi pe Blake Lively. Îmi strecor

mâna sub fusta ei, nu se împotriveşte, iar eu mut mâna mai adânc, sub chiloţi, pe fund.

Noah divinizează noutăţile britanice de pe HBO – wow, ce mă mir – şi trimite înapoi în bucătărie scoicile negătite, iar Pearl îşi varsă Chablis-ul şi spune că e din cauză că s-a abţiguit. Harry confecţionează bijuterii şi le vinde pe Etsy. Ospătarul se întoarce cu scoicile, iar eu iau prima gură şi dau din cap.

— Sunt perfecte, în pana mea.

Tot grupul izbucneşte în râs la gluma mea idioată şi banală, cred că am putea fi prieteni şi în viaţa reală. Ar fi ca o reclamă lungă la produsele de curăţenie Swiffer, cu câini şi ţopăieli în Park Slope. Încep să-mi doresc să nu mă ştie drept un actor debutant pe nume Kevin. Dar, pe de altă parte, dacă ar şti că amândoi suntem absolvenţi de liceu care n-au făcut nicio facultate, dacă ar şti că lucrăm în comerţ, oamenii aceştia n-ar mai fi oricum prieteni cu noi. O strâng pe Amy de coapsă; asta e realitatea, ce vine cu mine acasă.

Amy spune că sigur voi reuşi în actorie, iar Pearl spune că am o faţă numai bună. Soţul ei râde şi ochii lui Amy strălucesc, a stat prea mult în soare azi. Mi-ar plăcea să pot apăsa butonul de PAUZĂ şi să rămân aici, blocat în acest moment, cu lumina pălind. Despre asta sunt toate cântecele, despre clipa când îţi găseşti drumul alături de cineva, când ştii că nu mai e cale de întoarcere.

Amy îmi face cu ochiul şi iese din separeu ca să ceară o melodie – Paradise City, de la Guns N’ Roses –, dar cei din formaţie nu o ştiu, iar ea s-a bosumflat, în vreme ce prietenii noştri discută meniul. O sărut pe obraz.

— Eşti drăguţă.

— Asta pentru ce a fost?

O pişc de coapsă şi îmi mut mâna mai sus, acolo unde obişnuia să aibă tufa aia.

— Înţeleg.

E intrigată.

— Ce?

— Paradise City, spun. Guns N’ Roses, gen prima dată când m-ai lăsat să pătrund în jungla ta...

Nu schiţează un gest. Pearl vrea să ştie dacă preferăm calamarii sau scoicile casino, Amy spune că amândouă, dar nu îşi aminteşte de conexiunea noastră cu Guns N’ Roses. Nu e aşa de deşteaptă ca mine, dar poate că e mai bine că suntem un pic diferiţi.

Când vine vremea să plătim nota, Amy scoate din buzunarul meu tichetul de la parcare. Se scuză pentru a merge la baie şi eu mă prefac că trebuie să ies ca să dau un telefon. Ne agăţăm unul de celălalt şi valetul ne aduce-o aduce pe ’Vette şi plecăm şi e ca şi cum nici n-am fi fost vreodată acolo.

— Mă simt un pic naşpa, spun. Mi-a plăcut de Pearl şi Noah şi Harry şi Liam.

— Ei, haide, oftează. Când e de calculat cât vine împărţită o notă de genul ăla, aproape că e mai uşor dacă mai dispar unii de la masă, ştii?

Când ajungem înapoi în cameră, îşi ia afinele în pat şi îmi face o felaţie cu gura plină de fructe, iar eu îi zdrobesc afine pe ţâţe. Vreau să vorbesc despre minciunile noastre şi despre părinţi şi despre Charlotte & Charles, dar ea spune că ar trebui să ne punem să dormim pentru că mâine avem de condus înapoi. Ştiu că are dreptate, dar în acelaşi timp nu mă pot împăca cu ideea de a dormi şi a rata fie şi o secundă din viaţa noastră împreună.

În vreme ce Amy sforăie, ies pe plajă să mă plimb şi văd luminile aprinse la etajul casei familiei Salinger. Mă doare undeva de cana aia. Nu mă mai sperie. Am o iubită acum şi de data asta las cana în urmă de bunăvoie.

5

DRUMUL spre casă e mereu diferit de cel de plecare. Suntem amândoi puţin arşi de soare, puţin mahmuri. Nu vrem să ne oprim la Del pentru sucuri şi suntem de acord că sucul de lămâie cu gheaţă e exact genul de chestie care sună grozav când începi o vacanţă, nu ceva ce ai lua pe drumul de întoarcere acasă. Dăm de aglomeraţie. Râdem de falşii noştri prieteni şi am uitat să verificăm de la ce firmă erau aşternuturile de la hotel. Mă ţine ciudat de mână, de parcă ar spune „nu-mi vine să cred că exişti cu adevărat”. Asta e iubire într-o zi de duminică, şi când ajungem în oraş mă prinde de gât.

— Mă urăşti dacă vreau să dorm în patul meu azi?

— N-aş putea să te urăsc vreodată, îi răspund.

Ajungem pe strada ei şi semnalizez, iar ea râde şi ştim că asta va fi o glumă eternă pentru noi, momentul când am închiriat o Corvette roşie şi am fost traşi pe dreapta pentru că nu am folosit o futută de semnalizare. Abia aştept să îmbătrânim împreună. Parchez. Ea mă sărută.

— Mulţumesc, îmi spune. Sper că ştii cât de minunat eşti.

O ţin aproape şi inspir. Cineva claxonează în spatele nostru. Dau din mână către dobitoc şi Amy coboară. La predarea maşinii, tipul mă întreabă dacă am întâmpinat probleme cu maşina. Îmi face o mare plăcere să îi spun că noi nu am avut absolut nicio problemă. Mă priveşte de parcă aş fi nebun şi e în regulă, pentru că sunt. Sunt nebun de atâta iubire.

Dimineaţa următoare, parcă nu ajung mai repede la librărie. Abia aştept să o văd pe Amy. abia aştept să îi spun că i-am găsit pe net pe Pearl şi Noah şi Harry şi Liam. Abia aştept să aflu dacă s-a uitat aseară la M#*e Narcisism şi, dacă da, cum i s-a părut Kevin Hart. Mă întreb ce chiloţi poartă azi şi dacă a continuat chestiunea cu epilarea.

Iuţesc pasul şi ajung la librărie, dar muzica din capul meu se întrerupe brusc. Uşa e subtil întredeschisă. Dacă Amy ar fi venit devreme azi, ar fi închis uşa, iar domnul Mooney nu a mai trecut pe la librărie de ani buni. Deschid larg uşa şi intru. Văd particule de praf plutind în aer şi nasul mi se adaptează librăriei, aşa cum un loc miroase diferit când te întorci după câteva zile de absenţă. Simţurile mi-au luat foc, am fost jefuiţi şi n-am nevoie de genul acesta de problemă după un weekend atât de bun.

Violetele pe care le-am adus pentru Amy sunt pe jos, împrăştiate, uscate, vaza făcută bucăţele. Sunt hârtii peste tot, cărţile răsturnate. Laptopul meu a dispărut. Merg pe vârfuri până la tejghea şi scot încet maceta din ascunzătoarea secretă de deasupra intrării. N-am mai ţinut-o în mână de multă vreme şi pare mai grea decât îmi aminteam.

Nu sun la poliţie – nu sunt toţi ca Jenks şi eu mi-am învăţat lecţia. Mă furişez în spatele librăriei, verific rafturile din stânga, apoi din dreapta mea. Trec de ficţiune şi biografii, iar în fundul sălii e întredeschisă şi uşa care duce la subsol. Liniştea din librărie îmi ucide nervii. Sunt duşi demult, mă gândesc. Dar dacă sunt încă aici, le tai gâturile. Strâng maceta când cobor pe scări, fără un zgomot. Când ajung pe ultima treaptă, oftez şi o scap. Nu mai am nevoie de ea.

Nu mai e nimeni aici, dar cineva a fost, cineva care mănâncă superfructe. Pe podea există un bol, lângă gaura care se cască acolo unde fusese Complexul lui Portnoy.

Amy.

Mi-a furat cărţile până la ultima, nici măcar una nu mi-a lăsat. Mi-a luat şi prima ediţie de Yates, cea pentru care mi-a supt-o, cea de la care a început totul. Pe podea e şi un exemplar din Charlotte & Charles pătat cu afine, chiar lângă calculatorul meu şi cheile roz, pe care le-am făcut pentru ea. Scot telefonul şi o apelez, dar sigur că numărul e mort, indisponibil, dispărut, exact ca toate celelalte.

Cad în genunchi şi ţip. M-a părăsit. A furat de la mine. Am cumpărat gogoaşa aia cu nevoia de a dormi în propriul pat şi probabil că a venit direct aici imediat după ce am lăsat-

o. Arunc superfructele într-un perete. Superpizda morţilor mă-tii.

Iau exemplarul de Charlotte & Charles. Acum înţeleg sensul acestei cărţi, băga-mi-aş pula. Să nu ai încredere în femei. Niciodată. O deschid şi are un mesaj mâzgălit înăuntru:

Scuze, Joe. Eu am încercat. Dar chiar suntem la fel. Amândoi ascunşi. Amândoi fără control. Amândoi avem secrete. Ai grijă de tine. Cu drag, Amy

Nu am făcut o listă detaliată a tuturor lucrurilor pe care le-a luat, dar deocamdată estimez cam 23.000 $ în cărţi rare. Ştia ce face chiar din ziua în care a intrat aici, iar eu am căzut în capcană. Ar trebui să fiu scos pe câmp şi împuşcat pentru că am fost atât de supt de pulă, încât am orbit. Suntem la fel, a spus. Fute-mă. Fute-m-aş.

Mi-a acoperit ochii cu mănuşile ei de latex şi cu ochii ăia de sugătoare de pulă. Niciodată nu a fost vorba despre iubire, nici pe plaja din Little Compton, nici în cuşca asta, nici în patul meu. Curva a venit să mă fraierească, să mă jefuiască, iar eu i-am făcut şi chei, în pula mea.

Iau laptopul şi ies, în pula mea, din cuşca asta futută pe care o încui – un pic cam târziu – ce dobitoc sunt, în pula mea, ar trebui să mă încui singur în subsol – şi atunci văd restul dezastrului. Amy a cotrobăit şi prin secţiunea mea favorită din librărie: dramă. A furat manuale de actorie:

Pregătirea pentru un actor

10 moduri prin care să reuşeşti la Hollywood

Cum să-i faci să te sune

Monoloage pentru femei, vol.IV

Glumeşti cu mine, în pula mea, bestie păroasă şi furăcioasă? Mi se învârte capul. Amy nu era o socioloagă fără şcoală care purta haine de facultate ca să facă experimente cu comportamentul uman. Nu îi minţea pe Noah şi Pearl şi Harry şi Liam. Juca. De ce altceva ar fi furat manualele alea?

Mă aşez la tejghea şi deschid laptopul. Spune că era aşa de paralelă cu căcaturile ce ţin de tehnologie, dar a reuşit să şteargă căutările recente din istoric. Simt înţepături în obraji când mă gândesc la ea întinsă pe jos, încercând să mă blocheze, să cureţe istoricul de căutări pe care le-a făcut de pe calculatorul meu. Ei bine, ar fi trebuie să înveţe un pic mai bine despre cum funcţionează aceste maşinării, despre ce pot face pentru mine. Chrome nu e chiar aşa de simplu. Ea a şters doar ultima oră de căutări de pe calculator, nu întregul istoric. Ştiu care sunt căutările mele recente – cărţi rare şi moteluri în Little Compton – şi nu e forte greu să identific care sunt cuvintele ei, în pula mea:

UCB, cele mai ieftine foto tip buletin, foto tip buletin gratuite, cursuri ieftine UCB, Ben Affleck, cele mai scumpe cărţi uzate, vânzări cărţi rare, preţ Philip Roth, audiţii, casting, audiţii pentru blonde, subînchirieri Hollywood

Şi nici nu şi-a şters fututele de descărcări şi aşa dau de aplicaţia ei pentru un curs de improvizaţie: Bazele Improvizaţiei la Upright Citizens Brigade[3] şi un scenariu pentru un futut de scurtmetraj cu o copertă care face

[3] UCB, şcoală de improvizaţie în comedie (n.tr.).

referire la o reclamă pe Craigslist. Aşa că târfa a trebuit să fugă ca să-şi încerce norocul la Hollywood. A reuşi la Hollywood mi se pare cea mai dezgustătoare formulare în limba engleză. E mai deranjantă decât criminal în serie prolific şi boli terminale rare. Abia aştept să o prind şi să-i zic ce idioată terminată e.

Printez istoricul ei de căutări şi nu e nimic mai înfricoşător decât să îţi dai seama că acela care te cunoaşte cel mai mult te iubeşte cel mai puţin, ba chiar simte milă pentru tine. Ea ştia că eram praf şi singur. Ştia că voiam un oral şi o iubită şi ştia că voiam toate acestea atât de rău, încât aveam să o las să se uite la Cocktail de 50 de ori pe săptămână în patul meu şi să îi dau fututa aia de cheie. Am făcut-o şi nu mai pot repara nimic. Dar o pot găsi. O pot elimina.

Şi o voi face. Nu apucă ea să plece de parcă ar fi scăpat cu atât. La dracu', nu. Nu scapă crezând că sunt un fraier pe care să-l fuţi şi să-l laşi numai cu Charlotte & Charles. Eu i-am lins sfârcurile şi i-am gustat din tufa aia păroasă şi ea m-a folosit. E diabolică. E periculoasă. E incapabilă de iubire. E sociopată. Mai rău decât un caz de borderline. De asta foloseşte telefoanele alea nenorocite cu cartelă preplătită. E o infractoare.

Crede că e aşa de deşteaptă, dar dacă ştergi o singură oră nu înseamnă niciun căcat, nu fără să ştergi şi săptămânile care au dus la acea oră. Crede că viaţa e mai bună dacă nu apare pe nicăieri. Mda. Va muri crezând asta. Pizdă proastă. Sun la JetBlue. Cumpăr un bilet. Îmi pare rău, Amy. Ai pierdut.

6

DACĂ e un lucru pe care l-am învăţat de la şarlatanul futăcios de Dr. Nicky Angevine şi pacienta/amanta lui, Beck, acela e că nu poţi controla ceea ce fac ceilalţi. Îţi poţi controla doar gândurile tale. Dacă ai un şoarece în casă, trebuie să devină prioritate să scapi de rozătoare, să pui capcane, să le verifici. Amy e şoarecele meu, dar aceasta este casa mea şi deja sunt profund implicat în procesul de exterminare. Am sunat la UCB şi m-am prefăcut că-s un tip pe nume Adam care sună să-şi verifice înregistrarea. Aşa am putut să-mi confirm că există o fată pe nume Adam, Amy înscrisă la un curs de improvizaţie.

Am anunţat că renunţ la contractul de închiriere. Bag pula în jegul ăla, e timpul să mă car dracului de aici, să ies din apartamentul în care aduc numai femei nepotrivite în patul meu, fete reci, de oraş – inimile lor sunt tari şi spălăcite – şi nu pot deveni un astfel de newyorkez care se lasă doborât de oraş. Nu voi fi în spatele tejghelei din librăria aia futută data viitoare când vine vreo gagică să-şi fluture genele la mine. Am zis gata, în pula mea.

E iunie şi oraşul e copt într-o căldură de căcat şi fără rost. În LA va fi altfel de căldură, genul acela care i-a bronzat şi năucit pe cei de la Beach Boys, o căldură care nu te urmăreşte şi la umbră.

Urc în tren şi încep ultima mea călătorie, umedă şi împuţită, spre domnul Mooney. M-am gândit să îi scriu o scrisoare sau să-l sun, dar au trecut prea mulţi ani. Îi datorez un rămas-bun. Călătoria mea ia sfârşit, în cele din urmă, şi ies din trenul în care se instalează o formaţie de

mariachi, iar zdrenţele îşi fac selfie-uri. La revedere, oameni de la metrou.

Un tip la costum iese dintr-un magazin de vizavi cu trandafiri proaspeţi, alergând, încercând, crezând. Idiot. Intru la măcelărie şi aleg cârnaţii preferaţi ai domnului Mooney. Sper să nu plângă. Sper să nu încerce să mă încuie la subsol. Cotesc şi bat la uşă.

Nu zâmbeşte.

— Nu-mi spune că iar am fost jefuiţi.

— N-avem noi aşa noroc, domnule Mooney, râd.

Aproape că a fost fericit când l-am sunat să-i spun despre jaf. A spus că banii pe asigurare erau „cei mai frumoşi bani care există pe lumea asta”.

— Atunci ce e? latră.

— Nimic, insist ridicând cârnaţii. Vă e foame?

Deschide uşa şi-mi face semn să intru. Casa lui miroase ca litiera pisicii şi ca babele, iar el nu are nici pisică, nici soţie. Are două ouă pe aragaz şi radioul pornit.

Pune cârnaţii pe care i-am adus într-un frigider vechi.

— Vrei nişte cafea cu lapte? întreabă.

Nu.

— Sigur!

Agită amestecul de pudră şi pune pe masa din faţa mea un mic pahar ciobit. Îmi povesteşte despre o pernă pe care a cumpărat-o la teleshopping, cum dama de la telefon i-a spus că nu o putea returna pentru că trecuseră cele treizeci de zile. Îmi povesteşte despre ouăle de la piaţă. Mai demult erau mai ieftine, dar acum s-au scumpit ridicol de mult pentru că provin de la ceva fermă din apropiere.

— Caz în care ar trebui să fie mai ieftine, deraiază.

Dă din mâna lui încreţită. Nu vreau să fiu aşa cândva, singur, prăjind nişte ouă, mâncând alimente locale cu o zgârcenie furioasă. În acelaşi timp, nu-mi pot imagina să mai iubesc vreodată pe cineva.

Domnul Mooney termină de gătit ouăle şi se aşază cu mine la masă. Ouăle sunt prea prăjite, lucesc. Cred că a folosit o jumătate de kilogram de unt şi nu cred că a mai curăţat tigaia din 1978.

— Deci, cărui fapt îi datorez onoarea? întreabă.

Îmi beau cafeaua cu lapte. Printr-un miracol, rămân calm.

— Păi, spun. Am decis că am nevoie de o schimbare. Mă mut în Los Angeles.

Râgâie. Umed. Bucăţi moi de ou îi zboară din gură.

— Cum o cheamă?

— Pe cine?

— Pe fată. Nimeni nu se mută nicăieri dacă nu e vorba de o fată.

Ezit, apoi îi spun despre Amy, despre dorinţa ei de a deveni actriţă, de felul în care mi-a ascuns asta. Nu-i spun însă că ea a fost hoţul.

— Ştiam eu că-i vorba de o fată.

Îşi bagă degetul în ketchup-ul din farfurie şi îl linge.

— Ai fi mai înţelept dacă ai lăsa-o baltă.

Dau din cap.

— Trebuie să fac asta.

Domnul Mooney oftează.

— Întoarce lumea pe o parte şi tot ce e instabil va cădea în Los Angeles.

— Frank Lloyd a spus asta.

— Avea dreptate.

Domnul Mooney se ridică de pe scaun şi îndeasă buretele jegos în chiuvetă.

— Los Angeles e locul răului, Joseph. E pântecele prostiei. E locul de unde vine tot ce e rău, vârful vulcanului idioţeniei acestei naţii. Nu e locul pentru un om deştept. De asta nu ai nimic de văzut la nenorocitul de televizor. Ţi-e mai bine aici.

Nu o va spune niciodată, dar îi va fi dor de mine.

— Vă las adresa mea de e-mail, să putem ţine legătura.

Îmi ia farfuria şi o pune peste a lui. Ştiu că, dacă mă ofer să spăl vasele, îl voi scoate din sărite.

— E-mail-ul este fără rost, spune. Doar promite-mi că nu-ţi vei irosi viaţa în faţa unui computer, la naiba.

Îi spun că ne vom vedea în curând, iar un gândac trece în grabă şi se izbeşte în pantoful lui.

— N-ai de unde şti. Nu ai de unde să ştii aşa ceva.

Îmi cere să încui uşa când ies.

— Cercetaşele sunt mai agresive ca niciodată.

APARTAMENTUL meu e gol. Tot ce iau cu mine se află în geanta uriaşă a tatei, cea pe care nu am mai folosit-o până acum pentru că niciodată nu am fost plecat atât de departe, niciodată nu am avut ocazia de a împacheta tot ce vreau, cărţi, haine, perna, computerul. Cineva bate la uşă şi eu nu verific pe vizor, crezând că e proprietarul, care se va plânge de daune. Dar nu. E domnul Mooney, cu ochelari de soare. Nu-i pot vedea ochii.

— Nişte sfaturi, începe. Să dai multă muie.

— În regulă.

— Să dai multă muie, repetă. Nu ţi-o trage cu actriţele. Nu pierde vremea cu burgerii de la In-N-Out. Nu te uita la prea multe filme. Nu mânca prea multe legume. Nu te referi la legume drept „veggies”. Nu intra în piscine. E rece şi e murdar. Nu intra în ocean. E rece şi e murdar. Nu face copii. Majoritatea celor născuţi acolo devin curve.

— Am înţeles.

Se uită la frigiderul meu, care nu e scos din priză.

— Magazinul e închis?

— Da, declar. Încuiat, închis.

— Bun, spune şi zâmbeşte. Poate fug şi eu.

— Vreţi să intraţi, să luaţi un loc?

Dar nu are unde să stea. Bagă mâna în buzunarul de la piept. Scoate un plic gros şi mi-l întinde.

Mă împotrivesc.

— Nu-l pot lua.

— Ba da, poţi, spune. Vei avea nevoie de el.

Porneşte încet pe scări în jos şi îmi dau seama că s-ar putea să nu-l mai văd niciodată. Îmi adun lucrurile şi strecor cheia pe sub uşă. Un copil gras de la primul etaj mă întreabă unde plec.

— California, răspund.

— De ce? întreabă.

— Ca să fac lumea un loc mai bun, îi spun.

Îi dau nişte cărţi copilului, niciuna rară, toate importante. Copilul e recunoscător şi eu sunt nobil şi e adevărat. Voi face lumea un loc mai bun. Copilul deja răsfoieşte Împăratul muştelor. Următorul lucru pe listă: Amy, legată

de mâini şi de picioare, ducându-se la fund într-o piscină. California.

7

NU citesc pe durata zborului spre LAX[4]. Nu mă uit la vreun film. Fut timpul pe Facebook – mi-am făcut cont, în sfârşit, ca Joe Goldberg, eu –, dar nu e ce te-ai aştepta să fie. Trebuie să fut timpul pe Facebook. Sunt un vânător plecat într-un safari şi am nevoie de îndrumări în drumeţia mea prin acest mic segment de la poalele Hollywood-ului, cunoscut drept Franklin Village. Am nevoie de camuflaj. Am nevoie de prieteni şi să ai nevoie de oameni nu e chiar cel mai rău lucru din lume. Mă inspiră filmele din seria Fast & Furious, unde eroii Toretto şi O'Conner nu pot pleca la vânătoare de băieţi răi decât după ce îşi încropesc o echipă. Am nevoie de ajutor pentru a o găsi pe Amy în acelaşi fel în care ei au nevoie de ajutor ca să găsească un traficant brazilian corupt. Şi un lucru pot spune despre aspiranţii din Upright Citizens Brigade: sunt o carte deschisă. Îl acceptă ca prieten pe Joe Goldberg, scriitor, iar oamenii ăştia vorbesc o grămadă. Despre uscătoare şi Tinder şi pantofi şi audiţiile lor. Şi da, vorbesc şi despre cineva la care se referă cu Amy Offline.

Cea mai bună resursă de până acum e un tip pe nume Calvin, care lucrează la un anticariat chiar lângă UCB. A postat un anunţ cu locuri de muncă şi îi scriu. Cred că am obţinut slujba; niciunul dintre ceilalţi tipi pe care îi ştie nu au experienţă cu casa de marcat. Îl întreb despre cărţile rare, dacă a văzut vreo ediţie originală a Complexului lui

[4] Los Angeles International Airport (n.tr.).

Portnoy. Poate că Amy a început deja să vândă cărţile. Îmi răspunde:

LOL bă, primim gen una valoroasă pe an. În mare parte oamenii care trăiesc în Beachwood îşi aruncă căcaturile mucegăite când se mută sau când le mor părinţii sau ceva. Sau când unii sunt faliţi şi încearcă să vândă chestii, dar e super uşor pentru că primesc câţiva dolari şi e super chill frate

Pe lângă Facebook şi Twitter, Calvin are un site unde dezvăluie tot ce ţi-ai putea dori vreodată să ştii despre el. E un scriitor-regizor-actor-producător-designer de sunet-comediant-actor de improvizaţie aspirant. Îţi poţi imagina să cerşeşti atenţie cu atâta disperare încât identitatea ta să aibă nevoie de atâtea cratime? Îi divinizează pe Henderson şi pe Marc Maron şi bretelele şi bărbile şi pozele cu bărbi şi Tinderul şi şunca şi Breaking Bad şi chestiile din anii 80. În Brooklyn, tipul ăsta ar lucra la o firmă de branding. S-ar preface sărac şi seara, târziu, şi-ar număra cele 401 (de mii). Dar Calvin are un cont PayPal unde „fanii” îl pot ajuta să-şi plătească chiria. Nu l-aş putea respecta niciodată pe Calvin, dar e de treabă şi recunoscător că vreau să-i ţin locul când are audiţii.

Cer un Sprite Zero şi o vodcă. Al doilea cel mai util prieten al meu de pe Facebook e un comediant de stand-up aspirant bătrân, pe nume Harvey Swallows. Am cerut un apartament lângă UCB, într-o clădire numită Hollywood Lawns. Harvey e managerul, iar când i-am dat e-mail pentru apartament, mi-a răspuns cu o solicitare de prietenie pe Facebook şi invitaţia de a-i deveni fan. Angelenos. Harvey e echivalentul de pe Coasta de Vest al vechiul meu coleg Ethan Semn de Exclamare. Harvey e o altă carte deschisă cu site-ul lui: şi-a schimbat numele în

Harvey Swallows şi s-a mutat în LA pentru a face comedie „la vârsta fragedă de 57 de ani”. Motto-ul lui e: „Am dreptate sau am dreptate?”. E pasionat de #ThrowbackThursday şi a distribuit atât de multe fotografii din vechea lui viaţă în Nebraska, unde era căsătorit şi vindea asigurări şi se îmbolnăvea cu atâtea aspiraţii. Notă pentru mine: nu o lua pe arătură cu aspiraţiile. Îţi mănâncă creierul şi îţi păcălesc inima şi ajungi pe o scenă dintr-un subsol spunând chestii deloc amuzante şi aşteptând să râdă cineva.

Nimeni nu râde şi/sau îl plăteşte pe Harvey să spună chestii amuzante, aşa că administrează 45 de locuinţe din Hollywood Lawns. Locul înseamnă o frumoasă schimbare de ritm pentru mine. Intru de pe Facebook şi mă uit la poze cu noua mea casă. Există piscină – aş putea să o ţin pe Amy sub apă – şi am o cadă – aş putea să o fierb pe târfă – şi o cameră de jocuri – îi pot băga pe gât un tac – şi e la mică distanţă de mers de orice mi-aş putea dori vreodată. Incluzând-o aici, desigur, pe Amy.

Nu o fi ea pe Facebook, dar nu poţi avea o carieră în actorie în LA fără internet. O fată ca Amy, o sociopată nouă, fără agent, fără legături, ar trebui să înceapă să îşi caute ceva de lucru pe Craigslist. Oricine poate posta un anunţ de casting pe site, iar actorii trimit constant fotografiile şi CV-ul lor, conform lui Calvin. Aşa că scriu o invitaţie la casting, în mod special gândită să apeleze la ego-ul înfumurat al lui Amy.

subiect: Eşti mai înaltă şi mai frumoasă decât vecina?

mesaj: Film indie caută actriţă în rol principal. Răvăşitoare şi blondă. 1.70 - 1.80 m. Vârsta 25 - 30. Răspundeţi cu poze/CV.

Sunt uimit de viteza cu care merge tot. În doar câteva minute, sunt zeci de fete care-mi trimit poze. Îmi tremură mâna de fiecare dată când deschid un mail de la o fată. Unele sunt dezbrăcate, altele sunt urâte, unele sunt chiar superbe, dar niciuna dintre ele nu e superpizda.

Mai cer o vodcă şi un Sprite Zero şi două fete de vizavi de mine vorbesc despre Metoda Bar – o adoră – şi carbohidraţi – îi detestă – şi regizori – vor să-i cunoască. Mă întreb dacă Amy ar deveni genul acesta de persoană în LA dacă nu aş omorî-o. O parte din mine vrea să îi povestească despre căcaţii din avion, dar cea mai mare parte din mine vrea să ţipe la ea, să o facă răspunzătoare pentru tot ce a făcut, dar nu pot, nu încă. Deschid un document Word şi îmi scriu mie însumi.

Dragă superpizdă, eşti diabolică şi rea şi îmi doresc să nu fi intrat niciodată în viaţa mea, cu mănuşile şi cu vrăjelile tale. „Cocktail" e de căcat pentru că, în final, protagonistul este răsplătit pentru că e un puţoi superficial care vânează potul cel mare. Crezi că te-ai îndreptat spre ceva bun. Ba nu. Nu eşti profundă. Chiar şi când te rădeai, picioarele tale erau aspre. Ai greşit furând de la oamenii aceia din Little Compton. Ei sunt mai buni decât tine. Afinele sunt dezgustătoare şi vei muri, orice-ai face. Ţi-ar prinde bine o tunsoare. Ai picioarele prea lungi. Pielea ta e risipă de spaţiu pentru că n-ai o inimă înăuntru. Eşti prea pizdă şi prea falsă ca să ai cont pe Facebook. O sugi bine. Dar nu eşti specială. Eşti moartă.

Femeia mai în vârstă bate în tabla mesei. Arată spre ecranul meu:

— Eşti scriitor?

Salvez documentul. Îl închid.

— Da. E un monolog în chestia asta pe care o scriu.

Arată spre pozele tip buletin.

— Şi regizezi? Ţii castinguri, nu? Văd pozele.

— Dap. Aşa sper.

Limitele: unde s-or fi dus oare?

Dă din cap.

— Ştii, dacă ai vreun casting pentru ceva, nepoata mea trăieşte în North Hollywood şi e foarte talentată. O poţi vedea pe Gretchen Woods punct com.

Deci de asta e ea aici. Îi spun că fac un film pentru adulţi şi ea oftează şi îndreaptă capul spre fereastră, iar de-acum înainte poate că nu va mai umbla pe drumuri, spunând la întâmplare tipilor unde să o găsească pe nepoată-sa pe internet. Dar mi-a dat o idee. Să fii scriitor este o acoperire grozavă pe durata expediţiei mele. Voi spune că lucrez la ceva numit Kev & Mindy Forever şi va fi despre mine şi Amy şi ultimul nostru weekend împreună în Little Compton. Va începe cu Amy spunându-mi că nu poate dormi în propriul pat şi ştiu deja şi cum se va termina: cu mine omorând-o pe Amy.

Comand încă o vodcă şi Sprite Zero şi intru iar pe Facbeook. Unul dintre prietenii lui Calvin, Winston Barrel, mi-a cerut prietenia online. Nici măcar nu mă cunoaşte. Îl accept de prieten pe Winston. Primesc imediat o invitaţie la un show de stand-up, alături de alţi 845 de oameni. Asta e bine. Când voi târî corpul extra-lung al lui Amy într-o

piscină şi voi face să pară ca un accident – imaginează-ţi asta! – totul va fi în regulă pentru că voi fi un tip cu Facebook, un băiat normal. Trăim într-o eră în care oamenii care nu au 4355 de prieteni sunt consideraţi viciaţi, de parcă tipii sociabili nu sunt capabili să comită crime. Am nevoie de prieteni pentru ca atunci când Amy va dispărea, prietenii mei să-şi dea ochii peste cap la ideea ca frumosul, jovialul Joe ar putea omorî pe cineva. Nu pot fi tipul care „ţine totul pentru el”. Ar fi prea conform cu stereotipul demodat, dar complex, al ucigaşului, susţinut de show-uri de televiziune părtinitoare, indiferent de cât de mulţi soţi blazaţi se-apucă să-şi omoare nevestele. Cu toţii vrem să ne temem de oamenii singuri. E endemic. E american.

Dau click-uri printre noii mei prieteni de pe Facebook. din Los Angeles. Îi iubesc; sunt ca nişte copii, cum speră ei aşa, în pula mea. Îi urăsc; sunt ca nişte copii, cum speră ei aşa, în pula mea. Îi invidiez. Ei nu îşi sacrifică trupurile pentru librării şi nu-şi irosesc vieţile sub pământ, călătorind cu metroul şi expunându-se la chimicale şi la căcaturi vechi. Oamenii se mută în LA ca să reuşească. Visează mai intens decât cei din New York şi cred că socializarea cu ferocitate este esenţială, că totul în viaţă se reduce la „pe cine ştii?”.

Şi sincer, nu urăsc Facebook-ul pe cât de mult crezusem că aveam să-l urăsc. (Să o sugi, Amy. Scuze, Beck.) Odată ajuns membru, se formează o reţea în care tu eşti centrul; îţi dă putere. Oamenii sunt distractivi, e amuzant să-i priveşti. La fel sunt pisicile. Oamenii sunt atât de singuri, îşi petrec zilele de naştere pe Internet, mulţumind oamenilor pentru că le spun la mulţi ani, oameni care ştiu că e ziua lor doar pentru că le-a spus Facebook. Dau like paginii Fast & Furious ca să fiu şi eu distractiv şi apoi scriu

pentru Amy: Dragă Pizdă, Facebook înseamnă doar oameni care încearcă să se scoată unii pe alţii din singurătate. Sugi pula. Cu drag, Joe.

Pilotul spune că aproape am ajuns şi eu mă aplec să văd Los Angeles-ul prin fereastra mică. Oraşul e o grilă, iar mie mi-a plăcut tufa lui Amy de prima dată când i-am văzut-o, chestia aia e uriaşă. Nu mă pot abţine, zâmbesc. Amy se crede în afara grilei, dar are nişte cărţi extrem de rare uşor de găsit şi aspiraţii care cer socializare online. O voi găsi. Îmi doresc să pot deschide fereastra acum şi să sar cu paraşuta în Franklin Village, acolo unde ştiu că e ea, dar atunci m-ar putea vedea venind şi asta ar fi ca şi cum i-ai şopti căprioarei psst, sunt aici, chiar înainte de a apăsa pe trăgaci.

8

PRIMUL cântec pe care îl aud pe LAX e rahatul ăla prostesc de la Tom Tom Club despre ieşirea din închisoare şi mă trezeşte dur, brusc. O răsfăţată de la UCLA se izbeşte în mine cu valiza ei supradimensionată. Oamenii se împing şi turiştii se izbesc de mine, cu toţii aflaţi într-un exod pentru a obţine poze cu Sean Penn, care se află la zona de ridicat bagajele. În New York, oamenii se luptă să prindă trenul cu care să ajungă acasă sau ca să ajungă pe insuliţele de la Trader Joe’s. În LA, oamenii se luptă să miroasă un actor bătrân.

Am primit două notificări electronice de când am aterizat.

Una este de la Harvey: Wow! Ai recomandări perfecte! Majoritatea oamenilor care se mută aici au recomandări groaznice!

Pare că mi-e scris să am de-a face numai cu oameni care abuzează semnele de punctuaţie. Celălalt este de la Calvin: Avem blu-Ray, deci adu-ţi orice filme vrei să vezi pe tura ta.

Nu ar trebui să te uiţi la filme într-o librărie şi eu urc în taxi şi şoferul tastează adresa din Hollywood Lawns pe GPS şi mă întreb dacă Amy a mers cu taxiul sau cu autobuzul. Mă întreb când mă voi opri din a mă mai întreba lucruri. Urăsc partea asta a despărţirii, când fata trăieşte numai la tine în cap. Trebuie să fac sex şi o luăm pe bulevardul La Cienega şi oraşul devine mai strălucitor pe măsură ce te îndrepţi spre nord şi văd femei în rochii de seară plimbându-se în lumina zilei de parcă ar fi în regulă aşa. Văd oameni fără adăpost parcă ieşiţi din Down and Out in Beverly Hills şi văd clădirea Capitol Records, iar inima mi-o ia razna vând ajungem pe Franklin Avenue – Amy, Amy, Amy – şi când cobor din taxi calc într-un căcat de câine.

— Morţii tăi, spun.

Îmi zvâcnesc tâmplele de la soare şi de la vodca în exces. Şoferul râde.

— Oamenii din LA, frate, ce să le faci, le plac câinii.

Hollywood Lawns arată precum clădirea din Karate Kid, iar câinii din micile apartamente încinse latră când urc scările. Semnul cu DE ÎNCHIRIAT anunţă că e valabil lunar LUNAR. Mă întreb dacă Amy locuieşte aici, chiar în această clădire. N-ai de unde să ştii. Ea e genul de mincinoasă în tranzit

care ar cocheta cu o astfel de idee; apartamentul ei subînchiriat din New York avea contract săptămânal. Ar fi trebuit să ştiu de-atunci, dar pula te orbeşte.

Harvey pare mai în vârstă, are sprâncenele epilate şi arcuite. E greu să-l privesc şi-l las să-mi povestească despre el şi sunt de acord să bem ceva împreună. Îmi spune că apartamentul meu e la primul etaj, chiar lângă biroul lui, iar eu caut deja scuze ca să evit să petrec timp cu el. Mă avertizează în legătură cu un căcat ridicol.

— O chestie trebuie să ştii despre cartier, nou-venitule, îmi zice. Aici nu e ca la New York. Nu poţi traversa prin loc nepermis. Vei lua amendă şi amenzile se vor tot strânge.

— Ştiam că LA-ul e un oraş anti-mers pe jos, dar asta chiar e o treabă ridicolă, îi răspund.

Harvey zâmbeşte.

— Faci ca mine, când îl văd pe Joe Rogan la televizor. De-a dreptul ridicol. Am dreptate sau am dreptate?

Conversaţiile despre Joe Rogan nu sunt parte din existenţa mea, aşa că nu-l încurajez, exact aşa cum nu râzi când un copil începe să înjure.

— Auzi, am văzut semnul de afară. Se mută mulţi aici mereu?

— E plin de oameni care visează cu ochii deschişi. Ai prieteni care îşi caută chirie?

— Da, îi spun.

Acesta e punctul unde trebuie să testez terenul. Nu vreau să spun că o caut pe Amy Adams pentru că, atunci când va dispărea, voi deveni suspect. Am grijă.

— Ştiu o fată care caută, dar vrea spaţiu comun.

Fapt: Amy nu a avut niciodată un loc doar al ei. E o lipitoare.

Harvey dă din cap.

— Dacă aş avea o monedă pentru fiecare gagică sexy care se mută aici ca să stea pe canapea şi să plătească doar jumătate de chirie... dă din cap iar. Aş putea tapeta pereţii cu monede. Am dreptate sau am dreptate?

Harvey îmi face cunoştinţă cu un alt tip din clădire. Auto-intitulatul Dez, uşor dur. Şi el stă la primul etaj, şi arată ca un figurant dintr-un videoclip cu Eminem de prin 2000. Dez are un câine, Micul D, şi ceva sfaturi pentru mine.

Mă priveşte cu duritate.

— Nu. O. Fute. Pe. Delilah.

Dau din cap.

— Promit.

Am nevoie de cineva ca el în echipa mea, cineva fluent în limbajul fătălăilor californieni ai anilor ‘90, care sigur are acces la Xanax şi alte narcotice.

Harvey pescuieşte cheia noii mele locuinţe şi îmi spune că Delilah este doar drăguţă şi prietenoasă şi înţeleg că asta

înseamnă că e o curvă disperată, iar el completează că o grămadă de tipi din clădirea asta sunt grosolani.

— E gen aşa, eu sunt gazda emisiunii şi toată lumea vine la destăinuiri la mine în birou, spune el.

Trebuie ca toată lumea să vrea să fie Henderson?

— Deci vii oricând, vezi tu. Aici e un vibe de Seth MacFarlane, ştii, Broseph?

— Sună grozav, mint.

— Am dreptate sau am dreptate? întreabă de parcă ar avea contract cu el însuşi ca să-şi dea fraza favorită de cel puţin două ori pe oră.

Apartamentul meu miroase a portocale putrede şi pui şi e plin de mobilă roz, mobilă de fete. Fosta chiriaşă Brit Brit s-a mutat brusc, împotriva voinţei ei.

— Părinţii ei au apărut aici supăraţi, spune Harvey aprinzând o veioză sferică roz care luminează un poster cu Kandinsky. A cheltuit jumătate dintre banii pe care îi dăduseră ei pe o operaţie la nas şi restul pe cocaină, apoi a aterizat la spital pentru că a început să-i sângereze nasul. Dă din cap şi mângâie fotoliul roz aprins. Ştiu că e o glumă pe-aici. Lucrurile amuzante ţi se întâmplă în serii de câte trei. O să aflu eu, jur. Oricum, vestea bună e că ai dat lovitura, Broseph. Fotoliul, puiul din frigider, televizorul, toate sunt ale tale. Părinţii ei voiau să aruncăm tot.

Cel puţin nu trebuie să mă duc la IKEA.

— Super.

Harvey ia gunoiul.

— Ştiu sigur că un lucru pe care nu-l vrei e pui stricat. BRB, Broseph!

E primul lucru aproape amuzant pe care l-a spus. Scot un cuţit Rachel Ray din suportul nou de cuţite de pe blat. Sunt utile, ascuţite, deşi mi-aş dori ca mânerele să nu fie portocalii. Mă trântesc pe fotoliu şi pătura de pe el e pătată, Sriracha şi spermă. Posterul lui Kandinsky mă face să-mi fie dor de New York. Mi-e dor să fac sex. Se aude o bătaie în uşă şi dă buzna o fată. Machiată complet şi cu o rochie mulată, care e cu o mărime prea mică. E sexy, dar nu atât de sexy pe cât se crede. O vreau în echipa mea, posibil în pula mea.

— Chill, spune. Sunt Delilah şi am venit să iau blenderul.

Aproape îi spun că porecla ei e Nu. O. Fute. Pe. Delilah., dar vorbeşte prea mult ca să mai apuc să strecor şi eu un cuvânt. A întârziat la muncă – bârfele de rigoare – şi locuieşte fix deasupra – scuze pentru sunetele pe care le voi auzi pe viitor, pereţii sub subţiri ca hârtia – şi curva aia drogată i-a promis un blender. Deschide dulapurile, trântind uşile.

Delilah e plină de furie. Poate ştie că există o ordonanţă împotriva vaginului ei în clădire. Arată spre Kandinsky.

— Teoretic, şi ăla e al meu, spune ea. Dar cred că o să-l apreciezi tu. Arăţi de parcă ai şti chiar cine e acolo.

— Andrew Wyneth, spun.

Dă din cap.

— Mişto, zice. Brit Brit habar n-avea cine era. Taci-Harvey ţi-a povestit despre ea?

Toată lumea are o poreclă.

— Puţin, pare o poveste tristă.

Delilah îmi spune că Brit Brit a venit aici să joace şi a sfârşit prostituându-se.

— Mergea în Vegas cu tipi şi se întorcea praf. Şi a tot încercat să mă facă să merg cu ea, spunându-mi cât de minunaţi erau tipii şi cum tu nu trebuie să plăteşti pentru nimic şi stai la Cosmo şi te simţi bine.

— Hmm.

— Exact, spune. Aşa că mi-am pregătit bagajul, să merg cu ea. Adică, ştiam că nu mergeam pe bune, dar voiam să îi văd pe toţi la aeroport în caz că ar fi fost cineva faimos pe acolo, cineva despre care aş fi putut să scriu. Şi la aeroport, dintr-o suflare, îmi zice: Oh, apropo, vezi că trebuie să te fuţi cu cel puţin doi dintre ei, dar tu alegi care doi, şi nu e naşpa, jur!

— Şi pe care i-ai ales? o întreb.

— Ha, spune impasibilă. Nu. I-am spus că aveam să sun la poliţie şi la părinţii ei dacă se urca în avion.

— Şi ai sunat?

— La dracu', nu. A zburat înapoi ziua următoare şi am luat-o eu, apoi am dus-o la Baskin-Robbins şi am lăsat-o să plângă.

Merg la bucătărie şi găsesc blenderul în dulapul de deasupra frigiderului. Mă măsoară din priviri.

— Ai şi tu un nume?

— Joe Goldberg, răspund. Tu?

— Ţi-am spus, spune.

— Ştiu, dar care e numele tău adevărat?

— Of. Melanie Crane. Dar nu mă mai cheamă aşa. Melanie Crane e fata care a dat-o în bară cu masteratul în jurnalism după ce s-a îndrăgostit de un tip însurat de la New York Times. Ridică din umeri. Pare că a fost acum un secol. Asa îmi place la LA. Totul e nou. Acum sunt reporter sub acoperire şi ghostwriter. Aici e posibil, la propriu, să îţi laşi trecutul în urmă.

Toate cred asta, toate fetele – Amy – că îşi pot lăsa trecutul în urmă. Oare nu ştiu că nu e chiar atât de simplu? Ceva nu e trecut, dacă nu e o etapă încheiată, cumva.

— Ar trebui să-mi dai numărul tău, spune Delilah în timp ce curăţă blenderul. Primesc atât de multe invitaţii la petreceri. Poţi să vii cu mine uneori, mai cunoşti lume.

Mă fixează cu degetul.

— Avertisment: trebuie să mai cunoşti lume. Oamenii trăiesc aici şi merg la Birds şi la La Pou iar şi iar, în vreme ce există atâtea alte locuri în oraş.

Oftează.

— Adică e important să ieşi.

Îmi explică cum Birds e un bar luminos şi prietenos aflat la subsol, iar La Poubelle e un bar franţuzesc la modă întunecat şi că toată lumea din Village se duce într-unul sau în celălalt. Îmi aduc aminte de episodul din Office când B.J.Novak spune că nu vrea să aibă o identitate la muncă. Şi apoi arde un covrig cu pizza şi capătă una: Piromanul. Eu nu sunt un tip pentru Birds şi nici unul pentru La Pou, dar îmi scriu numărul de telefon în agenda ei. S-ar putea să am nevoie de ea.

Delilah râde.

— Sunt uşor ipocrită, spune, şi mă întreb dacă oamenii din LA gândesc cu voce tare lucruri despre ei aşa cum noi, newyorkezii, o facem doar în gând. Adică eu mă duc la Birds aproape în fiecare seară, chiar am şi un tatuaj inspirat de un cântec pe care-l tot aud acolo. Dar chestia e că mă duc seara târziu, după ce am fost în alte locuri, ştii?

Se apleacă şi îşi ridică rochia şi mă încurajează să mă apropii ca să-i pot vedea piciorul – epilat, dat cu autobronzant – şi cuvintele gravate pe coapsa ei interioară. Versuri de la Journey. De parcă trebuie să fie şi pe coapsa ei după ce au fost folosite în Clanul Soprano şi Glee şi în fiecare alt bar din America.

— Ştiu că pare trist, spune şi mă mângâie pe cap, îndemnându-mă să mă ridic. Dar nu poţi trăi aici decât dacă crezi.

Delilah e aproape specială, iar asta e greu pentru o fată care nu e destul de frumoasă ca să fie frumoasă, nici destul de deşteaptă ca să fie deşteaptă. Pentru Amy e mai uşor: ea e mai înaltă, mai sexy, mai inteligentă. E ceva atât de nesigur la Delilah încât nu ar putea fi niciodată

prietenă cu cineva ca Amy, căreia îi e natural să stea picior peste picior şi să mănânce afine, cu părul nespălat. Delilah este o fată care încearcă. Amy e una care ia, pur şi simplu. În final, să încerci e mai bine. Acum ştiu asta.

E un moment de tăcere, în care eu şi Delilah am putea fugi împreună şi dinamica noastră ar fi deja stabilită: aş inspira-o să renunţe la aspiraţiile care o ţin pe loc, marcându-şi corpul. Ea m-ar face să trec peste Amy. Dar eu vreau răzbunare şi Delilah îşi vrea blenderul. Face cu mâna. Pleacă. Sfârşit.

Descarc un album de Journey. Îmi imaginez coapsa lui Delilah lipită de faţa mea şi mă masturbez pe canapeaua mea roz. Apoi fac duş şi-mi pun blugi – refuz să port pantaloni scurţi – şi un tricou. Arunc mâncarea lui Brit Brit (reziduuri bolnăvicioase cu cocaină) şi mă opresc pe la biroul lui Harvey. Îşi face un selfie, iar coşul de gunoi, pe care nu mi l-a mai adus înapoi, stă lângă el. E atât de diferit de New York. Aş putea trăi luni întregi în vechea mea locuinţă fără să văd oameni. Dar biroul lui Harvey e o cuşcă de sticlă. Toţi de aici vor cu atâta disperare să fie văzuţi, observaţi. Şi paradoxul este că dorinţa de a fi văzut te orbeşte. Harvey nici măcar nu mă observă când trec pe lângă uşa lui şi îmi încep vânătoarea după Amy.

9

MICUŢA curvă sociopată lacomă şi egocentrică nu ar lăsa să treacă o zi nenorocită fără să-şi mănânce superfructele, aşa că prima mea destinaţie este magazinul alimentar din cartier, Pantry. Doar că asta nu e o alimentară. E un

muzeu de artă modernă, parţial neon, parţial cu opritori metalice, parţial cu semne de lemn reinterpretate. Podeaua e poroasă, iar fontul etichetelor cu preţuri e buclat şi lumina e non-fluorescentă. Muzica e dată mai tare decât într-o alimentară normală, iar cântecele sunt amestecate, un adevărat mix audio – Donny Hathaway şi Samantha Fox şi Everly Brothers şi DMX – şi eu le trec pe toate prin Shazam pentru că vreau să mi le salvez.

Asta e o alimentară numai dacă Cameron Crowe proiectează alimentare, iar lumina e bună, difuză, ca de club. Fiecare zonă are un nume amuzant. Există una de cărţi (înainte să se facă filme după ele), gustări (prostioare ☺), condimente (rozmarin & cimbru) şi prăjituri şi fursecuri procesate (calorii goale delicioase). Zona cu mâncare pentru animalele de companie este aglomerată şi se numeşte iubire necondiţionată şi cea cu mâncare pentru bebeluşi se numeşte iubire semi-necondiţionată.

Majoritatea fetelor de aici sunt ca Amy, înalte şi dezlânate, cu păr ciufulit şi coşurile pline de superfructe. Aici o voi găsi. Ştiu. Dar nu o găsesc la produsele organice (asta sunt eu) sau la produsele mai ieftine (aia e, mai este şi chiria). Începe să cânte Talking ‘Bout My Baby a lui Fatboy Slim şi când naiba auzi aşa ceva într-o alimentară? Cred că nu te-ai putea enerva niciodată aici şi poate că ar putea să-mi placă LA, cel puţin această parte a lui.

Zona cu flori (Îmi pare rău / te iubesc) e un deşert şi poate că nimeni nu iubeşte pe nimeni în LA. Sunt orhidee şi trandafiri şi apoi văd violete, un mov mai electric decât cele pe care le luasem eu pentru Amy.

O mică mexicancă rotundă, într-o rochie de vară albastru-deschis, zâmbeşte.

— Sunt vopsite, domnule, râde. Dumnezeu nu face aşa ceva.

Sigur că nu face; aceste flori sunt echivalentul botanic al implanturilor mamare. Îmi mulţumesc şi plec mai departe, toată lumea de aici e atât de fericită.

Îmi vibrează telefonul. Şase mesaje consecutive, toate imagini, toate de la Delilah. Le deschid pe rând, capturi de ecran cu invitaţii la petreceri de la Hollywood, completate cu adrese, instrucţiuni de parcare, logo-urile corporaţiilor care sponsorizează, date şi ore. Una dintre aceste petreceri e în casa lui Henderson. Henderson! Voi ucide partea din creierul meu care îşi doreşte să-i spun lui Amy despre asta. Scriu înapoi către Delilah: Merci, te anunţ.

Îmi răspunde: Spor acolo, cu Calvin ☺

Îngheţ. Nu e în regulă. Nu i-am spus unde lucrez. Scriu: Huh?

Îmi răspunde: Suntem amici. L-am văzut în drum spre muncă. E ok omul. Sport!

Intenţionat a lăsat greşeala, ca să aibă mesaj să-mi scrie şi câteva secunde mai târziu: Sport. Ha. SPOR. Iubesc autocorrect-ul.

Of. Nu îi mai scriu iar lui Nu. O. Fute. Pe. Delilah. Merg spre MUŞCAT DE FRIG, zona unde ţin mâncarea pentru oamenii singuri şi legumele congelate, iar în faţă la semipreparate e Adam Scott. E prima celebritate pe care o văd şi l-am iubit în draci în Stepbrothers şi Burning Love şi Friends with Kids şi palmele îmi amorţesc, poate chiar devin un

locuitor de LA, pentru că ce mi se întâmplă acum chiar mi se pare important.

Şi nu sunt singurul. O actriţă aspirantă se uită la el în timp ce îşi butonează telefonul şi la fel face şi un păMpălău care ţine un pachet de sparanghel congelat. Câteva fete de liceu chicotesc şi îi fac poză, şi-atunci mă izbeşte. Chestia bună la social media şi vânătoarea de celebrităţi este că pânza se întinde în toată lumea, larg deschisă, douăzeci şi patru de ore pe zi. Facbeook nu e suficient; am nevoie de tot pachetul.

Scot telefonul şi descarc Twitter şi Instagram şi e cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată. CandacePeachBenjiBeck nici nu şi-ar da seama, pentru că şi pe mine mă iau prin surprindere, fac ceva ce nu m-aş fi gândit vreodată. Încep să-l urmăresc pe Adam Scott pe Twitter, apoi îi caut numele. Sigur, oamenii au postat deja şi se pare că Joshua Jackson şi iubita lui nepermis de drăguţă sunt şi ei aici.

Duaaamne tocmai l-am văzut pe Pacey #dawsoncreek #pantry #iubescLA

Cât de sexy e Adam Scott? E atât de fierbinte încât toate alimentele congelate se topesc acum în alimentară. Nu zic în care. #lacomă

Diane Kruger e prea frumoasă. #nuedrept #amvăzutunVIP #nupoţidoarsăieşilashopping

LA, locul unde nu poţi face cumpărături fără să te simţi ca un #fraier #pantry #adamscott #joshjackson #dianekruger #nammailucratde4luni

Mă uit la tejghea şi iată-l pe Joshua Jackson. Râde. E aproape. Oamenii de aici nu vin să cumpere alimente la suprapreţ, vin să caute celebrităţi, aşa cum eu o caut pe Amy. Abordez un tip care aşază piersici.

— Frate, zic pentru că vreau să par de-ai locului. Nu te supăra, frate, dar preţurile astea sunt pe bune?

— Ştiu, spune. Frate, nu mă spune, dar eu sunt fan Ralph's. Cel de pe Western. Poţi să cumperi, gen, cinci burrito cu cinci dolari.

— Mda, zic lăsând jos coşul. Iubita mea, totuşi, e cea care ar trebui să se ducă la Ralph's. Dar apoi vine aici şi-mi sparge toţi banii pe afine şi Wolfgang Puck. Jură că nu-i aşa, dar avem programe de lucru complet opuse şi nu reuşesc să o prind niciodată.

Râde. Îl cheamă Stevie şi e actor slash baterist şi vrea să ştie cum arată Amy.

— Vulpe impasibilă. Păr lung şi blond, ochi albaştri, mereu poartă tricouri de la diverse facultăţi şi blugi tăiaţi şi tenişi mari, coloraţi. N-ai cum să o ignori. Zebrele se ridică din iarbă şi ea nu are nimic în comun cu pizdele din LA, cu rochiile lor supradimensionate sau outfit-urile de n-am-un-loc-de-muncă-şi-am-transpirat-groaznic.

Îmi spune că Amy îi sună familiar, mai ales dacă are tenişi.

— Când crezi că ai văzut-o? întreb.

Rotiţele se învârt în creierul zăpăcit de chimicale al lui Stevie. Ridică o mână.

— Frate. A fost aici gen acum trei zile, cu încă o tipă, şi erau bete şi mâncau afine şi le-am zis gen „Fetelor, tre’ să plătiţi” şi ele au fugit.

Da.

— Cine era cealaltă fată? îl întreb.

Ridică din umeri.

— Abia am văzut-o pe-a ta, răspunde. Era bine.

Batem palma, iar el vrea să-mi scrie când mai vine Amy pe aici. Îi spun că nu, e în regulă aşa, dar e acaparat cu totul, se vede. Insistă. E plictisit ca dracu’ şi clar că poate face o poză cu Amy când e aşa.

Îl testez.

— Serios, frate?

Dă din cap.

— Pe cuvânt.

— Pe mama, confirm şi eu, mirat că nu există urmă de ironie.

Facem schimb de numere de telefon şi îmi umplu coşul de cumpărături cu Rice Krispiers şi lapte şi salată Wolfgang Puck şi curcan.

Când mă duc spre casă, o femeie zâmbeşte larg.

— Ray şi Dottie te pupă cu drag.

— Cine? întreb.

Mămica botoxată din spatele meu scoate un awww.

— Eşti prea drăguţ, spune. Eşti nou. Ei sunt proprietarii. E o chestie specifică la Pantry. Ray şi Dottie te pupă cu drag.

Privesc la casieră. Aprobă şi ea din cap.

Ray şi Dottie sunt nişte genii, în pizda mă-sii. Ce modalitate mai bună de a câştiga un oraş de respinşi şi disperaţi dacă nu să creezi o afacere unde ultimul lucru pe care îl aud înainte să-mi fie luaţi banii şi să fiu expediat afară este că sunt pupat cu drag.

Turul meu continuă şi trec de librăria dărăpănată unde voi lucra. Pe semnul din geam scrie mă întorc în 5 sau 10 min şi eu merg în continuare spre teatrul UCB. E mai mic decât mă aşteptam, ca o vitrină de magazin. Posterele acoperă sticla, implorând după atenţia mea, iar o fată grăsană care ţine un clipboard mă întreabă dacă vreau bilet.

— Da, spun improvizând. Clasa de începători are spectacol curând?

— Care clasă? întreabă. Cineva dinăuntru bate în geam şi ea flutură clipboard-ul. Voiaţi bilet la Master Blasters, la cinci?

Nu, nu asta vreau. Intră înapoi în clădire şi eu îmi văd de drum. Aproape am ajuns acasă, la colţ de Franklin cu Tamarind, iar mersul pe jos aici nu e confortabil, nu ca la New York. Scot telefonul ca să-mi verific Facebook-ul şi îmi bag pula-n tot, pentru că cineva tocmai a comentat despre

cum Amy-Fără-Facebook a abandonat cursurile la UCB. Îmi zvâcnesc tâmplele, căldura, veştile. Băga-mi-aş pula.

Şi apoi are loc un fenomen, ca atunci când te gândeşti la cineva şi acel cineva apare brusc. Pentru că exact acolo, în fereastra de la Birds Rotiserie Chicken Cafe & Bar, e o poză cu Amy. E o captură de la camerele de supraveghere, în alb şi negru, cu purici, dar e ea, de la părul blond şi lung până la tricoul cu STANFORD SWIMMING. Sub fotografie se află cuvintele: Fereastra Ruşinii.

Intru la Birds. Mă înalţ spre bar. Când barmaniţa sexy mă întreabă ce vreau, îi cer să mă surprindă. Îi zâmbesc. Femeia asta trebuie să mă vrea. Aşa o voi face să-mi povestească despre Amy.

Îmi face cu ochiul.

— Sper că-ţi place ananasul.

Detest în draci ananasul.

— Îl iu-besc, îi spun. Dă-mi.

Ţâţele ei sunt tari, false, dure ca ea, prinse strâns pe piept cu maieul negru. O cheamă Deana şi reprezintă ceea ce se întâmplă când creşte fetişcana bună din videoclipul de la Guns N’ Roses. Acum e pe bune şi îmi povesteşte cum a ajuns Amy în Fereastra Ruşinii.

— A început să vină aici acum vreo două săptămâni, începe. A fost enervantă din prima zi, cerea vodcă cu afine şi trimitea băuturi înapoi zicând că erau prea slabe sau nu ce îşi dorea ea. Scuze proaste. Gen, javră ce eşti, te-am

văzut că ai îndoit-o cu apă. Şi-apoi a dispărut pur şi simplu şi nu şi-a plătit nota.

— Cea mai nasoală situaţie, îi spun. Ai sunat la poliţie?

Deana încetează să-mi mai amestece băutura şi se uită la un tip mai în vârstă, cu păr roşu slinos. Râd ca la o glumă de-ale casei.

— Dacă am sunat la poliţie? repetă ea.

— Exact aşa, acum câte minute te-ai mutat aici? întreabă bărbatul.

— Azi, de dimineaţă, răspund.

Deana se entuziasmează şi sună dintr-un clopoţel şi apucă o portavoce şi îmi pune un shot gratis de Patron.

Bărbatul mi se prezintă. Numele lui este Akim, iar Deana spune că nu au sunat la poliţie pentru că aşa e la Hollywood. Ridică din umeri.

— Au chestii mai bune de făcut decât să vâneze fete care fug fără să plătească nota.

Deana pune că la La Poubelle o primesc pe Amy pentru că acolo e altfel treaba.

— Băieţii cumpără băuturi pentru tipele care arată aşa, genul model. Nu îşi ascunde dezgustul. Eu nu merg unde nu-mi permit propria băutură. Ţine de respectul de sine.

Stau câteva ore la Birds, bând din rahatul cu ananas, punându-mă bine cu Deana, râzând la glumele ei, dându-i voie să-mi spună că ea nu iese cu clienţii. Las un bacşiş

gras şi îmi duc acasă cumpărăturile şi mă schimb şi mă grăbesc spre La Poubelle, locul unde ar trebui să fie Amy. E un bar lung şi întunecos, ca o carenă de vas de piraţi parizieni. Stau în colţul din spate. Rămân până la două, aşteptând să ajungă şi Amy. Cumpăr nişte Xanax de la Dez. Sunt sigur că pe Amy o voi găsi în douăzeci şi patru de ore, cel mult patruzeci şi opt. Nu are clasă. Va fi aici. Va fi.

10

DAR nu a fost aici. În seara aceea nu s-a dus la La Pou, nici în altă seară. Şi a trecut deja o lună şi eu am încercat de toate – drumeţii, Craigslist, intrat în baza de date a locatarilor lui Harvey, chiar şi pilates – dar tot nu dau de Amy, în morţii ei. Tot ce am acumulat e un bronz de fermier şi o serie de tricouri cu nasturi de sus până jos pe care la New York nu mi le-aş fi cumpărat. Creierul meu mă urăşte pentru toate anunţurile de casting pe care le-am pus. Nimic nu merge. Rămân optimist. Ascult Patience de la Guns N' Roses şi mă gândesc la vânătorii şi exploratorii care şi-au petrecut nenumărate nopţi în sălbăticie, nesiguri de locul lor sau dacă aveau să găsească ceea ce căutau. Dar LA e al dracului de monoton şi mă epuizează pentru că nu o găsesc. Şi când încerc să vorbesc oamenilor, toată lumea îmi spune acelaşi lucru: Tinder!

Dă-i în pula mea. Amy nu e pe Tinder. E prea deşteaptă. Prea prefăcută. Prea de modă veche. Suntem la fel. Mă enervez atât de rău, încât nu pot dormi şi Dez râde – dar ştiu că-ţi plac barbituricele – şi fac rost de Percocets, în caz că va fi nevoie să o droghez.

Detest locul ăsta. Toată lumea e greşită. Delilah e proastă la flirt. Harvey e prea agresiv în legătură cu băutura. Şi fiecare zi aici înseamnă de fapt trei zile, o dimineaţă îngheţată, o zi dogoritoare, o noapte răcoroasă. Ai nevoie de o grămadă de haine. Şi fiecare zi e aceeaşi zi, de aia e important să ai un calendar de perete. Înţeleg de ce oamenii care s-au mutat aici se trezesc într-o zi, se scarpină în cap şi se întreabă când au împlinit 40 de ani sau ce an este.

E un mediu care-mi dă claustrofobie şi nu am maşină şi o urăsc pe Amy pentru că nu are Facebook, pentru că nu are un e-mail pe care să i-l pot sparge. Trăiesc aproape exclusiv în acest pătrat de pământ cuprins între Tamarind Avenue la vest şi Canyon Drive la est. În New York poţi să mergi ore întregi pe jos şi nu te vede nimeni, poţi urmări o femeie preţ de câteva străzi fără ca ea să ştie. Dar clişeul e real şi oamenii de aici nu merg decât dacă e cu scopul de a aduce îmbunătăţiri preţiosului lor corp sau ca să ajungă la un mijloc de transport, o maşină, un autobuz, un lift. Îşi pun tenişi şi cară gamele argintii şi ce n-aş da să am parte măcar de o oră pe Seventh Avenue, în miez de noapte. Mi-e dor să fiu invizibil. Cred că am început şi să mă îngraş.

În fiecare zi mă trezeşte ceva zgomot infernal, Stevie de la Pantry care îmi dă mie mesaj în loc să-i scrie iubitei lui, Harvey, care exersează la ukulele sau oameni care vin să filmeze ceva căcat rapid în clădire. Nu sunt vreun snob, dar omul mediu de aici este... ei bine, pur şi simplu nu-i ca la New York. Mă uit la tavanul meu de popcorn şi mă gândesc la vechiul şi frumosul meu apartament. Văd ce fac Pearl & Noah & Harry & Liam; trăiesc prin ei acum. Poate că Amy a dat-o în bară şi i-a spus vreunei fete ceva

de m-ar ajuta să o găsesc. Dar e o profesionistă. A ştiut foarte bine tot timpul ce face.

LA începutul lui iulie semnez un cec pentru chirie şi îl înmânez lui Harvey.

— Nu fi trist, spune. Durează cam zece ani până să se stabilească o persoană aici. Tre' să rămâi pozitiv. Am dreptate sau am dreptate?

Ridic degetul mare, aprobarea pe care-şi doreşte atât de mult să o vadă, el bate din palme şi eu plec, sunt atât de sătul de toată idioţenia de aici, de Harvey şi de fututul lui de zâmbet mare, de şeful meu, Calvin, care e un cu totul alt fel de tip enervant.

Nimic nu se compară cu Mooney Books, iar Calvin e unul dintre acei oameni care sunt mai faini pe Facebook decât în viaţa reală. Ar fi mai înţelept să se evaporeze şi să trăiască exclusiv online, cu claia lui de păr, negru şi gros. Aş vrea să i-o şterg naibii de pe frunte şi să-i dau jos şi ochelarii ăia supradimensionaţi penibili. Simt asta mult aici, că aş vrea să rup hainele de pe oameni într-un mod deloc sexual, să le rad capul, să-i aliniez ca să-i bag la un duş de decontaminare. Calvin îşi ţine toate parolele notate pe un bileţel din portofel, idiotul pulii, iar în librărie se aude cum rulează mereu un film, de parcă am fi într-un magazin de închirieri video din anii '90. Azi e True Romance, astfel că, îmi spune Calvin pentru a cincizecea oară, o parte din el a fost filmată aici, pe Beachwood.

— Care-i treaba, Joe-Bro?

— Salut, Calvin.

Mereu e câte o treabă cu Calvin şi începe să-mi spună o poveste despre managerul lui, care pare inventată. În ultima lună am învăţat că există o mulţime de Calvin, depinde de drogul pe care-l foloseşte la momentul respectiv. Există Calvin Cocainã, pregătindu-se pentru o audiţie pentru Better Call Saul. Există Calvin Marijuana, relaxat, care se uită la filme de Tarantino şi visează să joace într-un film de Tarantino şi care râde tare la glume menite să te facă doar să zâmbeşti. Există Calvin Actorul Respins, cu burta ieşindu-i prin tricoul mov strâmt, cu ochelarii la ochi, uns cu tot felul de produse de îngrijire a părului, cerându-mi să fac linişte pentru că el vizualizează ceva.

În alte zile, Calvin e scriitor. Îşi urcă părul într-o coadă. Lucrează la ceva numit Ghost Food Truck. În unele zile are în plan un adolescent care ajunge într-un camion de mâncare bântuit. În altele e despre un camion cu mâncare deţinut de nişte fantome, şi vrea să-l scrie pentru canalul IFC. Neconvenţional, îi place lui să spună, de parcă asta ar însemna un show TV care nu are nevoie de o poveste. În alte zile se concentrează pe un camion cu mâncare gourmet pentru scenariul-pilot – posibil pentru HBO sau FX, dar niciodată o reţea – despre un criminal în serie care cutreieră ţara ucigând oameni şi făcând burrito din ei. Chestia e că Ghost Food Truck e cum e Calvin şi cum e toată lumea aici, atât de lipsit de substanţă. Se schimbă în funcţie de ce film a văzut noaptea trecută. Sau ce-au văzut prietenii lui.

Cel puţin azi am de-a face cu varianta bună de Calvin Cocainã. Dansează şi se bate în piept şi îmi povesteşte iar despre True Romance şi e mai bine când e aşa, entuziasmat înaintea unei audiţii, epuizându-se ca un copil. Pleacă în încercarea de a reuşi la Hollywood şi eu

mai postez un anunţ pentru un casting pe Craigslist – se caută blondă înaltă şi frumoasă.

Anunţurile mele devin tot mai neinspirate odată cu trecerea timpului şi cu fiecare zi în care Amy nu-mi trimite o poză pentru unul dintre anunţurile mele imaginare, mă simt ca un detectiv în una dintre emisiunile acelea în care te tot stresează cu faptul că un copil dispărut devine aproape imposibil de găsit după ce trec cele 24 de ore critice. Te-ar putea înnebuni să cauţi pe cineva în LA, şi de-aia oamenii de aici sunt atât de nefericiţi. E al dracului de greu să faci ceva, orice. Să obţii faimă. Iubire. Loc de parcare. Gaz ieftin. Poze tip buletin bune şi ieftine. Un agent. Un manager. O ofertă la happy hour care să nu aibă nachos scârboşi. O artistă înaltă şi blondă pe nume Amy.

A fost o lună lungă fără ploaie, fără nori, fără să văd pe cineva. Mi se face rău să mă uit în urmă pentru că eu mi-am făcut treaba. Am aşezat capcanele. Mi-am încropit o echipă. Calvin ştie să-mi dea mesaj în clipa în care intră cineva să vândă Complexul lui Portnoy şi Amy ar fi trebuit să facă asta până acum. Cum mama dracului îşi plăteşte superfructele?

Harvey ştie să-mi spună dacă apar blonde înalte cu tricouri de la universităţi. La fel şi Dez. N-a mers cu Deana de la Birds, dar am pus capcane mai bune şi-acolo, şi la La Pou şi în alte locuri. Am cumpărat sticle cu vitamine prenatale şi le-am spus barmanilor că iubita mea înstrăinată e însărcinată. Am plâns un pic. Femeile de la bar de la Birds au spus că suntem cu toţii o familie în Village şi nu le venea să creadă de cât de dulce sunt, cărând vitaminele cu mine. Tipul de la barul din La Poubelle a fost empatic. M-a privit în ochi şi a ridicat punga şi mi-a promis că va fi

cu ochii în patru. Aveam atât de multe speranţe. Aşa că de ce mama dracului nu am găsit-o?

Calvin se întoarce tot praf, uhuind şi chiuind şi făcând acelaşi lucru pe care îl face întotdeauna după ce îi iese. Intră pe Tinder.

— Isuse, exclam, nu ţi-ai tras-o şi azi-noapte?

Dă din cap.

— Nu asta fac acum. Lucrez, Joe Bro. Tinder e cea mai importantă bază de date pentru castinguri din lume, urlă delirant. Locul unde-şi fac veacul toţi actorii şi toate actriţele, aşa cum erau cluburile mai demult, sau cum erau dozatoarele de suc din farmacii în anii 50.

Râgâie.

— Tinder, frate, în pula mea. Prietenul meu, Leo, a fost luat la un casting direct de pe Tinder săptămâna trecută.

— Dar nu e site pentru întâlniri şi căcaturi d-astea? protestez.

Nu vreau să fie adevărat. Nu vreau să-mi fac cont şi acolo şi nu vreau să o găsesc pe Amy dându-se pe Tinder.

Calvin râgâie.

— Swipe. Fuţi. Rezervi.

Nu am de ales. Mă înscriu. Dau swipe. Şi, 48 de ore mai târziu, cred că mi-au crăpat ochii şi mi-am umplut capul cu atâtea feţe, încât îmi fac griji că partea vizuală din creierul meu ar putea rămâne fără spaţiu de stocare. Sunt atât de

multe fete. Şi sunt toate aici. E o infinită bază de date şi când fetele de pe Tinder îmi intră în raza de 8 kilometri, le pot vedea în telefonul meu. Acum Tinder îmi ia creierul în stăpânire şi, de fiecare dată când dau swipe, mi-o imaginez pe Amy într-un tricou cu USC, căscând şi ieşindu-mi din rază, aşa că nu mă pot opri din swipe pentru că trebuie să o găsesc. Nu dorm deloc timp de două zile.

E cea mai penibilă mişcare de până acum şi cred că mă copleşeşte California. Îl sun pe domnul Mooney. Nu are răbdare cu mine.

— Eu ţi-am spus, îmi trânteşte. Du-te dracului să ţi-o sugă cineva.

Aşa că încerc. Întâlnesc pe Tinder o fată pe nume Gwen şi e ca şi cum aş comanda mâncare chinezească. În acele poze, Gwen e strălucitoare şi odihnită, luminând ca un orez cu friptură de porc. Apare Gwen şi nu e deloc acea persoană luminoasă, exact aşa cum orezul cu carne de porc e mereu mai plin de grăsime decât ţi-ai dori să fie. Pielea ei e de dolofană. E palidă. Ea e dovada că nu pot fi toate fete de California şi îmi povesteşte despre cursurile ei de teatru şi ultima ei întâlnire proastă cu cineva de pe Tinder. Bea vin roşu şi se admiră în oglindă. Are dinţii pătaţi. Strănută. Îi urez sănătate. Beau vodcă şi mă uit la bar după Amy. E diferit aici când sunt cu o femeie, nu cu Calvin. Mă uit la oameni şi Gwen observă.

— Şi eu eram la fel în prima mea lună aici, mărturiseşte. Toată lumea e mult mai frumoasă aici. Până şi bărbaţii.

Evident, cât sunt la bar cu Gwen, văd cea mai atrăgătoare femeie pe care am văzut-o vreodată. Şi nu-mi pot da seama de ce. În nici un caz nu are o frumuseţe clasică şi

nici tânără nu e. Tricoul moale cu umăr gol lasă la vedere o parte serioasă din sânii ei, ca două cupe de îngheţată, moi şi cremoase. Părul ca vata de zahăr. Picioarele de caramel. Când barmanul îmi aduce paharul cu apă pe care l-am cerut în urmă cu o oră, bomboana de fată şi cu mine întindem mâna în acelaşi timp după el.

— Vai, îmi cer scuze, spune ea.

— Ia-l, îi răspund.

Zâmbeşte. Ar fi o mişcare de dobitoc să mă dau la ea în faţa lui Gwen şi eu nu sunt un dobitoc. De asta accept să văd apartamentul lui Gwen. Trăieşte într-o casă de oaspeţi lângă o piscină din Los Feliz. E mic şi deprimant şi sunt poze cu Madonna peste tot. Gwen sare pe mine şi eu închid ochii şi mă gândesc la bomboana de fată. Ne folosim unul pe celălalt. Mi-o suge.

Petrec noaptea în casa de oaspeţi a lui Gwen şi uite cum se adevereşte ceea ce spun actorii aspiranţi dezamăgiţi, că totul ţine de sincronizare. Singura noapte nenorocită când plec şi eu din Village şi adorm în Los Feliz, mă trezesc şi văd trei mesaje de la Calvin:

Frate e tipa aici cu Complexul lui Portnoy

E ciudată cu banii vrea bani în mână nu în cont vrei să o cumperi tu?

Toate bune, se grăbea, aşa că am luat-o eu pt tine

Îmi tremură mâinile şi casa asta miroase a supă şi eu mă dau jos din patul care scârţâie şi mă uit după pantofi şi să-mi bag pula. E vina mea. Mi-am pierdut concentrarea.

Trebuie să ies de aici, dar mi-am pierdut fututul de pantof şi mă uit sub pat, dar nu-i nimic acolo în afară de vibratoare, pantofi cu toc cui şi manuale de actorie. Bag pula-n pantofii mei. Nu-i merit.

Taxiul de la Lyft e la un minut distanţă şi ies în soarele nenorocit şi prea cald, aproape insuportabil, şi-mi plec capul şi uite-mi pantofii, aliniaţi lângă cei ai lui Gwen, de parcă ar fi vrut ca oamenii din casa mare să ştie despre asta, despre noi.

Urc în Lyft şi şoferul vrea să ştie dacă să o luăm pe Franklin sau pe Fountain şi el nu poartă ochelari de soare, aerul condiţionat e stricat şi pe GPS scrie greşit numele străzii mele. Sintagma aventură de-o noapte e o denumire greşită. Nu există aşa ceva. Uneori, ce faci într-o singură noapte îţi distruge viitorul.

11

NU e o carte. E un scenariu de film. Pagini albe şi subţiri, tipărite pe o singură faţă, legate cu o spirală. Calvin se freacă la ochi. Fumat. Suge dintr-un smoothie de kale.

— Frate, ai zis de Complexul lui Portnoy.

Sunt livid.

— Cartea.

— Mdeah, zice. Fix acoloşa.

— Ăsta e un scenariu, şuier. Cine colecţionează scenarii?

— JoeBro, nu mă înţelege greşit, dar ai nevoie să te relaxezi. Ai urmat vreodată o dietă cu sucuri?

Dă cu mâna peste o cutie cu American Spirits de pe biroul lui.

— Te intensifică. Îţi face cortizolul să fugă. Cortizolul nu e mişto.

Mă simt de parcă aş fi tras pe dreapta pentru că nu am folosit semnalizarea şi l-aş putea omorî pe Calvin. Aş putea-o omorî pe Amy. Aş putea omorî pe toată lumea, să-i pun într-un blender şi să-i fac smoothie pe toţi. La televizor e Fast Five şi mă uit la Dominic Toretto şi RIP Brian O'Conner care încropesc o echipă. Echipa e un căcat nenorocit.

— JoeBro, spune Calvin. Ţi-ai tras-o pe Tinder şi acum arăţi groaznic, căcat.

— M-am grăbit aici pentru carte.

— Păi, uite, scenariul e despre carte, deci, gen, e gen cartea, dar într-o formă diferită, gen cuburile de gheaţă cu cafea care tot cafea sunt.

Nu am ce să mai fac.

— Du-te dracului, Calvin, îi arunc.

— Frate, răspunde, trebuie să te linişteşti.

Toretto nu se linişteşte niciodată pentru că nu ajungi nicăieri în lumea asta dacă eşti liniştit şi Calvin îi tot dă înainte despre un LP Flaming Lips şi despre camioane de mâncare şi Big Bear şi bacon, despre cât de praf era în

noaptea aceea. Mi-aş fi dorit să am parte de Calvin Cocaină. Calvin pe Iarbă e imposibil, fratele Duplass netalentat, înfumurat şi lent. Amicii lui îi trimit mesaje. Sunt în ceva piaţă în centru şi ne pot aduce ei prânzul şi Calvin tot nu pricepe că nu beau legume sau că nu-mi pasă despre camioanele de mâncare marfă din K-Town. Mie îmi pasă de cărţi.

Îi spun că nu-mi e foame şi zice că trebuie să râd şi-mi dă iPad-ul lui şi-mi porunceşte să mă uit la un video mortal cu Henderson. Îi spun că nu vreau să mă uit la video, el insistă că trebuie.

— A început Henderson, spune. O ia razna cu gagică-sa nouă şi faza asta e aur. E aur. Genial.

Toată lumea de aici caracterizează orice drept genial.

— Calvin.

— JoeBro, ai nevoie să te linişteşti. Uită-te. Relaxează-te. Fii.

Dar cum pot să fiu relaxat când Delilah trimite mesaje şi Calvin chiţăie despre a pasa Ghost Food Truck la Comedy Central sau la IFC? Ar putea chiar să o ia pe arătură şi să se ducă la Adult Swim şi loveşte ţigara electronică, care nu merge niciodată, de tejghea, iar ego-ul i se umflă şi Ghost Food Truck ar putea fi, de fapt, mai potrivit pe HBO şi poate că ar putea chiar să pună un John Cusack în acel camion şi poate că ar agăţa fete şi ar dispărea să le caute şi să nu le găsească niciodată pentru că, gen, e Ghost Food Truck şi el e o fantomă şi nici nu ştie asta. Mă predau şi îi mărturisesc lui Calvin că e genial şi el îi scrie un mesaj partenerului său de scris, Slade, iar eu mi-aş paria coaiele

că Slade şi Calvin n-o să scrie niciodată Ghost Food Truck – desenele animate, filmul sau serialul HBO. Oamenii din LA vorbesc despre scris, dar nu o fac niciodată. Este echivalentul din LA al meresului la Cloisters sau la Met în New York. Tot spui că o vei face, dar ştii cum e, e duminică sau e prea cald sau e prea frig sau e mai comod să te uiţi la televizor.

Dar din nou, pe mine ce mă face superior? Nici măcar nu-s în stare să o găsesc pe Amy.

— Fug până vizavi să mai iau un smoothie cu kale, spune. Tu vrei?

— Nu, merci, zic.

— JoeBro, trebuie să te mai relaxezi, frate. Uită-te la prietenul H.

— Calvin, sunt destul de ocupat.

— Filmarea mai are două minute.

— Şi îl cam urăsc pe Henderson.

— Nimeni nu-l urăşte pe Henderson, spune el. Mă faci să mor de râs, JB.

Renunţ iar şi mă uit la Henderson la M#*e Narcisism. Stă pe canapeaua lui, într-unul dintre tricourile lui semnătură autoironice (#ŢÂŢE), vorbind despre o fată care are o păsă murdară. Nu-mi place prescurtarea asta; e păsărică sau vagin, nu păsă. O numeşte pe fată porc sălbatic care întinde superfructe pe toate cearşafurile lui şi e greu de ajuns la păsă a ei din cauza tufişului. Încep să-mi tremure mâinile şi dau mai tare.

— Afine, o ponegreşte el. Eu îi zic să ţină afinele în păsă şi cred că e o cerinţă rezonabilă asta. Mi se face foame. Muşc un pic. Dar cearşafurile alea, cearşafurile mele, sunt dintre cele mai fine, oameni buni. Bine, îmi pare rău că sunt genul acela de dobitoc, dar nu mi se dau cu reducere de la Comedy Central. Am o înţelegere cu idioţii ăştia. Aşa că cearşafurile nu sunt ieftine. Şi ea se va revanşa faţă de mine, ştii, mă iubeşte puţin, dar apoi începe emisiunea mea şi ea vrea să se uite. Puteţi să credeţi aşa ceva? Aşa că acum am afine, testicule albastre şi îmi tai singur orice chef!

Mulţimea e în delir. El se uită la cineva din public. Strigă:

— Te iubesc, Amy baby. Super sărutări, baby, suntem în regulă, aşa-i?

Îmi zvâcneşte inima şi gâtul mi se strânge. Camera nu se îndreaptă spre Amy şi eu dau clipul înapoi ca să-l aud spunând-o din nou – Te iubesc, Amy baby. Se culcă cu duşmanul – al meu, al nostru. Pizdă malefică şi duplicitară, ca în Crimes and Misdemeanors, Mia Farrow aruncă tot căcatul pe Woody Allen. Se uită la filme împreună şi se creează o legătură între ei pe baza dezgustului resimţit faţă de producătorul de televiziune jucat de Alan Alda. Woody e supus, dulce, nobil, iar în final, Mia Farrow alege să se mărite cu producătorul. Îi spune lui Woody că nu e chiar atât de rău. Când îmi voi strânge mâna în jurul gâtului pătat cu spermă al lui Amy, îmi va spune acelaşi lucru despre Henderson, îmi va spune să mă maturizez. În acest moment, la tejgheaua din librărie, după ce am găsit-o pe Amy, trebuie să fac şi eu ceva malefic. Trebuie să îi scriu lui Calvin: E genial.

Calvin vine grăbit înapoi, poate că a băgat puţin Adderall, şi e încântat că am văzut lumina şi m-am alăturat lui în preaslăvire la altarul lui Henderson, mai amuzant decât Richard Pryor, mai deştept decât Jerry Seinfeld – Ştii că nici măcar nu a fost la Harvard? Nu a studiat niciodată precum Conan! – şi totuşi, Henderson este un geniu – la propriu, IQ-ul lui e gen 10 000 – şi se zbate şi se luptă şi omul poate face orice. Chiar acum e în Malibu, face surf şi postează pe Instagram în vreme ce se dă pe valuri. M-aş putea duce în Malibu să-l înec şi să-l dau cu capul de pietre, dar cu traficul şi cu orarele autobuzelor, n-aş ajunge până la apus.

— Trăieşte pe plajă? întreb.

— Nu, pe dealuri, spune Calvin. Are sesiuni în fiecare vineri seara, îşi umple casa cu oameni şi testează material nou, ştii cum fac cei de la stand-up, lui îi place să facă asta la el acasă.

E vineri. Mi-ar putea exploda inima în cuţite de la Rachael Ray.

— Mişto, zic. Vrei să mergem?

Calvin ridică din umeri.

— Nu ştiu, JoeBro. Sunt, gen, în zona asta cu scrisul şi mai demult ieşeam cu gaşca lui. Adică l-am cunoscut şi pe el, dar, gen, încerc să mă concentrez numai pe scris acum, ştii, să mă întorc în peisajul în care să fie despre mine în loc doar să ies şi chestii.

Oh, dar Calvin, nu va fi niciodată despre tine pentru că nu vei termina niciodată nimic. Respir. Mă gândesc.

— Păi, e bine, dar uneori chestia de care ai nevoie este reluarea legăturilor cu oamenii, ştii. Pariez că, dacă i-ai spune şi lui despre Ghost Food Truck, ar lua-o razna.

Calvin oftează.

— Adevărat, dar, gen, mă simt distrat de el şi-l iubesc, dar pur şi simplu n-ar fi el producătorul bun pentru GFT, ştii?

Pentru că nu va exista GFT şi eu mă voi muta înapoi în New York înr-o zi – îi promit creierului meu, aşa voi face – dar spun asta.

— Sincer, Calvin, eşti un tip amuzant. Gen, GFT ar putea ieşi ceva de o oră, dar imaginează-ţi-i pe Henderson şi pe oamenii lui făcând reclamă de la început, apoi ai folosi muniţia respectivă ca să avansezi.

Voi sta aici şi voi spune minciuni cât e ziua de lungă ca să-l fac pe Calvin să vină la petrecere. Amy va fi acolo. Trebuie să fiu şi eu. Dar nu pot să apar singur. Nu pot fi tipul ăla şi nu-l pot lua pe Harvey pentru că singurul lucru mai înfiorător decât tipul singur la petrecere este să fii tipul care vine cu un bătrân la petrecere.

Calvin ezită.

— Nu ştiu parola.

Sunt atât de aproape. L-am câştigat cu complimentele mele şi nu există altă variantă. Am nevoie de parola aia. Am nevoie acum. Scriu un mesaj pentru Delilah: Întrebare random. Ştii parola de la Henderson?

Îmi răspunde: Halatul de baie cu glugă al lui Jim Walsh.

Îi scriu: Merci.

Scrie şi ea: Cea mai bună, nu? Îi iubesc parolele. Îmi plăcea aia veche, 90210.

Nu îi mai răspund. Tot ea mai scrie: S-ar putea să mă duc. Tu vii?

Dar nu pot să o am pe Delilah prin preajmă. După ce apar cu Calvin, o să mă furişez, zic ceva că trebuie să mă întâlnesc cu o fată, apoi o voi găsi pe Amy şi trebuie să fiu singur, nu o pot avea pe Delilah prin preajmă, întrebându-mă după cine mă uit. E brutal, e crud, dar e singura cale de a o opri să apară la Henderson. Îi scriu: De fapt, îmi bag picioarele. Vrei să mergem la o cină târziu, 10 sau 11? Vreau să mă duc la Dan Tana. Da?

Scrie şi ea: DA.

Calvin pune muzică, a intrat în modul petrecere, deliează despre guac-ul lui Henderson. Şi sunt sigură că Delilah e la ea în apartament, ţopăind peste tot, încercând să se convingă ce rochiţă de paraşută să îmbrace în seara asta pentru mine, fără să-şi dea seama că ar arăta mai bine mai îmbrăcată, dacă m-ar întărâta.

Îmi imaginez că Amy stă în genunchi şi i-o suge iubitului ei şi pariez că nu trebuie să facă nimic ca să pregătească pentru marea petrecere de diseară. Pariez că au menajere.

12

NU te duci la o petrecere cu mâna goală şi sacoşa eco de la Pantry e plină ochi cu sfoară, cuţitul Rachael Ray, mănuşi de cauciuc, pungi de plastic, bandă adezivă şi Percocets de la Dez.

Mi-am petrecut întreaga după-amiază căutând pe internet poze cu casa lui Henderson. Uneori e mai uşor să plănuieşti o crimă dacă ştii ceva mai multe despre cadru. Dar nu am putut găsi poze cu casa lui pe internet şi am cam luat-o razna încercând să-mi dau seama ce să fac.

Dacă Amy m-ar fi iubit, ar fi fost diferit. Aş putea să o privesc în ochi şi i-aş face semn să ne vedem afară şi ne-am putea şopti unul altuia regretele şi sentimentele nerezolvate. I-aş cere să inventeze o scuză şi ne-am putea strecura amândoi de acolo şi am conduce la munte sau la mare. Los Angeles e plin de locuri unde să ascunzi un cadavru, dar când omul din interiorul corpului respectiv nu te iubeşte, nu e lucru uşor să transformi persoana aceea care respiră în una moartă.

Am cumpărat o grămadă de Percocets de la Dez, gândindu-mă că aşa e la Hollywood. Oamenii iau mereu supradoze. Dar apoi mi-am dat seama că Henderson e îndrăgostit de ea şi că, dacă ea leşină, el se va agita şi va suna la ambulanţă. Aşa că am luat un taxi Lyft până la Home Depot, de unde am cumpărat chestii la întâmplare, sfoară şi bandă adezivă, pungi de plastic şi legături cu cablu, mănuşi de cauciuc. Fata de la casa de marcat mi-a făcut cu ochiul şi mi-a spus că şi ea e fană Fifty Shades şi uite ce-a ajuns societatea noastră. Să te fuţi şi să omori sunt unul şi acelaşi lucru.

Acum ies cu sacoşa din magazin şi Delilah îmi scrie: Nu că te urmăresc, dar spor la cumpărături ☺

O ignor. Pentru binele ei. Vreau să o învăţ să fie mai rezervată.

La La Poubelle, Calvin e deja semi-praf, testând hastag-uri.

— Care îţi place mai mult? întreabă. Casa lui Henderson sau la Henderson acasă?

Încep să-mi plantez seminţele alibiului şi îi spun că am invitat şi o tipă de pe Tinder. Spune că-i mişto, şi bine-ar face să-şi amintească despre asta în eventualitatea unei investigaţii. Calvin cheamă un Uber şi trei dintre amici lui apar – morţii mamelor lor – şi plătim ca să ne vedem afară. Băieţii au adus cu toţii bere şi îşi bagă în portbagaj baxurile şi se comportă ca nişte căcaţi pentru că eu insist să-mi ţin sacoşa eco de la Pantry în poală. E prea aglomerat şi prietenii lui Calvin sunt prea gălăgioşi şi nu tac naibii odată în legătură cu sacoşa mea.

Enervantul unu:

— Ai trusele de machiaj acolo?

Enervantul doi:

— Nu, are penisul acolo.

Enervantul trei:

— Am tot auzit despre penisurile retractabile. Se fac tot mai multe pe zi ce trece.

Calvin:

— Băieţi. Dacă mai insistaţi cu căcaturi despre JoeBro şi penisul lui retractabil, nu o să vă spună de unde să vă luaţi şi voi.

Tipii ăştia sunt palizi şi pufoşi, cu tricouri ostentative sub cămăşi şifonate din flanel şi ei îl urăsc pe Woody Allen şi-l iubesc pe Wes Anderson. Ei resping Crimes and Misdemeanors pentru că ar fi prea multă vorbărie în el şi cred că nici măcar n-au văzut filmul până la capăt. Mi-ar plăcea să fie sociabil acceptat să fluturi în mână un cuţit. Dar şoferul e un martor inocent şi nu l-aş face obiectul unei torturi adiţionale. Suntem aproape, dar tot nu ştiu cum o voi omorî pe Amy.

Enervantul unu:

— Americanii nu sunt destul de amuzanţi ca să priceapă Parks and Rec.

Enervantul doi:

— Parks and Rec nu e destul de american ca să prindă la americani.

Enervantul trei:

— Aş fute-o pe Amy Poehler.

Enervantul unu:

— Aş pulări-o pe Amy Fuck.

Calvin:

— Asta pentru că ea e opusul tău?

Calvin mă ghionteşte; a luat prea multă coca.

— JoeBro, haide, spune. Tu eşti ăla care a vrut cu disperare să meargă. Bucură-te. Alţii ar ucide, în pula mea, să poată merge acum la petrecerea asta.

Continuăm să urcăm pe dealuri şi ţara asta are nevoie de schimbare; căcaţii ăştia ar trebui provocaţi, dărâmaţi. Şoferul Uber-ului e neasumat şi absent şi nu m-ar mira dacă ne-ar omorî pe toţi. Oamenii dispar în Los Angeles; acesta e un loc trist, bântuit. Mergem în continuare, tot mai sus şi mai sus şi mai sus, eu nu-s un enervant cu Puma pe mine şi idioţii ăştia nu mai tac odată.

O etichetează drept curvă pe Chelsea Handler şi pe Jimmy Kimmel drept un vândut şi pe Jimmy Fallon un nenorocit norocos şi se înşală în legătură cu atât de multe lucruri de pe lumea asta şi tot n-am ajuns? Nu aspir să sclavagesc până să ajung să trăiesc aici, sus. Dealurile acestea sunt triste şi neutre, chiar pe măsură ce urcăm, iar urechile în pocnesc şi ar fi trebuit să vin singur. Nu am un plan şi dealurile astea nici măcar nu sunt cele corecte, ridicăturile de pământ atrăgătoare care planează deasupra lui Chateau Marmont. Astea sunt dealuri de hipsteri, unde oameni leneşi în haine la modă pretind că n-au vrut niciodată să fie atât de greţos de bogaţi, ci că au vrut să le fie bine, ştii, să fie liniştiţi.

Sună alarma de pe telefon, pentru că e zece şi jumătate. Scriu un mesaj pentru Delilah: A intervenit un căcat, mai stai un pic, poate bem ceva mai târziu, în loc de cină.

Îmi răspunde: E în regulă. Mă anunţi tu! Pot aduce de băut!

Lumea e prea extremă cu Delilah şi lipsa ei de respect de sine şi cu Amy, cu ego-ul ei uriaş. Mă voi ocupa de câte o fată, pe rând, şi-mi trec telefonul pe modul avion. Încetinim. Am ajuns. Şoferul spune că nu este disponibil să ne transporte înapoi acasă mai târziu şi apucă să plece, nenorocit norocos – şi mi se usucă gâtul şi parcă mă strânge lenjeria – uscătoarele de la Hollywood Lawns nu-s bune de nimic – şi îmi clănţăne dinţii. Începusem să cred că nu aveam să mai ajungem niciodată şi acum iată-ne.

Urmez enervanţii în casă unde a trăit Bobcat Goldthwait timp de câteva săptămâni în anii ’90 (de parcă mi-ar păsa). Există o cameră de supraveghere la poarta deschisă şi un mesaj deasupra, pe care scrie scoate limba la mine, sunt falsă. Chestia cu californienii este că ei cred că lipsa oricărei frici e mişto; nu există nici o măsură de securitate, lucru care înseamnă veşti excelente pentru mine.

Traversăm gazonul netuns la timp, unde hipsteri absenţi îşi fac selfie-uri şi vorbesc despre cum au ajuns la Mecca. Spunem parola şi intrăm prin uşa supradimensionată de mahon – nenorocitul – şi simt miros de eucalipt şi castraveţi şi bani. Nu o văd pe amy. Apuc mai strâns de sacoşa mea.

— Calmează-te, spune Calvin. Uită-te în jur. Lord Henderson trăieşte într-un nenorocit de borcan cu miere.

Îl las să plece ca să caute guac-ul şi apoi mă arunc pe canapea şi mă enervează că îmi place canapeaua. N-am mai fost într-un loc atât de frumos de foarte multă vreme. Dacă aş avea bani, aş avea o casă exact ca asta, şi nu-mi vine să cred că Amy e iubita lui Henderson. Ea trăieşte aici, cu toate chestiile astea faine, şi m-am înşelat să cred că ar ajunge într-o fundătură cu o mână de alte aspirante

în competiţie una cu alta. Mi se învârte capul şi mă ridic. Nu voi sta pe această canapea, ştiind că i-a supt-o lui Henderson pe canapeaua asta.

Mă îndrept spre bucătărie şi Calvin mi se alătură. Tot nu are guac; a dat de nişte amici. A luat ceva. Îmi e clar. Se transformă. E băgăcios. Întinde mâna spre sacoşa mea. Mă feresc.

— O ţin eu.

— E ok, spune. Toată lumea duce în bucătărie alcoolul adus. Henderson are un bar întreg acolo.

— Mă ocup eu, insist.

Şi-apoi îmi dau seama că totul ar putea începe chiar acum, înainte să apuc să beau sau să iau o gustare, pentru că se apropie Henderson. E mai luminos şi mai uscăţiv în persoană, iar zâmbetul de pe faţa lui ar fi mai la locul lui într-un film de acţiune. Amy nu e cu el, dar probabil că i-a dat permisiunea să poarte nenorocitul de tricou cu o poză de album şcolar cu Louis C.K. Citatul de dedesubt zice: „Van Halen e de căcat” şi băleşte fraier după fraier – cel mai tare tricou ever, frate, ce tare, aia e, frate, fraaate, Van Halen chiar e de căcat – şi Henderson spune cu plăcere, de parcă el a făcut gluma, de parcă are măcar o zecime din talentul lui Louis C.K. Nimic nu e autentic la iubitul lui Amy, cu pielea lui lucioasă. E adevărat; când reuşeşti în industria de divertisment, faci o înţelegere cu diavolul. Cu cât ţi se fac mai multe fotografii, cu atât mai puţin rămâne ceva din tine înăuntrul tău (asta dacă nu eşti Meryl Streep) şi Henderson e o fantomă, numai muşchi, fără grăsime, totul pe exterior, nimic pe interior.

— Du-te şi ia, băiete, spune Calvin. Ia guac înainte să se termine tot.

— Marfă guac-ul, spune un dobitoc, iar eu iau un Dorrito şi-l înfig în guacamole.

Nu e nimic remarcabil la acest guac, la nici un guac, iar California trebuie să se calmeze, dracului. E doar avocado. Guac-ul e guac şi în vreme ce poate fi, uneori, greţos şi dezgustător, niciodată nu e delicios.

Mă uit după Amy şi nu o văd şi unde e? Iubitele parazite nu trebuie să stea cu iubiţii lor în astfel de momente, când tot felul de fete se revarsă în casa lui? Un fan îl întreabă despre iubita lui. Nu mai mişc.

— E în nord în seara asta, cu mama, răspunde el.

Iubită. Nord. Nu. Nu. N-am luat în calcul că nu va fi aici. Încerc să mă calmez, dar e gălăgie şi Cards Against Humanity nu e un joc atât de amuzant şi fetele comice poartă haine vechi, care ies în evidenţă, cu freze intenţionat făcute ca în anii ‘50. Dragi femei din New York: sunteţi superioare. Trec din cameră în cameră în căutarea lui Amy, chiar dacă ea e în nord. Torn vin într-un pahar şi Calvin o ia razna iar cu Henderson.

— Steve Martin redistribuie pe Twitter tot ce postează el, exultă Calvin. Gen, indiferent ce ar spune. Cât de tare e asta?

Henderson se iveşte, îndesând Skittles în gura plină de faţete dentare.

— Destul de mişto, frate.

— Bestial, spune Calvin. Nebunie. Hei, el e Joe, lucrează pentru mine la Counterpoint.

Henderson dă din cap şi o fată cu microfon ciripeşte şi Henderson îl întreabă pe Calvin dacă tot în Village stă.

— Sunt sus, în Beachwood, răspunde Calvin gudurându-se ca o fată la un concert New Kids on the Block. Joe stă în Hollywood Lawns.

Henderson mă priveşte. Nu are nici un por vizibil şi genele lui sunt prea lungi.

— Birds, spune. Iubesc locul ăla, în pula mea. Toate fetele alea coapte, bete. Oh, frate, mai demult mă duceam acolo aşa cu m te duci la Mickey D.[5] Festin.

Henderson vorbeşte din inimă şi se urcă pe un scaun şi apoi pe insula de gătit din marmură şi fluieră ca să se facă linişte în încăpere.

— Băieţi, vă deranjează dacă iau microfonul ăsta şi poate zic câte ceva din ce am mai lucrat?

Urale. Da. Te iubim, Henderson. Şi încurajările: Hai! Hai! Hai!

Henderson ne spune că se vede cu cineva. (Urale.) Ne spune că merge bine. (Urale.) Spune că numele ei este Amy. (Urale.) Că Amy e plecată din oraş. (Cele mai mari urale de până acum, oferte să facă sex, să i-o sugă etc.) Fiecare femeie de aici urlă din când în când un Ce-ţi-aş-trage-o, iar dacă vrei să vezi cum arată opusul feminismului, mergi în casa unui comediant.

[5] McDonald’s (n.tr.).

El continuă.

— Când pisica nu-i acasă, şoarecele se va masturba pe canapea şi nu va răspunde invitaţiilor la petreceri.

Huiduieli, şi nu cred că o mulţime newyorkeză ar putea râde atât de tare.

— Dar chestia e că sunt fericit. Sunt implicat. Când îmi scrie un mesaj Kate Hudson şi-mi zice să ne vedem în parcarea CVS pentru una rapidă, eu sunt, gen, frate, nu. Du-te şi pune-ţi ţâţe noi.

Iar, toate femeile râd şi asta nu e ok.

— Sunt atât de al dracului de fericit încât aş putea trece pe lângă o şcoală generală fără să mai simt amărăciunea profundă că n-am făcut sex nici măcar o dată în generală.

Nu e amuzant, face mişto de molestarea minorilor. Henderson nu înţelege cât de necioplit e.

— Azi, mai devreme, aveam nişte curve japoneze şi eram, gen, „Sunt atât de fericit cu relaţia mea, încât nici nu trebuie să-mi sugeţi pula, futeţi-vă între voi.”

Şi mai multe râsete.

— Iubita mea m-ar urî dacă aş recunoaşte asta, aşa că trebuie să ne ţinem de mâini pe tot cuprinsul Americii şi să îmi promiteţi că nu mă veţi spune.

Calvin jură credinţă, laolaltă cu ceilalţi urmaşi.

— Cred că am coaiele inegale.

Fetele ţipă.

— Coaiele tale sunt drăguţe.

— Şi cred că pula mea e prea mare. Pentru un evreu.

Râsete iar, de parcă un evreu care analizează dimensiunile sale anatomice e ceva amuzant în acest stadiu de dezvoltare a umanităţii.

— Deci vă daţi seama cât de bine e pentru mine că fata asta cu care mă văd acum, Doamne, wow, cum sună, mă văd. Gen nu-mi vine să cred? Vouă vă vine să credeţi?

Scutură din cap. M#*e Narcisism.

— Deci bine, iubita mea, când ne-o punem, se implică foarte tare şi vreau să zic, gen – băieţi, trebuie să juraţi că rămâne doar între noi – unde e camera? Cine are camera de filmat?

Toată lumea are, în pula mea, şi el ştia asta, cu aroganţa omului care se urcă pe scenă şi crede că nici nu are nevoie de un punchline. Se învârte în jurul cozii. Face mişto de Amy, de cum geme ea. Se preface că termină şi rânjeşte. Fututul ăla de rânjet, apoi se înclină.

— Deci după aceea, eu sunt, gen, nu te supăra, dar fut şi eu de ceva vreme şi ştiu că nu-s foarte bun la asta. Aşa că o întreb dacă mimează.

Mulţumea izbucneşte într-un ooh şi Henderson ridică din sprâncene.

— Şi ştiţi ce-mi spune?

Zâmbeşte. Ce groaznic trebuie să fie să fie el, să debordezi de viciat ce eşti.

— Trebuie să mă înţelegi. Am fost cu un tip – şi, bine, să zicem că nu l-am iubit niciodată şi că era foarte prost în pat.

Podeaua din plăci spaniole se prăbuşeşte la subsol şi Acesta este sfârşitul şi în interiorul meu se face linişte când Henderson împărtăşeşte cu lumea ce i-a spus Amy despre mine.

Mă retrag din sufragerie şi urc scările şi intru în dormitorul lui, unde îl fute Amy şi unde îi şopteşte răutăţi despre mine. Ei bine, să te fut, Amy. M-a folosit pe mine şi apoi s-a folosit de noi ca să-şi distreze noul iubit. El ştie lucruri despre mine, aşa că merit şi eu să aflu câte ceva despre el şi îi caut cutia cu secrete – toată lumea are aşa ceva, iar cei fără imaginaţie şi le ţin sub pat – desigur, are o cutie plină cu căcaturi despre fosta soţie: notiţe făcute în jurnal, tăieturi din ziar, fotografii, teancuri de bilete.

Numele ei e Margie şi a fost cu el la Birds, a stat în poala lui, a râs la glumele lui proaste, a făcut selfie-uri dezbrăcată pe canapeaua lor de căcat. L-au văzut pe Billy Joel şi au avut locuri foarte proaste. El era mai gras şi, odată ca niciodată, avea o inimă. A divorţat când a început să devină mai cunoscut, când era în ascensiune. Margie trăieşte în Lake Kissimmee acum şi are trei copii cu un om de vânzări. Nu pare acră. Nu l-am iubit niciodată, era prost în pat. Nu poate fi fericit fără ea, clar, şi îl voi scoate eu din propria mizerie. Jos, râsetele se aud tot mai tare. Cineva trebuie să îl oprească din a otrăvi lumea.

Pisez patru Percocet şi le torn în sticla lui reutilizabilă pentru apă, din metal, de lângă pat, chiar lângă cutiile lui cu Xanax şi prescripţiile pentru somnifere. Îi duc cutia în fututul de dulap mare cât să trăieşti în el şi îi scriu lui Clavin că iau un Lyft cu fata de pe Tinder. Scriu mesaj către Delilah: Scuze că fac asta în ultima clipă, dar trebuie să abandonez.

Înţeleg de ce îi place improvizaţia lui Calvin. Există ceva captivant în a avea controlul atât de puţin. Nu plănuisem să-l omor pe Henderson, dar uite, când apari la televizor şi te plângi de tufişul iubitei tale şi faci stand-up la tine acasă şi spui chestii răutăcioase despre Kate Hudson şi te lauzi cu obiceiurile pe care le ai când te masturbezi şi îţi deschizi casa ta străinilor – parola era peste tot pe Twitter la zece minute după ce am ajuns aici – ei bine, Henderson va învăţa, prin metoda dură, că nu poţi să faci mişto pe seama oamenilor pe care nu îi cunoşti.

13

DUREAZĂ mult până se termină petrecerea pentru că majoritatea invitaţilor sunt fani rupţi în cur care au nevoie de noaptea aceasta ca să îşi alimenteze iluzia carierelor lor şubrede. Ascult conversaţiile lor de American Apparel şi felul în care îşi analizează expresiile – până şi dinţii tăi par fericiţi – şi mă întreb ce se va alege de ei toţi. Nu sunt destule vile şi locuri de muncă pentru toţi.

Să stau ascuns după costumele lui Henderson nu e confortabil şi mă doare gâtul şi îmi dau seama că aş putea pleca de aici oricând, să mă întorc la New York. Dar am

nevoie de o încheiere. Reprezentaţia cretină a lui Henderson a schimbat totul şi acum trebuie să ştiu de ce a spus Amy lucrurile acelea groaznice despre mine. Nu pot ieşi din casa asta şi să-mi văd de restul vieţii întrebându-mă dacă sunt prost în pat. Şi nu pot rata şansa de a vorbi cu singura persoană care ştie unde e Amy.

Se aude un bum tare jos şi acelea au fost jaluzelele controlate prin telecomandă, care au coborât în toată casa. Există o goliciune acum în casă, iar sunetul făcut de Henderson, care îşi toarnă cereale într-un bol, cât se uită la o mică înregistrare cu Seth Meyers înainte să oprească tot şi să încuie uşile – ce băiat bun! – şi îndreptându-se sus pe scări. Toţi bărbaţii singuri sunt la fel şi ăsta nu e diferit de domnul Mooney, când tropăie pe scări în sus. Îmi bate inima. Sunt atent, ascultând pe măsură ce se pregăteşte să se pună în pat.

Din fericire, rutina lui de noapte include doar să se spele pe dinţi şi să îşi frece cu loţiuni toată faţa aia preţioasă. Îl aud mergând în dormitor, click-ul inconfundabil al sticlei de metal în care am fărâmiţat Percocet, plip-plop-ul somniferelor în mâna lui, plip-plop-ul Xanax-ului, o altă înghiţitură din apa cu Percocet. Şi apoi stinge luminile. Se masturbează şi adoarme în câteva minute.

Acum sforăie. Deschid uşa. Nu mişcă – mulţumesc, pastilelor. Şi mulţumesc, Henderson, pentru că eşti genul de dobitoc care se epilează pe absolut tot corpul. Îi leg braţele cu cablu şi, deşi e înjositor – mi-e dor de cuşca mea, unde n-aş fi fost nevoit să fac astfel de lucruri –, trag păturile de pe el şi îi leg şi gleznele. Îl acopăr cu o pătură de culoarea untului şi apoi îl plesnesc peste faţă. Nimic. Îl plesnesc iar. Nimic. Fac asta o vreme, până când tot ce e-n lume se strânge în privirea lui, în ţipătul lui. Se comportă

ca un copil şi eu îmi pun căştile lui de la Beats şi aştept să îşi accepte situaţia. Căştile astea sunt atât de puternice; chiar blochează zgomotele şi pornesc iPod-ul de lângă patul lui – coloana sonoră de la Jersey Boys , nu foarte hipsteresc din partea lui – şi aştept până e epuizat, ca un rechin pe moarte.

Când încetează să se mai lupte, scot căştile şi îi iau iPad-ul. Îi cer parola. Mă imploră – nu nu te rog nu – şi mă apropii cu cuţitul meu Rachael Ray şi el scuipă:

— Margie19.

— Cine e Margie? întreb cu inocenţă.

— Soţia mea, spune.

Îl privesc şi se corectează.

— Fosta soţie.

Am intrat în iPad-ul lui şi trebuie să îi contactez menajera.

— Ce? De ce? protestează. Te rog, spune-mi ce vrei, orice. Orice, numai dă-mi drumul.

— Ţi-am spus ce vreau, numele menajerei tale.

— Îţi pot transfera bani, spune cu fruntea lucind de transpiraţie. Pot vinde casa asta pe bani gheaţă şi apoi să-ţi dau banii, iar eu îmi văd de treaba mea, oftează. Frate, te rog.

Nu se opreşte din negociat, oferindu-mi tot felul de recompense fabuloase pentru a-l lăsa liber.

— Nu-ţi vreau banii, îi spun. Vreau să ştiu numele menajerei tale.

A priceput.

— Jennifer. O găseşti în Contacte.

O găsesc pe Jennifer – jennifer menajerră, lângă jennifer ţâţe şi jennifer ţâţe mari şi jennifer fără ţâţe – şi îi scriu: Jennifer. Ai zi liberă. Am chemat artileria grea de data asta. Scuze că îţi scriu aşa târziu.

Jennifer primeşte mesajul şi răspunde imediat: Ce frumos din partea ta!

Şi acum e timpul să înceapă adevărata distracţie. Îi spun să înceteze cu smiorcăiala şi îmi cere să îi dau drumul şi eu îi spun că aşa ceva nu se va întâmpla şi el ţipă iar. Mă aşez pe tronul alb modern care îi ţine loc de scaun de birou.

— Zi-mi când a spus aşa ceva.

— Dă-mi drumul, în pula mea.

— Zi-mi când a spus aşa ceva.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, dar să ştii că sunt 50 de mii în seif.

— Vorbeam despre Amy.

— Cine?

— Amy, trântesc. Nu întreba cine? de parcă n-ai şti despre cine vorbesc. Ai vorbit despre ea la emisiune şi-ai vorbit

despre ea şi în seara asta, aşa că nu-mi spui tu mie că nu ştii cine e Amy.

Înghite. Dă din cap.

— Ce vrei să ştii?

— Vreau să ştiu cum ai cunoscut-o.

Îi tremură buza inferioară.

— Asta e... eşti din reţea?

Îl privesc. Cum poate fi chiar atât de prost?

— Nu, îi răspund. Sunt din lume.

Plânge iar şi se zvârcoleşte, iar eu mă concentrez pe viitor. Îmi imaginez busculada de pe internet care se va isca după ce moartea lui Henderson va deveni ştire. Cineva va sifona detaliile despre cutia cu pozele cu fosta soţie şi psihologii vor spune că e bineştiut că sunt depresivi comedianţii. Oamenii vor fi sideraţi că Henderson s-a sinucis în apogeu de carieră. Deja pot auzi bătăliile în plânsete-clişeu de la înmormântare. Toţi devin psihologi după o sinucidere.

Uite aşa vezi că banii nu înseamnă totul.

Poate că, dacă ar fi fost căsătorit, lucrurile stăteau altfel acum.

Măcar n-a lăsat nici un copil orfan.

Ce păcat că nu a apucat să facă copii.

Sărmana lui mamă.

Şi când te gândeşti că tocmai le spusese oamenilor ălora că e fericit.

În sfârşit, Henderson încetează să se mai mişte. Respiră, transpiră.

— Ce vrei?

— Ţi-am spus. Vreau să ştiu când ai cunoscut-o pe Amy.

— Eşti iubitul ei sau ceva?

— Am spus că vreau să ştiu când ai cunoscut-o pe Amy.

Dă din cap. Nu e nici măcar o pată de afine pe pătură, dar sigur e destul de bogat, încât are zeci de pături. Aşternuturile astea sunt mai fine decât cele din Little Compton, cele care i-au plăcut ei atât de mult, atunci când eu eram suficient de bun pentru ea.

— Am cunoscut-o la Soho House.

N-ar trebui să mă mire, dar doare să mă gândesc la ea stând picior peste picior într-un club privat unde bogaţilor le place să stea lângă alţi bogaţi şi să vorbească despre chestii despre care vorbesc bogaţii. E genul de loc frecventat de fete ca Delilah şi tipi ca Henderson, aventuriere şi avuţi, aproape ca un bordel, doar că mai puţin onorabil.

— Bine, spun. Şi apoi?

— Ea era la bar şi se uita la mine şi am întrebat-o în ce an suntem.

Înfig cuţitul de la Racheal Ray în cotiera rahatului de scaun alb.

— Ce vrei să spui?

— Purta un tricou cu Peter Stark şi cunosc câţiva oameni care au fost acolo, spune.

— Cine e Peter Stark? întreb.

Of, Amy.

E condescendent chiar şi acum, ridicând din sprânceană.

— Programul de producţie Peter Stark, de la USC, spune de parcă ar fi trebuit să ştiu asta, de parcă industria de divertisment face lumea să se-nvârtă.

Mi-o imaginez în ziua în care a ajuns aici, învăţând despre programul Peter Stark, găsind tricoul, cumpărându-l.

— Frate, spune el. Nu merită ea, bine? Nu merită 50 de mii.

— Şi-apoi ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu, răspunde. Ce se întâmplă de obicei? I-am cumpărat vreo 10 pahare de băutură şi i-am luat numărul şi... şi pe urmă nu mai ştiu. Am şofer. Am leşinat.

E un alcoolic şi sunt sigur că nu-şi aminteşte mare parte din viaţa lui, dar bine ar face să încerce. Vreau să ştiu totul.

— A venit cu tine acasă?

— Frate, chiar nu e mişto ce se întâmplă.

Om de Los Angeles. De parcă nu-i mişto e modul corect de a descrie faptul că eşti legat şi interogat.

— A venit cu tine acasă?

— Ce?

— Nu te preface că nu faci asta cinci seri pe săptămână, Henderson. Eu pun întrebările. Tu dai răspunsurile.

— Şi apoi mă eliberezi? vrea să ştie.

— Da, spun. Fraier. Apoi te eliberez. Da sau nu, a venit cu tine acasă?

Priveşte spre perete.

— Ţi-am spus că nu ştiu.

— Henderson, insist. E ridicol, la naiba. E foarte simplu. Ai cunoscut-o la Soho House. Ai întrebat-o în ce an a absolvit. Termină povestea asta futută.

Bodogăne.

— Bine, băga-mi-aş pula! Băga-mi-aş! Nu am ce poveste să termin pentru că nu e iubita mea. Am inventat totul!

Mă holbez la el.

— Seara trecută ai arătat spre ea. Ai spus „Bună, Amy”.

Râde cu superioritate.

— E o emisiune televizată, îmi predică. Am arătat spre o plantă.

Oamenii din industrie; tot ce vor să facă este să inventeze chestii.

— Adică nu eşti cu ea?

Rânjeşte.

— Nici măcar nu mi-a scris înapoi, copile. I-am trimis o poză cu penisul. O fi vreo mironosiţă. Sau e lesbi. Sau nebună, în pula mea.

— Şi-atunci de ce dracului le spui oamenilor că e iubita ta?

Se crispează.

— Pentru că asta mi-e meseria! Nu pot să mă duc acolo şi să le zic cum le-o trag bunăciunilor seară de seară! Pentru că uneori vor bucăţi despre căcate de relaţii! Pentru că la televizor. Inventezi. Lucruri.

— Nu te-ai culcat cu ea?

Râde.

— Ţi-am spus. Ori e lesbi, ori e mironosiţă.

Înfig cuţitul în scaun. E acelaşi căcat enervant care e la televizor; nu totul e inventat.

Fluieră.

— Iuu-huu, amice! Putem depăşi rahatul ăsta de-acum?

M-am săturat de California şi de minciunile ei şi de solul denivelat şi de dealuri şi de monotonie. Mă duc în baie. Şi nu, nu putem depăşi căcatul ăsta. Nu dă la calcul. Afine. Ies din baie.

— Dacă nu te-ai culcat cu ea, de ce ţi-a spus că fostul ei era prost la pat? îi cer să-mi spună.

Oftează.

— Ce obositor.

Îşi încleştează fălcile şi sforăie şi e ca un câine, un câine răsfăţat.

— Bine, spune. Să-i punem punct odată. Am întâlnit o gagică, Amy. Mi-a spus că îmi ura emisiunea, lucru care evident că m-a excitat pentru că majoritatea fetelor se aruncă pe mine.

Asta, măcar, este o veste bună. El continuă.

— Nu a vrut să vină cu mine acasă. Mi-a spus că nu e genul acela de fată, dar, ştii, cele care zic asta sunt cele care fac orice o zi mai târziu, corect? Aşa că i-am cerut numărul şi i-am trimis o poză cu penisul.

Revoltător. Totul. Ideea că Amy are penisuri în telefon.

— Şi?

— Şi nimic, îmi spune.

— Şi cum de ştii despre afine? îl întreb.

Râde.

— Mi-a spus că cel mai bun sex de care a avut parte a fost cu un tip, nişte afine, nu ştiu, am flecărit la bar. Ţi-am zis. Am inventat restul. Am întors-o în favoarea mea. Nimeni nu vrea să mă audă continuu despre cum fostul actualei mele e, gen, nasol în pat. Dar se numeşte număr de comedie, la naiba, băiete. Se numeşte comedianţii inventează căcaturi. Se numeşte motiv să-ţi iei salariul.

Chiar crede că scapă şi intru iar în baie. Dau drumul la apă. Cel mai bun sex de care a avut parte. Totuşi, a fugit de mine, de iubire, de tot binele pe care l-am împărţit. A preferat să stea într-un bar şi să mintă străinii în loc să fie cu mine. Charlotte & Charles. Căcat. Îl face pe Futălăul de pe Tinder Calvin să pară ca John Dulceţică Cusack şi acum înţeleg. Sunt prea bun pentru ea. Mult prea bun. Mâinile mele sunt prea bune la a o apuca de cur şi penisul meu e mult prea apetisant pentru ea şi m-a iubit atât de mult, încât nu a putut suporta.

Îl verific pe Henderson. E activat iar, geme şi înjură.

— Putem termina odată?

— Aşteaptă, îi cer. N-am terminat aici.

— Frate, spune. Du-te după ea. Bag pula-n mine. Ba pula-n tot.

Mă uit prin telefonul lui, dar sunt atâtea Amy aici: Amy Toronto şi Amy Grăsana şi Amy Nas Urât şi Amy Ţâţe şi Amy Cur.

— Care a apărut prima? întreb. Amy Ţâţe sau Amy Cur?

— Frate, spune. Încearcă tu să întâlneşti atâţia oameni. Nu ai idee cum e să te afli în poziţia mea.

— Nu. Dar sunt sigur că Amy Sală şi Amy Castel şi Amy Marmont şi Amy Muie ştiu câte ceva despre poziţii.

— Termină. Nu te preface că am pe cineva în agendă care nu a vrut să fie acolo.

— Chiar şi Amy Cur Mare?

— Mai ales Amy Cur Mare, răspunde. Termină. Haide.

— Spune-mi. Amy Muie s-a pus în genunchi înainte sau după ce i-ai salvat numărul în agendă?

— Am patru scriitoare angajate la mine, izbucneşte. Şi le-am futut doar pe două dintre ele.

Mă uit în telefonul lui.

— Cui i-ai tras-o? Amy Buze de Peşte sau Amy Sponsor?

— E o chestiune intimă, îmi trânteşte. Nici una. Pula mea. Încetează. Serios.

Dar mai sunt atât de multe.

— Amy Sponsor Unu ştie de Amy Sponsor Doi?

— Copile. Dacă renunţi acum, primeşti banii. Mai bate-ţi tu joc şi nu vezi nimic.

— Cine o suge mai bine, Amy Sponsor Unu sau Amy Sponsor Doi?

— E o chestiune de la AA, latră. Am fost înscris acolo o vreme, de aia.

— Dar bănuiesc şi că nu acolo le-ai întâlnit pe Amy Grey Goose şi Amy Tequila.

Eu râd, dar el îşi dă silinţa mai mult.

— Frate, eu nu le mint pe fetele astea. Nu sunt băiatul tău. Te-am bătut, copile. Trebuie să te opreşti.

— Ai întâlnit-o pe Amy Bellagio după ce ai călătorit cu Amy American Airlines sau înainte?

— Du-te-n pula mea, strigă. Vorbesc serios. Gata. Stop. Destul.

— Oh, haide, spun. Nu e show-ul tău, Henderson. N-ai priceput asta până acum?

Frankie Valli continuă să fredoneze încet în fundal, ţinând lecţii adolescenţilor despre postura lor juvenilă. Între timp, Henderson ţipă, iar eu o caut pe Amy Afine. E şi ea aici, iar eu nu m-am simţit niciodată mai trădat. Iubita mea, telefonul lui. Arată aiurea aici, lângă Amy Coaie Albastre şi Amy Bradley Witford Petrecere. Vreau să o omor. Vreau să îl omor pe Henderson. Apelez numărul lui Amy Afine şi aud un sunet cunoscut. Numărul nu mai este valabil; nenorocita de Amy.

Henderson urlă, roşu şi înfuriat. Vrea să fie eliberat din cătuşe. Acum cinci secunde îmi spunea că o să fiu plătit şi uite, nu mai poţi avea încredere în nimeni aici. Nu-i de mirare dacă Amy a crezut că se va simţi ca acasă aici.

Îi caut în telefon conversaţiile cu Amy Afine. Mă simt de parcă ar urma să iau boli numai citind mesajele şi sunt atât de dezgustat de el, de abuzul lui de putere. Sunt sigur că Jack Nicholson nu a făcut vreodată ceva asemănător şi sunt sigur că Paul Newman nu a cerut niciodată unor femei „vino pe la mine cu două prietene, vreau să vă văd cum vă lingeţi una pe alta”. Şi toate cerinţele lui îi sunt onorate. Fetele vin. Aduc alte fete. E îngrozitor şi pornografic, iar el e unul dintre bărbaţii favoriţi ai Americii şi nu e vreun Bill Clinton în mrejele unei fete aflate în practică şi nici Hugh Grant lălăind-o pe Hollywood Boulevard cu un trans. E revoltător. Nu şterge nici unul dintre mesaje şi fetele îi tot scriu entuziasmate despre penisul lui – e uriaş şi sexy –, deşi el le ignoră, odată ajuns în chiloţii lor. E un narcisist lipsit de iubire şi e interesat doar de ce e nou. Exact cum la emisiune face mişto de cultura noastră nostalgică de căcat şi aduce o formaţie gălăgioasă şi lipsită de suflet după alta, toate acestea uşor de înlocuit. Apoi ajunge acasă şi dă din cap pe coloana sonoră de la Jersey Boys şi se uită la poze cu fosta nevastă. E cel mai uşor lucru pe care l-am făcut vreodată, îi onorez cerinţa de a avea apă. Îmi opresc muzica.

— Hai să te hidratăm, îi spun.

Nu mai ţipă. Dă din cap.

— Frate, spune. Crede-mă, fratele meu, cred că oraşul ăsta te înnebuneşte, bine? Înţeleg. Putem rezolva totul împreună. Aici ai putea lua ceva. Ştii, şi dacă asta se întâmplă acum, dacă ai o criză, putem vorbi despre asta. Pula mea. Hai, că reuşim, corect?

O spune de parcă ar fi un lucru bun şi mă bucur că apa e puternică şi mortală. Omul ăsta nu e bun pe lume. Scoate

din femei tot ce e mai rău şi cele 15 minute ale lui au durat deja prea mult. Iau sticla metalică şi îi torn în gură apă cu Percocet. Tuşeşte şi se îneacă. Dar bea. O grămadă. Pupilele i se îngustează şi respiraţia devine superficială şi dă ochii peste cap. Îi leg o pungă de plastic în jurul capului. Mă duc la baie şi-mi notez numele tuturor produselor de îngrijire a pielii. Toată lumea şi-l va aminti datorită prostiei lui de emisiune, dar eu mi-l voi aminti drept omul care m-a făcut să-mi dau seama că trebuie să am mai multă grijă de pielea mea. Şi-mi aduc aminte şi că trebuie să-i tai cablurile de la mâini.

Până termin de trecut produsele în aplicaţia de notiţe din telefon, e mort. Spun o rugăciune. Nu sunt trist. Henderson a făcut al dracului de multe aici, pe Pământ. E mai bine să moară acum decât să dea un BTS, fără să ştie, unei fete pline de speranţă şi cu stimă de sine scăzută sau să devină gras şi irelevant şi să înceapă inevitabila alunecare către anularea emisiunii lui idioate, deteriorarea spre tipul acela care avea o emisiune. E fizică de bază. Era mult prea sus. A coborât acum.

Jos, casa miroase a guac şi bere. Cineva a aruncat o pizza pe printul cu faţa lui John Belushi. Nu ştiu dacă a fost intenţionat sau accident, dar ştiu că nu s-a deranjat nimeni să cureţe dezastrul. Nenorociţi. Cu toţii. Dar, în acelaşi timp, sunt recunoscător că oamenii sunt porci. îmi pun mănuşile şi adun resturile – pahare pătate cu ruj, un sutien din birou, boluri cu M&M – şi le duc sus ca să transform patul într-o petrecere sexuală cu ADN. Ştim cu toţii câte amprente trebuie să fie într-un bol cu bomboane, pe o sticlă de vin, şi asta va părea o clasică orgie deviantă de la Hollywood care s-a terminat prost. Iau căştile (sunt ale mele acum) şi las pornită coloana sonoră de la Jersey Boys. Lasă să ştie lumea că omul nu şi-a adus acasă

munca lui mişto. Lasă-i să ştie că avea o inimă bătrână. Iau două dintre tricourile lui noi, cu etichetele pe ele, apoi postez o bulă goală de pe contul lui de Twitter. Ultimele lui cuvinte sunt tăcerea.

Ultima lui postare pe Twitter explodează, oamenii o redistribuie şi o apreciază, deşi nu înseamnă nimic. Înţeleg. Tăcerea lui este o invitaţie pentru ca alţii să îşi proiecteze vocile asupra lui. Criticii culturali ultra preocupaţi vor detalia asupra postării în Salon, în Slate. Omul care nu s-a oprit niciodată din postat a pus o bulă goală cu doar câteva minute înainte să moară. Simbolismul! Tragica lui moarte sexuală va mişca masele şi oamenii vor învăţa de la el, iar în acest sens e un tip norocos. Dacă există rai, probabil că acum contrazice tot ce a spus despre mine.

Pe drumul spre ieşire, îmi cumpăr coloana sonoră de la Jersey Boys pe iPhone; e un drum lung de mers ca să cobor dealurile şi am nevoie de asta. Suntem construiţi să mergem. Nu să folosim SoulCycle şi să alergăm şi să ne căţărăm. Mersul este mental. Gândurile ţi se ascut şi îţi procesezi emoţiile.

Nu am omorât-o pe Amy, dar am găsit-o. Soho House. Dintre toate locurile posibile. Trebuia să fi ştiut că avea să se îndrepte spre vest. Nu se va opri niciodată din a merge spre vest, căutând pe cineva mai bogat, mai bun. Ea are o boală, ca un animal care nu se poate opri din colindat. Dar o voi opri eu curând, după ce fac duş, după ce mă odihnesc.

Dau drumul lui Bronson şi e atât de devreme, încât nu mai e nimeni pe afară, cu excepţia unui cuplu de alergători. Mă gândesc dacă să mă duc la Pantry, dar mă duc acolo prea

des. E timpul să mai amestec lucrurile. Traversez şi văd Hollywood Lawns. O maşină de poliţie coteşte spre mine din colţul străzii, cu luminile roşie şi albastră alternând. Trage pe trotuar şi brusc iese un poliţist din maşină, îndreptând arma spre mine. Pun sacoşa eco de la Pantry pe trotuar şi ridic mâinile. Şi nu ştiu cum mama dracului, dar m-au prins.

14

UN căcat acru, numit ofiţerul Robin Fincher, îmi smulge căştile de pe cap. Are păr blond de Bakersfield de căcat, genul care ar sta mai bine ascuns sub o cască de biciclist. Are ochii prea apropiaţi. La un anumit punct, cineva din familia lui a futut pe cineva care n-ar fi trebuit să fie futut şi asta i-a compromis gena. Are pielea aspră şi se rade prost şi lumea nu e corectă. Chiar şi cu toate produsele lui Henderson, acest Fincher tot un cretin ar fi.

— Opreşte muzica şi întoarce-te, grohăie.

Nu ştiu ce vrea cu căştile şi nu ştiu cum m-a găsit şi nu ştiu ce ştie. Dar ştiu că tricourile lui Henderson sunt la mine în sacoşă. Sunt conştient de ele de parcă ar lumina intermitent.

— Întoarce-te, îmi ordonă.

Mă supun. Stau aşa, complet futut. E acea perioadă a zilei când soarele e un zombie din filmele horror ale anilor ‘50, intensificându-se încet, căţărându-se pe mine, pe obrajii mei expuşi, pe nas. Mi se strânge stomacul şi îmi transpiră

palmele, dar sus mi-am făcut treaba. Nu am lăsat amprente. N-am lăsat nici o cană cu pişat.

— Domnule poliţist, spun transmiţând inocenţă pentru că trebuie să mă prefac ca să scap. Puteţi să-mi spuneţi ce s-a întâmplat?

Fincher merge spre maşină, păşind greu pe trotuar.

— S-a întâmplat că eşti un căcat nenorocit, aşa că taci şi aşteaptă, cum ţi-am zis, strigă.

N-a spus nimic despre un milionar ucis în Los Feliz, dar se întoarce şi mă apucă de braţ şi-s destul de sigur că nu are voie să facă aşa ceva.

— Dă-mi permisul.

Îi dau permisul. Pufneşte.

— New York, spune. Figuranţii pulii.

Nu voi lăsa să mi se vadă uşurarea pe faţă. Dar sunt uşurat. Nu se întâmplă asta pentru că sus, pe deal, e un mort. Dacă ar fi fost despre mort, acest om m-ar încătuşa, nu s-ar pişa pe Manhattan. Îmi menţin postura pe măsură ce excesul de adrenalină se domoleşte.

— Te plimbi de parcă eşti la tine acasă, tipic, în pula mea, scuipă.

Mi-ar fi plăcut să-l întâlnească pe poliţistul drăguţ din Rhode Island, să vadă cum se face. Oamenii cred că poliţiştii sunt răi şi puţoiul ăsta ar trebui concediat datorită tuturor poliţiştilor buni care există şi care urmează regulile

şi care îşi riscă vieţile ca să ne servească şi să ne protejeze.

Rânjeşte.

— Locuieşti aici?

— Da, domnule.

— Aici, în cartierul ăsta?

— Da, domnule. În Hollywood Lawns.

— Atunci de ce morţii mă-sii ai permis de New York?

Glumeşte, în pula mea?

— Păi, spun, abia de puţin timp am ajuns aici.

— Eşti boschetar?

Boschetar?

— Nu, domnule, îi spun. Sunt scriitor.

Înghite şi ştiu: omul e actor. Calvin are aceeaşi mutră când cineva, cu potenţial de a-l angaja cândva, intră în librărie.

— Gen la o emisiune?

— Nu, spun. Doar îmi formez mâna acum.

Se întoarce şi eu fac un pas spre el.

— Domnule poliţist, pot să vă întreb despre ce e vorba aici?

— Ţi-am spus eu să te mişti?

— Nu, spun.

— Şi eşti cumva surd?

— Nu, spun.

— Eşti retard, în pula mea?

Cine mama dracului vorbeşte aşa?

— Nu, spun. Nu sunt retard, în pula ta.

Vine spre mine ca o furtună şi mi se bagă în faţă.

— Ţi se pare în regulă să agresezi verbal un poliţist?

— Nu, spun printre dinţii încleştaţi.

— Te crezi ceva şmecher de New York, gunoi nenorocit şi boschetar plimbăreţ, crezi că poţi să treci dintr-un stat în altul şi să-ţi clămpăni gingiile urâte la un poliţist al statului California?

— Nu, reuşesc să spun.

— Mda, râde. M-am gândit eu că eşti o pizdă din New York care se vrea negrotei.

Negrotei. De asta e nevoie de camere de filmat pe maşinile de poliţie şi el termină de scris amenda, care e una pentru traversat neregulamentar, exact cum m-a avertizat Harvey. Trebuie să plătesc 375 de dolari pentru că am traversat strada când semaforul oricum era verde şi

nu se vedea nici o maşină la orizont. E greşit şi nenorocitul îmi zice că va păstra el căştile.

— Pentru că eşti un nenorocit inutil, spune. Oraşul nu-ţi aparţine. E al maşinilor şi nu poţi să mergi aşa pe străzi, cu capul băgat în cur.

— Nu e corect, spun, dar nu mă pot certa cu el. Nu după ce tocmai l-am ucis pe Henderson.

— Oh, şi bine ai face să te duci la DMV şi să te înregistrezi, spune. Căcaţii ca tine, care veniţi voi aici şi refuzaţi să vă înregistraţi la evidenţa populaţiei, nu sunteţi mai buni decât fasolarii de mexicani care au impresia că pot să vină pur şi simplu aici şi să ne fure locurile de muncă.

Poliţistul Robin Fincher scuipă spre mine când urcă în maşină cu căştile mele şi mă imaginez unindu-mi forţele cu toţi întârziaţii mentali americani şi toţi muncitorii mexicani fără documente. Dăm buzna în văgăuna lui de apartament din Valley unde el mănâncă, fără dubiu, albuşuri de ou cu spanac – avea ceva verde între dinţi – şi ridică greutăţi – braţele lui erau inutil de umflate – şi se uită la COPS.

După ce ajung acasă, ascund sacoşa de la Pantry în partea de sus a dulapului meu. Fac duş. Mă îmbrac. Mă duc în biroul lui Harvey şi îi spun despre fututul de poliţist şi despre fututa lui de amendă pentru traversat prin zonă nepermisă.

Chicoteşte.

— Eu ţi-am spus să ai grijă, spune. Am dreptate sau am dreptate?

Nimeni n-a fost vreodată mai pregătit să plece din Village decât sunt eu acum, dar imediat ce ajung în apartament, dă buzna şi Delilah, purtând rochia Band-Aid de seara trecută. Suspină şi se trânteşte pe canapeaua mea, isterică, şi băga-mi-aş, am uitat că i-am dat cu flit. Mă duc spre ea şi îngenunchez. Rimelul îi pictează faţa. Lacrimile curg. Tremură. Îşi scapă poşeta. Mă apucă de tricou. E ceva fals în tristeţea ei pentru că se simte ca un spectacol, ca şi cum ar fi inspirat adânc înainte să intre aici, ca şi cum ar fi vrut ca eu să o văd în starea asta.

— Delilah, îi spun. Respiră.

Dar ea suspină. Închid uşa şi dinţii îi clănţăne şi nu foloseşte cuvinte. Îşi scoate pantofii ascuţiţi şi se aşază cu capul pe umărul meu.

— Delilah. Nu te pot ajuta dacă nu ştiu ce s-a întâmplat.

Se freacă la ochi. Bagă mâna în geantă şi îşi deblochează iPhone-ul – 1492 – şi mi-l dă. Titlul zice: casa ororilor lui henderson. Strâng telefonul. Detaliile sunt insuficiente, dar deocamdată pare ca o petrecere sexuală care a luat o întorsătură proastă.

Se apleacă spre mine, plângând.

— L-am iubit, spune. Nu pot, efectiv nu pot.

O strâng. Îi mângâi părul. Dar în nici un caz nu am de gând să o fut ca să-i treacă depresia cauzată de moartea unei celebrităţi. Dacă ar fi venit la mine că a murit maică-sa, poate, dar aşa e ridicol. Bombăne:

— Mă poţi duce tu acasă?

Acasă înseamnă deasupra şi o iau în braţe şi o car pe hol şi în lift şi peste pragul apartamentului ei.

— Acolo, spune arătând spre patul care e exact deasupra canapelei mele.

Încerc să-i dau drumul, dar mă sărută. Apăsat.

— Fă-mă să mă simt bine, spune. Te rog.

Şi până să-mi dau seama, mi-o pun cu Nu. O. Fute. Pe. Delilah. De ce să nu înrăutăţesc lucrurile şi mai mult? De ce să nu i-o trag hărţuitoarei de deasupra?

— Joe, deschide ochii.

Sunt înăuntrul şi deasupra ei şi o privesc.

— Hei.

Mă trage mai aproape.

— Vine mama în vizită săptămâna viitoare, şopteşte. Vrea să te cunoască.

Încetez să mai pompez.

— Sunt destul de ocupat.

Mă apucă de fund.

— Mişto, spune, lăsându-mi pe gât bale de Franklin Village. Înţeleg.

Ne reapucăm de treabă şi e mai bine decât a fost cu Tinder-Gwen şi aveam nevoie de o astfel de eliberare după

ultimele 24 de ore de iad, dar Delilah nu are orgasm şi eu sunt aproape de final.

— Vreau să ai orgasm, îi spun şi nu vreau să-i cunosc mama şi ea îşi înfige unghiile în spatele meu şi nimic.

— Vreau să ai orgasm, îi spun şi o apuc de păr şi o muşc de gât şi îi apăs clitorisul cu degetul mare.

— Vreau să ai orgasm, spun şi o trag de păr şi încerc să nu bag în seamă farfuriile cu High School Musical luate la promoţie de pe blatul din bucătărie.

Apoi înţeleg. Ea nu termină decât dacă sunt de acord să-i cunosc mama. Are nevoie de speranţa cinei de duminică alături de mine, cu mama ei, cu familia, Fast & Furious.

— Pot veni la cină, şoptesc.

Delilah termină, dezorganizată şi lipicioasă şi mă dau de pe ea şi mă uit în tavan, la fel de nefericit retro şi prost făcut ca al meu. Se ghemuieşte lângă mine şi braţul meu cade într-un somn dureros din cauza greutăţii inimii ei, din cauza istoricului ei familial postcoital, cu sora ei măritată care le ştie pe toate, cu mă-sa amuzantă când e beată, dorindu-şi ca Delilah să se mărite, de parcă asta ar îmbunătăţi totul.

— Ştii, eşti bun. spune. Am fost cu tipi destul de cunoscuţi şi tu chiar eşti bun.

Mă duc în baia ei, o copie la indigo după a mea, un vestibul fără ferestre, iad în iad. Mă cac. Nu trag apa. Plec. O oră mai târziu, îmi trimite un mesaj: Ador că baia mea încă miroase a tine.

Televizorul meu se transformă într-o înmormântare internaţională a lui Henderson. Eu l-am omorât pe Henderson şi nimeni nu ştie, dar toată lumea ştie. America jeleşte; fratele lui e acolo, iar asta înseamnă că toţi oamenii care s-ar simţi ofensaţi de prezenţa unei celebrităţi sunt acolo. Nici o acritură de asistent nu vine să spună că a fost un dobitoc. Trec orele. Delilah vrea să treacă pe la mine diseară; îi spun că sunt bolnav. E imposibil să nu o caut pe Amy la televizor când elicopterele intruzive survolează deasupra casei lui Henderson, chiar dacă logic ştiu că nu e acolo.

Delilah îmi răspunde: Să te faci bine pentru mama. Abia aşteaptă să te cunoască. Sunday Funday. Xx

Îmi aduc aminte că am vorbit cu Amy despre mama mea, cum poate am fi găsit-o şi am fi mers toţi la cină. Voiam asta atât de rău, aşa cum pofteşti la samosa la patru noaptea, fără motiv. Urăsc iubirea. Urăsc LA. Delilah lasă un pachet la uşa mea: supă de kale, un ziar Los Angeles Times şi o cutie de Emergen-C.

Eu vreau pizza şi un ziar New York Times şi o cafea. Comand o pizza pepperoni mare şi vine târziu şi e rece şi uscată şi prea scumpă. Tot pepperoni a căzut pe o singură parte şi tipul care o livrează zice că ar putea aduce alta, dar ar dura ore întregi, timpul e totul, frate.

Poartă un nenorocit de tricou cu RIP Henderson şi viaţa se mişcă rapid. L-am omorât abia acum câteva ore. Tipul zâmbeşte.

— Îl am de la o reuniune din Vermont, spune. Mişto, nu? Adică, tricoul, nu, adică ştii tu.

— Da, spun realizând greutatea faptei mele.

Nimeni nu a făcut tricouri pentru CandaceBenji PeachBeck. Oamenii ăia nu aveau fani. În încercarea de o asasina pe invizibila, insesizabila Amy, am omorât o celebritate. Ceilalţi pe care i-am ucis s-au dus aşa cum dispar bunicii din pozele vechi şi cum animalele de companie dispar, pur şi simplu. O persoană faimoasă nu se dezintegrează niciodată din conştiinţa colectivă. Henderson e la televizor, e pe tricouri.

Dr. Nicky Angevine încearcă constant să iasă din închisoare şi cumnata lui are un website pe care se chinuie să atragă atenţia publică, proclamându-i nevinovăţia. Publicul american nu vibrează pentru un psiholog care şi-a înşelat soţia cu o pacientă.

Dar vibrează pentru un comediant care i-a eliberat, care le-a spus că e în regulă să fii narcisist, să nu te simţi nicăieri acasă. Eu, eu, eu. Ar fi frumos să am ceva viu acum lângă mine, ceva care să mă iubească, ceva cu o inimă care să bată şi pe care să o simt, ceva care să stea cu mine aici, în iad, căutând o scăpare.

— Am dreptate sau am dreptate? spun cu glas tare.

Dar nu e nimeni aici care să-mi răspundă la fututa de întrebare şi de asta au oamenii câini mici, de asta îi ţin captivi în apartamentele lor eficiente, pentru că uneori ai nevoie de altă fiinţă pe lângă tine, ai nevoie de ochi care să se uite la tine, chiar dacă ochii ăia aparţin unui căcat de Pomeranian.

15

OAMENII care dau lovitura la Hollywood îşi aruncă banii în nord, pe dealurile unde se stabilesc în vile, de unde pot privi în jos la toată lumea. Dar indiferent cât de mare ajungi, de cât de sus e casa ta, nu poţi scăpa de şobolani. Şobolanii se caţără; sunt mobili. Nu sunt iepuraşi. Nu au îndemnul biologic de a-şi face vizuină.

Amy e un şobolan ciorditor, genul de fată care bate din gene în prima zi de muncă şi vrea să ştie unde e depozitat Alice în Ţara Minunilor care valorează un milion de dolari. Deci sigur că Amy l-a cunoscut pe Henderson la Soho House. Eu mi-am pierdut vremea pe Craigslist, la Birds. Ea a venit, a şi plecat, mai aproape de 90210, de Soho House şi de pula bogată din vest pe care şi-a dorit-o atât de mult. Şi n-am nici un dubiu că încă e acolo, în căutare; tricoul ei de la Peter Stark trebuie să fie jerpelit tot de acum, dar sunt sigur că ea încă îl poartă.

Traficul e ca-n iad şi şoferul s-a mutat aici ieri, aşa că o ia pe Sunset.

— Poate să facem stânga, să mergem pe Fountain? îl întreb pe şofer, pe copil.

Se crispează.

— Chiar nu-s bun la întoarcerile spre stânga şi ar trebui să facem una ca să ajungem acolo.

Chiar şi copilul ăsta, care s-a mutat aici ieri, are boala asta cu eu eu eu şi renunţ. Cel puţin pot să intru. Chiar dacă e un club privat, au şi evenimente care permit plebeilor ca

mine să intre şi ei. azi, de exemplu, se ţine o audiţie pentru un film indie. Anunţul pentru casting e ridicol, pizdoşenie la persoana a doua:

Eşti frumoasă, dar eşti urâtă. Eşti viaţa, dar eşti şi moartea.

Eşti centrul şi împrejurimile. Eşti un paradox. Eşti mama şi copilul şi eşti legătura dintre ei. Tu eşti TARA.

SAG / Non-SAG[6]

Blonde, aduceţi foto tip buletin

Şoferul foloseşte semnalizarea şi simt un gol în stomac. Ideea de a o vedea pe Amy după tot acest timp îmi blochează creierul, să mă gândesc la ea, în mijlocul vânătoarei după penisuri bogate sau poate dând probe pentru filmul ăsta, încercând să fie şi mama, şi copilul. Pupa-m-ai cur.

Ies din Uber şi nu îmi scot ochelarii de soare când trec pe lângă tipul de la pază şi el nu mă opreşte. Urc în lift. Am reuşit. Trei scandinave graţioase se îngrămădesc cu mine şi chicotesc, iar ele sunt biletul meu de intrare, aşa că zâmbesc.

— Bună dimineaţa, doamnelor.

Cea mai înaltă nici nu clipeşte.

— Eşti actor?

---

[6] SGA, Screen Actors Guild, sindicat al actorilor care a existat ca atare până în 2012, când a devenit SGA-AFTRA, după ce s-a unit cu Amerian Federation of Television and Radio Artists (n.tr.).

— Nu, spun. Sunt impresar.

Chicotesc mai tare. Uşile se închid, dar mai apar doi băieţi care sunt impresari, păpuşei înfumuraţi şi gălăgioşi.

— I-am spus să se ducă dracului.

— I-ai spus să se ducă dracului.

— Am terminat-o, la dracu’.

— Înainte să înceapă.

— Înainte să existe.

— Înainte să fie în pântece.

— Înainte să fie în pula mea, spune alfa, cu ochelarii de soare la ochii. Dă din cap spre femei. Doamnelor.

Ele explodează în chicoteli. Cea care mi-a vorbit mie îl priveşte.

— Şi tu eşti impresar?

— Chiar acum nu, drăguţă, spune.

O priveşte din cap până în picioare, apoi se uită la mine din cap până-n picioare. Îşi reîntoarce privirea asupra ei.

— Dacă tipul ăsta vă spune că vă poate face faimoase, credeţi-mă când vă spun că minte. Cu pantofii ăia nu poate face pe nimeni faimos.

Uşile liftului se deschid şi am ajuns la altă barieră. Bărbatul slab de ochi de la birou. Recunoaşte pe doi dintre idioţii

din lift şi îi salută cu respect. Principalul fluieră cu degetel în gură.

— Hei, Paco. Apar şi abajururile mele?

Servitorul supus închide telefonul şi îşi cere iertare pentru că nu a găsit abajururi, pentru că nu a găsit oameni capabili să găsească abajururi. Îşi cere iertare pentru că vorbea la telefon şi pentru că scările sunt alunecoase şi pentru că îl reţine pe om din întâlnire şi îşi cere iar scuze pentru că nu are abajururi. Curvele din faţa mea îi urmăresc cu privirea pe dobitocii care dispar pe scările de marmură.

Sclavul de la birou se uită la fete.

— Vreuna dintre voi e membră?

— Nu, răspunde cea aflată la conducere, dând din cap. Dar avem parola pentru audiţii. Pentru film.

Suspină.

— Care e parola?

— Aniston, spune.

Le face semn şi le cere să ia liftul, nu să urce pe scări. Mă priveşte.

— Sunteţi invitat?

— Sunt o victimă, spun. Iubita mea e bolnavă de aspiraţia de a deveni actriţă, asta însemnând că m-a lăsat singur să vină să dea probă aici, lucru care mă face pe mine diabolic dacă nu vin să o şi susţin.

Râde.

— Sunt sus, în holul principal.

— E în regulă dacă mă opresc întâi la bar, să beau ceva? îl întreb.

Aprobă din cap.

— Spune că Ricardo ţi-a dat voie. Trebuie să recunosc că şi eu m-am îmbolnăvit de atâtea aspiraţii, şopteşte, prefăcându-se că tuşeşte. Alto. Dansator. Armăsar.

Râd şi îmi place să fiu tipul acela care râde cu servitorul când se deschid uşile şi vin şi mai mulţi invitaţi. Las în urmă arta şi pereţii albaştri şi îmi încep urcarea pe scările de marmură.

La al doilea etaj sunt o mulţime de oameni zvelţi şi frumoşi care lenevesc conştienţi de sine, cu burţile supte. Ies pe terasă şi văd tot Los Angeles-ul, care arată bine de aici, de sus. Sunt canapele mici, cu două locuri, curate, şi oameni curaţi şi mici care stau pe ele. Romane vechi şi frumoase stau pe rafturi mici.

Asta e calea către Amy, o ştiu, dar ea nu e aşezată la bar, sorbind dintr-un mojito, şi nu face mofturi la desert, şi nu se minunează de flori. Intru iar, unde există un şir de uşi pe hol. O încerc pe prima. Se deschide, iar luminile sunt stinse, dar o femeie stă pe un scaun pufos cu faţa la un monitor. Abia se vede de sub pătura de caşmir şi de căştile Beats.

— Bună, spun, dar nu mă aude.

E mai masivă decât Beck, dar mai mică decât Amy şi detest cum mintea mea încadrează toate femeile între acestea două. Încerc iar. Mai tare. Bună. Nimic. Fac un pas spre fată şi sunt destul de aproape ca să-i pot vedea în monitorul pe care-l priveşte atât de intens. Ah, deci fata asta se ocupă cu audiţiile.

— Bună.

Tot nimic. Păşesc mai aproape şi acum îi văd picioarele goale şi bronzate, încrucişate la gleznă. Îi văd părul ca de vată de zahăr şi inima începe să-mi bată mai tare. O ştiu. E bomboana de fată de la La Poubelle, cea care mi-a luat apa.

Să dau peste bomboană aici, când o caut pe Amy. Asta e soarta. O ating pe umăr şi mă vede. Oftează. Există un studiu care spunea că dinamica tuturor relaţiilor e determinată de primele interacţiuni. A noastră e cam aşa: eu o sperii pe ea.

Dar ea râde. Îmi face semn să mă aşez şi o fac.

Unghiile de la mâini şi de la picioare sunt colorate într-un alb ca de iPhone – ale lui Amy nu erau date niciodată cu nimic – şi are părul prins sus, căzând, ca o balerină. Se mişcă şi îi alunecă pătura, iar picioarele ei au culoarea mierii, mai catifelate decât ale lui Beck, ferme, mai bine definite decât ale lui Amy. Fata de pe ecran termină de citit şi bomboana scoate un teanc de foi de notiţe din carneţel.

Scrie: ?

Îmi întinde pixul şi îmi mut scaunul mai aproape şi e momentul acela dinainte să faci sex cu cineva când fiecare moment e penetrant. Corpul meu înseamnă doar penis. Iau pixul. Degetele noastre nu se ating. Nu încă.

Scriu: Caut pe cineva.

Îi înapoiez pixul. Degetele tot nu ni se ating.

Pe cine?

Are diamante grase în lobii urechilor. Iau pixul şi de data asta ni se ating degetele, subtil.

Nu ar fi corect. E şi ea înscrisă la probe.

Un tip de la securitate dă buzna. Ea îi face semn să iasă. A fost atât de simplu. M-a salvat. Ea e şefa. Îmi face semn să rămân.

Îţi datorez o apă ☺

Deci îşi aminteşte şi ea. Scriu: La Poubelle.

Scrie: Da.

Scriu: Da.

Ia încă o pereche de căşti şi eu îmi mut scaunul şi mai aproape şi e sex, e atât de mult sex în tot ce face. Amy şi cu mine eram ridicoli. ce e aici e mai sexy. Mai pur. Se scarpină pe cot şi eu vreau să o plesnesc cu pula peste cot de cincizeci de ori. Strănută. Scriu: Sănătate.

Mulţumesc.

Rândul meu: Eu sunt Joe. Tu?

Îşi umezeşte buzele: Bună, Joe. Eu sunt Love.

Picioarele noastre, poziţionate în paralel, şi antebraţele apropiate generează căldură. Scriu: Love?

Îşi acoperă gura cu mâna. Părinţii mei sunt nebuni. Totuşi, e un nume amuzant. Ca oricare altul, după o vreme. Te obişnuieşti cu el şi numele tău e doar numele tău. Dar da. E ciudat să te cheme Love. Bună, dobitoacă narcisistă, corect?

Love e amuzantă. Bună, dobitoacă narcisistă.

Zâmbeşte şi se întâmplă acum, o întâlnire spontană non-verbală. Spun glume. Love face poze glumelor mele despre actriţe şi le trimite cuiva. Vine un ospătar. Îmi scriu comanda: cheeseburger mediu cartofi prăjiţi grey goose apă minerală. Love îşi muşcă buza şi se uită la ospătar şi face semnul păcii. Doi. E o frumoasă fată demnă de copertă deloc dificilă, cu aer de vară. Îmi promit serios că nu mă voi gândi că e mai sănătoasă decât Beck şi mai amuzantă decât Amy. Nu voi lăsa iubirile vechi, stricate, rele, moarte, împovărătoare să stea în aceeaşi încăpere cu noua, drăguţa Love, cu picioarele ei ca mierea. Sunt aici, acum.

Pocneşte din degete şi arată spre monitor. Continui să o fac pe Love să râdă şi când se întoarce ospătarul cu burgerii noştri. Bag mâna în portofel şi Love se întinde şi mă apucă de braţ. Dă din cap că nu. Semnează ea pentru burgeri şi eu mor de râs când îmi dau seama că toată lumea ştie că sexul e mai bun când eşti îndrăgostit. Mă vede râzând şi scrie un singur cuvânt: perversule.

Nu îşi fereşte privirea când mă uit în ochii ei. Amy m-ar fi lovit sau s-ar fi agitat sau ar fi transformat totul într-o glumă cinică. Beck s-ar fi bosumflat şi ar fi adus în discuţie ceva plictisitor, cum ar fi etimologia cuvântului pervers. Dar ochii lui Love rămân fixaţi pe ai mei şi ştiu. Şi ea e perversă.

16

NU cred în dragoste la prima vedere. Dar cred în electricitate, în modul în care ea te poate reîncărca. Mă vindec. Când îmi scrie Delilah, îi răspund: Am plecat câteva zile, îmi vizitez unchiul.

Love ia o cutie cu gumă Ice Breakers Ice Cubes. Deschide capacul şi îmi oferă cutia. Deschid palma, aşteptându-mă să răstoarne cutia ca să-mi cadă o gumă în palmă, dar ea scrie: Poţi să bagi mn în cutia mea.

Totul ar fi fost perfect dacă ar fi scris mâna în loc de mn.

Bag mâna în cutie şi scot o gumă. Am aflat din schimbul nostru de notiţe că Love este producător al acestui film. Lucrează cu un tip, cel căruia îi trimite glumele pe care le fac. Îi spun că am venit să o caut pe vecina mea, care e emoţionată din cauza audiţiei.

Love face chestia aia pe care o fac fetele când te plac, când află că eşti singur şi nu pot zâmbi şi să te privească în acelaşi timp, aşa că se uită în podea şi obrajii li se înroşesc şi ochii li se micşorează şi da.

Scriu că vecina mea e foarte înaltă. Blondă. Ai văzut pe cineva aşa?

Love cea plină de încredere în sine dă din cap că nu. Noi căutăm pe cineva mai degrabă mignonă. Nu-mi aduc aminte de nici o blondă înaltă, oricum, nici una remarcabilă. Ai o poză cu fata asta?

Dau din cap. Dar e ok, nu mai contează de-acum. Zâmbetul ei se măreşte.

Toate primele întâlniri ajung la finaluri brutale şi urâte şi a noastră se termină când o voce erupe în căşti. e un bărbat. Vorbeşte tare şi repede.

— Forty către Love. Forty către Love. Pauză, pauză.

Scriu: E iubitul tău?

Râde. Dă din cap că nu.

Asta a fost, răspunsul meu, eficienţa mea, indiciul meu, da-ul meu. Îmi scot căştile şi Love face acelaşi lucru. O sărut. Mă sărută înapoi. Este cel mai cald sărut din viaţa mea. Gura lui Love e Soho House, catifea şi marmură, doar pentru membri. Nu încerc să fac nimic altceva şi eu mă retrag primul. Mă salută, iar vocea ei este sugestiv pornografică şi judicios directă, de parcă ar fi fost testată, înregistrată, parte din acea generaţie care a fost instruită să îşi folosească cuvintele.

Îşi scutură capul şi râde.

— E atât de ciudat să îţi aud vocea când nu aţi auzit-o de ceva vreme.

Are dreptate şi eu râd şi ea miroase atât de bine.

— Hai să-l cunoşti pe fratele meu, spune ea. El este cel care a scris anunţul ridicol de casting, dar ştii, are o viziune.

Îmi explică faptul că părinţii lor erau obsedaţi de tenis, mai mult privindu-l decât jucând. Love nu joacă prea mult (da!) şi Forty nu e prea priceput (cui îi pasă?). E amuzant ce cred fetele că vrei să ştii.

Trecem prin camera principală şi ea face cu mâna oamenilor, la întâmplare. Love este un paşaport; ea este Ray Liotta în Goodfellas şi Julianne Moore în Boogie Nights, o gazdă, un lider. Cu ea, pot merge oriunde. Se uită la mine înainte de a deschide uşa marcată cu cameră proiecţii.

— Să ai răbdare, spune ea. Forty poate fi mult de îndurat.

Nu glumeşte. Sala duhneşte de la trabucuri şi homari. Forty vorbeşte la telefon şi ne face semn să tăcem în timp ce îşi distrează agentul. Contrar credinţei populare, Philip Seymour Hoffman nu este mort; este viu şi bine, ocupând corpul lui Forty Quinn. Forty este crăcănat şi blond, în pantaloni scurţi madra, tricou cu formaţia Steve Miller, cu un zâmbet uriaş de copil. Love îmi spune că sunt gemeni, dar Forty pare cu o sută de ani mai în vârstă. Pielea lui este rigidă de la soare, cocaină şi de la serviciul în folosul comunităţii, cerut de instanţă. Părul este opusul pielii sale, strălucitor până la punctul în care arată ca mătasea, posibil transplantat de la o păpuşă, galben şi îngrijit şi despărţit la mijloc.

— E pasional, şopteşte ea.

— Sunteţi apropiaţi? o întreb.

— Suntem gemeni, răspunde.

Nu a răspuns concret la întrebare şi îşi dă părul după ureche şi începe să-i facă ordine în mizeria în care stă. Noi am comandat doar doi cheeseburgeri, iar Forty a cerut tot ce era în meniu. Încerc să nu reacţionez la mizeria făcută de mâncarea irosită. Nu o voi da în bară.

Forty are o ţigară care iese din gură şi scoate dopul din plută de la o sticlă de Dom.

— Nu le-am simţit pe fetele Groundling, spune el în telefon. Am nevoie de mai multă inimă la o femeie, ştii? Nancy o să audă de mine pentru că i-am spus în mod special: să nu-mi aduci chestii amuzante dacă nu-mi aduci şi ceva drăguţ.

Închide, mârâie şi Love intervine.

— Forty, spune pe un ton de profesoară de grădiniţă. Calmează-te. O să fie bine.

— Nu e bine, spune el. Nu am găsit-o.

— O vom găsi, spune ea. Dar acum, Forty, fă cunoştinţă cu Joe. Joe cel amuzant.

Forty lasă sticla, îşi scoate ţigara şi bate din palme.

— Old Sport. M-ai spart, în pula mea.

Întind mâna şi îmi place tipul ăsta nu pentru că mă complimentează, pentru că are dreptate. Sunt amuzant. Sunt talentat. Sunt Old Sport.

Toţi trei ne aşezăm în scaune club şi vorbim despre actriţe şi este ciudat de uşor. Toată viaţa mea m-am străduit să mă integrez. Nu pot digera aspiraţiile lui Calvin şi nu pot să stau cu Harvey şi să-l ascult lucrându-şi bucăţile de material şi nu aş putea niciodată să trăiesc viaţa ca jumătatea lui Delilah. Dar pare uşor.

Love pleacă să facă pipi şi Forty aruncă un şerveţel mototolit spre mine.

— Doar fii bun cu ea.

— Doamne, da, zic eu. Deci, voi sunteţi de aici?

Mă priveşte ca şi cum aş fi nebun.

— Vorbeşti serios acum?

Eu mă uit la el ca şi cum el ar fi normal.

— Da.

Izbucneşte în râs. Bate din palme.

— Tipule, spune el. Te iubesc pentru că nu ştiu unde eşti acum. Epic. Privirea i se întunecă. Numai să nu fii vreun mincinos.

— Doamne, nu, zic eu. Am venit aici să caut pe cineva şi am dat de sora ta. Asta e.

Love se întoarce şi întreabă ce-a pierdut. Forty aruncă spre ea un alt şerveţel mototolit.

— Ai pierdut partea în care mi s-a întregit din nou inima, spune el. Partea în care am aflat că noul tău prieten, Joe, nu are nici o idee despre cine suntem noi.

Love îşi încrucişează braţele.

— Forty, spune. Haide.

— E în regulă, zic eu. Nu sunt sub acoperire.

Forty râde prea tare şi Love ridică şerveţelul şi îl aruncă, chiar dacă nu era nevoie să facă asta.

— Trebuie să-l ierţi pe fratele meu, spune. O ia razna uneori şi crede că suntem faimoşi. Dar nu suntem.

— Dar suntem, spune el. Joe, aţi auzit vreodată despre Pantry?

— Cel mai bun magazin alimentar care a existat vreodată, răspund. Există unul chiar lângă casa mea.

— În Brentwood? întreabă el.

— Nu, spun.

— Santa Monica? întreabă.

— Nu.

— Omule, tu stai tot timpul în ‘Bu? întreabă.

— Locuiesc în Hollywood, îi zic. Într-un apartament.

Forty face un pas înapoi şi este ca la şcoală, atunci când află că ai micul dejun şi prânzul gratuite.

— Mişto, spune el. Holly ar fi vrut, dacă ar fi putut, corect, frate?

— Părinţii noştri deţin Pantry, spune Love, iar eu sunt şocat şi nu încerc să o ascund. Lucru care nu ne face cunoscuţi.

Totul este tulbure, pe măsură ce Love şi Forty se ceartă dacă sunt sau nu celebri. Nu-mi vine să cred că Love deţine Pantry, locul meu special, refugiul meu. Ray şi Dottie încearcă să mă pupe cu toată dragostea de când am ajuns aici.

— Deci, te vei alătura nouă, mamei şi tatei la marele C? întreabă el.

Mă uit la Love şi ea îmi zâmbeşte.

— Mergem la Chateau, îmi explică. Vrei să vii?

— Sigur, spun eu, şi era pe lista mea de locuri unde să merg, dar nu vreau să mă comport ca un nenorocit de turist.

Forty se loveşte peste bărbie şi se uită la mine şi Love întreabă care e problema lui şi el suspină.

— Voi presupune că noul nostru prieten nu are o haină potrivită şi o să-ţi sugerez o oprire pe drum pentru a modifica această nedreptate insuportabilă. Da?

Mă uit la Love. Spun da.

17

MĂ simt ca acasă în Tesla lui Love şi am fost născut pentru asta. Ieşim din Soho House şi îi arăt playlist-urile din Pantry din telefonul meu, istoricul meu de căutare pe Shazam. Vrea să vadă melodiile cele mai redate şi este nedumerită.

— Ai o mulţime de melodii din Pitch Perfect, spune. Ai o iubită?

Îi spun că este amuzantă şi inventez câteva rahaturi despre cum mă uit pe Netflix în miezul nopţii şi că-mi place faza de la piscină. Apoi aduc discuţia înapoi la noi, în lista de redare a de la Pantry.

— Nu pot să trec peste, îi spun. Îmi plac melodiile alese. Mă duc acolo doar pentru muzică.

Ea se entuziasmează şi genunchii i se ciocnesc şi îşi izbeşte coatele de volan.

— Nu ai idee ce o să îţi spun acum, spune. Eu fac acele playlist-uri.

Şi nu glumeşte. Sunt şocat. Love este music designer şi ea este persoana care lasă Valerie, de la Zutons, să se topească în Gregory Abbott.

— Nimeni nu observă niciodată, spune. Şi vreau să spun că mă gândesc la muzica asta, am o obsesie pentru ea. Cred că e din cauza numelui meu, dar am, gen, zeci de mii de poze ca pentru cântecele de dragoste, ştii, gen Opreşte-te! În numele iubirii!, cu mine în faţa unui semn rutier de stop.

Mă gândesc că e în regulă să o ating şi îi mângâi genunchiul.

— Nu îţi face griji. Micul tău secret cretinel este în siguranţă şi nu voi sări din maşină.

Are atât de multe zâmbete diferite. Acesta este demonic.

— Nu poţi, spune. Eşti încuiat aici.

— Bun, răspund.

M-a pus deja în cuşcă. Îi spun că îmi plac numele amuzante care sunt la Pantry pentru fiecare secţiune.

— Eu le-am pus numele acelea când am făcut rebranding-ul, spune ea. Eu am inventat Procrastination Nation când eram la facultate şi intrasem în panică din cauza lucrării mele finale.

— Nu-mi vine să cred, spun.

O întreb dacă a studiat dramă în facultate şi ea îmi spune că nu este actriţă.

— Adică nu cred că poţi creşte aici fără să te gândeşti la asta, dar am o organizaţie numită Swim for Love, unde dăm lecţii copiilor din zone cu risc. Asta e principalul lucru pe care mă concentrez. Aceste filme pe care eu şi Forty încercăm să le facem nu se întâmplă niciodată, ceea ce este bine. Dar aş prefera să fac asta decât audiţii. Nu-i aşa că a fost foarte trist?

Îi spun teoria mea despre aspiraţiile-zombie, că faima este antidotul, chestiunea ofertei şi a cererii. Spune că vorbesc

ca un scriitor şi îi zic că sunt librar. Dar destul despre mine.

— Spune-mi despre Pantry. Totul.

Îmi povesteşte cum străbunicii ei au ajutat la construirea Californiei – un Pantry pentru a începe un imperiu – şi acum deţin zeci de magazine în California. Deţin terenuri şi mall-uri şi pula mea, fata asta e putred e bogată.

— Nu zic ca să zic, spune ea. Adică nu mă laud.

— Ştiu, spun eu. Şi vorbesc serios atunci când spun că aş fi încântat dacă ai avea un singur magazin. Îmi place acolo.

Râde.

— Încep să pricep. Şi trebuie să-i mulţumim prietenei tale, cea care a dat proba. Motivul pentru care ne-am întâlnit.

Love este îndrăzneaţă; Love este excitată.

— Ar trebui să-i trimitem flori. Sau bomboane. Cum ziceai că o cheamă?

— Bună încercare, răspund. Nu-ţi spun.

Plesneşte volanul. Eu râd.

— Încă nu-mi vine să cred de felul în care părinţii tăi mi-au tot spus despre tine, şi eu nici nu aveam idee.

— Ei bine, chestia asta cu pupatul cu drag a fost ideea tatălui meu, spune ea. Părinţii mei sunt foarte îndrăgostiţi, la modul scârbos. Şi după ce m-am născut – după ce ne-

am născut – tatăl meu a fost gen: „Hai să răspândim dragostea. Să facem asta în fiecare zi.”

— Mi se pare drăguţ. Părinţii mei s-au urât reciproc, iar magazinul nostru avea şobolani.

Are un râs amplu. Spune că Ray şi Dottie au fost iubiţi încă din şcoala generală. Tatăl lui Dottie era măcelar. Tatăl lui Ray deţinea Pantry. S-au îndrăgostit pe vremea când erau copii, au rămas îndrăgostiţi ca adolescenţi şi încă sunt ameţitor de îndrăgostiţi. Râd. Love spune că nu voi mai râde într-o oră, când vom fi cu toţii împreună la Chateau.

— Nu este normal, spune ea. E ca şi cum nu s-ar fi plictisit niciodată unul de altul. Se comportă ca şi cum ar fi la liceu.

— E neobişnuit.

Love spune că e cam nasol şi oftează şi spune că ea crede în a da totul pe faţă. Acuză fericirea părinţilor şi numele pe care i l-au dat ca fiind motivul relaţiilor ei multiple. Ea a fost căsătorită de două ori.

— De două ori? exclam.

Îmi ţin telefonul la geam; semnalul meu este prost şi vreau să o caut pe Google.

— Foloseşte iPad-ul meu, spune ea. Parola este Love.

Parola este Love şi îi iau iPad-ul şi ea îmi povesteşte despre soţii ei. L-a întâlnit pe Michael Michael Motorcycle în Vegas – un tâmpit total – şi ea era fost tânără şi proastă, plină de resentimente şi drogată. Au stat împreună unsprezece luni.

— Unsprezece luni? întreb. E impresionant.

— Trebuie să încerci, spune ea şi, câteodată, nu pot să-mi dau seama dacă e serioasă.

S-a căsătorit cu al doilea soţ, un doctor negru pe nume Trey Hanes, acum opt ani.

— El a fost inima mea.

Intru în Safari şi mă uit în istoricul ei de căutare: cizme căţeluşi cizme zăpadă cizme căţei Labrador ciocolată Labrador câini negri câine cizmuliţe deasupra genunchiului Labradori galbeni.

Nu văd cum asta poate fi totul. Poate că există o confidenţialitate de oameni bogaţi care, indiferent de ceea ce cauţi, spune pur şi simplu cizme căţeluşi, deoarece fata care caută cizme şi căţeluşi nu poate fi femeia profundă de aici, din Tesla, cea care îmi povesteşte despre căsătoria cu Trey.

— Aveam amândoi douăzeci şi şapte de ani, spune ea. Eram îndrăgostiţi nebuneşte.

Cizme şi căţeluşi.

— Aha.

— Dar apoi s-a îmbolnăvit. Cancer. Oamenii vorbesc întotdeauna despre luptă, dar Trey nu a apucat măcar să lupte. Nu am ajuns să, ştii, n-am apucat să-l curăţ după chimioterapie sau să-mi rad capul ca să fiu solidară cu el.

— A murit repede, spun eu. Şi poate cizmele şi căţeluşii sunt un mecanism de apărare. E oribil.

— Nu a fost de la cancer. S-a înecat când am mers să facem surf imediat după ce i s-a pus diagnosticul. Apucă volanul mai strâns. Mama m-ar ucide dacă m-ar vedea acum. Spune că vorbesc prea devreme despre chestiile astea. Dar ştii cum creierul are un fel de gând de bază odihnitor, un lucru despre care discuţi cu tine însuţi?

CanăcuUrinăCandaceBenjiPeachBeckHendersonCanăcuUrinăă

— Da.

— Ei bine, al meu este întotdeauna despre Trey, spune ea. Cred că s-a sinucis. Cred că s-a simţit atât de rău pentru că trebuia să-l văd murind, că s-a sinucis. Şi nu otrăvindu-se sau ceva. Adică ai citit Flesh and Blood?

— Da, spun eu.

— Bune, îl ştii pe tipul care este homosexual şi nu poate accepta asta şi el înoată ca să moară?

— Da, zic din nou şi nu pot să cred că Cizme şi Căţeluşi vorbeşte cu mine despre Michael Cunningham.

— Uite, cred că asta a făcut Trey, spune ea. Nu putea să se împace cu ideea că eu şi familia mea treceam prin asta. Părinţilor mei le pasă numai despre lucrurile bune. Dar lucrurile negative... Scutură din cap. E prea mult? Ar trebui să pun muzică sau ceva de genul ăsta?

Îi opresc mâna pornită spre panoul de bord.

— Nu, îi spun. Deci, fratele tău e căsătorit?

— Ha, răspunde. Asta e gluma familiei noastre. Eu m-am căsătorit de două ori până la treizeci de ani, iar fratele meu nici nu poate sta la întâlnire cu o fată mai mult de cinci minute. Cele mai bune modele pot fi cele mai rele modele.

Love îmi spune că este imposibil să trăieşti într-o relaţie ca a lui Ray cu Dottie. Nici măcar nu ştie de ce au copii, sunt atât de îndrăgostiţi unul de celălalt.

— Ştii că mamele sunt gen, la dracu' cu soţul meu, acum îmi iubesc bebeluşii, spune ea. Iar mama, vreau să zic, adică ea ne iubeşte, dar îl iubeşte pe tata mult mai mult. Părinţii tăi sunt împreună? Ziceai că se certau, dar unii oameni pur şi simplu aşa comunică.

Ah, fetele astea bogate.

— Nu. Mama a plecat. Ei nu erau model pentru nimic.

— Măcar dacă ai putea să-ţi alegi modelul, spune ea. Dar primim ceea ce primim.

Love are acum treizeci şi cinci, ceea ce o va face cea mai în vârstă femeie cu care m-am culcat vreodată şi îmi dau seama cât de rău vreau să mă culc cu ea. Îşi foloseşte semnalizarea. E un om bun. Spune că este şi ea, într-un fel, din New York.

— Avem câteva locuri şi acolo, spune ea. Dar niciodată nu durează mai mult de câteva luni. Pare trist ce zic, dar cred că sunt prea sentimentală.

— Cum aşa? întreb.

Love a crescut în cea mai mare parte în Malibu, dar a fost şcolită acasă, cu excursii la biologie făcute în Galapagos şi semestre de imersiune în şcolile publice şi iubeşte Los Angeles. Obişnuia să îşi dorească să fie avocat.

— Aceasta este o problemă pe care o avem, spune ea. O chestie de familie. Tatăl meu e gen: „Am aceşti doi copii şi unul vrea să facă filme şi celălalt vrea să-i apere pe băieţii răi şi nimeni nu doreşte să conducă magazinul.”

— Chiar aşa vorbeşte el?

Mă loveşte peste picior.

— O să vezi tu.

Love nu crede în oameni răi sau oameni buni; ea crede în oameni, pur şi simplu. Din perspectiva ei, 11 Septembrie a fost aşa: Love era în primul ei an de Drept la NYU.

— Şi cu toată sinceritatea, nu-mi plăcea, spune. Nu mă înţelegeam cu nimeni, ştii? Eram în camera mea uitându-mă la Blonda de la Drept, dorindu-mi să fie totul mai mult ca în film, şi mă refer la partea nasoală, când Elle Woods nici măcar nu are prieteni. Mă simţeam groaznic.

— Nu erai un pic cam tânără? o întreb.

Love este cu cinci ani mai în vârstă decât mine, cu mulţi ani mai în vârstă decât Beck şi Amy. Dar nu este atât de bătrână.

— Păi bine, spune ea. Adu-ţi aminte că am fost şcolită independent şi tatăl meu, bine. . . Vocea ei slăbeşte şi bănuiesc că o mulţime dintre povestirile ei au găuri care au fost umplute cu bani. Deci, am fost toată noaptea la un

bar pretenţios plângându-mă prietenilor mei despre cum îmi doream un semn.

— Un semn? întreb.

— Ştii, spune ea. Un semn că ar fi bine să părăsesc şcoala de Drept. Claxonează la cineva care încearcă să o depăşească. Şi cât încă suntem beţi, tocmai plecaserăm, şi-atunci începe. Turnurile, Iadul, iar lumea o ia razna, iar prietenii mei sunt gen „Ce pula mea?”. Uite, ăsta e semnul tău.

— Wow, spun eu.

Nu o voi judeca. În schimb, mă gândesc la sfârcurile ei.

— Te rog, îngrozeşte-te, îmi cere, citindu-mi gândurile. Îmi dau seama cât de idiot sună totul, să spun că era semnul meu. Sună stupid şi egoist şi solipsist să spun că 11 Septembrie a fost cartonaşul meu de ieşire din jocul cu Facultatea de Drept.

— Eşti prea dură.

Beck trebuia să caute solipsism în dicţionar. Amy nici nu avea un dicţionar.

— Dar când eşti tânăr, ai nevoie de toată validarea aceea şi îţi citeşti horoscopul şi spui lucruri de genul: „Dacă tipul de la bar îmi dă două cireşe şi nu una, înseamnă că ar trebui să plec de la bar şi să merg în altă parte.”

— Înţeleg.

Love vrea să ştie unde eram eu pe 11 Septembrie şi suntem blocaţi în partea nasoală din Sunset, unde sunt

toate mall-urile. Spun adevărul: am avut probleme la muncă. Domnul Mooney mă încuiase într-o cuşcă la subsol. Am ratat evenimentul. Când am ieşit, fumul era clar.

— Wow, bate în volan.

Spune că iubeşte oamenii excentrici. Îi iubeşte pe bătrâni. Iubeşte o poveste bună. Spune că avem povestiri foarte bune din 11 Septembrie şi că putem face un film bun din ele. Îi place ideea unui newyorkez care a ratat New York-ul. Îmi întreabă ce vârstă am.

— Şaisprezece, spun.

Prea rapid. Ea râde. Vreau să-i mănânc păsărica de bomboană.

— Joe. Un lucru să ştii despre mine, nu dau doi bani pe vârstă. Nu sunt una din fetele alea. Poţi să fii mai tânăr decât mine cu cât vrei tu.

Sună mama ei şi Love îi vorbeşte despre bile de tenis şi Net Jets. Îmi dau seama că Love mă place din melodicitatea vocii ei, prin felul în care îi spune mamei ei că aduce pe cineva.

Când termină cu mama ei, intră în parcare la Hollywood & Highland.

— Crezi că sunt o prinţesă oribilă dacă spun că nu pot să mă descurc cu traficul ăsta şi că mor după un pahar şi aş prefera să-ţi iau o haină de undeva de-aici?

Nu cred că Love este o prinţesă oribilă şi nu o las să plătească pentru hainele mele la Lucky sau la Gap.

— Aproape gata?, întreabă Love.

— Aproape, spun eu. Când ies din cabina de probă, Love poartă şi ea haine noi, o rochie albă mică, cu despicături pe ambele părţi.

— Wow, spune. Nu-mi vine să cred că haina asta e de la Gap.

Nu pot să cred că poartă o rochiţă de noapte la cină, dar rup eticheta când întreabă. Mama spunea întotdeauna că bogaţii sunt diferiţi.

18

Locuiesc aici acum, la această masă, în această seară, la Chateau, cu aceşti oameni, oamenii mei, familia Quinn. M-am născut din nou, membru al familiei Quinn, ginerele neoficial al lui Dottie şi Ray – Dottie şi Ray, care mă pupă cu tot dragul de la Pantry! – şi ştiu cum să îmbrăţişeze, cum să vorbească. Sunt oameni rotunzi, fericiţi şi discutăm despre evenimente actuale şi nu înţeleg vâlva legată de Henderson.

— Eu sunt de modă veche, declară tatăl lui Love. Dă-mi-l pe Johnny Carson sau pe Jay Leno la masa asta. La dracu', îl iau şi pe Jimmy Fallon, pentru că se îmbracă bine copilul, dar nu-mi da distrusul ăsta cu canapea lui.

— Tată, nu fi aşa de aspru, admonestează Love.

— Nu, spun eu. Văd ce vrea să spună. Cred că Henderson ne otrăvea pe toţi. Există onoare în a pune întrebări

oamenilor. Există onestitate în asta. Curiozitate. Este intelectual. Generaţiile anterioare s-au simţit mai bine în calitate de ascultători, iar Henderson a promovat ideea că am putea fi cu toţii în centrul atenţiei, tot timpul. Dar dacă toată lumea e pe scenă, cine mai e în sală?

Toată lumea se uită la mine şi acest lucru s-a întâmplat deja de două ori în noaptea asta, când am pus la îndoială valoarea legumelor organice şi când mi-am exprimat părerea cu privire la kale. Dar îi domin şi câştig din nou când Ray bate din palme.

— Eşti o gură de aer proaspăt, Joe.

Dottie radiază.

— Atât de inteligent.

Love mă mângâie pe coapsă. Şi are dreptate; Ray şi Dottie par îndrăgostiţi şi mă iubesc şi pe mine. Ray vrea să ştie dacă îmi plac bărcile şi Cabo pentru că are un nou Donzi pe care moare de nerăbdare să-l bage în apă şi un locşor în Cabo.

— La Groceria, spune el, entuziasmat de accentul său teribil. Vecinii au crezut că suntem nebuni, dar mie îmi place un nume bun. De ce să nu-l numesc La Groceria? Totul sună mai bine în spaniolă.

Caut pe Google Donzi. Costă aproximativ 500.000 de dolari.

Ray şi Dottie insistă să mănânc şi să beau ce vreau.

— Prima dată la Chateau este un lucru special, conform lui Ray. Vieţile se formează aici, Joe. Aceasta este nava-

mamă. Aceasta este tradiţia familiei noastre şi, când eşti cu noi, eşti parte din familie. Înţelegi?

Love îl face să tacă râzând, dar are dreptate. Chateau Marmont este o ţară care nu permite extrădarea, o zonă sigură, un refugiu, şi toată lumea are grijă de mine. Scaunul meu este destul de moale? Băutura mea este aşa cum îmi place? Este prea fierbinte? Prea rece? Am nevoie de o lampă de căldură? Mănânc crustacee? Nu am fost niciodată atât de îngrijit de cineva şi Love şopteşte – părinţii mei nu sunt chiar atât de răi, nu-i aşa? – şi am un nou respect faţă de aspiraţii, pentru că acesta este un mod minunat de viaţă.

Forty năvăleşte şi mă îmbrăţişează ca şi cum am fi cei mai buni prieteni. Ray pufneşte.

— Vezi toate fetele care vin azi la audiţii, şi cumva tot sora ta este cea care vine cu un tip nou.

— Ea e plină de iubire, tati.

— Tatăl tău şi cu mine vrem doar să te vedem fericit, adaugă Dottie.

— Ştiu, mamă, spune Forty. Şi vă asigur că, atunci când finalizez audiţiile şi redactările şi îi duc agentului biografia de care are nevoie ca tragă episodul pilot în Sedona şi îi fac şi redactarea de care are nevoie pentru cealaltă filmare pilot în Culver, vă asigur, dragi părinţi, că voi întâlni o fată foarte drăguţă şi o să mă căsătoresc şi o să facem doi copii perfecţi. Poate chiar gemeni.

Love râde.

— Eşti oribil.

Dar Forty nu a terminat.

— Pentru că este foarte uşor să întâlnesc fetiţe frumoase şi disponibile în timp ce mă concentrez pe cinci proiecte simultan. Dă un shot de tequila. În seara asta, în cinstea mamei şi a tatei, la jumătatea zilei de naştere a tatei.

În puloverul meu navy pus peste un tricou simplu, trec ca unul dintre aceşti oameni de la Chateau. Ray povesteşte despre zilele bune, cum era la primul Pantry, lucrând în schimburi duble pentru câţiva bani – părinţii lui nu i-au dat nimic, erau alte vremuri atunci – şi Dottie spune că trecutul este trecut. Spune că nu te poţi preface că nu ai nimic când ai atâtea. Îmi strânge braţul.

— Vezi, tatăl său era proprietarul şi tatăl meu era măcelarul, aşa că doar din cauza mea ştie ce înseamnă să fie sărac.

— Înţeleg, spun eu.

— Bineînţeles că înţelegi, spune ea. Eşti din New York.

Love îşi ţine mâna pe coapsa mea interioară. Aceasta este o familie şi Ray şi Dottie mă plac pentru că eu muncesc ca să-mi câştig existenţa. Aş putea trăi aşa, dar Westward Ho! este, prin definiţie, despre expansiune, iar petrecerea noastră este tot mai mare. Prietenii vin la această aproape-petrecere de zi de naştere, iar Love trebuie să meargă şi să fie drăguţă. Forty îmi plesneşte un braţ pe spate.

— Tu nu lucrezi în industrie, nu? mă întreabă.

— Nu, confirm. Oricum, am câteva idei.

— Observaţiile tale au fost valoroase, spune el. Rupe trei pachete de îndulcitor artificial. Şi asta este exact lucrul de care are nevoie această afacere.

Vrea să batem palma şi îi răspund şi vorbeşte despre Almost Famous şi se entuziasmează.

— Oamenilor de aici nu le place să gândească. Se tem de asta, ca şi cum, dacă ar gândi, ar lua-o pe un drum fără de întoarcere. Dar tu eşti un gânditor. Eşti ca statuia aia. Ştiu eu. Văd asta.

— Mulţumesc, spun.

Ray se apleacă spre mine.

— E ca un profesor.

Forty aprobă din cap. Iar asta este o poreclă pe care o pot tolera, Profesorul, şi Love se întoarce, îşi împleteşte braţele după mine şi îmi şopteşte în ureche: Profesor.

— Nu, îi spun. Profesorul.

Ray bate din palme şi apare oaspetele de onoare neoficial, producătorul Barry Stein. Toată lumea se ridică pentru Barry Stein şi apoi pentru Bradley Pula Mea Cooper – Chateau! – îl îmbrăţişează, îl invită să se aşeze. Şi acum, Barry vine aici pentru noi. E atât de demn de coasta de vest încât ar fi putut să joace în Ocean’s Eleven. Ne cere să ne aşezăm. Nu zâmbeşte. E prea mişto el ca să zâmbească. Dottie este devastată că a venit singur.

— Soţia şi dădaca sunt concentrate numai pe Henny, spune el, şi asta e o noutate, Henny.

Se adaptează repede, spre deosebire de Delilah, şi lasă un braţ să alunece în jurul lui Love.

— Dar Dottie, dacă te îndurerează să mă vezi singur, o să o iau cu plăcere pe fata acesta de aici.

Porcul dracului, dar tatăl lui Love râde şi Love se scuză ca să meargă la toaletă cu un sărut pe care mi-l pune pe obraz. Stein suspină.

— Toate cele bune sunt luate.

Dottie zâmbeşte.

— Acesta este noul prieten al lui Lovey, Joe. E genial.

Ray mă susţine şi el.

— Acest copil este ce trebuie, Barry.

Barry spune că se bucură să mă cunoască şi nu-mi place de el şi nu-mi place nici nenorocitul bogat şi blond care se apropie de masă. Pe pălăria lui scrie vineyard vines şi pe tricou four seas ice cream şi când eu am vrut să vin aici în tricou şi blugi, a trebuit să mergem la cumpărături. Love se întoarce de la toaletă şi îl îmbrăţişează pe bărbat.

— Milo, mă bucur să te văd.

Chelneriţa îi face loc şi Dottie îl pupă şi îl invită la cină, iar Forty îmi dă coate.

— Nu-ţi pierde timpul înverzindu-te, spune. Milo este doar fratele nostru dintr-o altă mamă.

Îi spun lui Forty că sunt bine şi apoi sunt în picioare, întinzând mâna. Milo deschide braţele pentru o îmbrăţişare.

— Dă-o dracului, spune. Treci aici.

Ochii lui Milo sunt prea mari, cu zâmbetul de codoş. E prea drăguţ cu chelneriţele, face prea multe complimente tortului pe care l-a luat Dottie pentru Ray. E un mincinos nenorocit în profunzime. E producător de televiziune.

— Prin adopţie, spune. Inima mea este în teatru.

Vreau să ştiu dacă pula lui a fost în Love şi ea spune că el se subestimează prea mult. Toţi oamenii au o slăbiciune. A lui Love e Milo. Nu înţelege că el se subestimează în mod deliberat pentru ca ea să-l bage atât în seamă.

— Milo este uimitor, insistă ea. Spre deosebire de mine, el a rămas la şcoala de Drept.

El pleacă privirea şi imediat ştiu că pe 11 Septembrie se futeau. Love continuă.

— Şi Milo nu este doar producător, el este producătorul. El este motivul pentru care New Blood şi Connecticut au câştigat toate acele premii. Ştie atât de multe lucruri.

Milo zâmbeşte.

— Doamna exagerează. Te rog, fii prietenos şi spune-mi despre tine.

Dar Love nici nu mă lasă să răspund.

— Joe, spune ea. Milo este, de asemenea, un scriitor fantastic. Tocmai s-a întors de la Martha’s Vineyard, unde filmul lui s-a difuzat la festival, nu?

— De fapt, a fost în Nantucket, spune. Şi cred că unchiul Barry ar fi putut să-şi bage coada acolo. Şi este doar un scurtmetraj.

Mă uit la Barry Stein, care doar scutură din cap.

— Tot ce am făcut a fost să urmăresc filmul, domnule poliţist. Jur.

Râdem cu toţii de parcă ar fi amuzant şi nu este aşa şi Milo le spune tuturor despre filmul său de scurtmetraj, iar Love îi acordă atenţie lui, nu mie. Nu sunt implicat în această conversaţie şi mă retrag un pic ca să aflu mai multe despre acest nenorocit. Intru pe net şi aflu că Milo este fiul lui Barry Stein, nu nepotul lui. Aflu că el şi Ben Stiller au fost fotografiaţi împreună cu mai puţin de douăzeci şi patru de ore în urmă. Aflu că scurtmetrajul lui este o relatare a evenimentului cel mai înfricoşător al copilăriei lui Milo Benson, când fratele său mai mare a şocat oraşul Darien, Connecticut, prin uciderea tatălui lui Milo, investitorul Charles Benson, cu sânge rece.

Republicanii dracului. Se ucid reciproc pentru bani, iar apoi băiatul liberal care a rămas ia toţi banii şi îşi face o carieră din repovestirea acestui unic eveniment din copilărie, mai întâi într-o carte cu desene şi apoi într-un eseu în Vanity Fair şi apoi într-o emisiune de televiziune.

Mă îndrept înapoi spre masă, unde Milo şi Forty luptă pentru atenţia şi aprobarea lui Barry Stein, care spune că ideile lui Milo au un potenţial extraordinar, dar pe Forty îl bate pe spate şi îi spune că ideile lui au nevoie să mai fie muncite. Acestea sunt două afirmaţii foarte diferite, lucru idiot deoarece, în final, ai ceva sau nu ai nimic. Milo comandă un bol cu açai, iar Forty comandă un dublu Patrón. Aprob din cap spre Forty şi îi spun că ultima idee a sunat bine.

Forty dă din cap şi Ray ridică paharul.

— Pentru familie, pentru mâncare, pentru distracţie, pentru cei rapizi şi furioşi.

Ray şi Dottie sunt dovada că banii pot cumpăra fericirea şi Forty suspină – Tata, gata cu filmele alea – şi Love râde.

— Joe, spune. Un lucru pe care trebuie să-l ştii despre tata este că e obsedat de Fast & Furious.

Zâmbesc.

— E în regulă, zic. Atâta timp cât tatăl tău recunoaşte că Fast Five este cel mai strălucit dintre toate, afirmarea valorilor familiei care arată simultan cu degetul spre sistemul nostru judiciar corupt, chiar dacă abordează valori tradiţionale americane, cum ar fi cina de duminică şi loialitatea.

Sunt genial în seara asta, în pizda mă-sii, iar Ray bate din palme.

Love oftează, ea preferă filme mici şi Forty este beat acum şi citează din The Big Chill, ca şi cum cunoştinţele sale

despre filme apreciate îl vor convinge pe Barry Stein că are şi el ceva de spus. Ray nu-i place fiului său aşa, beat şi încercând. Nu-i place când Barry Stein face semn lui Milo ca să se apropie şi să-l salveze de Forty şi pun pariu că uneori Ray îşi doreşte ca el şi Dottie să nu o fi dat în bară şi să nu fi făcut copii.

Interiorul unei familii este o chestiune urâtă, cu dezamăgiri şi dezgust, şi sunt uşurat când Dottie mă trage de braţ.

— Profesore, spune ea. Tot nu pot să trec peste faptul că ai citit toate cărţile lui Jonathan Franzen. Mi-a plăcut Corecţiile, dar nu am putut să o termin. Toată lumea din clubul meu de film a fost atât de entuziasmată la gândul să devină un film Corecţii.

— Club de film? întreb.

— Am fost club de carte, recunoaşte ea. Dar nu am putut termina o carte care ne-a blocat pe toţi, ceva despre Haiti, nu ştiu, a fost atât de lungă şi atât de tristă. Şi Haiti? E prea departe de noi, sincer. Aş fi vrut să fiu mai concentrată pe lumea largă, dar nu am o inimă atât de mare. Şi aşa că acum ne uităm la filme. Dar poate că dacă am avea un ghid pentru cărţile pe care să le alegem...

— Ar trebui să reîncepeţi uşor, cu ceva în care să vă regăsiţi mai mult, spun. Poate Complexul lui Portnoy?

Şi mă înec cu băutura pentru că nici nu mi-am dat seama că Amy îmi e încă în gânduri şi clar că e, altfel n-aş fi sugerat fix fututa aia de carte.

— Hei, Profesore.

Forty se apropie, doar ca să fie întrerupt de o chelneriţă care îmi pune o mână pe umăr. Îi pare rău că mă deranjează, dar are un mesaj urgent. Mă uit după Love şi Love a plecat, iar chelneriţa îmi strecoară un şerveţel.

Comandă: Joe Goldberg

Adresă livrare: Apartament 79

Oră livrare: Acum

19

VIAŢA e cam ca un film de-ale lui Barry Stein, acolo unde totul se rezolvă până la urmă. Iau la cunoştinţă comanda şi găsesc aripa în care stă Love şi bat la uşă. Răspunde greu şi eu iau în plin luxul a toate, detaliile, panourile de pe pereţi. Chiar şi tăvile de serviciu abandonate arată ca nişte operele de artă – prăjituri cu model, cuţite de brânză, ulei de trufe. Uşa se deschide şi Love îşi încruntă sprâncenele, privind prin mine.

— Îmi pare rău, spune. Nu am comandat nimic în cameră.

— Love. Ştiu că nu ai comandat nimic de mâncare. Ţi-am primit biletul, ştii, la masă.

Îmi taie vorba.

— Am spus că nu am comandat nimic în cameră, obiectează.

Apoi zâmbeşte şi aha, aşa o facem. Încearcă să închidă uşa şi o opresc cu piciorul. Love este bună, Love este răbdătoare, dar mai ales, mai presus de toate – da – Love este perversă.

— Domnişoară, spun de parcă aş fi făcut asta de un milion de ori. Este un gest de politeţe din partea hotelului, un semn al recunoştinţei noastre.

— E cumva nepotrivit, spune fierbând, trecându-şi un deget peste claviculă. Majordomul tocmai mi-a pregătit baia.

Îi spun că eu nu plănuiam să mă ud şi că am ordine stricte să fiu la dispoziţia ei. Deschide uşa şi e ca şi cum aş păşi în seiful unei bănci, în pula mea, pot simţi banii, duşumeaua din parchet, lemnul ferm şi tare – ferm, tare –, pantalonii scurţi de mătase ai lui Love şi maieul asortat şi pielea de culoarea untului, uşor mai întunecată decât pereţii. Patul se vede prin nişte uşi franţuzeşti pe care le-ar fi putut închide, dar nu a făcut-o, şi mă uit la aşternuturile acelea, albe, curate, şi mă uit la ea, albă, proaspătă, şi ea dă din cap.

— Ţi-am spus, majordomul meu mi-a pregătit baia.

Îmi face semn să o urmez în baie, care are un design spartan respingător, o chiuvetă pe care ai putea-o găsi şi într-un bloc în Reseda, plăci deloc remarcabile şi ciobite pe pereţi, ţevi expuse şi o perdea de duş grosolană, scoasă dintr-un film porno, trasă ca să lase vederii întreaga cadă. Dar nu e plină cu apă. E ceva galben şi ea chicoteşte.

— Nu-i spune tatei, spune ieşind din personaj. Nu fac asta mereu.

— Asta e şampanie? întreb.

— Veuve Clicquot.

Îmi muşc buza. De ce trebuie să meargă ceva prost de fiecare dată? N-ar fi trebuit să urc aici şi nu vreau să intru într-o cadă cu şampanie. Ar fi putut să zică să ne prefacem că mă cheamă André, în pula mea, şi nu aş fi fost iritat pentru că nu am nevoie de o cadă cu bani. Întâi vrea să mă prefac că sunt servitorul ei şi acum vrea să mă frec pe pulă cu banii ei, la propriu, vrea să mă scufund în avuţia ei. Suntem tineri şi noi unul pentru celălalt şi ne simţim bine, e totul nou, şi nu avem nevoie de o cadă cu bani şi ea ştie că eu nu-mi permit să umplu o cadă cu Veuve Clicquot şi nici nu am nevoie să fac asta pentru că penisul meu e îndeajuns de bun singur.

Îşi scoate pantalonii, iar o doamnă adevărată şi-ar fi scos întâi pantalonii scurţi. E epilată, cum mă aşteptam; nici pic de junglă. Îşi dă o baretă peste umăr, expunând una din acele ţâţe de Love pe care am vrut să le văd şi ridică una dintre acele ţâţe rotunde de Love şi linge sfârcul ferm de Love şi maieul cade pe podea. Intră în cadă şi se scufundă în banii lichizi şi nu mă mişc şi în capul meu explodează jocuri de cuvinte răutăcioase cu Love:

Is this Love is all you need is Love for real?

— Intră, spune ea. E aşa de bine aici.

Dar nu voi intra. Din toate fanteziile pe care le-ar fi putut alege, a trebuit să mă facă servitor. Ar fi putut deschide uşa şi să se prefacă că sunt agent CIA sau medicul hotelului sau un condamnat care a scăpat. Dar în fantezia ei, eu sunt servil, unul care n-are nimic, şi ea e o prinţesă.

Aceasta nu e fantezia mea şi nu ea e şeful şi îi spun să iasă.

— Joe, spune ea. Ce e în neregulă?

— Ieşi din cadă.

— Dar e pregătită pentru noi.

— Dă drumul la scurgere, Love.

— Aici e şampanie de douăzeci şi cinci de mii de dolari, susţine ea. De ce nu intrăm odată?

Mă apropii mai mult.

— Dă drumul la scurgere.

Nu doreşte să dea drumul la scurgere şi îşi încleştează dinţii.

— De ce?

Mă uit la ea.

— Pentru că nu am nevoie de douăzeci şi cinci de mii de dolari. Din orice.

— Am crezut că va fi distractiv, spune ea.

Se ridică în picioare, părţi din corpul ei sunt acoperite de bule, şi porneşte scurgerea. Banii încep să dispară în sistemul de canalizare şi îi cer să se usuce. Trântesc uşa. Să-mi bag pula dacă ea crede că mă poate cumpăra.

Îmi scot pantofii şi-mi scot hainele. O aud că înşfacă unul din multe prosoape pluşate. Se usucă – morţii tăi de simbolism – şi e enervată, trântind dulapurile şi scurgând şampania din cadă, ruşinată şi predicându-mi despre risipă. Da, fata care umple o cadă cu şampanie mă învaţă despre conservare. E bine, ar trebui să-i fie ruşine, banii ăia ar fi putut hrăni o mulţime de copii săraci. Şi aceasta este camera mea acum şi eu sunt şeful şi ea deschide uşa trântind-o, înfăşurată într-un prosop.

— Ce naiba e în neregulă cu tine? întreabă. Serios, vreau să ştiu.

— Scoate-ţi prosopul.

Se uită în jur, ca şi cum aş fi un fel de nenorocit care ar înregistra ceva intim. Îi spun regulile.

— Nu vorbi.

Ea dă din cap. Voi recrea ceea ce am avut în camera de la Soho House.

— Vom juca „Joe spune”.

Ea deschide gura.

— Joe spune să nu vorbeşti.

Zâmbeşte complice. Îşi lasă prosopul să cadă.

— Joe spune: mâna pe păsărică.

Îşi plesneşte mâna dreaptă peste vagin.

— Joe spune: mâna stângă pe păsărică.

— Freacă-ţi clitorisul.

Se uită la mine. Stăm fixaţi ochi în ochi şi mă apropii şi mai mult.

— Sărută-mă aşa cum ai făcut în cameră.

Buzele îi tremură.

— Simte cât de umedă eşti. Şi vezi cât de tare sunt eu pentru tine.

Se uită la mine.

— Împinge-mă pe pat şi urcă-te deasupra mea şi călăreşte-mă până nu mai poţi. Spune-mi ce vrei, exact aşa cum vrei, şi fă-mă să-ţi ofer ce vrei exact aşa cum îţi place.

Întind mâna după unul dintre sfârcurile ei întinse, pârguite.

— Lasă-mă să încep prin a-ţi linge ţâţele ca să te simt.

Îşi întinde picioarele şi acum suntem atât de aproape încât genele noastre se pot atinge.

— Poţi să ai orgasm cât de tare vrei, pentru că nu ai nevoie de nici o şampanie când mă fuţi, în pula mea. Arată-mi că ştii asta. Ia-mă.

Pufneşte.

— Fă ce vrei cu mine.

Pufneşte iar.

— Joe spune: fute-mă.

Suntem în pat. Nici măcar nu ştiu cum am ajuns aici, ştiu doar că pielea întâlneşte piele – Love is all you need is Love – şi sexul este un cerc, nu se termină niciodată. Suntem animale şi ea e zgomotoasă. Joe spune: nu te opri, fute-mă, şi când nu sunt posedat de bucuria pură dintre picioarele ei, dintre cearşafuri, râd. Joe o are pe Love. N-am cunoscut niciodată acest tip de umezeală, atât de pornografică, picurând. Vreau să o ling, dar mă abţin – nu sunt servitor – şi o muşc de abdomen şi ea mă trage deasupra pentru mai mult şi e tăcută, cere şi mă trage înăuntru şi e gen Chateau: Versiunea Corporală. Locul meu e aici, în Love.

Vreau ca ea să mă guste – Pune-o să ţi-o sugă – şi o spun şi ea se transformă într-o persoană diferită.

— Oh. Eu nu prea fac asta.

Dacă ar exista muzică, s-ar opri.

— Oh, spun eu.

„Nu prea” este expresia cea mai inutilă din limba engleză.

— Ei bine, ţi-aş putea face eu oral.

Se zvârcoleşte.

— Îmi place mai mult aşa, spune ea.

Mă sărută şi păsărica ei mă acaparează, nisipuri mişcătoare, şi e imposibil să mă cert despre supt pula când ea mă călăreşte ca un Donzi pe apă, pleosc, pleosc, pleosc, şi ar fi perfect, cea mai bună performanţă, dacă

totuşi n-ar fi vocea micuţă din capul meu, un avertisment, o precauţie.

Pune-o să ţi-o sugă.

E aproape ca şi cum l-ar fi auzit pe domnul Mooney şi ştie că am nevoie de mai mult. Se uită la mine.

— În frigider e o Coca-Cola, zâmbeşte. O aduci?

Aduc sticla de Coca-Cola şi Love o scutură şi mi-o împrăştie pe piept şi da, şi pe penis şi da, acel „nu prea” a fost un fel de preludiu şi ea linge Cola de pe abdomenul meu, acolo nu-i decât o limbă, o pereche de ochi, mâini. A trecut sub buric şi îmi mângâie coapsele interioare şi acum mă ţine în mână, dar cumva îmi ajunge un nou jet de Cola rece pe picioare. Se ridică şi ochii ei se întâlnesc cu ai mei.

— Fute-mă, spune.

— Joe spune: suge-o, zic eu.

— Love spune: fute-mă.

Ea preia conducerea şi mă predau şi ştiu că nu a mai avut parte de aşa ceva înainte, pentru că îmi spune că nu a mai avut aşa ceva înainte. Terminăm împreună, fericiţi. Măreţia natural simfonică a sexului. Sunt însetat, frânt. Beau ultimele picături de Cola şi râdem de patul lipicios.

— Acum mi-e sete mie, spune ea.

— Cred că a mai rămas ceva Coca-Cola pe pula mea, spun cu un zâmbet.

— Nah, spune, iar gluma mea îi trece pe la ureche. Sunt bine aşa.

Îmi ciupeşte sfârcul. În curând, ea doarme şi eu sunt treaz. Sexul, sexul. Am mâncat superfructele lui Amy, dar niciodată n-am meritat să-mi rămână bucăţi din jungla ei între dinţi. Cu păsărica pură, clasică, cu Cola a lui Love e mai bine, şi voi bloca partea critică a creierului meu care-mi şopteşte că Coca-Cola a înlocuit şampania. Du-te-n morţii tăi, creier.

Fac săpături prin cameră pentru a găsi chiloţii lui Love. Sunt un vânător. Vreau să o miros pe Love, să o gust. Îi găsesc în cele din urmă şi sunt în coşul de gunoi, amestecaţi cu o coajă de banană, numeroase etichete de preţ de la Neiman Marcus şi o cutie de îngheţată pe jumătate mâncată. Mut coşul de gunoi în cameră, ca să-l vadă la trezire, şi adorm şi eu.

Mă trezesc dimineaţa următoare în râsetele ei.

— Ce-i aşa amuzant? întreb.

— Văd că te-ai prins de micul meu răsfăţ, spune. Nu port niciodată de două ori aceeaşi pereche de chiloţi. Ştiu.

— Îi arunci în fiecare zi?

Mă sărută.

— Dar acum, că te am pe tine, îi poţi păstra pe toţi şi îi poţi coase împreună pe toţi, să faci o păturică din ei.

— Nu-ţi cos chiloţii, în pula mea, Love.

— Oh, ba da, aşa o să faci.

— Oh, ba nu, fix aşa nu o să fac.

Ne sărutăm. Îmi linge lobul urechii.

— Vrei să faci duş sau vrei să facem sex?

VREAU SĂ MI-O SUGI, ÎN PULA MEA. #ziuameainLA #problemedeChateau #numisugenimenipula

— Joe spune: lasă-mă să-ţi fac un oral.

Se retrage.

— Joe. O să ne tot certăm din cauza asta?

— Nu există nimic care să semene măcar cu o ceartă aici, îi spun eu. Pur şi simplu mă prosteam.

Simt că urmează o poveste şi am dreptate. Love nu s-a simţit niciodată confortabil cu nimic oral. Mama ei susţine că nu i-a făcut niciodată o muie tatălui lui Love şi ea i-a spus lui Love că, dacă un bărbat te iubeşte cu adevărat, nu are nevoie de asta.

— Wow, exclam eu. Nu-mi vine să cred că vorbeşti despre chestia asta cu mama ta.

— Nu prea avem limite.

— Hm.

— Ce?

— Nimic.

— Joe.

— Nu mă înţelege greşit, dar s-au întâlnit în generală. Chiar crezi că tatăl tău şi-a petrecut toată viaţa fără să-i sugă cineva pula?

Ea scutură din cap.

— La partea asta din poveste ajung, spune ea.

Iar apoi îmi povesteşte despre anul în care ea şi Forty au avut petrecerea de şaisprezece ani, o petrecere uriaşă în Beverly Hills cu sute de oameni. Ea primit cadou un cal şi Forty a primit un masaj.

— Şi Forty ajunge acasă, spune Love, Şi e dat peste cap. Şi eu sunt gen: ce s-a întâmplat? Şi el gen: nu pot să-ţi spun. Şi eu gen: dar trebuie.

— Şi?

— Şi maseuza tatălui meu i-a supt pula. Şi i-a spus că făcea asta pentru tatăl meu o dată pe săptămână.

— Îmi pare rău, dar asta e deplasat.

Love ridică din umeri şi spune că putem juca „Joe spune” toată ziua, dar tot nu va face nimic oral cu mine. Sau cu oricine.

— Ştiu că vrei să ştii dacă am făcut asta cu Michael sau cu Trey, spune ea. Şi răspunsul este nu.

Aplic altă strategie.

— Mă gândesc, ştii, e diferit pentru toată lumea. Ce nu-i place mamei tale, ştii, poate că ţie ţi-ar plăcea.

Love spune că are treizeci şi cinci de ani şi ştie exact cine este. Mă sărută şi apucă un meniu de room service. Comandăm ouă bene şi cafea şi clătite şi amândoi ne uităm la mimosa din meniu, dar şampania e un punct sensibil. Îi spun că o plac. Îmi spune că şi ea mă place pe mine.

Ne scufundăm în pat şi asta e ce e, sex, apoi o bătaie în uşă, apoi mâncare, apoi odihnă, apoi filme, apoi sex, apoi ne gândim să ieşim din cameră şi nu ieşim din cameră, apoi sex, apoi uneori intrăm în cadă, apoi filme, apoi mâncare, apoi câteodată o melodie, apoi sex, apoi Joe spune/ Love spune. Love are un majordom pe nume Henry, iar ea îi scrie şi el apare cu burgeri de la Animal-In-N-Out. Ne uităm pe jumătate la filme pe TBS (postul favorit al lui Love) şi când începe Bride Wars, îmi spune că nu l-a înşelat niciodată pe soţul ei. Spun că nici eu nu am înşelat niciodată pe nimeni.

— Dar nu ai fost niciodată căsătorit? întreabă.

— Nu.

Nu vreau să-i spun despre Beck sau Amy. De asta simt totul unic în această cameră, cu Love. Am încercat să o găsesc pe Amy atâta timp şi acum să mă despart de toată acea vânătoare, să mă odihnesc. În această cameră, în acest pat, mă gândesc rar la cana cu pişat din Rhode Island. Este ca şi cum afară ar exista gardieni invizibili, ca şi cum nimeni nu poate ajunge la noi, la ADN-ul nostru, la trecutul nostru. Au fost doar cinci mese, poate două zile. Chiar nu ştiu. Love este un drog. Cu cât se deschide mai

mult despre viaţa ei, cu atât mai puţin vreau să împart povestea mea cu ea. Viaţa mea pare prea mică, prea dură.

— Bine, spune. Îmi spui tu când vei fi pregătit.

Love este răbdătoare. Nu insistă. E chiar distractiv să vezi Cocktail cu ea, deoarece, spre deosebire de Amy, ia totul ca atare. Lui Love îi place Hannah şi surorile ei, dar nu aşa de mult cum îi place Crimes and Misdemeanors. Chiar când cred că ar putea fi perfectă, ea bate din palme la creditele din deschiderea lui Dirty Dancing. Apasă pe MUT.

— Să nu scoatem un sunet, spune. Am văzut filmul ăsta de atâtea ori că nu am nevoie de sonor ca să mă uit iar.

O leg la ochi pentru a vedea dacă poate să-l vadă fără să audă sau să vadă şi o sărut pe tot corpul, după genunchi, pe coate, pe coapsele interioare. Nu o ling. O fac să termine fără să-i ating vaginul. Spune că e pentru prima oară când i se întâmplă asta.

— Este piscină aici? întreb.

Da, şi domnul Mooney se înşela; piscina nu este rece şi murdară. Piscina este un gigant oval albastru, la fel de primitoare ca vaginul lui Love. Telefonul meu cade în piscină şi Love se scufundă şi revine la suprafaţă cu el în mână. Majordomul ei îl pune în orez. Sunt tentat să-i rog să-l arunce. Love spune că telefonul meu stricat este un semn că ar trebui să mă relaxez. Şi poate că trebuie, pentru că e greu să-mi mai pese de viaţa mea dinainte de Love.

De aceea oamenii merg spre vest, zdrobesc pietre şi speră să vadă ceva strălucitor în pârâu. Sapă o groapă în apa

stâncoasă, ridic-o şi împinge-o şi apoi simte aurul solid în palmă. Tot ce am făcut a meritat, pentru că m-au condus direct în braţele lui Love.

20

Nu mă pot decide ce îmi place mai mult, patul ăsta sau aşternuturile sau vederea sau balconul sau gemul şi pâinea prăjită care erau aici când m-am trezit. Chateau este Disney World al adulţilor, locul în care ei sunt cu un pas înaintea ta. Nu a fost nevoie să-mi cer telefonul. Era aici când m-am trezit, într-un coşuleţ, lângă pâine, lângă cafetiera de argint mult mai elegantă ca un Keurig. Love încă doarme, aşa că îmi pun un halat şi îmi torn cafea şi întind gem pe pâinea albă moale şi ies pe balcon.

Mă simt ciudat la început, nu sunt obişnuit să am pâine prăjită şi un balcon şi un halat. Va trebui să mă uit în oglindă după ce îmi termin micul dejun pentru că sunt curios să văd dacă arăt diferit, dacă tot luxul ăsta mi-a închis porii. Poate nu e nevoie să cumpăr produsele de îngrijire ale lui Henderson. Sunt fericit şi ne-ar putea evacua chiar acum şi nu mi-ar păsa, cât timp m-ar lăsa să iau obrăznicătura aia mică şi indecentă din pat. Chiar şi fără partea cu sex oral; sunt un bărbat. E bine să ai un scop.

Mă sprijin de balustrada balconului şi îmi deschid telefonul. Când se deschide, în sfârşit, începe să bâzâie de parcă ar face infarct în încercarea de a ţine pasul cu toate mesajele de la Delilah.

Hei! Ce zici de mâine?

Mama te salută. HAHA

Mama adoră mâncarea de la Dan Tana. Sună bine, nu?

Hei

Joe?

Asdjkasdkasdsda

Hei, eşti bine? Harvey spune că nu te-ai întors acasă. Sun la spitale.

Mama e aici doar până luni... e futută treaba.

Mergi la Birds?

Mă duc la Birds. Ne vedem acolo?

Asdbsjkdaskd da?

Cioc, cioc

La Poubelle?

La La Pou!

DU-TE DRACULUI

Hei Joe eşti ok? Uite, ştiu că nu trebuia să îţi cer să faci cunoştinţă cu mama, dar nu e ceea ce crezi. E de treabă. Nu am vrut să fie hai să îmi cunoşti părinţii serios. Aşa că nu trebuie să te dai dispărut.

E o poză cu sânii lui Delilah, reali, obraznici. Încă un mesaj:

Dacă nu ai murit, nu mai vorbesc cu tine niciodată. Nu am nevoie de asta. Am o grămadă de lucruri minunate în viaţa mea şi o grămadă de motive să fiu fericită şi nu am nevoie de tine să îmi faci vânt aşa. Deci fă-mi o favoare şi lasă-mă în pace. Bine? Bine.

Şi acum e rândul lui Calvin. Mi-a scris acum doar 18 minute: Omule. Gagică bombă în librărie. Are Complexul lui Portnoy. Cartea nu scenariul.

Credeam că terminasem, că se terminase, dar bătăile inimii şi tremuratul mâinilor îmi spun că nu. Amy. În sfârşit. Scriu înapoi: Reţine-o. Sunt pe drum.

Calvin îmi răspunde: Cum?

Vrea să fie scriitor şi nu poate inventa un căcat de plan să facă o fată să aştepte douăzeci de minute? Trimit ordinele: Spune-i că şeful tău e la yoga şi trebuie să îl aştepţi să termine ca să îi ceri aprobarea.

Calvin răspunde: Mişto.

Trebuia să zică inteligent şi cu mâinile tremurânde îi scriu un bilet lui Love, care sforăie – Trebuie să fug, mă întorc repede – şi aproape cad încercând să ies din halatul curului şi să îmi iau hainele pe mine. Închid uşa şi păşesc pe hol, în realitate – nu am cheie, ăsta nu e costumul meu – şi lovesc o tavă de la room service aruncată. Idioţi deloc flămânzi şi leneşi care aruncă fără entuziasm clătite scumpe, iar eu nici nu am ce căuta aici, aveam un scop şi un ţel şi am nevoie de încheierea poveştii şi LA DRACU.

Opresc un taxi pe Sunset. Lumea e mai urâtă decât înainte, iar eu mă simt mahmur, deşi nu am băut. Calvin

îmi dă mesaj: M-a întrebat ce fel de yoga. Am zis hatha. Ca să ştii.

Îi scriu: Sunt aproape.

Şi chiar sunt. Asta e. Îmi e greaţă şi taxi-ul merge repede şi am ajuns. De pe partea cealaltă a străzii, o văd în librărie, flirtând cu Calvin. Curva. E roşu la trecerea de pietoni, dar la dracu'. Asta e Fast Five, iar eu am ţinta în vizor. Mă risc pentru încă o amendă luată pentru trecere prin loc nepermis. Cobor din taxi, fug. Ajung la linia dublă continuă înainte ca şoferul să claxoneze.

— Trebuie să mă plăteşti! zbiară el.

Uit să plătesc pentru că m-am obişnuit cu Uber-ul şi tehnologia ne omoară instinctele. Mă uit în librărie. Amy şi Calvin trebuie să fi auzit claxoanele pentru că amândoi şi-au ridicat privirile, iar ochii lui Amy se măresc. Şoferul apasă pe claxon din nou, iar acum semaforul e verde şi mai mulţi oameni claxonează. Range Rover-urile mă vor plecat dracului din faţa lor, iar o femeie dintr-un Prius e în extaz să stea cu mâna pe claxon, vărsându-şi pe mine toată furia rezultată din respingeri. Chiar dacă aş fugi de acest taximetrist, ceea ce nu pot – cana cu pişat – aş pierde-o pe Amy. Iese pe uşă şi merge pe jos. E la colţ, într-o maşină, pasager, nu şofer, şi dusă e.

Nu sunt lovit de nici o maşină, dar nici dacă aş fi, nu cred că ar conta. Nervii îmi sunt întinşi la maximum. Am plecat de la înălţimea lui Love la adrenalina din cauza Amy şi până la prăbuşire, la a apuca din portofel bancnote de 10 dolari mototolite pentru a plăti acest taximetrist cât se plânge de copiii ăştia şi Uberul vostru şi ştiu că am fost atât de aproape. Toate nopţile pe care le-am petrecut în

Village aşteptând. Nenorocita ştia. Trebuie să fi ştiut. Taximetristul pleacă, dezgustat, de parcă ziua lui de căcat se compară cu a mea.

Merg spre est, spre Franklin colţ cu Bronson, şi aştept ca semaforul să se schimbe. Tropăi pe trecere şi în librărie, unde Calvin arată cu totul diferit. S-a ras. Părul lui e scurt. Poartă un tricou cu #AmFostAici.

— Omule, spune. Am făcut tot ce am putut, dar a trebuit să plece. A zis că se va întoarce.

Nu mă obosesc să îi spun cât de mult greşeşte. Mă arunc pe un scaun din spatele tejghelei.

— Pe unde ai fost? întreabă el.

— Am fost în West Hollywood, spun eu şi nu îmi vine să cred că am ratat ocazia.

— Ai avut o întâlnire? întreabă el, de parcă asta ar conta, de parcă nu m-am mutat aici să o ucid pe Amy, să o găsesc pe Amy.

Mă năpustesc asupra unui baton proteic thinkThin de-ale lui Calvin.

— Mdeah, spun eu, dezumflat.

— O întâlnire de două zile? întreabă el, plin de entuziasm acum, de parcă asta ar însemna că se poate alătura. Delilah a spus că nu ai fost prin zonă.

Delilah, şi suspin.

— Da, spun eu. A venit un prieten în oraş, o întâlnire, nu-i mare lucru.

Calvin îşi ia iPad-ul.

— Era mega bunăciune. Amy aia.

— Mda, spun eu.

Dar Love e mai frumuşică şi mai delicată şi Amy mi-a tras-o iar. Mârâi. Love nu îmi ştie numărul de telefon şi să nu o mai văd vreodată e o posibilitate. Am fugit de ea şi asta mi-a făcut Amy, iar Love ar putea crede că am folosit-o pentru trupul ei şi pentru patul ei şi pentru uleiul de trufe. Viaţa e mai bună când e mai simplă. Dacă aş putea să o omor pe Amy, nu ar trebui să îmi mai fac griji în privinţa ei. Nu ar mai apărea în calea lucrurilor. Dacă Amy ar fi moartă, aş şti numărul de telefon al lui Love.

Calvin îşi freacă degetul arătător pe iPad, cum face când vede o gagică bună pe Tinder. Zâmbeşte.

— Aproape că îi poţi vedea sfârcurile, spune el. Vrei să vezi?

Nu vreau să mă uit la sfârcuri, dar îmi împinge iPad-ul în faţă şi sfârcurile astea vreau să le văd pentru că sunt sfârcurile lui Amy.

— Cum de ai făcut rost de astea?

— M-am prefăcut că-mi fac selfie şi i-am făcut ei poză, spune.

Calvin şi-a greşit menirea. L-aş putea îmbrăţişa.

— Mai ai şi altceva?

— Nu te enerva, spune el ridicându-şi mâinile.

— Bine... spun încet.

— Ei bine, am încercat să îi spun că proprietarul se va întoarce. Râde. Căcatul cu hatha yoga, dar apoi am spus ceva despre kundalini şi s-a prins de aburelile mele şi era ceva de genul: „Ce încerci să faci aici, de fapt?” şi eu am zis: „Încerc să te cunosc” şi ei i s-au aprins călcâiele după mine, Joe. Îmi pare rău, dar a fost ca în serialele alea clasice de căcat în care prietenul încearcă să facă fata să rămână pentru prietenul lui, dar apoi fata îl place pe primul.

Inima mi-o ia la trap din nou. Arunc batonul thinkThin la gunoi.

— I-ai luat numărul de telefon?

— Nu, spune el. Dar mi-a dat adresa. I-am spus că îi voi trimite un fluturaş cu show-ul pe care îl fac.

— Ai adresa ei?

— Da, spune el.

Mă întind după iPAd şi el se dă înapoi.

— Şi show-ul ăsta se numeşte Pe vremuri, îl analogizăm, ştii? Nu îl vom promova pe Facebook sau Twitter sau...

— Calvin, îl întrerup. Care e adresa ei?

Se strâmbă.

— Pot să spun ceva?

— Sigur.

— Nu prea pot.

— De ce pula mea nu? izbucnesc eu.

— Aparţine grupului de improvizaţie şi, practic, ea a dat adresa pentru grup.

Inspir adânc. Nu-mi voi pierde minţile.

— E în regulă, spun eu. Dar ştii, nu îi voi spune cum am obţinut-o.

— Mda, spune el. Dar eu voi şti că ţi-am dat-o şi o să mă simt de căcat.

A fumat nişte iarbă azi. Idiotul.

Calvin, care fute pe Tinder fată după fată, Calvin, care nu o poate privi pe Delilah în ochi când se întâlnesc la Birds, Calvin, care nu se uită la Enlightened pentru că nu îl prinde un serial cu atâta naraţiune feminină, tipul ăsta îmi vorbeşte mie acum despre limite? Mă ţine departe de Amy Morţii Ei Adam? Iisuse, ce bestie manipulatoare e ea. Dar sunt mai bun de atât. Sar de pe scaun.

— Smoothie? întreb.

— Întotdeauna, spune el. Kale.

Mă duc alături şi comand un smoothie de kale şi intru în baie, unde strivesc încă trei dintre pastilele Percocet ale lui Dez. Douăzeci de minute mai târziu, Calvin leşină. În

sfârşit. Îi caut în buzunar hârtia cu parole pe care o ţine în portofel şi îi intru în iPad şi în baza de date pentru grupul de improvizaţie şi bum.

Clădirea e după colţ, pe Bronson, şi Amy chiar s-a stabilit în cartierul ăsta. Poate că are boală pe bogaţi şi poate e încă fata care îi spune tipului pe care îl foloseşte că îi e dor de propriul pat şi poate chiar acum e în pat, panicată că m-a văzut, mâncând pui îngheţat şi aşteptând ca uleiul de trufe să îi iasă din pori şi să i se scurgă de pe corp.

Mă duc la Pantry şi cumpăr violete – din alea pictate. Apoi mă duc pe Bronson şi sun la apartamentul 326. Nimic. Sun la apartamentul 323. Nimic. Sun la 101 şi la 101 e o femeie şi la 101 femeia e trează.

— Flori! spun eu.

Fata de la 101 nu întreabă pentru cine sunt, pentru că tuturor le place să primească flori. Woody Allen ştie asta; Anjelica Huston este ucisă în Crimes and Misdemeanors pentru că vrea flori şi lasă un străin în clădire. Respiraţia mi se accelerează când intru în hol şi trebuie să mă avânt pe scări pentru că apartamentul 101 e la câţiva paşi de intrare. Pe scară îngheţ. Tremur. Florile se mişcă, fâş fâş. Deci Amy mă hărţuieşte. Şi ce dacă? Aş putea să mă strecor din clădirea asta şi să fug înapoi la Love. O prefer pe Love. E mai dulce. Ştie muzică şi e pregătită pentru mine. Deci ce fac pe scările astea, punând în pericol viitorul meu cu Love?

— Căcatul de încheiere, murmur eu.

Numai dacă Strălucirea eternă a minţii neprihănite ar fi o chestie reală şi ăsta e un gând aşa de muist demn de L.A.,

lipsit de originalitate şi imatur. Nu-mi pot şterge amintirile cu Amy. Dar o pot opri să îmi mai fută viitorul.

Îmi încep ascensiunea spre apartamentul ei. Scările sunt din beton şi albe şi de fiecare dată când păşesc se aude ecoul. Toată lumea din clădirea asta doarme; oamenii din L.A. au nevoie de somnul de frumuseţe. Au nevoie de energie să facă machete pentru seriale online şi să escaladeze şi să vorbească despre filme pe care nu le vor face niciodată şi să îşi plimbe câinii care îi urăsc. Inima îmi bubuie şi ajung la etajul al treilea şi apăs pe clanţă şi ea scârţâie, iar eu tresar şi pot pune pariu că nimeni nu a mai fost ucis aici.

Forţez încuietoarea de la 326 – nimic nu se mai face cum trebuie – şi uşa se deschide direct în sufragerie, care e năpădită de sutiene, boluri de cereale, sticle goale de Corona Light şi reviste US Weekly. Există o canapea acoperită cu pături zdrenţuite şi un televizor mic. În stânga este o bucătărie deschisă care are un blat mic şi trist menit să faciliteze socializarea.

Televizorul este închis şi în apartament e linişte, dar pe blat e o cutie desfăcută de Cocoa Krispies, ca şi cum cineva tocmai şi-ar fi pus un bol cu cereale şi s-ar fi plimbat pe acolo. Mă duc în spatele blatului şi trec de scaunele de bar Pier One spre un hol îngust. Pereţii sunt albi şi la capătul holului este o baie şi uşa e deschisă. În stânga mea, o uşă a unui dulap e întredeschisă, ceea ce înseamnă că uşa din dreapta mea duce spre dormitor. Dormitorul lui Amy.

Asta e. Pun mâna pe clanţă şi împing. Camera e mică şi întunecoasă. Marilyn Monroe atârnă deasupra patului, o baliză în alb, imortalizată pe perete (ei, bună, Joe). Sub ea

este un aşternut mototolit, ce acoperă conturul şters al unui corp. De sub aşternutul ăla se iveşte părul blond, slinos. Am respiraţia întretăiată. Număr. Mă aplec. Îmi încleştez maxilarul. Şi dintr-o mişcare trag la o parte aşternutul.

Se aude un ţipăt şi o lovitură şi un mic ninja, mai pitic ca Amy, într-un maieu negru şi chiloţi negri, sare în timp ce eu cad pe spate. Podeaua e tare. De lemn. Piciorul ei e o armă şi ea ştie asta. Mă loveşte în coaie. Ţip şi mă rostogolesc într-o parte şi piciorul ăla mă loveşte în rinichi. Mă ghemuiesc iar acum mă loveşte în coccis şi eu mă sucesc şi acum nenorocitul ăla de picior mă izbeşte în stomac.

— Opreşte-te! implor eu.

Mă loveşte din nou. Mai tare. Şi merit asta pentru că nu am găsit-o pe Amy, pentru că nu ştiu numărul lui Love, pentru că mi-au fost împinse coaiele în intestine.

Sare în pat şi îşi ia poziţia de karate. Strigă:

— Nu mişca.

De parcă aş putea să mă întorc. De parcă corpul meu nu este o colecţie de locuri bătute şi înţepenite. Respir. Asta trebuia să fie Amy. Eu trebuia să fiu în patul ăla, deţinând controlul. Deschid ochii. Ea percepe ochii mei ca pe o ameninţare şi sare din pat şi mă loveşte în cap. Totul se disipă acum, durerea şi spaima şi furia şi sângele călduţ.

Leşin.

21

— NU mişca, spune tipa din nou.

Nu mă pot mişca. Se repetă inutil. Cât timp am fost leşinat, ea şi-a făcut treaba cu mine. Mi-a legat membrele cu benzi elastice. Sunt o sirenă întinsă pe partea albă a covorului ei blănos. Nu pot vorbi. O bandă elastică e înfăşurată în jurul capului meu, crestându-mi gura şi presându-mi limba. Tipa se agită. Îşi apucă telefonul şi eu mă întreb când o fi sunat la poliţie, de ce durează aşa de mult, cât de rău o să fie. Să mă fut în căcaturile astea de benzi elastice, doar o şansă mai am.

Plâng.

În hohote. Pentru tot ce e rău, pentru copiii flămânzi şi pentru felul în care Harvey îşi reîncarcă video-urile pe Youtube, pentru trupul lui Calvin, cât de confuz trebuie să fie, pentru iarbă şi droguri, pentru teatru şi scris. Plâng pentru domnul Mooney şi pentru ouăle lui şi pentru Marilyn Monroe, prinsă şi ea aici; este peste tot şi totuşi e moartă. Paznicul meu ia o foarfecă şi se lasă în genunchi lângă mine. Să plângi până te calmezi nu e uşor de făcut. Trage de banda de pe obrazul meu şi o taie.

— Ajunge! ţipă.

Plâng în hohote. Îmi tremură buza de jos. Îmi curg balele.

— Dumnezeule, mulţumesc.

Ia un prosop pentru mâini şi mă şterge pe faţă.

— Opreşte-te.

— Îmi... îmi pare rău, mă bâlbâi. Nu mă voi mişca, promit. Ştiu că poliţiştii sunt pe drum.

Privirea i se lasă în stânga, nu a sunat la poliţie. Mormăie ceva, aruncă prosopul pe jos şi încă ţine în mâini foarfeca şi telefonul.

— Am spus să te opreşti.

Dau din cap.

— Scuze.

Începe să facă ture, dar există un motiv pentru care nu a sunat la poliţie. Oricine altcineva ar fi sunat. Motivul ăla misterios este tot ce am şi îmi doresc să-l fi ştiut pentru că, dacă dispare, sunt futut.

— Uneori se mişcă mai greu, o asigur eu. Dar vor ajunge.

Se opreşte.

— Am zis să te potoleşti.

— Îmi cer scuze.

— Nu mai vorbi.

— O să tac, spun. E ceva însă ce vreau să ştii înainte ca ei să ajungă.

Mârâie. Se uită la mine.

Vorbesc fără să mă gândesc:

— O căutam pe iubita mea.

— Ai intrat prin efracţie.

— Nu, zic. Uşa era descuiată.

— Ba nu era.

— Du-te şi vezi, insist. Îţi jur. Uşa era descuiată, aşa cum a zis Lydia că o să fie.

Tipa trece val-vârtej prin camere, coapsele îi sunt tari şi strălucitoare. Deschide uşa. Examinează clanţa. O trânteşte. Chiar ştiu cum să sparg un căcat de încuietoare. Se întoarce la mine.

— Ei bine, cine dracu’ e Lydia?

— Poliţiştii au codul de la intrare? întreb. Sunt #ÎnEchipaFetelor. Ar trebui să apelezi 911 şi să te asiguri că ştiu numărul de la interfon.

— Îl au, minte ea.

Se strâmbă. Primeşte un mesaj şi îl citeşte şi tastează şi probabil că e prietena ei cea mai bună, care e genul sună la poliţie şi tipa asta e genul mă descurc şi prietena e îngrijorată la modul trebuie să suni la poliţie drăguţă asta e nebunie. Pot mirosi dinamica şi ştiu că am o şansă la libertate.

Tipa asta nu vrea să cheme autorităţile masculine; uite câte benzi elastice are în posesie. S-a antrenat pentru ceva de genul ăsta. Tipa e vigilentă, ca renegatul manager de hotel din Zbor de noapte. Nu găsesc rostul pozelor cu Marilyn Monroe şi mobila West Elm; nu se potrivesc cu

coapsele ei tari ca piatra, cu rezistenţa ei. Dar ceea ce ştiu e că preferă mai degrabă să mă ţină legat în posesia ei decât într-o celulă dintr-o parte a oraşului pe care o urăşte. Putea să îmi rostogolească corpul inconştient afară pe uşă şi apoi în stradă. Putea face o grămadă de lucruri, dar ea a ştiut cum să mă bată fără să mă schilodească. Îşi aruncă telefonul pe canapea.

— E totul în regulă? întreb eu, inducându-i uşor ideea că suntem egali, cu cele mai bune intenţii unul pentru celălalt.

Nu apreciază asta şi vine la mine şi îmi bagă foarfeca în faţă, oprind-o la câţiva centimetri.

— Eu pun întrebările, muistule.

— Bine, bine, spun. Tu eşti şefa.

Se apleacă peste mine. Mi-aş dori să îşi pună dracului nişte pantaloni pe ea.

— Cine eşti?

Asta contează, ce îi spun. Trebuie să fiu cineva pe care să vrea să îl elibereze. Asta e cea mai importantă întrebare la care voi răspunde vreodată şi înghit în sec.

— Sunt Paul, încep eu, cu mintea vâjâind.

— Bine, Paul. Altceva?

— Mă jur că nu sunt vreun psihopat. Nu am venit aici să îţi fac rău.

— Nu ai venit înarmat, admite ea.

Trage foarfeca înapoi, puţintel. Aprob din cap.

— Sunt un dezastru acum.

Fetele vor ca băieţii să fie dezastre.

Ia foarfeca din faţa mea. Eu respir uşurat.

— Îmi îngheţ semestrul la Drept. Vreau să mă fac procuror.

— Mhm, spune ea. Şi iubita ta e tot la Drept?

— Nu am o iubită, răspund.

Ridică foarfeca. Am fost prea grăbit. Am stricat tot.

— Ai zis că o căutai pe iubita ta. În mod clar ai zis asta. Lydia.

— Îmi pare rău, spun eu. Sunt panicat.

Îşi strânge buzele. Lasă jos foarfeca şi ia telefonul.

— Ar trebui să sun la poliţie.

Înclin capul ca un republican care promite să scadă taxele în faţa unei naţiuni întregi.

— Ar trebui, zic. Joc dur. Nu te judec dacă o faci. Eu aş fi sunat în secunda în care m-ai scos din joc. Apar în dormitorul tău. E un căcat de coşmar. Nu pot să cred că am ajuns în locul greşit. Dacă aş fi fost în locul tău, vreau să zic, aş fi făcut acelaşi lucru. Şi aş fi sunat la poliţie. Adică toată treaba e futută, ştiu asta.

Nu sună la 911. Se uită la mine.

— Nu e ca şi cum ei ar rezolva ceva. Doar te-ar arunca într-o celulă şi te-ar elibera a doua zi.

— Adevărat, spun. Dar când o sfecleşti cum am făcut-o eu, meriţi o noapte în puşcărie.

Tot nu sună la 911. Devin uman, mă transform în Paul. Determinarea ei e schimbătoare.

— Ar trebui să sun, spune. Din spirit civic.

Dintr-un apartament vecin începe să se audă tare Shooting Star de la Bad Company. Un moment mai târziu se opreşte la fel de brusc cum a început. Amândoi râdem.

— În fiecare dimineaţă, spune ea. Ca o alarmă.

— E un mod aparte de a începe ziua, zic. Locuieşte singur, presupun?

— El e o ea, spune, iar acum am prins-o; se deschide, văd cum se întâmplă. Oricum, ai dreptate, spune, iar asta e o propoziţie importantă. Voi suna la 911, promite, dar nu face asta. Nu e despre mine şi tine, raţionalizează ea. E ceea ce trebuie să faci în astfel de situaţii.

— Da, afirm eu curajos. E cea mai bună decizie.

Apasă să îşi deblocheze telefonul. Îmi urmăresc degetele, cu unghii scurte nevopsite. Îşi bagă parola. Aud târşâitul vecinului. Apasă pe numărul nouă. Ezită. Mă bag la ultima încercare.

— Nu te simţi vinovată, spun. Crede-mă, ştiu că m-am băgat singur în asta.

Se opreşte din tastat.

— Care e treaba cu tine? mă întreabă.

Şi câştig. Acum mă lansez în povestea mea elaborată. Îi spun că acum câteva luni iubita mea m-a înşelat. În timpul primului meu an la Drept, ceea ce a fost stresant.

— Unde faci Dreptul? mă întreabă, Dumnezeu să binecuvânteze femeile curioase, creaturi misterioase, care trec de la o stare la alta.

— UCLA, răspund şi acum ajung la partea cea mai bună. Îi spun că am fost răvăşit şi deprimat şi am intrat pe Craigslist la Întâlniri Ocazionale.

— Acolo am cunoscut-o pe Lydia, explic. Şi eu şi Lydia am ieşit la o cafea şi ea avea fantezia asta în care voia ca eu să apar şi să o surprind în pat.

— Ew, răspunde.

Se aşază pe canapea.

— Stă în clădirea asta?

— Stătea, spun. Sau am adresa greşită. Dar ar trebui să mă uit pe telefon. A spus că îşi încuie uşa doar când e cu cineva şi că sunt binevenit oricând. În orice caz, ştiu că totul sună dezgustător. Dar uşa ta nu era încuiată şi am crezut că aici e.

Tresare. Nu îi vine să creadă că a uitat să încuie uşa şi dă vina pe ea acum. Îşi loveşte telefonul de cap.

— Trebuie să mă perfecţionez ca să stau aici, spune.

Direcţia se schimbă acum. E vorba despre ea, eşecul ei de a încuia uşa după ce tipul ăsta a plecat. Nu îi mai e teamă de mine. Se teme de ce s-ar fi întâmplat dacă cineva cu adevărat periculos ar fi apărut aici. Îşi aruncă din nou telefonul pe canapea şi ia foarfeca.

— Stai nemişcat.

Taie benzile elastice care îmi ţin mâinile legate şi acum ne putem cunoaşte. Rachel e dădacă. A fost liderul centrului isteriei violului în facultate şi încă mai predă femeilor auto-apărarea. Îmi mângâi încheieturile.

— Asta explică mişcările tale.

Rachel lucrează pentru o familie bogată şi apartamentul ăsta e al lor, iar ăsta e adevăratul motiv pentru care nu a sunat la poliţie.

— Sunt aşa de paranoici, spune ea. Dacă aş fi sunat la poliţie şi poliţia i-ar fi sunat pe ei, vreau să zic, ar fi fost o întreagă poveste.

Îşi lasă foarfeca jos.

— Sunt nişte localnici milionari excentrici, spune. Îţi poţi da seama cât de sexişti şi înapoiaţi sunt după toate căcaturile astea cu Marilyn Monroe şi toate covoarele pufoase. E ceea ce un boşorog crede că vrea o femeie tânără, ştii?

— Bine punctat, aprob eu, încă prizonierul ei, susţinătorul ei. Sunt faimoşi?

Spune că sunt, dar se crispează.

— Am semnat un contract de confidenţialitate, dezvăluie ea. Nu pot vorbi nici cu prietenii, nici cu presa, cu nimeni. Nici mama nu ştie pentru cine lucrez.

— Wow, zic. Asta e nebunie.

— Eh, spune. Cu puţin noroc voi pleca de aici curând. În orice caz, o vei suna pe fata aia, Lydia?

Nu înţeleg femeile din Los Angeles. Neînfricarea. Aş putea fi oricine. Aş fi putut minţi – chiar mint. Aş putea fi un pervers, unul dintre violatorii contra cărora a fost antrenată să lupte. De ce îmi zâmbeşte şi mă întreabă sfios despre cuplarea mea imaginară de pe Craigslist? Cum de şi-a revenit de tot de a ajuns la flirt?

— Nu, spun.

Îmi frec încheieturile.

— Cred că ăsta e un semn că trebuie să stau potolit.

— Sigur, zice. Vei ieşi pe piaţă când va fi momentul potrivit. Am fost la un seminar incredibil luna trecută despre dezvoltarea solitudinii. Chestii care îţi schimbă viaţa.

E atât de tocilară; a absolvit acum zece minute şi crede că totul se poate rezolva cu întruniri şi comunicare şi afişe şi speranţă. Radiază.

— Cafea?

Nu vreau să sune la poliţie, aşa că spun că vreau cafea. Mă direcţionează să mă aşez pe canapea în timp ce ea toarnă cafea măcinată într-un espressor de modă veche.

Începe să vorbească despre ea. Pe lângă dădacă şi instructor de autoapărare, este şi meditator pentru Testele Naţionale şi nu înţelege fanteziile cu violuri.

— Am făcut Studii Feminine la UCLA, spune. Aşa de multe dintre femeile care studiază căcatul ăla sunt nebune după fanteziile cu violuri.

Trece pe lângă mine şi intră în dormitor şi nu închide uşa de tot. O pot vedea cum se fâţâie prin cameră şi probează pantaloni de trening PINK de la Victoria’s Secret şi cum îi aruncă şi trage pe ea o pereche de blugi, dar îi dă jos şi pe ăia. Şi aici stau, modelând idei false despre fanteziile cu violuri şi problemele de control şi Craigslist. Dădaca Rachel apare într-o fustă mini neagră din bumbac şi UGG-uri butucănoase şi un tricou gri scurt. S-a dat cu luciu de buze. Mult. S-a pieptănat. S-a dat cu parfum. S-a îmbrăcat pentru mine. Am intrat prin efracţie şi am găsit-o în pat şi ea s-a îmbrăcat pentru mine.

— Ei bine, înţeleg ce zici despre fiorul de a renunţa la control, dar am senzaţia că renunţ la suficient control de câte ori ies din apartament, vreau să fiu eu la putere. Dar presupun că ţi-ai dat seama de asta.

Toarnă cafea în căni ciobite de la IKEA pe care scrie cu majuscule LOVE. Viaţa e crudă, iar cuvântul dragoste nu ar trebui scris chiar peste tot. Miroase a ţigări.

— Pari genul de tip care bea cafeaua simplă.

Aprob, deşi vreau frişcă.

— Mulţumesc.

Se uită pe geam la partea din mijloc a palmierilor.

— Totuşi, iubesc locul ăsta. Şi cu copilul e uşor. Nu ştie că este un bulangiu, încă.

Oftează.

— Dar naveta e îngrozitoare. Familia stă în Brentwood sau Malibu şi eu făceam naveta din Eagle Rock, aşa că tatăl a fost ceva de genul: de ce nu stai aici? Ştii cum e aici, oamenii sunt fie şomeri faliţi, fie dau gratis apartamente.

— Foarte tare, zic.

Şi trebuie să ştiu dacă Amy locuieşte aici sau a scos adresa asta de nicăieri.

— Şi, ai vreo colegă de apartament?

— Nu de când eram la facultate, spune.

Amy a dat adresa asta la nimereală. Şi din cauza curvei ăleia am venit aici, am fost bătut, legat şi forţat să beau cafea amară dintr-o cană crăpată pe care scrie LOVE. Îi spun dădacei Rachel că trebuie să plec. Nu sunt de acord să facem schimb de numere de telefon. Pare abătută.

— Mult succes cu şcoala, spune.

— Mulţumesc, îi răspund. Mult succes cu oamenii bogaţi.

Râde.

— Mulţumesc, Paul.

Traversez Franklin. Mi-am futut şansa la o viaţă nouă cu Love şi o iau pe traseul mai lung, ca să îl evit pe Calvin şi ajung la blocul meu şi Harvey nu e în birou. Deci există un Dumnezeu. Dar Delilah stă în uşa mea, cu braţele încrucişate şi cu ochii mijiţi şi spune:

— Ştiu despre problema ta, Joe.

Deci poate că nu există, totuşi.

22

NU e ziua mea norocoasă. Delilah se învârte prin apartamentul meu. Când am oprit-o, am supărat-o. Şi, din nefericire, nu s-a scufundat într-o cutie de îngheţată Ben & Jerry. În schimb, a început o misiune de cercetare. Insistă ca obsedata în legătură cu noaptea aceea în care i-am tras ţeapă. Nu spune ce ştie, dar construieşte un caz împotriva mea.

— Explică tu asta, îmi trânteşte. Aveam planuri.

— Ştiu, spun plângând. A fost vina lui Calvin.

— Eşti adult, strigă. Nu ai zece ani. Nu-mi vorbi mie de Calvin.

— M-ai întrebat ce s-a întâmplat.

Îmi doresc ca fruntea să nu-mi mai transpire.

— Răspunsul tău nu poate fi Calvin, spune ea. Trebuie să-ţi asumi responsabilitatea pentru acţiunile tale, Joe. Acţiunile tale au consecinţe şi m-ai lăsat baltă şi asta e greşit.

— Ştiu că a fost.

— Chiar ştii? întrebă ea, şi iar o luăm de la capăt.

A descărcat o aplicaţie care o va opri să îmi mai trimită mesaje de-acum încolo. Dar nu contează aplicaţia, deoarece eu sunt cel care a atras-o în cursă şi crede că e ceva în neregulă cu mine.

— Nu e nimic, protestez. Am uitat.

— Nu ai trăit suficient de mult pentru a folosi scuza asta, spune. Trebuia să fii un newyorkez.

— Delilah, mă rog. Putem să o lăsăm baltă?

Dar nu poate. Mai are multe de spus. Ştie că i-am spus unui barman la Birds că i-am pus-o unei fete. (Da, dar nu.)

— Este complicat.

— Mănânci rahat, latră.

— Delilah, zic eu. Putem să nu facem asta?

— De ce? întreabă. Trebuie să ajungi undeva? E timpul să te duci să bântui pe la Pantry ca un zombie?

— Nu bântui ca un zombie.

— Întreabă-l pe Calvin, spune ea. Altceva îţi va spune.

— Tocmai ai spus să-l lăsăm pe Calvin în afara discuţiei, îi amintesc.

— Nu schimba subiectul.

Se întoarce spre mine, cu braţele încrucişate. Spune că a aflat de la Calvin că eram la Henderson şi că a fost ideea mea să mergem la petrecere.

— Ştiu că ai fost acolo. Am dovada.

Îmi arată un videoclip pe YouTube şi uite-mă acolo, în bucătăria lui Henderson. Vreau să fac tot Internetul să dispară.

— Calvin a spus că erai acolo şi pac, în clipa următoare ai dispărut. Deci, unde te-ai dus, Joe?

Am uitat cât de mic e acest apartament, cât de subţiri sunt pereţii. Încearcă să mă bage într-o cuşcă şi nu o voi lăsa.

— Delilah, nu e în regulă ce se întâmplă.

— Nu. Nu a fost în regulă să mă pui să-ţi sug pula pentru ca apoi să te întorci cu spatele şi să te caci pe mine din cap până-n picioare. Aia nu e în regulă. Voiam să fii bărbat şi să-mi explici de ce nu ai fost la muncă câteva zile şi de ce erai la petrecerea lui Henderson când mi-ai spus cât de mult îl urăşti. Dar dacă nu o vei face, dacă nu îmi vei spune...

Se îndepărtează şi respiră profund. Se aşază. Arată spre podea. Mă aşez şi eu.

— Ce? o întreb.

Îşi freacă mâinile. Se repoziţionează, se pune în stil indian. Se bucură de asta. Vrea asta, indiferent ce mama dracului e asta.

— Uite, spune. Ştiu.

Nu spun nimic.

— Ştiu, spune din nou şi nu-mi place. Ştiu.

Ştie că nu-mi place şi mă citeşte bine. Este într-adevăr un reporter de investigaţie şi îşi duce mâna pe bărbie şi bărbia coboară şi aş vrea să dispară, să se evaporeze. Puf. Şi, în funcţie de ceea ce va spune, aş putea face să dispară.

Inspiră.

— Ştiu despre problema ta cu pastilele.

Acum îţi baţi joc de mine, în pizda mă-sii? Expir şi desfac pumnii şi nici nu are idee că şi-a salvat propria viaţă chiar acum. Stă lângă mine şi îşi trece braţul pe după al a meu şi începe să acţioneze ca într-un fel de fantezie cu dezintoxicare ca-n Rush, crede că mă poate salva de dependenţa mea. Mă mângâie pe spate şi îmi vorbeşte despre Promises şi case mixte şi despre nebunia care e LA.

— Dez mi-a spus câte pastile de Percocet ai cumpărat, spune. Şi despre felul în care ai dispărut şi ai umblat aiurea, adică m-am gândit şi eu că ştiu cât face doi plus doi. Dă vina pe apartament. Brit Brit s-a rătăcit tot aici.

Se uită la Kandinsky.

— Te putem face bine, spune. Noi, împreună. Trebuie doar să vrei.

Am nevoie ca ea să creadă că are dreptate şi îi spun că vreau să o fac singur.

— Cred că am nevoie de ceva timp, mărturisesc. Ha.

Îmi mângâie piciorul, tot tacâmul.

— Ai asigurare?

Îi spun că da şi spune că are o idee şi pleacă; se întoarce cinci minute mai târziu, cu un board game.

— Şerpi şi scări, spune ea. Câteodată trebuie doar să îţi placă să fii din nou copil, ştii?

Nu ştiu, dar dau cu zarul şi mă prefac interesat de anecdotele ei plictisitoare despre celebrităţi şi despre vremea în care George Clooney „a cam flirtat” cu ea. Dă în jos un alt şarpe şi jocul nu se termină şi asta meriţi când o faci cu Nu. O. Fute. Pe. Delilah. Ar fi trebuit să ştiu că se ajunge la asta, dar am fost prost.

Voia să mă întâlnesc cu mama ei şi ar fi trebuit să plec şi o împac. Dar, prost, m-am gândit că pot să o fut pe Delilah. Am crezut că am înţeles-o într-un fel în care alţi idioţi din clădirea asta nu au înţeles-o, că nu este nimic de temut, pentru că e incapabilă să iubească pe cineva ca mine. Ea este o jucătoare de primă clasă şi o căutătoare de comori şi, în timp ce pretinde că îmbracă rochiile Band-Aid pentru muncă, în numele bârfei, îşi pune aceste rochii deoarece Nicolas Cage s-a căsătorit cu o chelneriţă, pentru că Matt

Damon a făcut la fel, pentru că George Căcat Clooney şi-a promis pula lui unei avocate sexy.

Chiar dacă aş fi venit şi aş fi cunoscut-o pe mama ei şi i-aş fi spus că o iubesc şi i-aş fi cumpărat flori fără motiv şi i-aş fi cerut să se mute cu mine şi am fi început să vorbim despre inele şi bebeluşi, chiar şi aşa, nu ar fi ţinut. Ea ar continua să „lucreze” şi să se bage în rochii strâmte şi să participe la petrecerile de la Globurilor de Aur şi să încerce să verse băuturi pe oameni ca James Franco – aşa a pus Calista Flockhart gheara pe Harrison Ford – m-ar părăsi pentru James Franco dacă ar avea ocazia.

Dar n-am văzut imaginea de ansamblu. Eram leşinat că nu-mi sugea nimeni pula. Eram paranoic din cauza lui Henderson şi eram singur şi nu am văzut laţul. Există ceva ce Delilah iubeşte mai mult decât cocoşelul celebru: cercetarea. Şi nu ştie adevărata poveste, dar ştie prea mult.

— Mama mea spune salut, apropo, pufneşte.

Dau cu zarul.

— Salut-o şi tu din partea mea, spun şi mă întreb dacă Love e trează, dacă Amy e în viaţă.

Îşi verifică mesajele şi spune că s-ar putea să se ducă la o premieră Ed Norton în seara asta. Vrea să o implor să rămână. Nu o fac. Îşi trece degetul de-a lungul unui şarpe.

— Cum ai ajuns la Soho House?

Mă uit la ea.

— Ha?

— Prietena mea, Ethel, te-a văzut acolo.

— Cine este prietena ta, Ethel?

— Doar o prietenă, spune. Te ştie. Te-a văzut la Birds.

— E cam înfricoşător.

Sunt urmărit. E ca-n Fast & Furious şi Delilah are o echipă doar a ei şi crede că mă poate păcăli ca să devin soţul ei de pornire, păpuşa ei gonflabilă pre-Franco?

— Joe, spune. Unde ai fost în ultimele zile? Ai umblat pe Skid Row?

— Nu.

— Trebuie să-mi spui de unde îţi iei provizii, spune. Ştiu că nu este doar Dez pentru că nu a auzit de tine în ultimele zile.

— Delilah, zic eu. Nu e aşa.

— Atunci spune-mi cu cine ai fost.

Mă uit la Kandinsky.

— Joe, spune. Încerc să te ajut. Dar nu te pot ajuta dacă nu ştiu de unde îţi iei drogurile.

E prea inteligentă. Din punct de vedere tehnic, ar trebui să o elimin. Dar dacă aş pocni-o în cap pe Delilah şi aş ieşi să cumpăr acid şi să o tai şi să-i distrug corpul, aş atrage genul de atenţie care nu e bună. Părinţilor ei le-ar fi dor de ea. A întrebat mult de mine în jur, aşa că aş fi suspect în asasinarea ei. Şi apoi, când o voi găsi pe Amy, îmi va fi mai

greu să o omor pentru că voi fi suspect. Nu există cale de mijloc: Delilah trebuie să trăiască. Şi singura modalitate de a mi-o lua de pe cap este să-i frâng inima.

Mângâi jocul.

— Delilah, nu am fost complet sincer cu tine. Există altcineva.

Înghite. Obrajii i se umflă sau poate doar devin mai roşii. Spun că îmi pare rău. Spun că am mers la petrecerea lui Henderson pentru a mă vedea cu cealaltă fată.

— Dar ea te lasă să te droghezi, spuse.

Scutur din cap.

— Pastilele nu sunt pentru mine.

— Atunci pentru cine sunt?

— Mama fetei, spun. Are cancer. Esofagian.

Delilah închide jocul.

— Îmi pare rău, spun eu.

— În fine, spune ea, întorcându-mi spatele.

Îi spun că sunt oribil. Îi spun că este frumoasă. Spun că pierderea este a mea. O iau în braţe. Spun că sunt o persoană groaznică şi că nu o merit. Îi spun, din nou, că este frumoasă. Spun că este inteligentă, că ar putea conduce lumea cu legăturile pe care le face şi cu cunoştinţele ei tehnologice avansate. Spun că va ajunge să fie cu cineva mult mai bine decât mine şi atunci mă

îmbrăţişează cel mai tare. Şi mă iartă când îi spun că, fără îndoială, că o să-i bat la uşă într-o zi, când va locui într-o casă mare pe dealuri, cu pardoseală de marmură şi servicii de securitate. Şi-mi voi dori să fiu acolo cu ea, dar nu voi merita să fiu.

— Bine, spune ea. Îmi strânge mâna. Doar fă-mi o favoare, nu vorbi despre mine cu Dez şi cu Harvey şi cu ceilalţi nenorociţi. Toţi sunt oribili.

— Aşa facem, zic.

Delilah începe să îşi împacheteze dispozitivele de urmărire – trebuie să meargă la Polo Lounge pentru a spiona pe cineva – şi după ce dispare, găsesc pe YouTube videoclipul cu mine la Henderson. Mă uit prin comentarii.

Utilizatorul AA212310 scrie:

Criminalul e chiar în casă acolo

Utilizatorul AA212310 nu răspunde nici uneia dintre multele persoane care au întrebat ce vrea să spună cu criminalul.

Am crezut că a fst suicid

Ştii u ceva?

A fost omorât?

Credeam că a fost orgie

Nu mă voi baza pe faptul că numele de utilizator conţine iniţialele AA. AA înseamnă Alcoolici Anonimi şi AA ar putea fi oricine şi este absurd să crezi că este Amy când

Henderson are milioane de fani, mulţi care sunt deranjaţi la cap, eventual în programul AA, cu timp liber să umble pe YouTube şi să comenteze. Nu mă voi gândi la Delilah citind aceste comentarii, întrebându-se, investigând. Nu voi cădea în gaura iepurelui. Nu am fost prins. Sunt bine. Sunt liber. Singurul lucru pentru care am fost prins vreodată a fost traversarea prin loc nepermis.

Apoi telefonul meu vibrează şi primesc ceva ce nu am mai primit până acum. Un mesaj pe Facebook de la Love: Ok, te-am căutat ca o ciudată, dar te-am găsit aici. Mă duc în Malibu. E prea cald şi cred că ar fi greşit să te las în căldura asta de aici. Deci, aceasta este fapta mea bună pe ziua de azi. Te bagi?

E ca şi cum ar fi ştiut despre ziua mea, de coşmarul meu din Village. Ca şi cum ar fi simţit că tot ce-mi doream era o ieşire, o pauză. Scriu cu litere mari: DA. Ea răspunde: literalmente în faţa clădirii tale. #criminalpsihopatcesquase.

Şi continuă: Ortografia mea în franceză e dezastru, dar sărutul meu franţuzesc e în regulă hahha

Scriu înapoi: Nimic la tine nu e dezastru.

Şi, bineînţeles, este adevărul.

Îmi împachetez nişte bagaje şi mă gândesc la gura-aspirator a lui Delilah şi la Amy, ca un hipopotam-flămând-flămând, entuziasm cu toate mâinile implicate. Nu mi se va suge pula în Malibu, dar nu voi avea de-a face cu Delilah. Îmi aduc hainele, lenjeria şi calculatorul. Îmi imaginez că Harvey explică unui nou tip că acest apartament este blestemat. Prima fată a decolat, şi-a lăsat

mobila. Următorul tip, într-o zi a fost aici, iar a doua zi era pe pastile (se spune) şi apoi puf, a plecat. Totuşi, nu pot să par prea disperat; scot câteva perechi de blugi.

Afară, mă uit după Tesla lui Love, dar nu-i aici. Aud un claxon şi e mai jos, pe stradă, fluturându-şi mâna dintr-un Ferrari. Mă duc la ea şi zâmbeşte când urc. Nu e supărată că am făcut-o să aştepte în dimineaţa asta din cauza chestii de la lucru. Ea nu vede problema aşa.

— Ştiu că ai o viaţă, spune ea. Eram în zonă. A trebuit să trimit un milion de e-mailuri în această dimineaţă, crede-mă. Înţeleg. Ai terminat ce căcaturi aveai de făcut?

— Da, spun eu.

— Bun, spune. Atunci te poţi concentra pe acest mix de la Pantry pe care l-am făcut pentru tine.

Începe cu Charles Mingus şi mă simt ca un copil din Fresh Air pe drumul său din ghetou când trecem de Hollywood Lawns şi mergem spre Malibu. Îi scriu un mesaj lui Calvin: Am nevoie de câteva zile. Mă simt ca naiba. Îmi pare rău că am fost un rahat mai devreme. Delilah, ugh. Ştii şmecheria. Oricum trebuie să plec puţin. Anunţă-mă dacă se întâmplă ceva cu GFT. Ţin pumnii, C băiatu. Vorbim în câteva zile.

În New York, când conduceam o librărie, dacă cineva mi-ar fi vorbit aşa, ar fi fost concediat. În LA, îi dau jet şefului printr-un mesaj şi primesc în schimb: Omule, cred că am fumat prea multă iarbă, whoa, pace, vorbim.

Viaţa este atât de uşoară în LA, iar Love îmi spune să aştept în timp ce ne îndreptăm spre 101. Sute de maşini

înfundă arterele şi asta îmi aminteşte de sketch-ul SNL unde ăia vorbesc despre 101 şi 405. Nu îmi pot imagina cum e să creşti în această nebunie, printre maşini.

Sună mama lui Love şi eu mă uit la pozele cu Love de pe Facebook. Stă mult la plajă, dar nu postează fotografii cu ea din cap până-n picioare. Bea, dar niciodată nu pare a fi beată. Cred că m-am înşelat în această dimineaţă. Cred că poate asta este ziua mea norocoasă.

23

OAMENII care dau mii de dolari pentru a se îmbarca pe Glamorous Germ (aka nave de croazieră) încearcă să îmbrăţişeze o filozofie despre viaţă: ideea că este importantă călătoria, nu destinaţia, astfel încât bine ai face să te bucuri mai mult de plimbare. Întotdeauna mi-a fost greu să accept această filozofie. Sunt orientat spre rezultate. Am pus multă presiune pe mine pentru a fi un membru productiv al societăţii. Chiar şi acum, fac tot ce pot. Păstrez o mână în vaginul lui Love şi o mână pe telefonul meu. Sunt un multitasker. Nu lenevesc.

În timp ce Love conduce, îmi revizuiesc realizările. Datorită mie, compania lui Benji, Home Soda, a fost închisă. Datorită mie, nici o editură nu va irosi cerneală electronică ca să refuze poveştile lui Guinevere Beck şi, datorită mie, cineva mai merituos are slujba lui Peach Salinger. Datorită mie, dr. Nicky Angevine nu mai practică şi nu mai este autorizat să manipuleze pacienţii să i-o sugă. Datorită mie, emisiunea lui Henderson nu continuă şi într-o bună zi acest moment va fi amintit ca sfârşitul iniţial al epocii

narcisismului în America. Datorită mie, domnul Mooney a fost inspirat să plece şi el. E în Pompano Beach, fericit în draci, şi i-o trage unei paraşute pe nume Eileen.

Merit şi eu, de asemenea, o vacanţă. Am făcut tot acest drum până aici şi, când vântul îmi arde obrajii şi mă trage de păr şi pe măsură ce ne apropiem de ocean, hotărăsc că acesta este drumul departe de tot răul, de Amy, de urmărirea auto-distructivă în care am pornit, de paranoia şi minciunile mele. Totul cu Love este bun şi tot ce e rău a rămas în trecut. Mă uit pe fereastră şi renunţ la Amy. O las să cadă de pe o scară într-un jgheab sau să se spânzure cu o bandă pentru sport. Am lucruri mai bune de făcut cu timpul meu. Las jos telefonul.

— În sfârşit! spune Love. Începusem să mă îngrijorez că-ţi vor sări ochii din cap de la atâta uitat în chestia aia!

— Ştiu, spun eu. A trebuit să rezolv ceva de la lucru. Dar dă-o naibii! Acum o să fiu aici, gata.

Ea râde.

— Îmi place acest plan.

— Îmi place acest peisaj, spun eu.

— Atât de frumos, nu? Îmi place Pacificul. Ai mai fost aici, nu-i aşa?

— Nu încă.

— Ce? strigă ea. Stai, stai , stai. Acesta este primul tău contact cu Oceanul Pacific?

Recunosc că are dreptate şi îmi place modul în care Love este ca iubirea în persoană, fără limite la entuziasm. Prima dată aici pentru mine devine prima dată aici şi pentru ea şi e nebună de bucurie, în timp ce virează pe banda stângă, călcând-o şi blocând traficul pentru a se înghesui într-un spaţiu mic.

— Credeam că mergem la părinţii tăi acasă.

— Vom merge după, spune ea.

— După ce?

— După ce îţi bagi degetele de la picioare în Pacific, bineînţeles!

Deschide maşina şi îşi scoate tricoul micuţ.

— Ne întrecem, spune ea şi eu am crezut tot timpul, întreaga mea viaţă, că albii excitaţi în costume de baie care se întrec spre apă se întâlnesc în filme şi în videoclipurile lui Don Henley. O las să câştige şi, când ajung acolo, îmi ia mâna în a ei şi mă trage aproape pentru un sărut.

— Închide ochii, îmi cere.

O iau de mână şi închid ochii şi nu e ca şi cum aş fi un copil sărac de la o fermă din Nebraska. Am mai fost în ocean. Dar niciodată aşa. Întinderea de la ţărm este atât de mare. Valurile sunt gălăgioase. Algele marine sunt supradimensionate, ca oceanul în sine. Apoi vine un val care ne loveşte şi o iau în braţe şi trec prin zidul de apă albă în profunzimea lui.

— Ai fost în Maldive? întreabă ea, când revenim la suprafaţă.

— Nu face asta, zic.

Se uită la mine. Îşi şterge gura.

— Ce să nu fac?

— Ştii că nu am fost în Maldive, spun eu. Deci nu mă întreba dacă am fost în Maldive.

— Cum să ştiu că nu ai fost niciodată în Maldive? întreabă fără să fie sarcastică.

Love Quinn trebuie să fie femeia cea mai puţin plină de prejudecăţi. Înoată spre mine şi mă îmbrăţişează înainte de a mă conduce spre ţărm. Are prosoape în portbagaj – oamenii bogaţi sunt întotdeauna gata să intre în apă? – şi pune un nou playlist de la Pantry. Primul cântec este Make Me Lose Control de Eric Carmen. Îi spun că îmi place piesa asta şi spune că ştie. Spune că a luat câteva dintre cântecele mele şi câteva dintre ale ei şi a făcut o matrioşkă muzicală infinită. Nu ştiu ce înseamnă asta, dar ea îmi explică modul cum fiecare cântec menţionează alte cântece.

— Aha, deci după ăsta vin Be My Baby şi Back in My Arms Again, zic.

Aprobă din cap.

— Chiar eşti Profesorul.

Aş vrea să continuăm drumul spre nord, penetrând vara, departe de Amy, de Henderson, de la Delilah, de LA. Dar

apoi semnalizează de întoarcere şi iese de pe autostradă şi ne îndreptăm de pe un drum murdar către un alt drum murdar, până când ne apropiem de o poartă. Suspendat deasupra este un semn de aramă în formă de semilună: The Aisles.

— Casa ta are un nume?

Râde.

— Ştii că îmi place să dau nume la orice.

Love zâmbeşte într-o cameră şi porţile se deschid şi îl aud pe Elvis – Never Been to Spain – şi fir-ar a dracului, wow. Drumul este pavat cu iarbă neuniformă şi scoici şi nisip alb care trebuie să fi fost expediate din Bermuda şi este umbrită de copertine de copaci de care nu găseşti la Hollywood. Ne distrăm, trecând pe lângă maşini Maybach şi pe Ferrari.

— Părinţii tăi organizează o petrecere? întreb.

— Nu chiar, spune Love când îşi dă buzele cu luciu. Forty apare în episodul de diseară al True Detective, aşa că părinţii mei au adunat toată familia pentru a ne uita cu toţii în camera media.

— El e actor?

— Vreau să zic că nu chiar actor-actor, spune ea. Nu lucrează atât de mult. Doar din când în când. Cred că el şi Milo au un prieten care face muzica pentru film şi aşa l-au băgat şi pe el? Nu ştiu.

Oftează şi pune deoparte luciul. Nu pot ţine pasul şi nu încerc să ţin pasul. Mă bate peste picior.

— Nu fi atât de emoţionat.

— Nu sunt emoţionat, îi răspund.

Dar sunt. Ştiu să-mi fac griji despre a fi trădat de Amy Adam sau judecat de poliţie. Nu ştiu cum să-mi fac griji despre faptul că sunt un librar ajuns pe o moşie.

— Nu ai de ce să-ţi faci griji, mă asigură Love. Toată lumea te iubeşte deja.

O fetiţă cu picioarele goale, cu gulerul desfăcut, urmăreşte un băiat desculţ care nu va lucra niciodată în comerţul cu amănuntul şi nu va trebui să se preocupe de şomaj. Am intrat într-o Lume a Albilor Bogaţi a lui Rob Reiner şi nu cred că am văzut copii de când eram în New York. Ceea ce mă loveşte mai mult este siguranţa. În New York, eşti constant vulnerabil. Ar putea fi întotdeauna un psihopat în metrou, pe scările de incendiu, în întunericul apropiat. Am avut parte serios de patroni bolnavi mintal, potenţial violenţi în magazin. Apartamentul meu de la Hollywood este la primul etaj, are bare la fereastră şi merg pe jos la şi de la serviciu. Intru în Uber şi Lyft lângă şoferi pe care nu-i cunosc şi care pot fi nebuni. Dar aici este totul atât de sigur şi îmi va lua o vreme să mă obişnuiesc cu ea, cu absenţa totală a infractorilor.

Tragem pe un dig de nisip şi ea lasă cheile în contact. Îmi ofer ajutorul pentru a căra bagajele, dar ea spune că ajutoarele pot face asta şi îmi ia mâna şi mă conduce pe o alee care a fost amenajată la perfecţiune pentru a face să pară că Dumnezeu şi vântul au făcut acest lucru când, de fapt, au fost nişte meşteri mexicani.

Suntem mai aproape de apă, luminoasă şi albastră, imposibil de aproape, chiar dincolo de iarba de pe terenul de tenis verde şi strălucitor, iar Love îmi spune despre The Aisles. Există patru case pe proprietate, un teren de tenis pe iarbă, un teren de tenis pe zgură lângă poarta principală şi două piscine. Există o clădire care adăposteşte bărcile şi văd Donzi-ul tatălui lui Love, despre care mi-a spus, şi vreau să conduc chestia aia. Voi conduce chestia aia! Au o plajă privată şi o magazie care pare să fie făcută din turtă dulce. Pe semnul de pe acoperişul de stuf scrie MINI PANTRY.

— Mini Pantry? întreb.

— Nu e nimic mini pe aici.

Îmi strânge testiculele şi începe să mi-o frece cu mâna chiar aici, la aproximativ 15 metri distanţă de locul unde copiii au instalat un stand cu limonadă. Se lasă în jos şi mă pipăie şi poate că acum mi-o suge. Am putea fi prinşi în orice secundă. Spun asta şi ea zâmbeşte, Cheshire.

Love mă strânge şi îmi cuprinde coaiele şi eu sunt lutul ei, mă lucrează cu degetele şi faţa ei este atât de aproape. I-am pus o mână pe cap, dar nu împing. Nu voi împinge. Voi accepta laba, dar mâinile mă fac să-i vreau gura şi eu împing doar un pic şi ea îmi ia deoparte mâna şi deschide gura. Da. Da. Pe terenul de tenis cineva strigă „Out!” Îmi linge degetele şi palma în loc să-mi lingă pula şi duce apoi mâna umedă înapoi la penisul meu şi eu termin. Îşi şterge mâinile pe o frunză de palmier şi îmi trag şortul.

— Eşti bine? Pari puţin încordat, spune.

Aprob dând din cap.

— Bineînţeles că sunt. Eram doar îngrijorat de copiii aceia.

— Ei bine, chiar dacă au văzut ceva, trebuie să crească cândva, nu?

Nu-i de mirare că Forty îmi spune Old Sport. Locul ăsta este The Great Gatsby, nou şi îmbunătăţit. Paul Simon cântă; numai că este omul Paul Simon pe bune. Stă pe un scaun de pe gazon şi zdrăngăne la chitară pentru Barry Stein şi Forty, o privelişte ciudată în multe feluri, trei bărbaţi, o chitară şi nici urmă de Garfunkel.

— Barry Stein îl cunoaşte, explică Love. Barry Stein ştie pe toată lumea. Cred că de aceea îl suportă părinţii mei.

— Ce vrei să spui?

Îmi spune că Barry Stein este un fel de mare dobitoc, dar părinţilor ei le plac filmele lui. Tatăl ei îşi doreşte să fi lucrat în industrie, dar nu investesc în filme deoarece e prea riscant.

Una dintre cele un milion de servitoare care alcătuiesc personalul apare cu o tavă de limonadă cu vodcă în borcane, iar Forty apucă rapid două. Îi oferă unul lui Barry Stein, care îl refuză, iar Paul Simon spune şi el nu. Nimeni nu vrea să bea cu Forty şi Love oftează.

— Mi-aş dori ca Forty să priceapă odată. Întotdeauna crede că Barry va produce una dintre poveştile noastre. Şi asta nu se va întâmpla.

— De ce nu? o întreb.

Ea râde.

— Că-s de căcat.

Îmi place că Love nu se condamnă şi nu se supralicitează. Ceea ce nu-mi place este cum îmi trage capul spre al ei şi ridică iPhone-ul.

— Selfie-ul de după-amiază, zâmbeşte. Hashtag: vara cu Love.

Zâmbesc.

— Cheese!

24

PAUL Simon a plecat cât ne-am instalat noi în apartamentele de sus, din casa principală, iar eu nu-s obişnuit cu lucrurile acestea, cu nimic.

— Unde e baia? o întreb pe Love.

— Sunt câteva în cabană şi altele în casa principală, dar eu le ador pe cele din casa albastră, spune ea.

Încerc să nu par atât de uluit, dar uneori diferenţa este prea mare. Uşile franţuzeşti ale casei albastre sunt deschise, iar baia este drept înainte şi e de dimensiunea unui apartament studio. O pisică tigrată grasă miaună şi iese.

Pot încerca, dar nu voi fi niciodată în largul meu aici. Mă uit afară şi o urmăresc pe Dottie care-l îmbrăţişează pe Pierce Brosnan, în pula mea. Un copil gras se scobeşte în

nas. Închid uşa şi mă aşez pe toaletă. Când eram copil, mama mă lăsa la Key Foods. La propriu, se debarasa de mine acolo. Spunea că ne jucăm de-a v-aţi ascunselea şi că eu ştiam că nu asta făceam, dar mă prefăceam. Mă ascundeam în baie sau mă strecuram sus, unde plăteau oameni să se uite după cei care furau, ca la un Casino de ghetou. Managerii mă cunoşteau cu toţii. O cunoşteau pe mama. Nu chemau poliţia din cauza ei. Managerul drăguţ îmi pregătea mâncarea preferată, On-Cor Veal Parmigiana.

În cele din urmă, mama mea se întorcea şi mă lovea cu putere peste faţă şi ţipa să nu mai fug şi să nu mai fac căcaturi. Promiteam să fiu băiat bun, iar oamenii care lucrau la magazin intrau şi ei în joc.

Trag apa şi mă spăl pe faţă cu apă rece. Ies din baie şi „ajutoarele" (cuvântul folosit de Love, nu de mine) se învârt în pantaloni scurţi de Bermuda: pot să vă ajut, vă aduc ceva? Love s-a schimbat în haine albe, de tenis, şi acum se află pe terasa din curte. Forty îmi face cu mâna şi îmi dă o caipirinha. Milo este acum şi aici. Vorbeşte cu Love, făcând-o să râdă. Barry Stein priveşte la fusta lui Love. Nenorocit.

Forty scutură din cap.

— Ţi-am spus să nu-ţi faci griji în legătură cu asta.

— Ce-i Wianno? întreb eu dând din cap spre Milo şi tricoul lui tâmpit.

— Clubul Wianno, spune el. Şi, Old Sport, îţi promit că nu există nimic pentru care să-ţi faci griji acolo.

— Unde e Wianno?

Forty suspină.

— Nu e nicăieri. Bate din palme. Deci ai idei pentru filme, Profesore?

— Nu chiar, răspund.

Îl privesc pe Milo, cu părul lui blond pe braţe, dinţii albi ca de reclamă la Chiclet. Violenţa din mine seamănă cu campania de marketing pentru Carl Jr., modul în care se schimbă semnele atunci când au un nou burger cu jalapeño de promovat. În loc să o omor pe Amy, vreau să-l omor pe Milo.

Forty zdrobeşte un cub de gheaţă.

— Oh, haide, spune. Trebuie să ai măcar o idee. Toată lumea are una. Care e ultimul lucru fain pe care l-ai văzut?

— Nimic, răspund. Tipul pentru care lucrez mă obligă întotdeauna să mă uit la toate prostiile astea gen Funny or Die.

— Ai produs vreodată ceva? întrebă Forty.

— Nu, spun, şi ar fi inadecvat din punct de vedere social să îl trag pe Milo de tricou până în apă şi să-l înec.

În schimb, intru în joc. Îi spun Forty despre o idee pe care o am, un show unde ai arăta acea parte din Love Actually unde Liam Neeson îi spune copilului vitreg că au nevoie de Kate şi Leo.

— Şi apoi, spun, sperând că Love mă aude, că îl va lăsa pe Milo ca să vadă ce ratează. Apoi, ei se află pe canapea,

doar că în loc să arate scena din Titanic, apare scena din Revolutionary Road, unde Kate şi Leo se fut în bucătărie.

Forty chicoteşte.

Love nu observă.

— E genial. Old Sport, trebuie să faci asta.

Forty caută din priviri să vadă dacă Barry Stein a ascultat, dar nu a făcut-o. Ridică din umeri. — E ceva ce cred că ar fi amuzant.

— Trebuie să te gândeşti, e amuzant, Old Sport.

Şi apoi Forty trebuie să meargă să dea nişte telefoane şi pleacă. Love vine şi se aşază în poala mea.

— Te distrezi?

— Da, spun eu, şi aşa e.

Cu Love în poală, sunt mai liniştită. Îmi place aici, acum, când nu vorbeşte cu Milo. Lumina din Malibu are o putere pe care nu o poţi cumpăra pe Instagram. Toată lumea pare mai vie decât la Chateau, mai clară şi totuşi mai granulată. Aisles nu este o casă; este un sat şi mă întreb dacă vreunul dintre cei care lucrează la Pantry ştiu despre acest loc şi dacă vor să se adune cu toţii şi să dea năvală pe porţi. Mi-i pot imagina pe toţi strigând, NU VREM IUBIRE – NOUĂ SĂ NE DAŢI BANI!

Dottie spune că trebuie să ne pregătim pentru cină şi nu mi-am dat seama că trece timpul. Love spune că are loc în Malibu.

— Creier prăjit.

Forty se întorce cu un iPad în mână.

— Ia te uită, Old Sport, spune el.

Şi e ca şi cum s-a întrupat Calvin alături. Recunosc logo-ul Funny or Die şi eu mă încrunt, dar Forty promite că e o bijuterie. Titlurile se rotesc, urmate de Liam Neeson şi fiul din Love Actually, iar ritmul inimii mele accelerează – asta e ideea mea –, ei sunt pe canapea, uitându-se la Kate şi Leo în Revolutionary Road – ideea mea! – şi ecranul se face negru şi văd cuvinte care îmi plac, cuvintele care au mult sens împreună, aşa cum oamenii cu o căsnicie fericită arată bine împreună:

Scris şi regizat de Joe Goldberg

Love râde şi bate din palme şi îl îmbrăţişez pe Forty, îi strâng mâna şi îi mulţumesc, dar el îmi spune să nu-i mulţumesc lui.

— Meritul e al tău, Old Sport!

— Dar nu am făcut nimic, protestez. Doar am avut doar o idee.

— Rahat, spune. Ai avut o încheiere. Toată lumea are un început, dar tu eşti tipul care ştia cum s-a terminat.

Îi înmânează filmul meu lui Barry Stein. O viaţă nouă este posibilă pentru mine şi văd cum se poate să ajungi să fii infectat de aspiraţii. S-ar putea să fiu descoperit ca Mark Wahlberg în Boogie Nights înainte să-şi bage pula în tot. Dar Barry Stein îmi spune că videoclipul meu este drăguţ. Fierb. Odată, în New York, eram...

Diferit, sexy

Şi în Malibu, conform acestui nenorocit bătrân, un furnizor de comedii romantice de hockey prefabricate şi datate, sunt

Drăguţ.

Îmi omoară toată bucuria. Conversaţia se îndepărtează de filmul meu. Barry Stein îşi scoate o ţigară, apoi îi dă câte una lui Ray, lui Forty şi lui Milo. Mie nu îmi oferă una. Forty îşi scoate frunze de mentă dintre dinţi şi îşi trece mâinile prin păr. E rănit; nici lui nu i-a plăcut acel drăguţ.

— Deci, am ideea asta, spune Forty, iar Barry spune că trebuie să se ducă la toaletă, iar Milo trebuie să-şi găsească crema de protecţie solară şi Love trebuie să o ajute pe mama ei.

Mă uit la Forty.

— Drăguţ, un căcat.

Forty zâmbeşte.

— Gând la gând, Old Sport, gând la gând.

Începe să-mi spună despre scenariul la care lucrează şi vreau să cred în noi şi vreau să cred că acesta este începutul a ceva. Dar ideea lui Forty este groaznică. În modul nerecuperabil de poate-are-nevoie-de-psiholog, când ştii că nu există nici o posibilitate ca el să aibă succes ca povestitor. Love avea dreptate când a spus că ideile lor sunt groaznice. Această „idee” se numeşte Al treilea geamăn.

— Nu eu şi Love, spune. Doi tipi, identici, ambii au tatuaje pe dosul palmelor de când erau mici şi mama lor nu îi putea diferenţia.

Este un lucru special ce are loc atunci când cineva care nu poate spune o poveste încearcă totuşi. Mai întâi, gemenii au vreo 20 de ani şi sunt în Los Angeles şi apoi îmi descrie o scenă de pe o stradă întunecată din New York.

— Şi atunci intră titlul, bum! strigă el. Al treilea geamăn.

Oh, Doamne, abia a început. Love şi Milo se îndreaptă spre terenurile de tenis şi eu sunt în locul potrivit, în locul nepotrivit.

— Cred că te referi la tripleţi, spun eu. Nu pot fi trei gemeni, dar pot fi tripleţi.

— Dar asta strică toată povestea, oftează.

Îşi trece mâinile prin păr şi cumva scenariul merge mai departe şi suntem în Vegas şi The Hangover intră în Casino-ul lui Scorsese.

— Ştii ce zic, Old Sport?

Nu e de mirare că Forty nu a vândut vreodată un scenariu. Mă uit la iPad, unde are desene şi notiţe. Nu toţi oamenii dezorganizaţi sunt genii. Unii sunt doar dezorganizaţi. Mi se frânge inima.

— Vegas, spun eu. Cine se căsătoreşte?

Se ridică. Mugeşte.

— Uite că ştii! Creier! Instincte! Profesore Old Sport!

Se uită în jur pentru a vedea dacă Barry Stein îl urmăreşte şi Barry Stein tot nu-l bagă în seamă. În curte, Love îi permite lui Milo să bea din sticla ei de apă. Forty continuă să vorbească şi cel de-al treilea geamăn iese de nicăieri, din deşert, pentru a ucide pe geamănul care conduce spre Vegas, încercând să salveze viaţa fratelui său şi apoi ne ducem iar înapoi. Forty a uitat o scenă critică.

— Joe, spune Forty. Imaginează-ţi asta. Cel de-al treilea geamăn – ZI-LE, DRACULUI, TRIPLEŢI – se scufundă într-o piscină şi rămânem împreună cu el cât se uită la strălucirea de deasupra, la petrecerea de la piscină, iar muzica vine de pe o casetă.

— Am crezut că acţiunea filmului e stabilită în prezent.

Nu ratează o secundă.

— Uneori, spune el. Şi de alteori suntem în viitor. Sau în anii şaptezeci. Este o naraţiune neliniară.

Love şopteşte ceva în urechea lui Milo.

— Deci cel de-al treilea geamăn iese din piscină renăscut. Şi atunci devine înfricoşător. Eşti pregătit pentru asta?

Dottie sună dintr-un clopoţel şi Love îmi face cu mâna să vin, dar nu mă aşteaptă când Milo o invită înăuntru. Îi spun Forty că ar trebui să o urmăm şi el se uită la mine.

— Tipule, spune el. M-au scos.

Ridic din sprâncene.

— Nu eşti în episod?

— Mama dă o petrecere, spune el. Toată lumea e în extaz. Se vor uita, vor crede că m-au ratat. Toată lumea câştigă. Adică m-am pregătit, am citit, aş fi putut fi extraordinar, dar e la fel de bine şi aşa. Primul impresar pe care l-am avut m-a avertizat. Ca scenarist, poţi să îţi fuţi toată munca dacă şi joci.

Dottie sună iar din clopoţel şi Forty promite că intrăm şi noi în două minute. Spune că trebuie să fugim pentru a lua o reţetă pentru mine şi Dottie zice că putem trimite pe cineva să facă asta şi Forty spune că sunt nişte pastile noi şi Dottie oftează.

— Să veniţi repede, băieţi.

Forty şi cu mine mergem pe malul digului, unde toate maşinile stau împrăştiate ca nişte paraziţi. Forty face eenie meenie minie mo şi se decide să ia Spyder-ul.

— Unde mergem? întreb.

Ia cheile şi turează motorul.

— Mexic, Old Sport. Meh. Hee. Ko.

Plecăm.

25

Desigur, Forty a folosit o hiperbolă şi nu mergem, de fapt, în Mexic. Plecăm de la un paradis cu canapé şi taco de peşte şi caipirinhas pentru a merge la Taco Pula Mea Bell.

Îmi imaginez că toată lumea de la Aisles este camera media. Sper că Love nu stă în poala lui Milo şi de ce trebuie să existe întotdeauna un Benji, un Henderson, un Milo? Milo va fi o problemă şi atunci când îl caut pe Google găsesc un şir de lucruri iritante, premii pentru scenarii, contribuţii la Vanity Fair, statutul său de licenţă eligibil din Nylon. Urăsc să ştiu că Milo a dat lovitura la Hollywood şi oricine ar spune că nu e gelos, minte. Tragem la Taco Bell şi Love îmi trimite un mesaj: Eşti pe drum înapoi?

Îi citesc cu voce tare şi lui Forty.

— Spune-i că am dat de trafic pe plajă.

Mă uit la drumul liber.

— Serios?

— Ai dreptate, spune el. Spune-i că sunt un nenorocit. Va şti ce înseamnă asta.

— Forty, spun eu. Poate că ar trebui să îi scrii tu.

— Eu conduc, spune în timp ce trage pe dreapta şi opreşte motorul.

— Serios, spune-i că sunt un nenorocit. Ştie ce înseamnă asta. E în regulă, Old Sport.

Aşa că îi spun lui Love că Forty este un tâmpit şi ea scrie înapoi ughghhghhhghg şi spune că ne va acoperi ea şi ieşim din Spyder şi mergem prin parcare spre Taco Pula Mea Bell. Înăuntru, stăm într-un separeu, iar Forty îmi povesteşte despre celălalt scenariu, Dezastrul.

— A fost pe lista Blacker, spune. Este o listă mai secretă decât lista Black.

Mă uit la el.

— Ce e lista Black?

Râde.

— Cele mai bune scenarii nefolosite din oraş, spune el. Şi pe lista Blacker sunt scenariile şi mai bune. Doar vreo zece producători primesc lista Blacker şi Dezastrul e acolo.

— Mişto, spun, şi mă întreb dacă învăţătorii din LA încearcă vreodată să insufle modestie copiilor lor.

Forty îmi povesteşte că Dezastrul este despre răpire.

— Wow, spun eu. Şi eu am lucrat şi la o poveste despre răpire.

— Fără Shinola? întreabă.

Încearcă atât de mult, tot timpul.

Îi spun că ar trebui să ne citim unul altuia lucrările şi el spune că ideea asta e epică şi îmi redirecţionează Dezastrul şi Al treilea geamăn. Mă uit prin propriile povestiri din telefonul meu, cele pe cele pe care le scriu când nu pot să dorm, când mă gândesc la ea, despre ce mama dracului s-a întâmplat, când fac ca Alvy Singer şi încerc să corectez totul cu imaginaţia. Îi spun lui Forty una dintre poveştile mele preferate cu Amy, în care spun cum vom pleca împreună şi vom folosi nume false. Doar că, în această versiune, o prind în cuşcă în timp ce fură cărţile. O închid acolo şi o forţez să devină sclava mea.

În cele din urmă se reîndrăgosteşte de mine şi continuăm să folosim acele nume false. Devenim prieteni cu oamenii pe care i-am furat în Little Compton, Noah & Pearl & Harry & Liam. Forty îl numeşte Sindrom Stockholm, dar se înşală; ea spera să fie prinsă.

— Ah, spune el. Fată obraznică. Fain, din nou.

De aceea le place oamenilor să scrie. Vizitezi prieteni vechi fără a fi nevoie să intri pe Facebook şi să vezi ce mai fac şi să te preocupi cu ceea ce idioţii au numit FOMO[7]. Le transformi în ce vrei tu să fie, în oamenii care ar putea fi dacă ar fi mai curajoşi, mai inteligenţi.

— Cum se numeşte acest scenariu? întreabă el.

— Falşii, îi spun. Dar în acest moment este mai mult o descriere a unei poveşti decât o poveste. N-am totul gândit.

— Fiecare poveste începe ca o poveste, spune el, ca şi cum acest lucru ar avea sens.

Hollywood. Îmi cere să mă uit pe Dezastrul.

— Minţi uriaşe, spune. Dezastrul seamănă foarte mult cu Falşii.

— Vrei să-l citesc acum?

— Trimite-mi Falşii tăi, zice. Scoate o pastilă. Nu mă grăbesc să mă întorc la nenorocitul de Aisles. Crede-mă, nu pierdem nimic.

---

[7] Fear Of Missing Out, stres mental şi emoţional cauzat de frica de a rata un eveniment, o oportunitate (n.tr.).

— Bueno, spun, pentru că asta ar spune un scriitor de succes din Los Angeles, cum ar fi Milo.

Citim. Amândoi suntem de acord că lucrările noastre sunt de geniu. Forty e dat pe spate de viziunea mea în Falşii şi eu îi dau înapoi aceeaşi replică. Pretind că sunt impresionat de structura Dezastrului, chiar dacă Dezastrul este un nonsens incoerent.

Şi atunci ştiu că am aspiraţii. Nimic bun nu poate veni din ele. Ştiam asta înainte să mă mut aici. Deja am încălcat sfatul domnului Mooney. Nu-mi suge nimeni pula. Am futut o actriţă. Am înotat într-o piscină. Dar ştiu, de asemenea, şi modul în care s-a simţit să văd cuvintele acelea pe ecranul iPad-ului lui Forty: Scris şi regizat de Joe Goldberg.

Am nevoie de Forty pentru a pune piciorul în prag şi a-i arăta lui Milo cum se face. Sigur că am nevoie de mai mult decât de un film Funny or Die pentru a-l pune la locul lui pe acel nenorocit pompos şi am citit suficiente manuale de actorie pentru a şti că nu ajungi nicăieri aici decât dacă ştii pe cineva. Şi acum da, ştiu pe cineva. Îl ştiu pe Forty Quinn. Îi spun că putem combina Dezastrul cu Falşii şi ochii îi ies din orbite.

— Super scenariu, spune el. Morţii lui, da. Avem tot ce ne trebuie.

— Să o facem, proclam.

— Ar trebui să ne anunţăm impresarii? întreabă.

În loc să recunosc că nu am un impresar, îi spun că ar trebui să aşteptăm.

— Să ne asigurăm întâi că avem ceva grozav, spun eu. Avem dreptul la o singură lovitură aici.

Mă plesneşte peste spate.

— Mişcare înţeleaptă, Profesore.

Suntem de acord să aşteptăm până când scenariile se vor afla în cuptor până să spunem cuiva, lui Love, impresarilor, oricui, tuturor. Nu vreau să-i spună nimeni lui Milo că încerc să fac ceva. Vreau să-i spună că am făcut ceva, în pula mea. De asemenea, Hollywood-ul este prost, aşa că dacă scenariile noastre nu se vor vinde, atunci va fi ca şi când nu am eşuat.

Forty mă plesneşte iar peste spate şi ne îndreptăm spre tejghea.

— Parafăm afacerea cu o masă, spune el, şi eu iau din meniu: Doritos Locos tacos, gorditas, ceva numit quesarito, care nu a fost făcut de o abuela în Mexico, ci de un om de ştiinţă corporatist în mijlocul Americii.

Forty începe să vorbească despre chalupa cu cel de la casă. Apoi intrăm în bucătărie, ca să mă prezinte unui amigo supremo, Chef Eduardo. Forty comandă o tonă de mâncăruri – dos porţii de cartofi şi tres gorditas, un burrito de vită în cinci straturi şi tot sosul picant pe care-l puteţi pune. Cât aşteptăm nota, bagă mâna în buzunar şi scoate un teanc de bani şi trăiesc, oficial, în Less Than Zero.

Tipul de la tejghea zâmbeşte.

— 39 de dolari şi 82 de cenţi face.

— Merci, frate, răspunde Forty. Nu uita de sosul nostru picant, fluieră. Eduardo!, strigă. Trebuie să pui un borcan pentru bacşiş aici. Altfel cum să las bacşiş la băieţi?

Eduardo râde.

— Sunteţi amuzant, domnule Forty.

Probabil că Eduardo este cea mai apropiată chestie de noţiunea de prieten adevărat pe care-l are Forty, iar Forty scoate o bancnotă de o sută de dolari şi o mototoleşte şi se preface că strănută şi o aruncă peste tejghea. Tipul de la casă a mai văzut manevra asta înainte şi râde şi spune ceea ce a spus Eduardo, ceea ce lui Forty îi place să audă:

— Mulţumesc, domnule Forty.

Forty dă din cap şi ne întoarcem la separeul nostru şi tratăm Al treilea geamăn de parcă s-ar putea face, chiar dacă îi ucid ideile şi o recreez totul de la zero.

— Ducem acţiunea în deşert, spun. Cel de-al treilea geamăn este un interlop care apare şi o fute toată faza gemenilor.

Forty dă din cap, prins total. Poţi să îţi dai seama cu uşurinţă că oscilează încoace şi încolo cu gândul că Milo sau el însuşi ar al treilea geamăn şi brusc sunt atât de fericit că am fost singur la părinţi.

— Acum, gemenii îşi au viaţa pusă la punct, dar acest nenorocit se amestecă în toate, continui. Le fute femeile şi le strică treburile la slujbă, şi totul e dat dracului pentru că el îi trădează pe ambii gemeni şi se pare că nu erau atât de apropiaţi pe cât credeau că sunt.

— Ah, exclamă. Actul doi.

— Şi apoi, în cele din urmă, gemenii găsesc o cale să aibă încredere unul în altul. Sunt siguri că sunt ei, originalii, aşa că fac un plan şi îl aduc pe cel de-al treilea geamăn în Vegas.

Forty bate în masă.

— Împuşcături în Vegas. Îmi place.

— Dar nu ajung acolo, îi spun.

Idiot ce eşti.

— Ies de pe drum şi îl bat pe cel de-al treilea geamăn şi-l lasă să moară.

— La dracu', spune el. Asta e macabru.

— Dar apoi, zâmbesc, ultima lovitură a filmului, filmat de sus, vedem că o maşină trage pe dreapta şi un cadavru este aruncat pe marginea drumului.

Ochii lui Forty strălucesc.

— Cel de-al treilea geamăn i-a futut pe amândoi.

Dau din cap.

— Şi uite-ţi filmul.

Forty spune că acest lucru ar putea funcţiona şi rupe un pachet de sos picant şi şi-l toarnă în gură.

— Mai departe, spune. Dezastrul.

El crede că Tarantino o întâlneşte pe Nora Ephron într-o poveste clasică cu răpiri, dar l-am citit şi Forty nu e scriitor. Doar îi place să pună nume împreună. Bineînţeles că este o poveste care are loc în Vegas – Forty ar face orice să meargă în Vegas – dar personajele sunt împrăştiate peste tot şi uneori răpitorul este tipul şi uneori e tipa şi se tot învârte în jurul cozii. (Droguri.) Dar pot rezolva asta; o să înlocuiesc totul cu Falşii mei.

Îşi pocneşte maxilarul şi se sprijină în spate, de scaun.

— Băi, băiatule, spune. Există un lucru la care nu m-am gândit.

— Ce? întreb.

— Putem face chestia aia cu ce se întâmplă în separeu rămâne în separeu?

— La dracu', da.

— Love s-a supărat ultima oară când am vorbit despre Dezastrul. Credea că e despre ea.

Acum ascult. Mă şterg la gură.

— De ce credea că e vorba despre ea?

Forty oftează şi trage perdeaua. Îmi explică faptul că Love este o fată făcută pentru relaţii şi că e incapabilă să fie singură, de aceea s-a căsătorit de tânără şi, rapid după, s-a căsătorit din nou.

— Şi apoi, după ce a murit doctorul... scutură din cap. Frate, era o epavă. Ca şi cum s-ar fi îngrijorat că e toxică

ea. Dacă nu e divorţată, e văduvă şi tot ce vrea este să fie cu cineva.

Nu cred că e aşa. Poate că a fost. Dar nu mai e.

— Aha.

— Oricum, spune el. A jurat că nu va mai ieşi niciodată cu cineva dacă nu va dura pentru totdeauna. Aşa că am glumit că, data viitoare când se întâlneşte pe cineva, trebuie să-l legăm şi să-l ţinem la Aisles, ca să nu poată pleca, să nu poată face căcaturi, să nu poată să meargă la doctor şi să afle că are cancer.

Râde.

— Oricum, asta este un fel de inspiraţie pentru Dezastrul.

— Wow, exclam.

El zâmbeşte.

— Te-ai căcat pe tine acum.

— În sens bun, spun eu.

Şi este adevărat. Mă simt special. Love vâna ceva real şi a găsit şi acel ceva sunt eu şi e devreme şi absurd şi ne cunoaştem doar de câteva zile, dar la dracu', se simte bine să fii dorit.

— Toate bune, din punctul meu de vedere, spun. Nu m-aş vedea curând cu altcineva decât cu Love, te vă rog să nu-i spui că am spus asta.

— Bineînţeles că nu, spune el. Niciodată n-aş face asta. Şi vreau să spun că în ambele sensuri. Nu m-aş aşeza niciodată la casa mea la treizeci de ani şi nu i-aş spune lui Love că ţi-am spus că ea vrea să se aşeze la casa ei.

— Deci, Milo, spun insistând pe mâncărimea care nu poate fi scărpinată. Nu există nimic între ei? Adică, nimic recent?

Forty suspină.

— Totul este atât de plictisitor, spune el. Trebuie să o înţelegi pe sora mea. E ea profund, suprem, complet sexuală.

Dau din cap.

— Aşa.

— Deci, dacă vrei să întrebi dacă s-au cuplat vreodată, evident, da, spune el. În est, acum o sută de ani, când eram copii. Dar te asigur, Old Sport, fata nu-l iubeşte pe băiat.

Se înclină în faţă şi râgâie.

— Nu înţelege greşit lucrul ăsta, dar lui Love îi plac doar tipii care sunt duri pe margine, ştii, care sunt pe partea greşită a pistei.

Nu pot să cred că oamenii folosesc încă expresia respectivă, dar înainte de a putea răspunde, Forty bate din palme.

— Înapoi la chestiile bune.

Însemnând afaceri, şi-apoi spune că Planul B peste el este o nouă schiţă din Dezastrul şi ăsta e LA, unde toată lumea inventează de toate, dar îmi place ideea de a fi doar la un punct distanţă de Brad Pitt.

Vine mâncarea şi burrito miroase ca gorditas ca grătarul care are gust ca chalupa şi nu ştiu de ce avem atât de multe lucruri diferite, când intenţia lui Forty este să bage totul în sos picant, o căldură simplă şi nesofisticată care îneacă orice carne şi brânză şi legume au fost dezgheţate şi ambalate în aceste tortilla. Singura bucurie este că stăm cu faţa spre Oceanul Pacific.

Forty mănâncă ca un orfan flămând, cu muşcături uriaşe care îi fac obrajii să se umfle. Nu face niciodată contact vizual în timp ce descrie în detaliu bungalow-ul său de la Bellagio, darul său pentru jucat la păcănele, pasiunea sa pentru moment şi adoraţia pe care o simte pentru anii ‘70. Este adevărat că majoritatea oamenilor nu doresc niciodată să accepte faptul că unii oameni s-au născut la momentul nepotrivit. Lui Forty i-ar fi fost mai bine în anii şaptezeci, înainte de SIDA şi Twitter, când poate i-ar fi fost de-ajuns să aibă jeanşi mişto şi o un dealer bun de cocaină şi o uşoară asemănare cu Hopper, Nicholson, DeVito, în pizda mă-sii. Îmi pare foarte rău pentru Forty, pentru că fără o maşină a timpului, nu va fi niciodată fericit.

Terminăm să ne îndopăm şi ieşim, ne îndreptăm spre Spyder. Forty nu porneşte maşina.

— Iată care e chestia, Old Sport, spune. Deschide torpedoul şi scoate un plic. Am întâlnit un foarte drăguţ dealer de black jack săptămâna trecută. Coboară vocea. Eu sunt gata şi am termenul-limită pentru a duce Al treilea

geamăn la băieţii mei de la Sony. Şi nu pot să te ţin pe loc din cauza slujbei pe care o ai.

Îmi dă plicul. E plin de bani.

— Sunt în regulă, spun eu.

Nu vreau caritatea lui.

— Nu este mare lucru, spune el. Sunt zece mii de care am şi uitat, sincer.

A lăsat zece mii de dolari în torpedo. Oameni bogaţi. Oameni proşti.

— Love se va întreba de unde au apărut banii, subliniez.

Dar are un răspuns pentru asta.

— Ai vândut cărţi, spune el. Eşti un om de afaceri nobil, cu o etică profesională admirabilă şi o afacere solidă, un start-up. Eşti, prin urmare, cel mai îndepărtat lucru din lume de un oportunist.

Am aşteptat să folosească fraza şi aveam să continui să lucrez oricum, pentru că nu sunt un vânător de comori, pula mea.

— Am înţeles, spun eu. Bine.

— Aruncă-mi pagini şi eu îmi voi face treaba şi le vom da o formă. Aducem copiii ăştia pe lume până la sfârşitul verii. Facem cărţile şi le dăm când copiii se întorc la şcoală. Sună bine?

— Pot să încep imediat, spun eu.

Zâmbeşte. Suntem amândoi conştienţi de faptul că acest parteneriat este puţin corupt. Dar ce uniune nu este în mod inerent inegală într-un fel? Nu cunosc cupluri perfecte, parteneri adevăraţi care împart totul în mod egal.

Îmi cere să-i dau o sticlă de codeină care e pe podea şi este dezgustător aici, ambalaje de la Taco Bell şi sticle murdare de Sprite, Fanta. Forty este praf – e dependent de droguri, trăind într-un trecut care nu a fost al lui, în primul rând. Când vom apărea în Variety, eu voi fi cel sexy, iar el va fi celălalt tip.

Bea Fanta cu medicamentul şi porneşte. S-ar putea să murim pe drumul spre The Aisles. Dar, de asemenea, s-ar putea să trăim. Cântăm împreună cu Eagles când luăm stânga brusc spre domeniul lor. Forty loveşte frâna şi coboară volumul.

— Un lucru, spune el. Părinţii mei sunt quakeri când vine vorba despre jocurile mele. Ei numesc asta jocuri de noroc, de parcă aş fi o fetişcană dintr-o mănăstire din Pennsylvania care nu poate juca cărţi. Deci, să nu menţionăm de jocurile mele.

— S-a făcut, spun eu.

— Încă un lucru, spune, şi urăsc când oamenii fac asta.

Îşi toarnă restul amestecului pe nisipul ierbos şi îmi închipui veveriţele drogate.

— Dacă-mi răneşti sora, te omor.

Este pentru prima dată când îl respect. Tragem pe alee şi jumătate dintre maşini au plecat. Am pierdut cea mai mare parte a petrecerii şi Milo a adormit pe un şezlong şi doarme urât – o altă victorie.

Forty merge la bungalow-ul lui şi eu mă duc la Love. Dormitorul de la etaj este un vis, un loc cu dosu-n sus, cu o terasă umbrită. Love spune că au copiat-o dintr-o staţiune din Maui. Ies pentru că nu am stat niciodată pe iarbă pe cer şi ea îmi cere să mă bag în pat.

— Forty a fost scos din True Detective. Mă miroase. Miroşi ca un taco.

— Vinovat, recunosc.

— Este chiar minunat să te laşi în voia faptelor, spune ea. Forty se cam supără atunci când e scos dintr-un film şi simt că, dacă n-ai fi fost aici, aici ar fi putut să dispară în Vegas sau ceva de genul asta. Mulţumesc.

— E un băiat bun.

Mă sărută.

— Cred că are nevoie de o pauză, spune. Industria asta stupidă îl otrăveşte şi ar trebui să fie aici în această vară, fără să încerce să ţină audiţii pentru chestia aia care nici măcar nu e gata.

Îi strâng mâna.

— Deci hai să o facem. Hai să rămânem.

— Cum rămâne cu slujba ta? întrebă.

Îi spun că vând cărţi mai valoroase pe cont propriu decât în magazin. Pot să-mi înfiinţez o mică firmă şi să mă arunc în asta. Love este încântată de mine şi spune că pot împrumuta un vechi Prius pe care nimeni nu îl mai foloseşte, aşa că pot să caut locaţii şi să stochez mărfuri. Îmi place că ea crede că e o idee minunată şi îmi place că nu foloseşte expresia de vânzare de vechituri. Mă sărută. Mă îmbrăţişează şi acum trăiesc aici, în Malibu, îndrăgostit. Sezonul de vânătoare s-a terminat. Nu îmi voi face griji cu privire la Amy. Nu mă voi preocupa de Amy. Nu mă voi deprima. Acum e timpul să mă odihnesc. Asta faci atunci când găseşti iubirea. Amy nu a putut. Eu pot. Eu sunt norocosul, nu ea.

26

DE două săptămâni îmi petrec vara cu Love şi numai de un moment al zilei mă tem. Ora de tenis! Trebuie să înţelegi, trăiesc într-o lume de vis. Fiecare dimineaţă începe cu Love călărindu-mi pula. După ce ne-o tragem, îmi pun unul dintre tricourile noi pe care le-am cumpărat de la magazinele scumpe de pe Abbot Kinney, Veneţia Americii, şi mă duc la Intelligentsia şi cumpăr cafea cu preţ mult prea mare. Stau cu spatele la peretele acestui magazin de cafea în stil colosseum, aşa de auster, atât de curat, atât de rece în stil californian încât nu vezi niciodată pe nimeni să zâmbească şi ţi se aruncă priviri obscene când comanzi cafea cu gheaţă.

Mă duc înainte şi înapoi între lucrul la Dezastrul şi Al treilea geamăn şi apoi, în jurul prânzului, trimit cărţi dacă am comenzi. Apoi, în fiecare zi la ora patru, îmi doresc

ploaie ca să pot scăpa de ora de tenis! Sunt complet incapabil să joc tenis. Am lovitura prea puternică, iar mingile sar peste gard. Cu lovitura pe la spate nu reuşesc să fac niciodată contact. Când apuc cu ambele mâini, îl fac pe Forty să-şi pişe pantalonii lui de madras. Uneori Milo este aici, strigând să-ţi slăbeşti strânsoarea, copile. Şi uneori Love vine tocmai până în partea mea de teren de parcă aş fi un futut de copil.

Astăzi suntem doar eu şi Love pentru că părinţii ei au plecat în Europa, iar Forty şi Milo se dau pe Donzi. Love îmi aruncă mingile şi eu le ratez sau le trimit în China şi în cele din urmă ne hotărâm să mergem pe plajă.

— Bine, spune ea când ajungem la apă. Vreau doar să spun că ştiu că urăşti tenisul, dar nu l-ai urî atât de mult dacă ai încerca să te descurci mai bine. Şi te iubesc, dar eşti încăpăţânat şi nu am văzut niciodată pe cineva să refuze să-şi îmbunătăţească performanţa la ceva. Trebuie să faci un pic efort.

Mă uit la ea. Am auzit toate astea. Are dreptate. Şi îngropate acolo, în mijlocul frustrării ei serioase, erau trei cuvinte mici. Nu a vrut să spună asta. Vreau să spun că am simţit-o, dragostea adică, dar nici eu nu aş spune nici asta, nu aşa devreme. Avem doar două săptămâni împreună. Şi totuşi, în două săptămâni am construit un lucru între noi, un pod, o stenogramă şi nu am avut niciodată acest lucru cu nimeni. Amy şi cu mine am avut sex şi căldură. Beck a mişcat un morcov şi eu am sărit după el. Dar Love şi cu mine creştem morcovii, îi decojim şi îi mâncăm împreună.

— Uite! strigă arătând către un delfin în ocean. Ai văzut?

— Da, spun eu. Îl văd. Şi nu-ţi face griji. Am pistol.

Izbucneşte în râs şi cade înapoi pe nisip şi eu râd şi ea se rostogoleşte pe o parte, chicotind şi eu îi trag o palmă peste fund, i-o întorc, şi doar de asta e nevoie cu Love, o glumă, o palmă la cur, iar ea se strecoară din fusta ei mică, urcându-se spre mine şi trăgându-mă din pantalonii scurţi şi ţinându-mi capul de temple şi privindu-mă în ochi, de aproape.

— Eşti surd? întreabă ea.

— Nu. Doar eram drăguţ.

— Lasă, nu mai fi, spune.

— Bine. Te iubesc şi eu, spun eu.

Mă sărută când intru în ea şi suntem perfecţi împreună şi eu sunt tot mai bun la a o cunoaşte şi sunt convins că există un departament special în rai unde construiesc vagine şi dacă ai noroc, aşa ca mine, într-o zi se întâmplă să dai peste cel care a fost construit pentru tine. Îi spun asta când terminăm, când ne culcăm pe nisip.

— Ar trebui să scrii, spune ea. Uneori spui nişte căcaturi ciudate foarte bune.

Vreau să-i spun că scriu, dar poate aştepta.

— Mulţumesc, spun. Poate că o voi face.

Mă ghionteşte. Mă întorc spre ea. Ea zâmbeşte.

— Îţi dai seama că tot trebuie să ne întoarcem pe teren, nu-i aşa?

Da, vara cu Love este un vis. Pielea mea străluceşte mulţumită produselor lui Henderson şi a faptului că o fut pe Love. Scenariile mele încep să prindă o formă. Forty şi cu mine ne întâlnim la Taco Bell la fiecare două zile pentru a vorbi despre „munca noastră”. Citeşte, se agită şi apoi îmi spune ce construieşte.

Sunt cu adevărat mândru de mine însumi pentru că sunt într-o vacanţă adevărată, în sfârşit. Nici nu poţi spune că a scrie scenarii e muncă; îmi place prea mult. Sunt mai bun la tenis după marea prelegere a lui Love şi aproape cred că este bine că nu-mi suge pula, pentru că dacă ar face-o, aş putea deveni atât de fericit că nu aş mai fi eu.

Corintenii au dreptate şi dragostea este răbdătoare. Mergem să călărim şi nu ştiu cum să călăresc un nenorocit de cal, aşa că iar o luăm de la capăt, Love mă învaţă.

— Robert Redford este un cal pe care poţi învăţa bine, spune ea.

— Robert Redford? întreb şi aflu că mama ei a dat nume tuturor cailor.

Love spune că e un miracol că nu îi cheamă pe toţi Robert Redford.

— Mama mea e cam obsedată de el, îmi explică.

Tropăim împreună şi acum vrea să ştie cum mi-am pierdut virginitatea şi îi spun să îmi spună ea mai întâi.

— A fost cu Milo. Stăteam pe barca familiei sale şi eram andocaţi la Wianno Club si noi trei, eu şi Forty şi Milo,

obişnuiam să ne strecurăm afară şi să furăm steagurile de pe terenul de golf.

De aceea poartă el întotdeauna tricourile acelea, Martha’s Vineyard, cluburi de iahturi, tot numai cu roz şi verde.

— Şi apoi într-o noapte, Milo a zis, gen, hai să ne ascundem de Forty şi să-l speriem. Şi apoi, ştii, a fost groaznic şi a durut şi am menţionat că a durut?

Priveşte în sus şi a găsit o modalitate de a procesa toată durerea din viaţa ei.

— Şi apoi Forty şi-a luat-o pentru că a furat toate steagurile.

Râde şi, desigur, la toţi trei se referă, colectiv, când spune că şi-au luat-o în acea noapte şi eu sunt atât de fericit am crescut sărac şi că nu există nimic atât de drăguţ în legătură cu maturizarea mea. Love mă loveşte cu cotul.

— Eu ţi-am arătat-o pe a mea, spune ea. E rândul tău.

— Ei bine, încep eu. Am luat cina la Chateau Marmont şi era o chelneriţă care a venit la mine cu o bucată de hârtie...

Mă plesneşte.

— Nu e amuzant.

Ridică din umeri.

Ea mă mângâie pe picior.

— Când eşti tu gata, spune ea. Nu e nici o grabă. Suntem în regulă împreună. Cum am spus, dragostea este răbdătoare.

Love e răbdătoare. Renunţăm la orice alte planuri ca să mergem la o ceremonie în Culver City, unde Love ar trebui să primească un premiu, pentru că Milo a sunat de la Commerce Casino. Forty a făcut praf o cameră şi l-au reţinut.

— Nu poate să se ocupe Milo? întreb.

Şi-mi fac griji pentru partenerul meu de afaceri, dar în acelaşi timp, exact asta mă aştept să se întâmple la Hollywood.

Love zice că e mai bine să mergem.

— De ce? întreb.

Are ochii plini de lacrimi.

— Pentru că pentru Forty trebuie să intervii sau se satură ceilalţi să o facă.

E un drum lung de condus până în Commerce. E urât în Commerce. Nu e modern. E vinil. O urmăresc pe Love care stă trează toată noaptea, ţinându-l de mână pe fratele ei. El e un dezastru. Ea îi spune că e totul bine. Apoi el îşi dă seama că era noaptea cu premiul ei, iar ea îi spune că e în regulă.

— L-au amânat, dulceaţă, spune.

Vocea ei este ca aloe vera.

— Nu am pierdut nimic. Încearcă să dormi.

Dimineaţa următoare, pe drum înapoi spre Malibu, îmi fac griji că Love ar putea fi o persoană mai bună decât mine. Eu sunt tăcut şi mofturos şi încep o ceartă din cauza lui Milo, pentru că îi trimite mesaje, că e la Aisles şi aşteaptă să ajungem acasă.

— Joe, spune Love. Nici nu mă pot supăra pe nimeni pentru că Forty e dificil, ştii? Milo e aici pentru că avem nevoie de el. Pentru că am nevoie de el. Te rog, nu fi gelos. Se vede cu o fată foarte drăguţă, pe nume Lorelai, şi tu nu ai nici un motiv de îngrijorare.

— Nu sunt gelos.

— Uite, spune. Forty e atras de orice e rău. Fie că e vorba de oameni sau de scris sau de droguri sau de orice altceva, el are cele mai proaste instincte. Nu ştiu ce se va alege de el.

Atât de mult vreau să-i spun că Forty va fi bine pentru că a descoperit un scriitor talentat. Vreau să-i spun că eu sunt Al treilea geamăn şi că ea mă face să vreau să fiu şi eu bun. Ştiu că va trebui să avem grijă de Forty. Ştiu că el nu se va descurca niciodată pe cont propriu. Ştiu că e nesigur şi nefericit şi negativist. Şi văd modul în care Love are grijă de el.

— Ascultă, spun. Ştiu că tot amâni să te duci în Phoenix, să vizitezi coordonatorii de voluntari de la centrul de binefacere. De ce nu te duci în seara asta? Stau eu cu Forty.

Love zâmbeşte şi îi scrie lui Milo să se ducă acasă şi sare pe mine când ajungem înapoi la Aisles. Nu aşteaptă să parcăm. Mă apasă pe picior ca să frânez şi mă atacă în maşină, pe alee. Îmi mulţumeşte pentru că stau cu Forty şi îi spun că nu e mare lucru, iar ea ridică din sprâncene.

— E joi, mă avertizează. E vară.

Love avea dreptate. Forty e dificil şi e beat, acasă la Matthew McConaughey, unde nimeni nu prea vrea măcar să-l salute. E nepoliticos cu o barmaniţă, care îşi dă silinţa să-şi facă treaba. Îmi cer eu scuze când ea intră în pauză şi ea spune că e absolut ok.

— Frate, spune. Pari frânt.

Îi spun despre Forty şi ea face chestia aia californiană, adică îşi aşteaptă rândul ca să vorbească şi apoi îmi spune că o cheamă Monica şi că e menajeră într-un loc aproape de Aisles şi lucrează ca barman şi face surf. Mă întreabă dacă fac şi eu surf şi e o întrebare care mă ofensează, dar nici nu apuc să termin conversaţia plictisitoare, pentru că celălalt barman mă bate pe umăr.

— Tu eşti amicu’ lu’ ăsta muci?

Da, eu sunt ăla, iar amicul muci mă caută din priviri. Barmaniţa care face surf îmi spune să mă mai luminez puţin.

— Încearcă să găseşti partea amuzantă, spune. E, oricum, tot ce poţi face.

Refuzul californian de a accepta că lucrurile pur şi simplu-s de căcat uneori – gen urcatul în maşină cu Forty cel drogat

şi oprindu-ne la o curvă sado-maso care trăieşte la o fermă în Topanga. Stau pe o canapea lângă prea mulţi câini care latră şi fac eforturi să nu-l aud cum o fute şi-o strigă mami. E cea mai întunecată şi lungă noapte din viaţa mea şi ştiind că Love a avut parte de nenumărate astfel de nopţi mă face să o iubesc şi mai mult. Multe fete ar fi aplecat până acum.

Când trebuie să-l trag afară din Spyder şi să-l bag în casă, corpul lui şleampăt e atât de greu şi nu răspunde la nimic, încât îmi fac griji că ar putea fi mort. Dar nu e, şi ceva trebuie să se schimbe. Trebuie să găsesc o dădacă pentru copilul ăsta, pe cineva care să se descurce cu căcaturile astea, cineva blând şi afectuos.

Ziua următoare, cât el doarme şi iubita mea îi învaţă pe copiii din Phoenix să înoate pentru Love, o caut pe plajă pe barmaniţa care mi-a spus să găsesc partea bună din orice. E unde a spus că avea să fie, în patru labe, ceruindu-şi placa cretină. E diferită când nu e la lucru, o alură mai puternică de stripperiţă, cu o bandană decorativă prinsă în jurul capului şi cu un lanţ care-i sclipeşte la mijloc. Corpul ei e ferm şi bronzat; e o fată tipică de LA şi e prea sexy pentru Forty, dar oricine se îmbracă aşa ca să frece o placă de surf e un om gol şi flămând. Se uită constant peste umăr. E perfectă. Merg spre ea. Îi fac cu mâna.

27

AŞA cum spune Love, Monica s-ar putea să fie cea mai liniştită fată din lume şi mă bucur că am recrutat-o. Monica e de nemişcat şi calmă. Aşa cum spune Love, ai putea să o

pocneşti în faţă şi ea doar ar zâmbi. Intră automat într-o relaţie cu Forty, lucru care înseamnă că eu şi cu Love suntem liberi. Monica e super banală, cu păr castaniu care e dat mereu pe stânga şi breton care-i cade în ochi, breton pe care-şi pune mereu degetele, pe care-l linge şi îl dă deoparte. Vreau să iau o lamă şi să-i rad dracului bretonul, dar nu aş face niciodată asta. Monica e salvatoarea mea, suzeta lui Forty. El o tratează ca pe un animal de companie. Îi place că e constantă. Încearcă să-mi povestească despre cât de deschisă la minte e în pat, dar îi spun că nu am nevoie să ştiu despre lipsa ei de coloană. Încă încerc să uit ce mi-a spus el săptămâna trecută:

— Poţi să te pişi pe faţa ei, Old Sport! Pe faţa ei!

Monica e o californiancă get-beget, genul de fată demn de Beach Boys, care zâmbeşte mereu şi îl urmăreşte peste tot pe Forty ca să-i dea să bea apă de cocos. Mi-o imaginez singură, în miez de noapte, tăindu-se pe coapsa interioară, dar e posibil să mă înşel, e posibil ca unii oameni să nu aibă demoni, pur şi simplu. Ea e întotdeauna exact aceeaşi şi nu se îmbolnăveşte sau nu se balonează sau nu pofteşte burrito în loc de sushi. Totul este liniştit şi într-o noapte plutim cu toţii pe saltele în piscină, urmărind un film afară – aşa e aici, trăieşti într-o pagină dublă de Esquire şi tu eşti celebritatea – şi Love oftează.

— Tocmai mi-am dat seama, spune ea. Noi suntem Friends. Voi sunteţi Monica şi Chandler şi noi suntem Rachel şi Ross.

Monica nu a văzut un episod cap-coadă din Friends, dar spune că sună mişto şi Forty spune că a încetat să o mai asculte pe Love vorbind despre Friends acum câţiva ani şi

mă dau jos de pe salteaua mea şi înot spre Love şi o las să se bucure de epifania ei.

Părinţii lui Love pleacă în Europa, iar Milo pleacă cu gagica Lorelai, care trăieşte în Echo Park, iar Forty angajează o menajeră pentru a acoperi ce făcea Monica, ceea ce înseamnă că ea e aici tot timpul. Acestea sunt ultimele patru săptămâni de vară şi ne cuplăm şi facem lucruri importante. Luăm un elicopter către Catalina şi un avion spre Vegas şi mâncăm în piscină şi înotăm în piscină, iar Monica aduce legumiţe direct de la fermieri şi Love le spune legume şi aş vrea să fie aşa la infinit.

Dar, din nou, Robert Frost n-a glumit când a zis că e ceva nou în aer, ceva din ce în ce mai vizibil şi în creştere. Plaja nu mai este la fel de aglomerată ca şi ieri, iar tâmpiţii de la Intelligentsia încep să umble cu eşarfe. E un semn. Se anunţă o schimbare. Vara noastră divină se va sfârşi.

Zilele devin mai scurte şi Love se înfăşoară în pături, uitându-se la Cizme şi Căţeluşi online, dar acum există cutii reale de cizme care sosesc în fiecare zi şi care se strâng morman în bucătărie, în dormitor, pe terasa noastră verde. Love sfâşie cutiile şi probează cizmele, dar nu le poartă, aşa cum nici nu adoptă, de fapt, vreun căţel.

Spune că aceasta este perioada ei preferată din an, când pune „Boys of Summer” în toate playlist-urile de la Pantry. Îi amintesc că e cam absurd să faci asta în California, unde nu va ninge. Se uită la mine şi îmi spune că devin puţin roşu. Este cam critică în ultima vreme. Îi spun că m-am dat deja cu loţiune şi că soarele nu se simte la fel de puternic. Există o fricţiune între noi care nu exista cu o zi în urmă şi nu ştiu dacă sunt o chestie de-o vară.

— Joe, spune ea. Trebuie să îţi dai cu mai multă loţiune.

— Chiar cred că sunt bine.

— Dar nu eşti, spune ea. Soarele e mereu puternic aici.

— Sunt bine, insist.

O oră mai târziu, sunt un prost. Sunt uscat şi rece şi cald şi ars şi pielea mea a fost distrusă. Ea nu spune că ţi-am spus eu, dar ea îşi încrucişează braţele şi poartă o pălărie pleoştită. Ne mutăm în zona umbrită a piscinei şi spune că, dacă mi-aş fi pus loţiune, nu m-aş fi ars. Am pus nenorocita de loţiune pe mine, dar în mod clar cineva a lăsat-o în soare şi toată puterea protectoare a fost distrusă. Nu mă voi certa cu ea. Aceasta este vara cu Love şi trebuie să cred în toamna cu Love, chiar dacă tonul acesteia pare ameninţător. Mă uit la Forty, adormit pe scaun; Monica e înăuntru, se pregăteşte, ca şi cum ar trebui să te pregăteşti ca să te bagi într-o nenorocită de piscină.

— Prea tare, spun când Love mă freacă pe umerii roşii cu aloe.

— Îmi pare rău, zice ea, şi apasă mai uşor, dar doare şi acum şi mă feresc.

— Joe, spune ea. Poate ar trebui să faci asta singur.

Iau sticla. Nu pot singur. Nu ajung pe spate. Chestia e, la o arsură de soare adevărată, că nimic nu te poate ajuta. Mă întind pe spate şi Love pune un cearşaf pe mine şi mă sărută pe ceafă. Spune că se duce să se schimbe.

— Să te schimbi?

— Da. Am o întâlnire.

— Pentru organizaţia de binefacere?

Îmi ciufuleşte părul.

— Pentru un film.

— Cel la care lucraţi tu şi Forty? întreb, şi nu-mi place treaba asta.

Dar nu are timp să-şi schimbe hainele sau atitudinea sau să-mi răspundă la întrebare, pentru că Milo este aici, fluierând, în tricoul cu Black Dog Martha’s Vineyard şi e ca şi cum ştie că New England este locul pe care îl detest, unde s-a născut Beck, furioasă şi insolvabilă, unde Amy m-a păcălit cu Charlotte & Charles, unde Love şi-a pierdut virginitatea pentru Milo, nerecuperabilă şi de neşters, o cireaşă căzută pe nisipul vechi.

— Eşti bolnav, prietene? întrebă Milo în timp ce o îmbrăţişează pe prietena mea.

— A uitat să-şi pună cremă de protecţie solară, spune Love. De asemenea, ai ajuns devreme, Mi.

— Îmi pare rău, spune, şi el se uită la mine şi se crispează. Hei, ar trebui să pui nişte aloe pe chestia aia.

— Am făcut asta deja, spune Love. Dar e genul de arsură la care tot ce poţi face este să aştepţi.

Amândoi stau aplecaţi peste mine şi chiar dacă doare, trebuie să dau cearşaful deoparte şi să mă ridic pe scaunul ăla nenorocit. Pielea mă arde, ca un atac de panică localizat pe cel mai mare organ al meu.

— Nu este chiar aşa de rău, spun. Care e treaba, Milo? Unde e Lorelai?

— Lorelai e pe drum spre New York, ca să meargă la o nuntă în Hamptons, răspunde.

Love îl împinge cu piciorul.

— Ar trebui să mergi şi tu, spune. Pare fată bună.

— Este bună, spune el. Şi am intenţia să o însoţesc. Cui nu-i place o nuntă în Hamptons?

Mie, nenorocitule, şi Milo scoate ceva din buzunar. E o bucată de hârtie pliată într-un triunghi mic. O dă lui Love, care o ia şi râde.

— Ce de modă veche, spune ea. Aşa obişnuiam să ne trimitem bileţele.

O fute din priviri de parcă nu aş fi aici. Interlop nesimţit, şi-mi închipui o haită de câini negri care îl fac praf şi-l mănâncă de viu.

Love despătureşte bileţelul şi tremură şi rămân invizibil.

— Doamne, Doamne, Doamne!

— O să înţeleg că asta înseamnă da.

Ea se duce la el desculţ şi-l încalecă, iar el o roteşte în jurul lui şi eu stau aici, în durere care mă rupe în două şi, într-un fel, Forty reuşeşte să doarmă cât se întâmplă toate astea. Refuz să cer să fiu primit în conversaţie, iar Love îi pune mâna pe spate lui Milo şi el o lasă jos.

Ea vine la mine şi mă ia de mâini.

— Joe, spune. Joe Joe Joe Joe Joe.

Şi apoi mă ucide. Vestea este dezgustătoare. Milo a obţinut fonduri pentru a turna un film pe care l-a scris şi în care o să joace rolul principal opus lui Love.

— Cum se numeşte?

— Cizme şi căţeluşi! anunţă ea.

— Ah, spun eu, pentru că sunt prea şocat să spun cuvinte adevărate.

În tot acest timp, ea căuta noutăţi despre filmul lui Milo. Iubeşte cizmele şi iubeşte căţeluşii, dar iubeşte mai mult filmul lui Milo. Milo este cel de-al treilea geamăn, înfumurat al dracului. Mă întreb dacă el l-a băgat în închisoare pe primul ei soţ şi mă întreb dacă se afla într-un impermeabil, aşteptând sub apă să-i ucidă pe soţul ei care suferise de cancer. Forty se trezeşte, cască, alegând şampania Veuve. Milo e un tip rău. Şi stai. Love e actriţă.

— Sunt atât de confuz acum, spun. O să joci?

Milo îşi aprinde o ţigară şi îşi mută ochelarii Wayfarer deasupra tunsorii sale Jewfro[8].

— Love e o actriţă uimitoare, spune el. Dar nu e de vânzare, ştii? Ştim că e prea bună pentru asta. Dar acesta este copilul nostru. Cizme şi căţeluşi înseamnă nouăzeci şi cinci de pagini de sex şi conversaţie. Va schimba filmele.

[8] Tunsoare specifică Afro-americanilor, aplicată evreilor sau albilor în general (n.tr.).

Este un film de groază fără sânge. E vorba de sfinţenia inimii umane. E genul de lucru pe care îl foloseau mai demult pentru a face filme. Barry Stein spune că este ca Big Chill doar în acest caz, corpul mort cam noi suntem, ştii, ca societate.

Nivelul de vrăjeală, şi mă uit la Forty – filmele noastre au intrigă – dar el e în Echipa Milo. Intră în joc foarte repede şi ştiu de ce. Forty spune că nu avea idee că el va fi producător şi bate cinciu' cu Milo şi Milo spune că scenariul nu ar fi fost la fel de bun dacă ar fi lipsit cunoştinţele lui şi eu vreau să omor pe toată lumea şi pielea mea, au, Doamne, pielea mea. Love se înfăşoară într-un prosop de plajă, de parcă ar trebui să se acopere brusc. E deja diferită, conştientă de sine, o actriţă hlizită, care îşi hiper-analizează cuvintele, strânge din buze. Love a mea vorbeşte ca o nenorocită în timp ce zice rânjind:

— Copilul nostru perfect.

— Unde vom filma? întrebă Forty, bătând din palme.

— Am pus mâna pe o casă mare în Springs, spune Milo.

Forty zice mişto şi Love este copleşită.

— Este adevărat, spune. Este adevărat pe bune.

Pielea mă arde şi îmi arde inima, iar toţi trei vorbesc mai mult despre film, de parcă i-aş fi întrebat. Milo a început să scrie scenariul când erau la Crossroads şi poţi să iubeşti pe cineva oricât vrei, dar nu poţi să te duci în trecutul omului şi să devii parte din anii de formare ai acelui om. Cizme şi căţeluşi e copilul pe care Love şi Milo îl fac împreună, în timp ce eu vând cărţi vechi.

Apare Monica, cu părul ciufulit la fel ca întotdeauna, abdomenul plat, la fel ca întotdeauna. Forty îi spune vestea cea bună şi este fericită, în mod previzibil. Ea şi Forty desfac două sticle de şampanie şi Forty e de asemenea fericit pentru amicul său şi e o adevărată sărbătoare şi eu sunt uşurat că sunt bolnav. Cel puţin nu trebuie să mă prefac că aş fi. Love îmi pune mâna pe frunte.

— Cred că ai febră, dragule, spune ea. Clasică insolaţie. Ar trebui să te întinzi.

Love iubita ar vrea să meargă cu mine; Love actriţa vrea să scape de mine. Forty îmi oferă nişte Vicodin şi Milo este de acord cu Love, spunând că ar trebui să nu mai stau în soare. Înseamnă că ar trebui să nu mai stau în această lume, în viaţa lor. Love nu are răbdare cu mine, o ia prima pe scări, trăncănind despre identitatea ei, cum ea nu e actriţă-actriţă, iar filmul nu e film-film.

— Este genul de poveste pe care nimeni nu o mai spune la Hollywood, spune ea. O poveste de dragoste foarte neînsemnată.

Poveste de dragoste.

— Grozav, spun eu.

Îşi încrucişează braţele, cu o răceală clasic californiană.

— Nu prea pari să te bucuri pentru mine.

— Sigur că mă bucur pentru tine, dar acum, în principal, mă simt de parcă o să vomit.

Tresare.

— Nu mă urî, dar ar fi atât de frumos din partea ta dacă ai face asta în baie, spune. Un tip a vomitat mai demult în patul meu şi mirosul nu a mai ieşit.

O să ignor asta. Promit să vomit în toaletă şi ea îmi spune să mă odihnesc şi să fac un duş rece, dacă-l pot suporta. Spune că mă va suna puţin mai târziu, când nu o să mai fiu Băiatul Bolnav, obligaţia deranjantă de la etaj. O ascult cum tropăie pe scări în jos. Câteva minute mai târziu, Cizme şi căţeluşi îmi soseşte pe e-mail, un PDF care poate fi doar citit, iar petrecerea începe afară şi primul cântec pe care-l pun e „Boys of Summer”. Nu îl pot citi în nota asta şi mai primesc un e-mail: o alertă Google pentru un – băga-mi-aş pula – articol în Boston Globe. Totul se duce de râpă deodată, pielea mea, viaţa, iubirea, şi sunt un proscris pe un pat care nu-mi aparţine.

Deschid link-ul şi e o poză cu Dr. Nicky Angevine. Cei de la închisoare sunt de acord cu el. Are părul scurt şi e puţin mai slab, dar tonifiat. Dr. Nicky îi spune reporterului că munca sa de terapeut l-a pregătit pentru privarea de libertate – pupă-mă-n cur –, iar articolul intră în detalii multe despre procesul în desfăşurare prin care el cere apel. Dr. Nicky spune că autorităţile au vorbit cu toţi pacienţii, cu excepţia unui singur bărbat, al cărui nume nu pot să-l scrie în ziar din motive de confidenţialitate şi fute-m-aş. Mă caută. Bine, îl caută pe Danny Fox, numele pe care l-am folosit atunci când m-am dus să vorbesc cu doctorul Nicky în biroul lui bej şi am stat pe canapeaua lui bej. Dar eu sunt, totuşi. Citesc mai departe.

Faptele sunt deranjante: NYPD nu poate localiza acest fost pacient. Dr. Nicky spune ziarului că pacientul X era un copil bun, un copil adevărat, vârsta de peste 20 de ani. Dar mai spune şi nişte rahaturi despre mine. Spune că

eram obsedat de o femeie tânără. Şi apoi citesc cea mai nasoală propoziţie pe care am citit-o vreodată în vreun ziar:

Dr. Angevine admite că el nu e detectiv. „Dar mă întreb”, spune el „dacă pacientul X nu m-a găsit cumva prin Guinevere Beck. În adâncul meu, cred că aşa a fost.”

Dr. Nicky – ziarul se poate duce la mama dracului, nu este un doctor adevărat, este doar psiholog – s-a descurcat destul de bine. Sunt mulţi pacienţi de-ai săi care încearcă să se adune pe internet, încercând să-l găsească pe Pacientul X, convinşi că Dr. Nicky este nevinovat. Şi fosta lui soţie e de partea lui, spune cea poveste de căcat despre cum Nicky a „îngrijit” nişte roşii în grădina lor din nord şi cum, prin urmare, nu e el omul care să poată ucide pe cineva. Să mori tu, nevasto.

Şi să ne băgăm pula şi-n confidenţialitatea doctor-pacient, pentru că în cele 32 de comentarii de dedesubt, un căcat pe nume Adam Mayweather dezvăluie că numele Pacientului X era Danny Fox. Şi de asta, fix de asta trebuie să omori oameni. Pentru că, dacă nu-i omori, nu învaţă nimic. Doar reapar, cu muşchi mai mari, mai manipulatori, mai determinaţi să te dărâme, influenţându-i pe jurnalişti. Căcatul de Boston Globe şi morţii lui de Danny Fox... ar fi trebuit să refuz să-mi dau şi numele de familie. Plec de la computer şi fug la baie şi-mi arunc apă rece pe faţă. vomit. Stau acolo, extenuat. Love vine la baie şi îngenunchează la spatele meu.

— Sărmanul, sărmanul copil, spune.

— Neah, o domolesc. Sunt bine. Cred că fac doar puţină insolaţie. Cum eşti?

— E oribil dacă zic că mă simt grozav? întreabă. Vocea ei e diferită şi nu-mi place. E prea multă Kardashian în ea. Mă simt aşa, gen da, frate, ştii?

— Da, zic.

Şi uite-aşa se face fărâme iubirea de vară. Cum se dezumflă ca un balon cu heliu într-un spital.

Mă pupă pe ceafă, apoi iese. Spune că nu vrea să se îmbolnăvească şi ea, de parcă aş fi contagios, de parcă poţi să iei de la cineva insolaţie, în pizda mă-sii.

— Trebuie să te simţi mai bine până mâine. La UCB se ţine un moment în memoria lui Henderson, şi trebuie să ne ducem să vorbim oamenilor despre Cizme şi căţeluşi. Crezi că o să te simţi mai bine până atunci?

Iubita mea Love ar fi vrut să mă simt mai bine pentru că, în general, atunci când iubeşti pe cineva, asta vrei. Dar actriţa Love e ca Andrea, pizda pasionată de modă care bea Kool-Aid în Diavolul se îmbracă de la Prada. Nu-mi place această nouă Love.

Crezi că o să te simţi mai bine până atunci? Mă piş pe întrebarea ta. Mă piş pe ea, cum stă ea acolo în uşă, în loc să mă mângâie pe spate. Vomit.

28

INSIST să conduc eu la comemorarea lui Henderson. Love se ceartă cu mine. Vrea să luăm un şofer, dar spun că vreau să-mi conduc singur maşina, dar sigur că am nevoie

de o maşină. Oh, şi mai am veşti bune. Milo, în pula mea, e cu noi pentru că vor să se apropie pentru Cizme şi căţeluşi. De parcă nu-s deja apropiaţi, de parcă nu şi-a pierdut virginitatea cu imbecilul ăsta care stă crăcănat în spate. Stau amândoi în spate, de parcă-s taximetristul lor, de parcă-s servitorul, iar de fiecare dată când mă uit la ei în oglindă văd că genunchiul lui e un pic mai aproape de al ei.

Monica se mişcă de parcă-i ieşită din puşcă. E emoţionată şi nu mi-o pot imagina bucurându-se de umorul specific UCB, prinzându-se de vreo glumă. Poartă prea mult machiaj şi e prea atletică pentru mulţimea de Franklin Village de la UCB, unde ideea e că fetele au părul ciufulit şi colanţi cu model şi limbi lungi pe care le scot în pozele pentru Instagram. Nu-mi era dor de Village. Nu vreau să mă întorc. Totul e greşit şi o întreb pe Monica de ce nu a mers cu Forty cu maşina.

— Avea ceva de făcut, spune. Şi eu trebuia să mă pregătesc.

Ea trebuie să se pregătească mereu şi Forty avea de luat droguri şi Monica se dă cu fond de ten pe obraji şi Love se apropie de Milo şi maşina miroase ca machiajul Monicăi. Totul e greşit. Să te gândeşti la Dr. Nicky, care-şi face o armată după gratii în Rikers şi la mine, escortând grupul ăsta la un nenorocit de tribut în memoria lui Henderson. Deschid puţin geamul ca să intre aer şi Love îmi cere să-l ridic.

— Aşteaptă puţin, îi răspund.

Milo se bagă.

— Joe, e chiar frig aici, în spate.

Vreau să mă bag într-un camion cu maşina asta.

— Aşteaptă puţin, spun, jucându-mă cu butonul.

— Mie mi-e bine oricum, intervine Monica.

Şi-a adus contribuţia în mod caracteristic. Love râde cu un râset nou, cel de actriţă.

— Ei bine, am păr de toamnă.

Chicoteşte.

— Joe, te rog, închide-l acum.

— Părul tău arată drăguţ, se bucură Monica.

Părul Monicăi arată la fel ca întotdeauna şi cei trei se bagă împreună într-un subiect, vorbind despre păr. În sfârşit, închid fereastra. Love nu-mi mulţumeşte. Se uită la Milo.

— Nu crezi că e prea bine făcut? Mă simt de parcă ar fi prea evident înfoiat.

— Eu cred că parcă mergea mai înfoiat, răspunde Milo.

Monica dă din cap.

— Eu cred că ar putea merge oricum, adică poţi să ţi-l faci singură dacă urmezi instrucţiunile de la Allure sau ceva de genul asta. Îţi pot trimite câteva videoclipuri!

Sunt idioţi cu toţii, iar Milo spune că va face defalcări pentru cărţile şi revistele preferate ale personajelor, iar

Monica adoră ideea, iar Love spune că va fi distractiv şi eu sunt cel tăcut, şoferul silenţios, aş putea purta o şapcă de şofer, în morţii mei. Milo reuşeşte să o scoată pe Monica din conversaţie prin aducerea în discuţie a planului de promovare diseară pentru film şi mi-aş dori să mă pot gândi la orice să-i spun Monicăi, dar ea s-a refugiat deja în telefon, pe chat, şi nu mă pot gândi la nimic ce aş putea să-i spun oricum.

Nu voi supravieţui acestui drum şi pornesc radioul, iar Love îmi cere să-l opresc.

— Sigur. Nici o problemă.

— Joe, zice ea. Eşti supărat de ceva?

— Nu, deloc, spun eu.

Milo:

— Ştii că nu trebuia să conduci.

Love:

— El a insistat. Nu ştiu de ce.

— Îmi place să conduc.

Îi prind privirea lui Love în oglindă. Are atât de mult creion la ochi. Arată ca o străină.

Milo o strânge pe Love de genunchi.

— Este în regulă, spune el. Suntem bine, ne descurcăm. Nu, Joe?

Aproape că vreau să râd. În schimb, doar zâmbesc, larg şi umed.

— Mare dreptate ai, Milo.

Dăm de trafic şi nu voi lăsa pe nimeni să mă enerveze. Uneori, Los Angeles este o cantină gigantică de liceu şi eu am supravieţuit liceului real. Cu siguranţă pot face faţă iubitei mele, care se transformă într-o paraşută misterioasă care se îndepărtează de mine.

Nu e ca şi cum aş vrea să iau parte la conversaţia lor, cei doi se luptă în declaraţii despre cât de sătui sunt de Malibu în fiecare an, cum abia aşteaptă să se întoarcă la civilizaţie şi la restaurante şi la sezoanele de decernare a premiilor şi localurile cu friptură şi la spectacolele de la Roxy şi UCB. Dar dacă Monica ar fi avut bune maniere, s-ar fi oprit din scris şi s-ar fi angajat într-o discuţie cu mine. Ar diminua atmosfera omniprezentă de respingere copleşitoare din maşină şi apoi poate că, dacă aş fi prins în conversaţia cu ea, Love ar deveni geloasă şi ar vrea să intervină în discuţie. Dar nu. Monica trimite mesaje, în pula mea. Love şi Milo vorbesc şi eu îi întrerup ca să-i spun că am un mix bun de la Pantry, dar ea spune că va pune ceva Steve Miller Band prin bluetooth.

— De ce Steve Miller Band? întreb. Pare ales atât de la întâmplare, ca şi cum ar cere cineva un sandviş cu grătar de pui cu multă pasiune.

Nimeni nu râde la gluma mea şi Love spune că ei îi plac sandvişurile cu grătar de pui şi e o scenă în 2012 când Amanda Peet e în magazin după un cutremur şi se deschide podeaua şi uite-aşa se întâmplă. Love e tot mai

distantă, cu fiecare kilometru. Nu e de mirare că rata divorţurilor din domeniu e atât de mare.

Ne oprim curând şi am ajuns în Franklin şi e aceeaşi benzinărie şi acelaşi Centru Scientologic pentru Celebrităţi şi e acelaşi vechi Franklin Village şi Love se bosumflă când trag stânga pe Bronson şi conduc spre canion.

— Nu vrei parcare asistată? întreabă.

— Mai degrabă parchez singur, spun.

Pufneşte.

— Uite, dacă ai nevoie de bani pentru valet, îţi dau eu.

Milo îşi muşcă buza şi dacă scena asta ajunge în ceva ce scrie, îl voi omorî. Monica tot ne ignoră pe toţi, preferându-i pe oamenii din telefonul ei. Virez spre un loc de parcare, ca un ţăran necioplit şi sărac ce sunt. Love se plânge, exagerând, gata de scandal. Oh, te rog. Love nu ştie cum să se dea mai repede jos din maşină şi e vremea să coboare şi Monica, dar ea e confuză.

— Am ajuns deja? întreabă.

Love îmi zâmbeşte ca unui văr de-al treilea pe care nu l-a văzut de ani buni.

— Deci, spune. Cred că te bucuri să te vezi cu toţi prietenii tăi din cartier. Sau stai, sunt toţi la muncă?

— N-ar veni la aşa ceva, oricum, spun.

Îşi trece braţul pe după al meu, înţelegătoare.

— S-ar putea să pot să fac rost de nişte bilete DÎP. Asta înseamnă Doar În Picioare.

Mă prefac că strănut şi-mi retrag braţul.

— Ştiu ce înseamnă, spun. Sunt din New York.

— Oh, ştiu. N-am cum să uit aşa ceva.

Mergem în tăcere. Şi nu-mi voi vedea cei patru prieteni fututi. Am aflat de pe internet că sunt foarte ocupaţi. Calvin a fost condamnat pentru conducere sub influenţa unor substanţe şi lucrează după un program imposibil. Harvey Swallows are cancer la gât şi încearcă să se împace cu umorul şi ironia. Dez dă o petrecere pentru câinele său, Little D. Delilah face un cover live diseară pentru un fel de spectacol de divertisment de care nu am auzit niciodată.

Suntem aproape la Franklin când Love mă trage de braţ.

— Eşti supărat pe mine sau ceva de genul ăsta?

— Nu, spun eu.

— Atunci de ce te-ai comportat ca pula în maşină?

— Eu, ca pula?

— Lasă semantica, spune ea. Ştii ce vreau să spun.

— Love, tu eşti aia ca pula.

— Foarte matur, spune ea. Uite, ceva e futut şi tu eşti închis şi e o prostie şi nu pot să mă gândesc la asta acum.

— Păi nu te gândi, îi zic.

— Totuşi, o să încerci să-mi spui că nu eşti tu ca pula.

Ridic din umeri. Forty e în faţă, pe colţ, făcându-ne cu mâna. Ea oftează.

— Nu am timp pentru asta.

— Pentru mine, spun eu.

Totul se întâmplă atât de repede şi dermatograful ei arată ca însemnele de război.

— Joe, spune ea. Nu e bine.

— Ce mama dracului înseamnă asta?

— Înseamnă că pe mine e o presiune atât de mare acum, iar tu o faci să crească în loc să mă ajuţi.

— O fac să crească, repet.

Vreau să iau şi să mi-o arunc pe umăr, dar nu mai vrea asta. Nu mă mai vrea.

— După spectacol, trebuie să vorbim, spune ea.

Şi aşa ştii că s-a terminat. „Trebuie” nu e „vreau”. Iubita ta vrea să vorbească cu tine, dar fata care nu te iubeşte doar trebuie să vorbească cu tine şi cred că ar fi trebuit să ştiu. M-a luat atât de repede, atât de uşor. Acum mă va lăsa să plec atât de rapid, atât de uşor.

Îi spun să mergem şi ea spune în fine şi fuge la fratele ei şi la Milo şi toţi trei încep să vorbească despre Cizme şi căţeluşi. Monica e prezentă acum, prea târziu.

— Ce se întâmplă? întreabă ea.

Nu pot suporta rahaturile ei generice chiar acum.

— Nimic, spun eu.

Mă doare inima.

— Mişto, spune ea. Am fost atât de prinsă să mă pregătesc de drum, ştii? Agenţia mea temporară nu e foarte deschisă în privinţa plecării oamenilor. Trebuie să se mai relaxeze.

— Unde te duci?

E nedumerită. Dar ea e mereu nedumerită.

— Locaţie, spune ea, de parcă ar trebui să ştiu. Nu vii şi tu?

Mă uit la ea. Nu ştiu despre locaţie. Şi aşa îmi dau seama despre ce trebuie să vorbească Love cu mine. Trebuie să-mi spună că s-a terminat, că nu mă ia cu ea la locaţie.

Monica îşi muşcă buza.

— Ups, exclamă. Am presupus că Love ţi-a spus. Forty m-a rugat ieri să merg. Hai, frate, nu te îngrijora. Să ne distrăm!

Dar nu mă pot distra. Sunt prea bun pentru rahatul ăsta. Vreau să termin eu primul chestia asta, să o bat eu pe Love. Vreau să-i trântesc toate rachetele de tenis pe

terenul de iarbă până când se crapă toate. Am petrecut toată vara împreună şi nici nu are decenţa să nu mă invite. Nu se uită înapoi când trece de colţ şi blugii ei noi sunt atât de strânşi, încât sper să facă o infecţie intimă.

Îşi prinde braţul de al lui Milo şi îi salută pe Seth Rogen şi pe soţia lui, pupici în aer, îmbrăţişări. Nu îmi face semn să mă alătur şi eu. Şi acum trebuie să am parte de o reîntâlnire cu Calvin. Are o seară liberă şi e aici, îmbrăţişându-mă. Are un rând nou de burtă sub tricoul cu Henderson şi aş vrea să cred că Love mă urmăreşte când mă revăd cu el, că-şi doreşte să o prezint, dar ştiu că nu-i aşa. Prietenii ei sunt faimoşi. Nu are nevoie de mine. Calvin bagă o glumă fără gust despre cum am dat lovitura şi nu râd. Monica verifică ora pe ceasul de mână de la Google. Calvin îi prinde braţul. Chicoteşte.

— Este cadou, spune ea. N-aş putea niciodată să-mi iau eu aşa ceva.

— De la iubitul tău? întrebă el.

Ea dă din cap. Dar flirtează.

— L-a văzut pe Pinterest-ul meu. Poate fi foarte dulce când vrea.

Calvin se uită la mine.

— Ceasul tău unde e, JoeBro?

Îi spun că e în magazin şi începe să se dea la Monica şi vorbesc despre plăci de surf şi despre eBay şi este din ce în ce mai evident că se vor fute. Sunt atât de multe schimbări, prea multe schimbări, şi tot ce-am construit se

descompune, iar Calvin îşi salvează numărul Monicăi în telefon. Ar fi trebuit să plec când Love a spus că trebuie să vorbim. Râde prea tare la glumele lui James Franco, în timp ce Milo primeşte îmbrăţişări de felicitare de la Justin Long. Ar trebui ca evenimentul ăsta să fie un tribut adus unui om mort şi, în loc de asta, avem o grămadă de băieţi-bărbaţi în tricouri roase de molii care râd la propriile glume, pulărăi înfumuraţi care primesc bani să facă glume, care primesc pizdă pentru că primesc bani să facă glume. Nu mai pot respira.

E vremea să intrăm. Nu stau cu actriţa Love. Ea e în zona VIP, în partea opusă mie, cu oamenii gen James Franco, între Milo şi Forty. Milo poartă un tricou Four Seas Ice Cream, cel pe care l-a purtat în prima mea seară la Chateau. Pariez că acolo au fost şi după ce i-a dat el la buci. Toată lumea din jurul meu intră pe Insta şi Twitter şi Vine ca să distribuie pozele cu oamenii de vizavi de noi, cu celebrităţile.

Monica mă loveşte cu cotul.

— Ia şi dă mai departe, spune.

Iau şi dau mai departe, e o foaie cu versurile de la Coming Up Easy, de Paolo Nutini, un scoţian hipster care fute modele şi face muzică mişto. Mă uit la Monica.

— Era melodia preferată a lui Henderson, spune. O vom cânta cu toţii. A făcut el odată o glumă despre asta, cum că ar vrea ceva comemorare cântată. Foarte tare, nu?

E un căcat şi piesa favorită a lui Henderson a fost Oh What a Night sau Sherry şi vreau să le spun că totul e complet greşit. L-am cunoscut cel mai bine pentru că eu l-am

omorât. Gusturile lui erau mai în concordanţă cu cele ale americanilor de vârstă mijlocie care conduc Buicks şi cumpără pachete de vacanţe la Disney de pe Expedia şi eu m-am săturat de acest oraş, cu toată lumea pretinzând că e mişto, chiar şi moartă.

Luminile pălesc şi „tributul” începe cu Milo ducându-se în pas alergător pe scenă. Monica îl găseşte pe Calvin pe Facebook şi Love bate din palme pentru Milo, care e pe scenă. El face din mână pentru mai multe aplauze, în loc să pună pe toată lumea să se oprească şi Love îl fluieră şi totul se sfârşeşte. Nu o mai recunosc şi nu trebuie să vorbim. Nu sunt mort sau orb. O văd cum îl încurajează, cum îl alege. Cuşca asta neagră e reală şi abia o recunosc cu părul ei, oricum. Se termină relaţia noastră, se termină aplauzele.

— Bine aţi venit, prieteni şi fani, începe Milo.

Urăsc cuvântul fan. Este aproape la fel de rău ca urmăritor. Ridică foaia cu versurile.

— Vom începe seara în mod corect, spune el. Cum ar fi vrut Henderson, cu cântec.

Urletele astea. Cred că mi s-au spart timpanele. Love râde la glumele proaste ale lui Milo, iar Monica şopteşte că Twitter explodează şi Love se va despărţi de mine după spectacol. Şi-a pierdut interesul pentru mine. A devenit actriţă. Sau poate a fost întotdeauna actriţă, ca Amy. Poate că m-am prostit în secunda în care am început să am aspiraţii. Mă gândesc la filmele pe care le-am scris, la cât de repede am început să lucrez cu Forty. La dracu’. La dracu’ cu toate astea.

Luminile interioare clipesc, spectacolul e pe cale să înceapă şi Love îşi linge buzele mici, care nu mi-au atins niciodată penisul. Strâng programul în mână. În cartea A General Theory of Love, relaţiile bune sunt definite prin două scaune, puse unul lângă celălalt. Love şi cu mine stăm cu faţa unul cu celălalt şi totuşi nu se uită la mine. În schimb, se înclină spre Milo. Umerii ei sunt relaxaţi şi probabil moare pentru acest moment. Ea are filmul ei. Îl are pe regizor. Nu mai are nevoie de mine acum. Milo o înghionteşte cu cotul ca să se uite la ceva în telefonul lui şi ea râde, indiferent ce ar fi acolo. Nu ştiu. Sunt prea departe.

Trebuie să vorbim. Nu, nu, Love. Vrei să mă îndepărtezi cu răceală şi să mă faci să stau de cealaltă parte a camerei, în timp ce tu te uiţi în telefonul lui Milo şi îl laşi să-ţi pună mâna pe coapsă? Bine. Fie ca tine. Love ia mâna lui Milo pe măsură ce cântă Coming Up Easy şi îmi îngrop faţa în mâini. Monica întreabă ce s-a întâmplat.

— Îmi curge sânge din nas, răspund.

— Bleah, spune. I-am spus lui Forty că coxul lui nu e atât de bun cum crede el. Calvin zice că aveţi o sursă destul de bună aici.

Sunt prea deprimat pentru a discuta despre talentul lui Dez în calitate de furnizor de droguri şi îi spun Monicăi că trebuie să plec şi ea spune că se răceşte, iar oamenii din Village sunt iritaţi când mă strecor printre ei ca să ies. E strâmt ca într-un avion şi pula mea trece peste feţele tuturor şi când ajung afară, pe stradă, trimit un mesaj către Love: Îmi curge sânge din nas. Mă duc la Pantry şi să iau cafea. Mi-e dor de tine. Nu ştiu ce s-a întâmplat.

iMessage mă informează că mesajul a fost citit, dar Love nu-mi răspunde. Primesc tăcere. Asta e. Sfârşit. Nu ştiu ce am făcut greşit, dar ştiu ce a făcut ea greşit; totul se duce direct la dracu' atunci când pizdele vor să fie actriţe.

29

TRAG de uşă la La Poubelle. E frig şi întuneric şi destul de gol – toată lumea îl venerează pe Henderson sau aşteaptă petrecerea de după de la Birds, în cinstea locului lui obişnuit –, dar la bar e o fată într-o rochie Band-Aid, care are grijă de un pahar de vodcă şi încearcă să flirteze cu barmanul dezinteresat. N-am vrut niciodată în viaţa mea să dau o muie atât de tare.

— Delilah, strig eu.

Se întoarce. Ea zâmbeşte.

— Heeei, ia uite ce-a adus pisica.

Îmi face semn către scaunul gol de lângă ea. Comand o vodcă dublă. Fără amestecuri. Nu am timp pentru aşa ceva.

Delilah mă prezintă noului barman ca fiind vechiul său prieten, Joe. Şi asta înseamnă că Delilah încă mă vrea. Actualizez căutarea Google pe Dr. Nicky când merge ea la baie. O bloggeriţă feministă a preluat povestea. Apelează la Change.org pentru a-i elimina petiţia şi BRAVO FEMINISTELOR BRAVO! Toţi sunt îngroziţi de ideea că acest ucigaş care era în măsură să-i ajute pe oameni încearcă să folosească un pacient drept ţap ispăşitor. Cred

că este misogin să se vorbească de rău despre Guinevere Beck, care era o femeie muncitoare şi inteligentă, scriitoare, masterandă, o newyorkeză bine adaptată. Vor ca Dr. Nicky să tacă. Vor ca soţia lui să meargă la terapie. Vor ca poliţia să accepte că bărbaţi disperaţi, aşa cum e Dr. Nicky, fac lucruri cum ar fi inventarea de nume, gen Danny Fox. Merci, feministelor, şi muie, Love, şi bună, Delilah, cum te pui tu la bar şi mă mângâi pe picior, spunându-mi că arăt bine, bronzat, pocnind din buzele făcute pentru muie, cu certitudine flămânde. Am erecţie. Zâmbesc.

— Şi tu arăţi bine.

Dacă toată suferinţa mea are un scop, şi nu ştiu încă dacă are, atunci subiectul poate fi redus la asta: gura ca de aspirator a Delilhei inhalându-mi pula pe docul de încărcare de la Pantry. A spus că-s ciudat că vreau asta acolo. E murdar, miroase a gunoi, e o parcare a unui magazin câââh. Dar ştiu eu ce-i place ei şi i-am spus să se lase în genunchi şi să o sugă şi uite miracolul vieţii, sperma care nu atinge ovulul, mingea de tenis care cade alături, Delilah reuşeşte, cealaltă eşuează. M-a supt aşa cum îmi pace, aşa cum voiam. Mi-era dor de asta. Aveam nevoie de asta. Love nu e suficientă.

Muie, Love. Muie, iubire.

Nu. O. Fute. Pe. Delilah. şi cu mine mergem la mine acasă şi e recunoscătoare că e cu mine şi îmi place mai mult felul în care se agaţă de mine. Când adoptăm acelaşi ritm al paşilor, devine posibil ca asta să-mi fie viaţa de acum încolo, ca asta să fie una dintre acele clasice iubiri – băga-mi-aş pula în cuvântul ăsta – unde fata potrivită era cu un etaj mai sus dintotdeauna. În plimbarea de 400 de metri,

Delilah îşi ţine mâna pe coapsa mea şi îmi descrie o ceartă pe care a avut-o la Oaks Gourmet cu un tip care a fost nepoliticos cu ea când i-a cerut nişte ketchup. E amuzantă, implicată, şi-am putea fi împreună. Ajungem la casa mea, casa ei, casa noastră.

La Hollywood Lawns e o uşă nou-nouţă.

— Da, zice Delilah. Cineva s-a făcut praf şi a picat peste uşă.

Casă deloc dulce casă şi eu descui uşa şi Delilah preia conducerea şi mă pironeşte de peretele cu cutii poştale. Îmi simte penisul sub materialul pantalonilor. Mă linge pe gât.

— Acum, spune. Te vreau în mine acum.

Descui uşa apartamentului meu şi îmi trage jos tricoul şi eu îi rup rochiţa Band-Aid şi abia ăsta e futut. Furie amestecată cu sex şi mă întreb ce a pornit-o aşa pe ea şi în acelaşi timp nu-mi pasă. Merge. Ea mă vrea pe mine şi eu o vreau pe ea şi am nevoie să mă fut până-mi scot iubirea din sistem. O trag pe Delilah de păr şi o muşc de sfârcuri şi o pocnesc tare peste fund şi ea mă zgârie pe spate şi ăsta e futut demn de Hollywood. Nu prea te poţi supăra în Malibu.

Delilah salivează pe coaiele mele şi ea nu mă înşală ca Love, Love care ajunge să joace într-un film, în pula mea, fără să sufere la audiţii, fără să lucreze ca chelneriţă sau fără să se zbată sau fără să vadă premiile Oscar de pe canapea, arzând de dorinţa de a fi acolo, petrecându-şi noapte după noapte la UCB, încercând să înveţe, să deprindă un meşteşug. Muie, Love. Mie îmi place Delilah şi

încerc să fiu un domn. După ce terminăm, rămân în pat. Mă prefac interesat.

— Deci, ţie cum ţi-a fost vara? o întreb.

— Vara mea a fost vară şi-atât, ridică din umeri. Nu prea există aşa ceva, vară în LA, ştii? Singura diferenţă o fac câteva petreceri la casele de pe plajă, dar ce chin e să mergi acolo, pe plajă. Apa de pe Coasta de Est e atât de fainã, nu?

— Da, spun.

Delilah poate să creadă că nu a avut parte de o vară propriu-zisă, dar greşeşte. A avut. E ceva mult mai aşezat la ea. Ceva s-a schimbat în ea şi nu mai pare zvăpăiată. E ca o pisică după ce a fost castrată. E calmă. Acum nu mai e aşa bolnavă de aspiraţii şi acum are un al doilea loc de muncă la o emisiune de pseudo-entertainment de seară. Stăm întinşi în pat, privindu-ne la tavanul care mai demult mă făcea cu nervii, baricada joasă şi dură care odinioară părea atât de literală, un obstacol în calea unei vieţi mai bune. Nu pare totul atât de rău cum credeam. Am uitat cât de drăguţ este să fii parte din ceva. Ştiu limitele aici. Ştiu ce-i al meu. Nu trebuie să mă simt ca şi cum mănânc cerealele Frosted Flakes ale altcuiva şi nu trebuie să zic mulţumesc tot timpul.

— Mi-e foame, spun.

— Vrei să comandăm o pizza? întreabă Delilah.

Nu. Vreau să mă scufund sub cearşafuri, să-i sărut coapsele, să o ling şi să simt mâinile în părul meu. Fac asta şi reacţionează aşa cum vreau să reacţioneze. Îmi

strigă numele. Îi tremură picioarele. Pare că plânge şi râde în acelaşi timp. Face ca un animal, ca şi cum a atins Nirvana. Sunt destul de bun pentru Delilah. Mă tratează ca pe propriul ei Milo, spunându-mi cât de mişto sunt, cât de mare o am, cât de mult i-am lipsit. Nu o menţionează pe mama ei şi nu încearcă să facă această întâlnire o rampă pentru viitoare întâlniri ca disperatele fomiste de la o masă de blackjack care încearcă să se caţere înapoi de unde au căzut. A învăţat şi ea vreo două lucruri şi aş putea să fac orice cu ea în acest pat. Îmi oferă fundul, unghiile şi toată vigoarea ei.

După aceea, comandăm pui şi cartofi prăjiţi şi ne uităm Hannah şi surorile ei. Plătesc eu puiul şi eu ţin telecomanda şi noi nu avem nevoie de o cameră media. Nu avem nevoie de un ocean care să se vadă pe fereastră. Avem nevoie de televizorul meu de 42 de inci, de pula mea, de canapeaua mea.

Delilah mă scarpină pe piept.

— Cum e?

— Ce?

— Conacul familiei Quinn, spune ea. Am văzut doar poze pe Curbed LA. Au într-adevăr o alee pentru bowling?

A pus întrebarea greşită. Închid cutia cu pui. Ar trebui să se entuziasmeze. Ar trebui să fantazeze cu privire la viitorul nostru. Nu ar trebui să dau raportul şi nu-mi place modul în care stă, pe o parte, ridicată, ca şi cum ar face yoga, ca şi cum ar fi Molly Ringwald în The Breakfast Club, aşa blazată.

Vrea să ştie despre Love şi deviez. Îi spun că e complicat, dar că s-a terminat – şi vrea să ştie unde ne-am întâlnit şi când. Îi spun că nu vreau să vorbesc despre asta şi spune că are nevoie de discuţie pentru a merge mai departe, pentru a avea parte de un nou început. Spune că şi ea s-a văzut cu cineva vara aceasta şi îmi va spune tot ce vreau să ştiu despre asta şi acum îmi amintesc tot ce e în neregulă cu Delilah, cu Franklin Village, şi îmi verific telefonul. Încă nimic de la Love, dar Monica a scris să spună că Love s-a făcut praf. Au leşinat toţi la casa lui Milo. Spune că Love e supărată pe mine. Îi amintesc Monicăi că i-am spus lui Love că îmi era rău. Aştept răspuns de la Monica când Delilah începe iar să vorbească despre Love, ca un copil gras care încearcă să mai obţină un alt fursec.

— Te rog, spune ea. Sunt fată mare şi nu e vorba de sentimente. Doar că îmi place să ştiu aceste lucruri. Spune-mi unde te-ai întâlnit cu ea. Unde iese cineva ca Love Quinn?

— A venit ea la magazin, mint.

Monica scrie: Suntem morţi totul va fi bine Love este praf şi ea Forty e super fumat şi Milo

Probabil că i-a murit telefonul, pentru că asta e tot. Delilah mă scoate din sărite. Pun deoparte telefonul.

— Ce?

— La librărie? spune. Încerci să-mi spui că Love Quinn a intrat în librărie?

— Da, spun defensiv.

— Citeşte ea?

Îşi dă părul pe spate şi se uită în altă parte.

— Ce s-a întâmplat? întreb.

— Nimic. Doar că eu cred că ai întâlnit-o la Soho House.

Nu am nimic de ascuns.

— Aşa am făcut, spun eu. Nu ştiu de ce mă comport ciudat. Mă simt ciudat să vorbesc despre ea cu tine.

Ea spune că nu trebuie să mă simt ciudat şi îmi povesteşte despre tipul cu care s-a văzut şi nu poate să-mi spună numele, dar e actor şi e cineva de care aş fi auzit şi are ceva ce nu poţi cumpăra cu toţi banii lui Love. Cuvintele ei, nu ale mele.

— E faimos, spune. Cum ar fi, renumit pe bune. Şi asta e bine, dar uneori o ia razna şi face rahaturi, aşa cum a făcut în seara asta, şi îmi trage plasă.

— Pe el îl aşteptai la La Pou?

Dă din cap şi de asta s-a schimbat. Nu a evoluat. Nu a crescut. Nu şi-a uitat aspiraţiile în favoarea unei perspective mai sănătoase asupra vieţii. A primit nişte pulă de vedetă şi pula faimoasă a şi sunat-o înapoi. Între noi nu avem bani, nici faimă, nici putere, nici un majordom, nici nişte cutii de Frosted Flakes care apar pur şi simplu fără a trebui să meargă cineva la magazin, nici pajişti înalte sub cerul înstelat. Între noi avem doar negativitate. Amândoi am fost părăsiţi, şi-au bătut joc de noi.

Îi spun că sunt extenuat şi ea întreabă dacă poate rămâne la mine. Ne verificăm amândoi telefoanele şi, totuşi, amândoi suntem nişte rataţi. N-am nevoie să stau singur pe canapeaua asta, aşa că-i spun că e în regulă. Nu ne ţinem în braţe. Amândoi suntem prea răniţi şi adorm întrebându-mă dacă dimineaţă vom mai avea parte de sex plin de furie.

CÂND mă trezesc, la cinci dimineaţa, tot un ratat sunt, iar de la Love tot n-am nici un mesaj. Oftez, dar de vreme ce sunt aici, aş putea opta pentru încă o muie. Mă rostogolesc. Eu sunt gata şi întind mâna după Delilah. Dar ea nu-i aici. Mă frec la ochi să îndepărtez somnul şi mă îndrept spre baie, unde e şi ea, în sutien şi chiloţi, ca o victimă drogată a traficanţilor de carne vie, sechestrată la mine-n baie.

Şi în mână ţine o sacoşă reutilizabilă de la Pantry, sacoşa mea reutilizabilă de la Pantry, cea pe care am avut-o la Henderson.

30

— DELILAH, spun.

Am inima în gât. Ce dracu’ face? Întoarce repede capul.

— Joe, zice cu ochii mari. Căutam hârtie igienică.

— E o rolă pe blat.

Mă îndrept spre ea. Se sperie. Se apleacă în faţă de parcă s-ar ruga.

— Este? întreabă nervoasă, falsă.

— Este, spun. Nu-mi dau seama cum de nu ai văzut-o.

— Oh, păi ştii. Băieţii, de cele mai multe ori, nu au hârtie igienică.

Nu îmi place tonul înalt al vocii ei, iar ea se întoarce şi se dă înapoi, de parcă ar putea acoperi sacoşa de la Pantry, de parcă ar putea face o săritură cu spatele în cada mea şi să dispară prin scurgere. Mi-a umblat prin lucruri. Este un dezastru auto-distructiv. Nu putea doar să stea în pat cu mine. Nu a putut să se mulţumească să îmi sugă pula şi să îşi înşele iubitul-non-iubit. Nu. Ca un dependent care îşi umple seringa chiar şi după ce ştie că marfa e proastă, că a omorât o grămadă de oameni, Delilah s-a dat jos din patul meu şi s-a dus în dulapul meu, unde nu avea ce căuta. E o dependentă. Şi nu poţi merge la reabilitare cu ce are ea, o afecţiune de căcat de divă în care îşi riscă propria viaţă şi securitate şi fericire ca să afle cum arată casa lui Quinn Love.

— Ce cauţi? întreb din nou.

Întărât felina. Trag tigrul de coadă.

— Nimic, spune. E în regulă.

— Căutai hârtia igienică, îi reamintesc.

Fată prostănacă. Nu-şi poate menţine povestea.

— Ai găsit hârtie igienică acolo?

Se ridică.

— Cred că ar trebui să plec.

— Cred că ar trebui să stai.

Stă în faţa sacoşei de parcă picioarele sunt suficiente pentru acoperirea ei.

— Ai găsit ceva folositor acolo? întreb.

— Joe, spune. Eu nu sunt aşa. Doar căutam hârtia igienică.

— Delilah, zic. Nu cred că spui adevărul.

E mereu la fel cu căcaţii ăştia de oameni, oameni netrebnici care sunt prinşi. Încearcă să te prostească. În cazul fetei de faţă, ea chiar îmi spune că ştie oameni care ar putea face un documentar despre toate astea.

— Ca în podcastul Serial, adaugă ea de parcă asta e ceea ce îmi doresc. Adică nu o să trag concluzii pripite despre sacoşa asta şi despre faptul că ai fost la Henderson şi despre cum se leagă toate, dar, Joe, ar putea fi ceva interesant.

— Nu prea cred, zic.

— Hai să vorbim despre asta, spune ea.

— Treci în cadă.

Se smiorcăie.

— Te rog, nu. Îmi pare rău. Voi pleca.

Arăt cu degetul.

— Bagă-te în căcatul ăla de cadă.

Plânge şi am simţit că va fi zgomotoasă toată treaba şi ea zbiară din nou.

— Cunosc oameni, spune ea.

— Nu, îi reamintesc. Doar fuţi oameni.

O împing înapoi în cadă şi cade. Folosesc nişte bandă adezivă din sacoşă, i-o lipesc peste gură şi-i leg mâinile. Închid uşa de la baie şi blochez clanţa cu un scaun. Pun nişte muzică – cele mai bune hituri de la Journey – să acopăr plânsetele ei înăbuşite şi smulg Kandinsky-ul de pe perete. Nu ştie artă. Nu ştie despre nimic altceva în afară de vedete şi este o persoană seacă, un om rău. Nu va fi niciodată fericită. Nu va înceta să ţintească vedetele, să le-o sugă, să încerce să le aducă pe canapeaua ei, între picioarele ei de găină.

Nu o voi ucide doar pentru că ştie că eu l-am ucis pe Henderson, pentru că plânge din cauza asta la mine în baie, de parcă asta e calea spre eliberare. Nu. O voi ucide şi pentru că nu există un final fericit pentru o fată sugătoare-de-vedete ca Delilah, o fată care refuză deliberat să îşi accepte talentele, să-şi glorifice profunzimea, să îşi folosească creierul. După ce tipul ăsta „faimos”, oricine ar fi el, o termină cu ea, ea se va năpusti pe altcineva, până când într-o zi va realiza că e prea bătrână să mai fie luată în serios de derbedeii ăştia nenorociţi. Iar apoi fie îşi va cheltui banii pe operaţii estetice sau pe pastile la modă, fie se va muta şi va încerca să-şi vândă secretele unui editor.

Oh, tristeţea celor din Los Angeles cu un cont pricăjit în bancă, cu fruntea încreţită, cu un nivel de încredere în sine în scădere. Mi-aş fi dorit ca Delilah să fie puţin mai mult ca mine. Mi-ar fi plăcut să fie mai încrezătoare. Mi-aş fi dorit să nu înceteze niciodată să creadă în ea, cum e tatuajul ei, dar a făcut-o. A crezut că are nevoie de cineva faimos ca să se simtă demnă. Putea să se oprească la Dez sau la Calvin sau la mine sau la oricare dintre băieţii pe care i-a întâlnit. Dar a vrut faima mai mult decât iubirea. Nu va fi niciodată fericită, aşa că, de fapt îi fac o favoare. Nu va găsi niciodată ceea ce caută. Scot un cuţit marca Rachael Ray portocaliu din suportul de cuţite. L.A. ucide femeile. E păcat că Delilah s-a mutat aici. Trebuia să se întoarcă înapoi la New York. Nu ai ce căuta aici dacă nu eşti puternic, frumos sau talentat. Ce fac eu e o faptă bună, o crimă din milă. Îi curm suferinţa.

Deschid uşa de la baie şi ea se ghemuieşte în cadă, în genunchi. Tristă pisicuţă. Sărman pisoi. Faţa ei e ca un pachet de gumă mestecată. Toată bucuria s-a dus. Undeva pe drum şi-a frânt singură inima şi, fără una, nu îţi mai poţi reveni.

— Ştiu, spun. Ştiu cât de tristă eşti. Ştiu cât de bolnavă eşti. Dar s-a terminat.

Vocea inconfundabilă al lui Steve Perry e în crescendo, iar Delilah îşi accelerează respiraţia. Şi plânge şi plânge şi cât de tare are nevoie de asta. Cât de des ar mai trece prin asta dacă ar fi să rămână pe drumul ăsta lung şi singuratic. Fata care a plătit pe cineva să îi scrie cuvinte pe coapsă, cuvinte după care nu s-a putut ghida, cuvinte pe care nu le-a înţeles. Până la urmă cheia nu e să continui să crezi, ci cheia în viaţă e să crezi în ceva ce contează, ceva măreţ şi frumos, ceva mai profund decât faima, banii.

O prind de extensii şi îi izbesc capul de cadă şi asta e tot. Nu mai sunt lacrimi. Sângele i se prelinge pe frunte. Am avut dreptate. Nu e frumoasă. Era drăguţă. Şi nu îmi pare rău pentru ea. E cum se spune despre orice în lumea asta. Nu trebuie să îţi plângi de milă. Multor fete le-ar fi plăcut să fie aşa de drăguţe.

31

ESTE bine că am adus în L.A. geanta aia sport imensă. Altfel nu ştiu cum dracu' aş scoate-o de aici. Dar mai întâi trebuie să mă îmbrac şi să-mi găsesc cheile şi să fug tocmai până la complexul Tuxedo Terrace să-mi iau maşina. Arunc pe mine o pereche de pantaloni de trening şi un tricou vechi, uzat, pe care îl purtam când lucram la librărie. E frig. Mă dor plămânii. Şi când ajung la maşină, e învăluită în ceaţă, iar eu nu am timp pentru asta. Ăsta e L.A., nu ar trebui să fie vreme de căcat. Dinţii îmi clănţăne în gură în timp ce dezgheţ parbrizul şi Henderson e un talisman care aduce ghinion, chiar şi mort.

Când ajung la Hollywood Lawns, îmi încerc norocul şi las maşina în parcare. Alerg pe trepte, înapoi înăuntru şi scot din dulap geanta sport mare şi goală şi o desfac şi fermoarul este zgomotos, înţepenit, nu. Trag de el. Nu. Ştiu sigur că nu am saci de gunoi suficient de mari să o bag, aşa că trag din nou şi mă tai la deget, dar fermoarul se supune. O ridic pe Delilah din cadă şi o pun în geanta sport. Arată de parcă ar fi înghiţită de o floare neagră gigantică şi trag fermoarul peste tălpile ei, îi acopăr picioarele, trec de tatuajul cu călătoria. Trag mai mult, ascunzându-i chiloţii ieftini şi sutienul ieftin şi gâtul prea

scurt şi gura prea mare şi ochii închişi şi fruntea rotundă şi părul. Nu avea nevoie de extensii.

Încerc să ridic geanta, dar va trebui să o târăsc – şi repede. Ăsta e un cartier aglomerat şi toată lumea vrea să fie slabă; în curând îşi vor face apariţia sportivii. Car geanta afară, la Prius, şi Wolfe are dreptate. Nu te poţi întoarce iar acasă. Nu dacă locuieşti într-o clădire alcătuită din apartamente.

NU am mai fost singur într-un Donzi. Acum câteva săptămâni, eram la un bar din port şi m-am dus jos la docuri să iau puloverul lui Love şi îmi aduc aminte că am stat pe barcă şi m-am gândit la cât de diferit e să fii singur faţă de a fi cu alţi oameni.

Am vrut să scot barca şi să o împing. Am vrut să navighez până în Japonia. Am avut momentul ăsta. Trupa de cover-uri dinăuntru cânta Toto – melodia aia, Africa – şi eram aşa de al dracului de fericit. Era suficient să mi-o doresc pe Love de pe ringul de dans în locul mării minunate, în locul necunoscutului. Dar apoi mai e chestia că nu am căcat de permis de navigaţie. Familia lui Love poate ieşi din orice; ştiu asta. Dar Love m-a avertizat să nu scot barca de unul singur.

— E de infinite ori mai simplu să cazi la o înţelegere cu poliţia de frontieră dacă eu sau Forty suntem acolo, a spus ea. Dacă nu suntem, ştii tu, e mai greu.

Sunt pe drum înapoi către ţărm după ce am făcut marea mormânt pentru Delilah, privind cum geanta grea îşi face drum către centrul Pacificului, departe de lumea în care ea nu se adapta pe deplin. Mereu mă voi gândi la ea cu

duioşie, la potenţialul ei neîmplinit, la cum şi-a întins mâna după blender-ul ăla care pur şi simplu nu era la îndemână. Întruchipa pericolul aspiraţiilor şi mereu o să îmi doresc să nu se fi transformat într-un monstru ameninţător, avid după faimă.

Îmi pare rău pentru părinţii ei. Mă simt îngrozitor pentru toţi tipii care i-au oferit, inocenţi, dragostea lor. În mare parte, mă simt îngrozitor pentru ea. Mi-l imaginez pe Harvey arătând cuiva apartamentul Delilahei, plin cu lucrurile ei, şi mă aşez. Asta a durut. Chiar a durut. L.A. consumă oamenii. Oameni capabili, inteligenţi, ca Henderson şi Delilah, se mută aici şi se transformă în nişte monştri obsedaţi sexual şi nu trebuia să fie aşa. Amândoi puteau fi puţin mai blânzi. Nu mă mai simt aşa vinovat. Raportul victimelor mele în L.A.: un star şi una care fute staruri.

Intru în port într-un unghi de treizeci de grade. Nu întorc nici prea devreme, nici prea târziu. Am învăţat atât de multe vara asta. Sunt un barcagiu, un scriitor. Barca Donzi e oprită. Iar apoi aud pe cineva strigându-mă pe nume.

Love.

E înfăşurată în halatul de baie cu glugă. Eu sunt cu hainele de aseară şi e bine că am parcat deja pentru că acum produc multă adrenalină şi îmi tremură corpul. Ea nu zâmbeşte, iar eu nu am idee de când e aici, dacă m-a văzut că am plecat pe mare cu geanta şi că m-am întors fără.

— Ce dracu’ faci? întrebă. Mă laşi baltă şi apoi ieşi cu barca mea?

Mi se ridică părul pe ceafă.

— Doar am fost la o plimbare, spun.

— Singur? mă întreabă.

Şi căcat. Cercetez podeaua în căutare de sânge, dar sunt bine; nici o cană cu pişat aici, nimic de văzut, oameni buni.

— Evident, răspund. Mai vezi pe cineva aici?

Îmi dau seama din comportamentul ei că răspunsul e nu, nu vede pe nimeni acum; nu a văzut pe nimeni nici când era cineva de văzut. Nu ştie ce am făcut, că am înşelat-o, că am lăsat-o pe Delilah în patul meu, pe corpul meu, că am dus-o pe mare. Mai multe secrete, mai multe lucruri groaznice, dar sunt în siguranţă.

— Sunt cam surprins să te văd, zic eu şi întorc lucrurile în favoarea mea.

— Ce vrea să însemne asta? întreabă.

— Nu ştiu, răspund. Ţi-am scris. Nu mi-ai răspuns.

— Mda, spune ea. Nu ţi-am scris pentru că eu nu le răspund oamenilor care mă tratează ca pe un căcat. Nu sunt un preş, Joe.

— Nici eu, izbucnesc. Te-ai distrat cu Milo, micul tău prieten?

— Vrei să zici cu regizorul meu? întreabă ea. Pentru că asta e, Joe. Regizorul meu. Nu e iubitul meu şi nu el e duşmanul şi suntem împreună într-o afacere. Afacere care

contează pentru mine, la naiba. Afacere de care ai fugit. Afacere care e a mea.

Tremură şi ştiu. Nu s-au futut şi nu m-a părăsit şi la dracu', am exagerat. Am dat-o în bară. Barca Donzi se clatină şi ce nu aş da să fiu pe uscat. În schimb, sunt pe barca asta, vasul ăsta care aparţine familiei ei. Ea e cea care stă nemişcată, pe doc, mândră, proprietară a tot, şi băga-mi-aş.

Love îşi încrucişează braţele.

— Aruncă-mi, dracului, frânghia aia, spune învăţătoarea mea, şefa mea.

I-o arunc şi ea face un nod aşa de repede, aşa de lin, ca o fată bogată. Cobor de pe barcă, stângaci ca toţi dracii. Ea calcă greoi de-a lungul docului şi apoi pe plajă, iar eu o urmăresc pe nisip. Eu, urmăritorul.

— Love, zic. Lasă-mă să spun că îmi pare rău. Ştiu că nu am nicio scuză.

— Joe, când mie mi se întâmplă ceva bun şi tu te caci pe acel lucru...

— Îmi pare rău, îi declar.

Mă întind după ea. Se dă în spate. Spun din nou:

— Îmi pare rău, Love.

— Nu e suficient, răspunde. Ai fost aşa de muist, Joe. În secunda în care am avut undă verde, te-ai transformat într-unul din tipii ăia cretini cărora nu le place când iubita lor primeşte atenţie.

Continuă să mă blameze. Spune că am dezamăgit-o. Trebuia să fi fost bărbat şi trebuia să o fi felicitat şi trebuia să fi vorbit serios. Trebuia să-mi fi exprimat interesul faţă de scenariu şi trebuia să fi fost onest despre evidentele mele probleme cu gelozia. Trebuia să o fi sunat în loc să îi dau mesaj, pentru că aia a fost o mişcare ticăloasă, şi trebuia să fi umblat prin cartier şi să o fi aşteptat după spectacol. Toate lucrurile pe care trebuia să le fi făcut şi nu ne putem întoarce în timp.

— Ştiu, spune ea. Dar înţelegi? Înţelegi că nu va fi aşa?

— Da, spun şi niciodată nu am iubit-o aşa de mult cum o iubesc acum şi vreau să am şansa să fiu băiatul bun, cel mai bun, băiatul care vorbeşte.

Vreau să îmi curăţ pula şi să îmi frec pielea şi să o iau de la capăt. O iubesc prea mult ca să permit ca ăsta să fie finalul.

— Love, spun. Îmi pare atât de rău. Trebuie să înţelegi. Ai dreptate. M-am purtat ca un căcat mizerabil.

Se uită la mine. O implor cu ochii şi cu mâinile şi sunt la fel de puternic ca ea. Îmi cer iertare din nou şi din nou şi ceva se schimbă în interiorul ei, iar mâinile şi ochii au făcut treaba pe care nu am fost în stare să o fac cu gura mea spurcată. Love dă din cap.

— Bine, spune. Suntem bine.

Şi cumva ne îmbrăţişăm şi ne sărutăm, doar un sărut, un sărut de împăcare, un sărut de nu-facem-încă-sex, iar apoi ne prăbuşim pe nişte şezlonguri. Cearta s-a terminat şi ea

îmi povesteşte despre iarba lui Seth Rogen şi despre probatul costumelor şi că are veşti.

— Alte veşti? întreb.

— Forty şi Monica s-au despărţit, spune. Totuşi, ăsta a fost aproape un record pentru el. Vreau să zic că fetele sunt ca nişte pantofi pentru el, ştii?

— Îmi pare rău, zic.

Ridică din umeri.

— Ştiu că asta o să sune prostesc, dar chiar credeam că o să ţină. Din cauza prostiei de serial Friends.

— Nu e prostesc, spun eu. E drăguţ. Vrei ce-i mai bun pentru el.

Dă din cap şi îşi verifică ceasul.

— Ar trebui să ne facem bagajele. Avionul decolează la prânz.

Mă uit la ea.

— Să ne facem bagajele?

Îşi dă ochii peste cap.

— Haide, Joe. Ce vrei să zici? Crezi că nu mergi?

— Nu m-ai invitat.

— Nu te-am invitat? izbucneşte ea. Ne-am văzut toată vara şi practic stăm împreună. Nu trebuie să te invit. Ar trebui să ştii că eşti invitat.

— Păi Monica a zis că Forty a invitat-o.

Îşi dă ochii peste cap.

— Aşa, şi? Noi avem modul nostru de comunicare şi treaba noastră. De ce nu înţelegi asta, Joe?

Nu ştiu, iar Love îmi spune că va fi totul intens în Palm Springs. Nu vom rezista dacă eu nu comunic.

Aşa că încerc.

— Bine. Cred că nu am fost sigur şi din cauza lui Milo.

Oftează şi acum îmi explică relaţia cu Milo. Sunt cei mai buni prieteni până la un punct. Foloseşte expresia al treilea geamăn şi spune că e greu să vorbească despre asta pentru că prietenia asta s-a transformat în vină.

— Sunt mai apropiată de el decât sunt de Forty, şopteşte. Adică, ştii cât de greşit e asta?

— Nu poţi alege pe cine iubeşti.

— Şi eu şi Milo vrem ce-i mai bun pentru Forty. Aşa că atunci când ne vezi împreună sau ceva, vreau să zic că nici un tip cu care am ieşit vreodată nu a fost încântat. Înţeleg. E de căcat. Dar suntem doar prieteni.

Love îmi cere practic să tolerez legătura dintre ea şi un alt bărbat, un bulangiu arătos pe care îl ştie de mai mult timp

decât mă ştie pe mine. E imposibil, e ca zăpada în Malibu. Absurd. Dar ce aş putea să fac?

Mă ia de mână.

— Mi-aş dori să putem sta aici toată ziua, spune.

Vreau să o fut pe nisip, dar zice că trebuie să ne facem bagajele. Se întinde şi îşi strânge halatul mai tare şi o cunosc suficient de bine să ştiu că încheie cearta asta, că războiul dintre noi a fost provizoriu.

Love trimite o bezea către apă.

— La revedere, oceanule, spune.

Eu rămân o clipă mai mult, uitându-mă la uriaşul mormânt albastru al lui Delilah. Ar fi imposibil să mi se găsească geanta acolo şi ireversibilitatea deciziilor luate pe mare e mai presus de noi toţi. Vântul bate cu putere, valurile se izbesc, iar eu mă îndrept înăuntru.

Vara s-a terminat.

32

CIZME şi căţeluşi e deja pe IMBD: Cei mai buni prieteni şi foşti iubiţi, Harmony şi Oren, sunt amândoi logodiţi cu alţi oameni. Petrec patruzeci şi opt de ore împreună încercând să înveţe din trecut, să trăiască în prezent şi să se decidă asupra viitorului. Dar Cizme şi căţeluşi nu e un film – e un DU-TE DRACULUI pentru mine şi Love, e o cameră de tortură de 95 de pagini cu scene tot mai grafice de

dragoste între Oren (Milo) şi Harmony (Love). Alertă de spoiler: Harmony şi Oren – singurele personaje din tot căcatul ăla de film – decid într-un final să se căsătorească atunci când Harmony îşi dă seama că trebuie să renunţe la căţeluşul alb pe care l-a salvat şi care îi roade toate ghetele. DU-TE DRACULUI, MILO. Harmony fuge la Oren, care ştia că ea îşi va băga minţile în cap. DU-TE DRACULUI, MILO.

În avion spre Palm Springs, Love mă întreabă ce cred despre „scenariu”. Ezit. O întreb când a terminat Milo să îl scrie.

— Vara asta, răspunde ea. A făcut o treabă minunată, nu?

Îmi reţin furia. Nu îl voi lăsa să câştige. Nu când tocmai am fost în război pentru relaţia mea.

— Love, zic arătând spre scenariu. Nu eşti nici măcar puţin ofensată?

— Joe, spune hotărâtă, de parcă s-ar fi pregătit pentru asta. Dacă îmi vei spune că tu crezi că tu eşti un căţeluş, atunci îţi voi spune că ai nevoie de un psihiatru. Eu nu sunt Harmony, aşa cum nici tu nu eşti un căţeluş. Milo nu e Oren. Asta e o poveste. O poveste inventată.

— Ştiu că nu sunt căţeluş.

— Nu eşti căţeluş.

Oftează.

— Şi în orice caz, Milo a început scenariul ăsta de secole. L-a tot rescris ceva vreme. Ştii, Jake Gyllenhaal trebuia să

îl joace pe Oren, chiar până în ultima clipă. Aşa de bun e scenariul.

Nu îi reamintesc lui Love că a terminat scenariul după ce m-a cunoscut pe mine şi nu arunc cu căcat în Jake Gyllenhaal. Aterizăm şi încerc să mă concentrez pe partea bună. Cearta e lăsată în urmă şi eu îmi doream să merg în Palm Springs. Drumul pustiu de la aeroport şerpuieşte printr-un deşert unde casele sunt OZN-uri uriaşe din anii şaizeci, răspândite ca nişte zaruri aruncate pe o masă de joc.

— Filmăm aici şi locuim aici? întreb.

— Dap, spune ea. Cât de superbă e casa asta?

— Uluitoare, zic eu şi o spun în sens negativ.

Casa e o vechitură, rece ca gheaţa, de plastic, e roz şi portocalie şi albă, ca un bol din ceramică cu şerbet lăsat în mijlocul deşertului în timpul unei fuziuni atomice, goală ca mintea lui Frosty. Parcăm şi ea ştie că sunt dezamăgit şi mă ghionteşte.

— Scuze, spun. Doar că eu credeam că ajungem în Palm Springs.

— Am ajuns, zice ea, cu o indignată proaspătă în voce ce vine din simplul fapt că a primit rolul principal şi a studiat un scenariu într-un avion. Milo e minunat că ne-a făcut rost de casa asta, nu?

M-am săturat să tot aud că Milo e minunat. Nu e. Şi casa asta e de căcat. Suntem la câţiva kilometri distanţă de hoteluri şi de magazine şi de lucrurile despre care am citit

în cartea Less Than Zero, lucrurile pe care voiam să le văd. Capul a început să-mi pulseze în secunda în care am intrat în casa asta rece şi au trecut doar trei ore din ziua asta. Mă trec fiorii. E aşa de cald afară şi e aşa de frig înăuntru. Nu e nici un ocean, nici o formă de relief, nici o secţiune shabby chic, nu e nisip pe podeaua din bucătărie, nici un scârţâit, nici o textură, nici o profunzime.

Dar trebuia să filmăm aici pentru că Milo e disperat să aibă imagini cu ceva ce el numeşte „Coachella de Interior”. Coachella e un festival de modă unde oamenii se îmbracă ca hipioţii şi se prefac că Passion Pit sunt la fel de buni ca Rolling Stones. Deci ideea de a lua dezastrul ăla şi a-l îndesa într-un cazino este dezgustătoare pentru mine.

Barry Stein o dezaprobă imediat. El spune că Coachella prezintă un risc prea mare, iar Milo insistă cu aceeaşi părere.

— Am nevoie doar de o noapte acolo, spune el. Voi intra la modul de gherilă, Barry. Vreau doar luminile alea intermitente, senzaţia aia. Avem nevoie de privirea aia în trecut. Şi nu e Coachella pe bune.

— Mda, spune Barry. E mai mult un show de căcat. Nu înseamnă nu.

Îmbufnat, Milo depăşeşte momentul şi „filmăm” pe tot parcursul zilei, în fiecare zi. Milo despică aerul cu mâinile ca la karate la finalul fiecărei duble, ca şi cum nu a văzut în viaţa lui un film cu Ben Stiller, ca şi cum nu ştie că despicatul aerului e un gest de tâmpit. Mi-aş dori ca Ben Stiller să fi fost aici. Mi-aş dori ca oricine cu un creier să vină şi să preia controlul.

Cât timp filmăm, eu trebuie să stau în satul video, un alt termen nepotrivit; satul video nu e un sat. Sunt doar multe scaune pliante aruncate laolaltă în faţa monitoarelor. Nu am niciun scop. Când ne schimbăm locaţia şi relocăm satul, eu nici măcar nu am voie să îmi mut scaunul pentru că nu sunt echipă.

E ziua a patra şi „Harmony” şi „Oren” se ceartă deoarece căţeluşul lui Harmony a ros cizmele lui Oren şi apoi se împacă pentru că ei detestă să se certe şi Love îl sărută pe Oren din nou şi din nou. Urăsc platoul de filmare. Sunt prea multe aplauze şi căcaturi cu porecle. Numesc filmările de la a doua la ultima „Abby” şi ultima filmare „Martini”, iar nivelul de înfumurare e de nesuportat. Când scenariile mele vor primi undă verde, nu-mi voi petrece toate zilele pe platoul de filmare. Şi când Milo va implora să vină în vizită, voi spune da şi apoi voi „uita” să îi dau numele lui celor de la securitate.

— Tăiaţi! zbiară Milo după ce termină sărutatul pentru a treizecea oară.

Apucă mâna lui Love.

— A fost plăcut. S-a simţit plăcut?

— A fost minunat! spune ea.

Ţopăie şi eu mor.

Lucrurile mărunte sunt cele care te fac să vrei să omori pe cineva, felul în care Milo bea Dr Pepper fără zahăr şi îşi prinde pleata într-un coc şi îşi ridică tricoul să îşi arate abdomenul şi îşi şterge ochelarii, deşi nu sunt murdari. Da, Milo şi-a pus ochelari, pantofi de un verde marin şi un

tricou polo bleumarin cu guler ridicat şi nu l-am ucis deja pe tipul ăsta când ridica în slăvi Home Soda şi o futea pe Guinevere Beck?

Milo strigă acţiune din nou şi o sărută pe Love. Muşchii mi se încordează. Tot ce pot face e să mănânc şi să aştept, să mănânc şi să mă uit – şi asta e ziua a patra din douăzeci şi opt de zile – iar ei improvizează dialogul – suge-o – pentru că el vrea doar să o încalece.

Vreau să fiu în orice altă parte decât aici şi îl întreb pe Forty de restaurante din zonă. Mă bate pe spate.

— Asta e o filmare, Old Sport. Nu plecăm nicăieri până nu băgăm tot materialul la cuptor.

Îmi cobor tonul vocii.

— Păi şi cum rămâne cu celelalte filme?

El şopteşte:

— Veştile proaste circulă repede. La veştile bune durează ceva. Grăbeşte-te şi aşteaptă. E datoria ta, tu eşti iubitul.

Şi aşa îmi spun toţi. Poate iubitul lui Love să îi aducă o Cola Zero? Poate iubitul lui Love să îi caute încărcătorul?

E rău şi devine şi mai rău în ziua a şaptea, când hairstilistul întreabă dacă poate iubitul lui Love să aducă mureturile. Milo râde.

— „Iubitul lui Love” sună cam ciudat. Haideţi să îi spunem Iubăreţul!

Regizorul primeşte ceea ce îşi doreşte, aşa că numele meu e acum Iubăreţul. Forty spune că trebuie fiu mai degajat. Love crede că e drăguţ. Milo ne arată o imagine cu masa de la Restoration Hardware, locul Marii Scene de Sex de la pagina douăzeci şi şapte.

— Masa reprezintă iubirea adevărată, spune el. Ceea ce Oren şi Harmony au, felul în care uită asta în preajma oamenilor noi, oamenilor de plastic, dar apoi ajung pe masa asta şi doamne, nu e nimic cu care să se compare.

— O ador, spune Love.

Îmi evită privirea şi îşi linge buzele cât frunzăreşte prin scenariul lui. Milo cu siguranţă încearcă să mi-o sufle şi eu voi distruge masa aia. În loc de asta, mă duc la departamentul de aprovizionare – de ce nu îi pot spune şi ei mâncare? – pentru a patra oară în două ore. Înmoi o felie de pâine din mălai în chili şi aud pe cineva:

— Iubăreţul este la aprovizionare din nou?

Şi atunci mă hotărăsc. O să mă fac o bunăciune aici. Sexy. Pus la punct. Arunc pâinea la gunoi şi îi spun lui Love că mă duc să alerg.

— Să alergi? Asta e ceva nou.

— Dap, spun. Trebuie să încep să am mai multă grijă de mine.

ESTE ziua a 17-a şi titlul filmului ar fi trebuit să fie Atunci când Milo a Încercat să o Recucerească pe Love. Viaţa noastră sexuală e în picaj din cauza zilelor lungi cu filmări

şi pentru că nu avem o încuietoare la uşa dormitorului. Love îşi petrece mai mult timpul cu Milo, repetând replicile în camera lui care se încuie. De câte ori ea se duce acolo, eu mă duc să alerg, şi de câte ori Milo vorbeşte cu mine, spune lucruri de genul:

— Cum supravieţuieşti?

Sau:

— Ştii, dacă te plictiseşti, noi suntem în regulă. Te poţi întoarce în L.A.

Nu spune căcaturile aste de faţă cu Love şi vreau să îl omor, dar nu pot. El e regizorul şi al treilea geamăn al lui Love, iar oamenii vor observa dacă dispare. Aşa că încerc să nu insist. Nimeni nu va descărca filmul ăsta, în afară de prieteni şi familie. Şi în orice caz, ei pot face un film, dar eu îmi fac un corp. Mi-am descărcat o aplicaţie care îmi calculează fiecare îmbucătură care îmi ajunge în corp şi fiecare pas pe care îl fac. Fac flotări şi tracţiuni la bară şi alerg şi devin cel mai tare bărbat în viaţă, în timp ce majoritatea oamenilor din jurul meu devin umflaţi, pufoşi.

Ajung în Satul Video după al doilea antrenament din ziua a 23-a şi Love îmi observă braţul.

— Salutare, biceps, spune ea. Wow.

Milo zice că într-una din zilele astea vrea să vină la sală cu mine.

Îi spun că oricând.

— Vei scăpa de burta aia imediat, îl asigur eu. Sau poţi veni la alergat cu mine.

Love pleacă la machiaj şi Milo zâmbeşte.

— Iubăreţule! spune el. Voiam să îţi mulţumesc. Nu am vrut să fac mare caz de asta în faţa lui Love, dar de la băiat la băiat, dacă eram în locul tău, cu scena nouă, cea rescrisă, înţelegeam dacă spuneai nu. Aşa că îţi mulţumesc.

Nu ştiu despre scena asta nouă şi el ştie asta şi îmi face cu ochiul. Îşi ia tălpăşiţa să verifice masa aia de la Restoration Hardware, iar eu rog o asistentă de producţie să îmi dea completarea. Evită contactul vizual şi mi-o dă. Citesc.

int. bucătărie – după-amiază, leneveală, timp minunat

Suntem APROAPE de HARMONY, care mănâncă căpşuni. Privindu-l pe Oren. Sfârcurile i se întăresc. Spune că îi e foame. Îşi linge degetele. OREN îi spune să mănânce o căpşună. Harmony spune că nu vrea o căpşună. 3, 2, 1. Bum. Harmony se lasă în genunchi. Ne APROPIEM de gura ei când îl ia.

Milo a ştiut că e mai bine să nu fie în zonă cât citesc. Şi nu mă pot gândi decât la:

int. creierul meu – chiar acum – futu-te să te fut de film cu milo cu tot

Ar mai fi două zile până Love i-o va suge lui Milo. Dar asta nu e adevărat. Pentru că Love nu i-o va suge lui Milo. Pentru că eu voi face orice îmi stă în putinţă să scot căcatul ăla de şoarece din nenorocita mea de casă.

33

Încep să pun bazele pentru exterminare. E cel mai dureros şi derivativ lucru pe care l-am spus vreodată, din atât de multe motive, din cauza fostei, pentru că nu sunt un urmăritor, pentru că urăsc, în căcat, concertele şi Urban Outfitters şi toaletele ecologice. Dar trebuie spus. Dacă vreau să omor şoarecele, trebuie să îl atrag afară din casă. Suntem pe platoul de filmare. E ziua de dinainte de sexul oral. Asta e.

— Deci, Milo, încep eu.

Şi iată că vine. Neadevărul meu.

— Cât de şmecher ar fi să plecăm de aici şi să mergem la Indoor Coachella şi să îi vedem pe cei de la Beck în seara asta?

— Ar fi, spune el. Dar avem o zi plină mâine.

— Dar totuşi.

Mă aplec.

— Dacă ai putea intercala ceva pop cu nişte culori şi sunetul cu elementul oral, adică zic şi eu, ar fi genial.

Milo dă din cap.

— Mm hmm, spune. Da.

— Eu ies la alergat în fiecare seară, îi reamintesc. Ai spus că vrei să mergi cu mine...

Milo îşi prinde cocul.

— Nu-i spui nici un cuvânt lui Love, zice.

Deci a început. E făcut un plan. Sunt relaxat doar ştiind că el va fi mort în curând. Desigur, e de căcat că trebuie să merg la Indoor Coachella. Dar măcar festivalul de borsete şi MDMA va fi bun la ceva. Oamenii mor la festivaluri tot timpul. Iar Milo a vrut să meargă la căcatul ăsta de festival din prima zi. Eu sunt ăla inocent care doar l-a urmat ca să se asigure că va fi bine.

Şi nu sunt lipsit de sentimente. Îmi petrec ziua încercând să salvez viaţa bietului copil. Încerc să ucid scena cu sexul oral. La prânz, eu şi Love urcăm în dormitorul nostru, iar eu încerc să o fac să vadă lucrurile din perspectiva mea. O ţin de mâini. Îi spun că asta se transformă într-un cult.

— Milo chiar arată ca Charles Manson, cu mărgelele alea stupide pe care le poartă acum.

— Joe, spune ea. Trebuie să îţi procesezi propriile emoţii. Nu pot face eu asta pentru tine.

— Nu îmi procesez emoţiile, zic. Încerc să te opresc să faci ceva stupid.

Îmi prinde faţa cu mâinile.

— Treaba mea e să fac lucrurile să meargă, spune ea. Treaba mea nu e să le distrug.

— Vorbim despre sex oral, îi reamintesc eu. Nu despre pacea din lume.

Zâmbeşte.

— Eşti gelos pentru că noi nu facem asta. Harmony şi Oren sunt diferiţi. Eu nu sunt Harmony, Joe. Şi nu e viziunea mea. E a lui Milo.

Toată lumea a fost spălată pe creier de cretinul ăsta. Totuşi, încerc măsuri nonviolente de exterminare. După prânz, îmi continui misiunea anti-sex oral, dar toată lumea îl vrea. Forty spune că e îndrăzneţ. Forty spune că oamenii încă vorbesc despre Iepuraşul Cafeniu datorită scenei cu sex oral, dar Forty se înşală. Nimeni nu vorbeşte despre Iepuraşul Cafeniu. Milo spune că avem nevoie de scenă. Spune că îmbunătăţeşte materialul şi garantează ca filmul nu se va pierde.

Barry Stein apare pe platoul de filmare – e uimitor felul în care felaţia schimbă totul – şi atunci ştiu că nu e nicio cale de scăpare. Barry Stein spune că sexul oral îi va duce la festivaluri. Îl va face pe Milo un autor. Singurii oameni de partea mea sunt părinţii lui Love, cu care vorbim pe Skype.

— Eu nu mai înţeleg filmele, zice Dottie. Asta nu îl face pornografic?

Ray oftează.

— Nu vezi nimic de genul ăsta în Furios şi Iute.

— Asta pentru că filmele alea nu sunt despre nimic real, tată.

Într-un final, Ray şi Dottie transmit toată dragostea lor lui Love şi ei nu o vor opri şi au încredere în ea şi în Milo şi sunt de părere că ea arată minunat. Facem sex în poziţia misionarului, duhneşte a obligaţie. Apoi Love doarme şi îi trimit un mesaj lui Milo:

— Eşti gata?

Spune că are nevoie de douăzeci de minute, aşa că eu cobor şi îmi pun un castron cu Frosted Flakes. Ies afară şi mă uit la stele în timp ce îmi mănânc cerealele. Nu suport gândul la un drum cu maşina împreună cu Milo, aşa de înfumurat, aşa că îmi imaginez ce se întâmplă după ce moare. Cineva va face un pas în faţă şi va salva filmul şi acel cineva voi fi eu. În versiunea mea de Cizme şi căţeluşi, Love se va trezi şi îl va căuta pe Milo. (Refuz să cred tot căcatul ăsta cu Harmony şi Oren.) Îşi va da seama că el a părăsit-o. Va începe un cântec de-al lui Peter Gabriel şi ea va merge în bucătărie şi va apuca telefonul.

— Mda, va spune. Am masa asta mare şi veche de care trebuie să scap. Mă puteţi ajuta?

Aud pe cineva cum deschide uşa şi iese afară şi mă întorc, dar nu e Milo.

— Love? spun.

Îmi face semn să nu fac gălăgie. Poartă o cămăşuţă de noapte transparentă pe care nu am mai văzut-o. Nu poartă încălţăminte, nici chiloţi. Mă prinde de mână.

— Pe aici.

Mă duce pe platoul de filmare, în bucătărie.

— Love, ce dracu’ e asta? mârâi eu.

Îşi întoarce capul.

— Eu sunt Harmony, spune ea. Tu eşti Oren, nu?

Ah. Ah.

— Da, spun.

Love îmi face semn să mă aşez pe masă. Fac asta. Sunt Oren.

— Ce părere ai? şi ea a plănuit totul pentru mine.

A lăsat un bol cu căpşuni pe masă. Îmi susţine privirea. Ia o căpşună. Muşcă din ea.

— Încă îmi e foame.

O avertizez.

— Ăsta este platou de filmare important.

— Ştiu, spune ea.

— Nu avem voie să atingem nimic.

— Ştiu, spune ea. Dar nu mă mai abţine.

Telefonul îmi vibrează şi asta nu trebuia să se întâmple. Trebuia să îl ucid pe Milo şi el îmi dă mesaje şi el a trezit-o probabil din greşeală pe Love, trântind căcaturi în jur. Şi nu îmi place asta. Love abia mi-a vorbit toată luna şi ştie ce părere am despre scena cu sexul oral şi ea crede că poate scăpa prin futai de orice. Şi nu.

— Love, spun eu. Ce e asta?

— Doar mă distrez.

— Nu, spun. Ce se întâmplă între tine şi Milo? Şi nu spune că nimic.

Love îşi pune mâinile peste ale mele.

— Păi, spune.

Îşi muşcă buza. Mâinile îi tremură.

— Adevărul e că...

Mâinile mele tremură. Le strânge.

— Eu şi Milo ne-am cuplat la Chateau în dimineaţa aia, în ziua în care eu şi cu tine ne-am cunoscut.

E mai rău decât credeam şi mai bine decât credeam. E o lecţie despre instincte. Am ştiut că e inamicul meu încă din prima zi. Am ştiut eu. A apărut la Chateau în noaptea aia şi mă voia plecat şi trebuie să se fi simţit orbit. Acum o fute pe Love, în clipa următoare toată lumea se aruncă pe Profesor.

— Ai făcut duş după?

— Dacă am făcut duş?

— În prima zi aia, spun eu. Când ne-am întâlnit. La Soho House.

— Desigur, spune ea.

— M-ai dus la Chateau ca să scapi de el?

— Nu, spune.

Apoi:

— Da.

Se uită în jos.

— E îngrozitor? Dar îmi şi plăcea de tine. Adică era devreme.

Love spune că am dreptate cu toate. Milo încearcă să o recucerească, iar ea nu se simte confortabil, dar nu e supărată pe el.

— E unul dintre cei mai buni prieteni ai mei, zice ea. Adică mereu ajungem unul la altul şi îmi dau palme, de ce nu îl iubesc în modul ăla? Nu e un băiat rău, Joe. I-am dat speranţe false. Mă simt îngrozitor.

Love mă îmbrăţişează şi e goală sub cămăşuţa de noapte. Îşi pune mâinile pe umerii mei şi mă îndrumă spre masa de la Restoration Hardware. Îmi desface nasturii de la pantaloni. Îi trage în jos. Se lasă în genunchi, aşa cum trebuie să facă în Cizme şi căţeluşi, iar eu sunt mai excitat decât am fost vreodată. Când mi-o ia în gură pentru prima dată, e ca şi cum aş fi în vaginul ei, în creierul ei rozaliu, în sistemul ei circulator. Mă gândesc din nou la Dumnezeu, la departamentul ăla din Rai unde construiesc trupuri care să se potrivească, iar eu ştiam că vaginul ei era al meu şi acum ştiu că şi gura ei a fost creată pentru mine.

Când mă apropii să termin, îmi deschid ochii pentru o secundă şi Milo e acolo, la capătul platoului de filmare, se holbează. Mă întreb cât de mult a auzit. Sper că totul.

Îmi închid ochii din nou şi aud o maşină pornind. Milo se duce la Indoor Coachella singur şi poate nu mai trebuie să îl omor. Totul e diferit acum. Nu sunt gelos. Sunt raţional. Şoarecele a părăsit casa de bunăvoie şi nu vom mai avea probleme din nou.

Îmi dau drumul.

34

ZIUA următoare ne trezim într-o altă lume. Ne sărutăm şi Love îi trimite un e-mail lui Milo să îi spună că nu va face nici o felaţie. Recunoaşte că se simte uşurată. Eu câştig. Şi Milo. El trăieşte şi spune că cei de la Beck au fost grozavi şi că respectă decizia de actriţă a lui Love.

Love coboară pe platoul de filmare, iar eu am un mesaj nou de la Forty când ies de la duş:

Old Sport! Spune-i lui Love că trebuie să ajungi în oraş, cu cărţi sau ceva. Veşti mari. Întreabă de apartamentul ducal la recepţie. La Ritz. Pronto.

Ajung acolo şi nu am văzut atât de multă cocaină în viaţa mea. Sunt munţi de cocaină pe fiecare suprafaţă din apartamentul ăsta preţios, iar eu îmi fac griji că poliţia ar putea da buzna, dar Forty îmi cere să mă relaxez.

Apartamentul e imens şi se pare că oamenii bogaţi merg în Palm Springs să stea în camere mari, goale, care au lămpi strălucitoare. Totul este alb şi negru şi verde neon. Abundă în perne verzi, ca aia pe care răposata Beck obişnuia să o călărească în apartamentul ei cât o cutie de

pantofi, cu geamul deschis. E genul ăla de aranjament în care eşti şi afară, şi înăuntru în acelaşi timp. Avem propria noastră curte interioară.

— Ce caut eu aici? întreb. Ce s-a întâmplat?

— Bem ceva! spune Forty şi îmi întinde un pahar cu şampanie, iar el poartă pijamale cu roz şi galben şi un halat desfăcut.

— Voiai să vorbim despre scenarii? întreb eu.

Agentul lui trebuia să le dea mai departe, dar nu a fost nicio veste, nicio mişcare. Forty îmi face semn să mă aşez lângă două paraşute aproape dezbrăcate.

— Haide, zice el. Nimeni nu pârăşte pe nimeni.

În schimb, mă aşez pe un scaun din răchită cu perne verzi neon.

— Sunt în regulă, mulţumesc.

Forty râde. Vrea să mănânce căcat despre Cizme şi căţeluşi. Crede că ar putea ajunge la Sundance, dar nu îl vede având o premieră teatrală. Crede că Barry Stein nu mai e ce a fost şi crede că Milo ar fi trebuit să angajeze un actor în loc să joace el.

— Chiar a fost Jake Gyllenhaal interesat? întreb eu, pentru că am impresia că asta e o zonă de sinceritate, un spaţiu sacru, opusul platoului de filmare unde filmul este Dumnezeu.

— Nu, ce dracu’! spune el. Ăsta e doar Milo care se strânge de pulă şi numeşte asta masturbare. Jake nu e cu căcaturile astea. Nici măcar nu cred că l-a citit.

— Wow, zic eu. Love ştie?

Forty dă din cap.

— E iadul pe pământ să faci un film, mai ales unul cum e C şi c. Trebuie să crezi ce căcat mănânci, ştii? E ca şi cum te-ai duce la Promises şi e ultima zi şi eşti acolo de trei săptămâni şi te întreabă „Te simţi pregătit să pleci?” Şi tu spui da pentru că ai fost acolo! Ai făcut-o, la dracu’. Ai încercat. Ce dracu’ să spui? „Nu, mai dă-mi nişte cocaină”?

Râde şi se uită la o prostituată care dansează fără muzică.

— Când ai fost la Promises? întreb eu.

Dar Forty nu răspunde. Îşi stinge ţigara.

— Mai devreme, azi, am avut-o pe Ariana care o lingea pe Shelly în timp ce eu o futeam pe Shelly în cur.

Astea sunt lucrurile pe care nu vreau să le ştiu.

— Hei, spun eu. Despre ce voiai să vorbeşti cu mine?

Mai trage nişte cocaină.

— Ce voiam să ce?

— De ce sunt aici?

— O întrebare de milioane, răspunde el. De ce suntem noi aici? De ce? Personal, cred că Satana m-a trimis aici să

stric rahatul ăsta. La fel cum Dumnezeu a trimis-o pe Love să cocoloşească rahatul ăsta.

— Forty, zic eu. Poate vrei nişte iarbă?

Arată către prostituate. Îmi povesteşte din nou despre lucrurile pe care le-a pus să facă şi s-ar putea să mintă despre toate. Mă hotărăsc să nu îmi plâng de milă cât aiurează Forty despre actele lui sexuale. Toţi avem câte ceva. Unii oameni au un copil dificil şi unii au un copil bolnav şi unii au un handicap şi unii oameni au o mamă imposibilă şi nu e nimeni pe planetă care să nu aibă nimic. Eu am o cană cu ADN-ul meu într-o casă din Rhode Island. Şi asta e ceea ce Love are: un frate. Un coşmar. Un maniac drogat care acum sare în pat ca un copil de zece ani, povestindu-mi despre o petrecere de zi de naştere pe care el şi Love au avut-o când erau copii.

Forty sare din pat şi se dă cu capul de dulap. E prea luat ca să simtă ceva şi se ridică în picioare.

— Deci eşti entuziasmat sau eşti entuziasmat?

— Forty, spun eu. Cred că ar fi mai bine să stai jos.

— Nu, spune el. Cred că mai bine stai tu jos.

— Eu stau.

— La dracu', da, mai bine stai, turuie el. Bate din palme. Şi să te duci dracului, Barry Stein. Mai trage nişte cocaină. Ştii, o să arate ca un idiot.

— Forty, zic. Cred că ai luat suficient.

Se şterge la nas.

— Megan. Futu-i. Ellison.

Îmi las şampania jos.

— Despre ce vorbeşti?

— Eşti surd? ţipă el. Megan Morţii Ei Ellison. Aşa că să te fut, Barry Stein.

Inima îmi bate cu putere. Megan Ellison. Tipa a regizat Ea şi Ţeapă în stil American. Paraşuta care dansa stă acum în poala lui Forty, hrănindu-l cu taco.

— Forty, spun eu. Vrei să zici că Megan Ellison e interesată de Al treilea geamăn?

— Nu, spune el. Îţi spun că Megan Ellison e interesată de Al treilea geamăn şi Dezastrul. De amândouă. Boom!

Forty a aflat de dimineaţă; agentul lui a avut o întâlnire cu Megan Ellison şi Megan Ellison îl poate mânca pe Marry Stein la micul-dejun. Agentul spune că oferta poate veni oricând de acum, iar eu şi Forty ciocnim pahare cu şampanie şi prostituatele lui se aruncă pe pat şi se uită la Wendy Williams şi se sărută din când în când, iar ăsta nu e genul meu de petrecere, dar măcar Forty se cunoaşte pe sine. Sare între ele şi ambele se rostogolesc spre el.

— Acum, ascultă aici, Old Sport, spune el. Ţine minte că e doar interes şi nu vrem să cobim.

Picăm de acord să aşteptăm până vestea e oficială înainte să spunem cuiva, dar nu ştiu cum va reuşi Forty. Sare în pat din nou, ţipând:

— Ţine minte momentul ăsta, Old Sport. O să se întâmple, chiar da. Şi în secunda în care se află, viaţa ta nu mai e a ta. E acolo, şi tu eşti ăla, tu eşti omul. Toată lumea va vrea o bucăţică din tine. Toţi te vor iubi. Aşa că fă asta pentru tine, omule, ştii? Ăsta e succesul tău şi asta e ora magică, clipa de aur înainte de moment în sine. Trăieşte clipa. Ai câştigat-o. Nu o întinde şi nu trage de ea şi nu o alunga şi nu o împărţi şi nu o examina. Asta e. Dacă ăla mare loveşte acum, mori un scriitor. Mori descoperit. Trăieşte aşa. Trăieşte chiar acum.

E adevărat; drogaţii pot fi enervanţi, dar au şi talentul ăsta să-ţi fută una să dea peste cap. Forty are dreptate. Ăsta e succesul meu şi am suportat Cizme şi căţeluşi şi mi-am petrecut toate zilele alea la Intelligentsia şi Taco Bell şi chiar am câştigat asta. Sar pe celălalt pat şi nu îmi amintesc când a fost ultima dată când am sărit într-un pat. Forty urlă şi dă drumul la coloana sonoră din Jurnalul unei vedete de film porno, iar eu sar şi mă arunc şi ricoşez şi prostituatele râd şi eu am reuşit. Am găsit steagul. M-am mutat în Los Angeles. Am găsit-o pe Love; m-am îndrăgostit. Şi acum asta, cel mai greu lucru de făcut în lumea asta, unul dintre cele mai grele lucruri, iar eu sunt pe cale să îl fac. O să reuşesc la Hollywood.

Love îmi trimite un mesaj:

Ştii ceva de Forty? A dispărut. Scuze. Bun venit în lumea mea.

Scrie din nou o secundă mai târziu:

Te iubesc.

Fac o captură de ecran. O să cos imaginea asta pe o pernă, pe zeci de perne, o să o scriu pe cer, o să o gravez pe pereţii casei noastre. Mi-e imposibil să fac distincţia între extazul produs de Love de extazul produs de Hollywood şi ar mai putea fi chiar şi extazul de contact de la faptul că sunt în bârlogul ăsta de cocaină, dar nu e nevoie să le separ una de alta. Sunt fericit. Sunt aici. Toată frica din mine, CandaceBenjiPeachBeckHendersonDelilah, toată asta a fost sublimată de bucuria a LoveAlTreileaGeamănDezastrul.

O sun pe Love. O asigur că Forty e în siguranţă pentru că e cu mine. Love e uşurată. Forty şi prostituatele se hotărăsc să înoate în piscina imensă şi Forty se rupe în figuri înotând în stilul liber şi fluture şi broască. Ar putea fi acolo învăţând copiii să înoate cu sora lui geamănă, dar pe de altă parte, unii oameni preferă prostituatele în locul copiilor amărâţi.

Are ochii roşii. Nu ştiu dacă e de la clor sau de la cocaină.

— Eşti un prieten bun, spune el. Ştii, cred că dacă aş fi crescut fără toată presiunea şi toate excesele astea, cred că aş fi mai mult ca tine.

Încep să îi spun că e un prieten bun, dar înainte să termin propoziţia, se scufundă.

ESTE ultima zi din Cizme şi căţeluşi şi eu stau pe platoul ăsta de filmare ca un om schimbat. Love e un ghemotoc de sentimente, încântată la culme, sentimentală, emoţionată. Filmul ei se termină şi ea încă nu ştie, dar al meu va începe în curând. Ajungem să avem o viaţă ca asta, pe platourile de filmare, creând întotdeauna, apoi

strângând, apoi sărbătorind. Îi surprind privirea lui Forty şi îi fac cu ochiul, dar el îmi face semn să mă opresc. S-a întors. E mahmur. Nu e sigur că avem o înţelegere. Nu a auzit nimic toată ziua de la agentul lui. Îi spun să se relaxeze. Să lase ca astăzi să fie despre Cizme şi căţeluşi.

— Eşti un om bun, spune el. Vezi imaginea de ansamblu.

— Întotdeauna, zic. E singura imagine.

Sunt bun pe un platou de filmare şi am ajuns să iubesc locul ăsta, să filmez căcatul, să fac sport în deşert; sunt singurul membru din echipă care va părăsi această locaţie într-o formă fizică mai bună decât cea pe care o aveam când am ajuns. Iubesc scaunul cu numele meu pe el şi iubesc patul nostru care scârţâie. Iubesc felul în care un platou de filmare te face să trăieşti în prezent. Acum sunt entuziasmat când Milo strigă acţiune şi simt cum am evoluat în viaţă de fiecare dată când strigă tăiaţi.

O să îmi fie dor de locul ăsta. Iubesc masa de bucătărie unde Love mi-a supt-o prima dată; acum îmi suge pula de câte ori are ocazia. O iubesc pe Love. Iubesc familia noastră de film chiar dacă nu le ştiu numele tuturor. Oamenii de pe platoul de filmare par toţi interşanjabili, cu păr uscat şi pantaloni cafenii. Dar iubesc şi asta. Iubesc când e timpul pentru dubla martini şi apoi aplauzi şi ziua s-a terminat şi ai reuşit. Iubesc şi momentul de înainte de asta, exuberanţa care creşte duios a dublei Abby – numită aşa în onoarea primului Regizor Asistent, Abby Singer, înveţi lucruri pe un platou de filmare, istorie – aproape finalul, încă două! Dacă toţi murim acum, avem un film la cutie.

Părinţii lui Love au văzut nişte filmări şi sunt aşa de încântaţi de munca lui Love încât insistă să ne ducă pe toţi cu avionul la casa lor din Cabo pentru o petrecere de final. Majoritatea filmelor de genul ăsta se termin la o bodegă cu beri de doi dolari, dar datorită lui Love, mergem la La Groceria pentru două nopţi. Love spune că voi adora La Groceria şi spune despre Cabo că e „raiul delicat de pe pământ”.

Eu râd şi ea mă pocneşte.

— Ai grijă, isteţule.

— Love, spun eu luând o sticlă cu apă de la aprovizionare. Haide. Când auzi Mexic, tu te gândeşti la delicat?

Milo râde.

— Lovey, Mexic cam e capitala crimelor în toată lumea.

E amuzant. Acum că Milo îşi acceptă soarta că nu va fi cu Love, e de un infinit de ori mai suportabil, chiar plăcut. Rezonez cu el, cu părinţii lui distruşi şi impulsurile lui creative.

— Da, spun. Milo are dreptate. Vreau să zic, se decapitează oameni în Mexic.

Chiar atunci un Asistent de Producţie se apropie.

— Hei, Milo, spune el. Avem un vizitator.

Eu şi Love ne întoarcem. Şi într-adevăr chiar avem un vizitator. Eu îmi scap sticla cu apă. Vizitatorul e poliţistul Robin Fincher.

35

Nu trec printr-un loc nepermis şi ăsta nu e teritoriul poliţistului Robin Fincher. Nu are nici un drept să fie aici în uniformă, să stea pe platoul meu de filmare, să se uite la iubita mea. Îmi ridic sticla cu apă şi stau aplecat o secundă mai mult şi înjur bombănind.

Milo îi strânge mâna.

— Domnule poliţist, spune el. Vreţi să ne vedeţi permisele?

Fincher râde.

— Am nevoie doar de una-două replici şi un cadru de aproape.

Săracul Milo nu îşi dă seama dacă idiotul ăsta e serios sau nu, dar pentru mine asta e serios. Ce dracu’ caută aici?

— Aş vrea eu, spune Milo. Dar e o producţie cu două personaje. Să sperăm că aşa ne vom întoarce pentru o continuare totuşi, da?

Fincher înghite în sec.

— Glumeam, zice el şi îşi mijeşte ochii mici şi albaştri la mine. Am trecut din complezenţă. Cercetăm prin zonă cu privire la un jaf, spune el. Câteva locuri din apropiere au fost jefuite şi vedem că v-aţi aranjat destul de bine aici. Vrem doar să ne asigurăm că încuiaţi tot la noapte.

Milo îi strânge mâna.

— Un film horror într-un alt film, nu?

Ating braţul lui Love şi îi spun că trebuie să merg la baie, dar ceea ce chiar trebuie să fac e să îmi dau seama de ce căcat e Fincher aici. Mă furişez din casă pe o uşă laterală şi fug în faţa casei, unde văd maşina lui Fincher. Are portrete pe scaunul din faţă, dar înainte să explorez mai departe, aud paşi şi mă întorc. Fincher îşi lasă în jos ochelarii de soare şi mi-aş dori să am şi eu o pereche.

— Domnule poliţist, spun eu, transpiraţia făcându-se broboane pe ceafa mea. Sunt puţin confuz.

— Ţi-ai luat carnetul cu adresă de California?

— Nu, spun eu. Am fost aici.

— Hmm. Deci nu te-ai mai întors la apartamentul tău? zice. Pentru că nici vecina ta nu s-a mai întors.

Delilah. La dracu'.

— Care vecină?

Îşi dă jos ochelarii de soare şi îi şterge cu un şerveţel.

— Ştii tu, prietena ta, Delilah. Are buletin de California, locuieşte în aceeaşi clădire cu tine. Bine, nu că tu ai locui acolo oficial.

— A dispărut? fac eu pe prostul.

El dă din cap.

— Ştii ceva de asta?

— Abia o cunosc, insist eu.

Mă loveşte în stomac şi nu are voie să facă asta şi eu mă ghemuiesc. Sunt în ţărână. Abdomenul meu e doar muşchi şi nu am pic de grăsime acolo, nici o căptuşeală care să amortizeze lovitura. Cretinul scuipă şi flegma lui aterizează lângă faţa mea.

— Ridică-te, dracului, spune el. Am fost delicat cu tine acum.

Nu am mai fost lovit de pe vremea bonei Rachel şi nu-mi place senzaţia, felul în care muşchii sunt chestii individuale din nou, cu terminaţii nervoase deosebite. Mă loveşte în genunchi.

— Am spus să te ridici, dracului.

Mă ridic. Nu o să cedez. Nu voi dezvălui nimic, iar ochii lui mici şi cercetători nu au cum să ştie ceva important.

— Eşti un futangiu, spune el.

Şi uite cum foloseşte un cuvânt generic, futangiu.

— Nu ştiu ce crezi, zic. Dar nu am făcut nimic.

— Decât să o omori pe Delilah, spune el, şi avem o problemă.

Nu pot permite ca acele cuvinte să iasă din gura aia când ar putea fi auzite de cineva.

— Tu ai făcut asta. Şi ştii tu, asta contează pentru mine, un ofiţer al legii. Îmi imaginez că e important pentru micuţa ta păpuşă de futai de acolo şi sunt convins că e

important pentru părinţii lui Delilah. Jim şi Regina, apropo. Te gândeşti vreodată la asta, Goldberg?

Se apropie. Dacă mă loveşte din nou, o să îl omor. Îmi întorc capul.

— Jim şi Regina, fierbe el. Jim şi Regina, Mama şi Tata. Îşi iubesc copilul.

Îmi întorc capul şi îi întâlnesc privirea.

— Abia o cunosc pe Delilah, spun. Şi sunt convins că părinţii ei vor face orice le stă în putinţă să o găsească.

— Abia o cunoşti? întreabă el privind chiorâş la mine.

— E o vecină, zic.

Îşi ridică pumnul şi vine la mine, iar eu mă chircesc şi el dă înapoi. Râde.

— Potrivit vecinului tău, Dez, de fapt o cunoşteai pe Delilah destul de bine.

Labagiul de traficant de droguri. Nu voi fi speriat.

— Dacă vrei să spui că m-am culcat cu ea, da, spun eu. Dar nu o cunosc prea bine.

— Înregistrări telefonice, Joe, spune. Uiţi că sunt ofiţer al legii şi am acces la baza de date a persoanelor dispărute? Crezi că părinţii ei nu se duc acolo să se asigure că Departamentul de poliţie din LA vorbeşte cu fiecare individ care a comunicat cu fata lor? Statului California îi pasă de locuitorii săi. Aici nu e Bed-Stuy. Aici ne pasă. Ne pasă.

Îl pronunţă incorect, Bed-Stooey şi urăsc acest tip de californian, genul care nu ştie nimic despre Coasta de Est, tipul care crede că Rhode Island este adiacent Maine.

— Am cunoscut-o puţintel, spun din nou. Dar nici măcar nu ştiam că lipseşte.

— Am fost surprins să aflu că eşti un om de opiacee, spune el, evaluându-mă.

— Tu, cu traversarea ta ilegală dimineaţa devreme. Acum pari, dacă ar fi să ghicesc, pe cocs. Viteză. Poate suc, dar nu. Ai fi mult mai mare dacă ai folosi sucuri[9].

Durează prea mult şi Love se va întreba unde sunt.

— Ce vrei?

Oftează.

— Vreau să ştiu cum să folosesc căştile pe care mi le-ai dat, spune el. Ai instrucţiunile?

— Nu, spun, şi acum transpir.

Dar nu e posibil ca poliţia să mă fi legat de Henderson prin acele căşti. Fiecare nenorocit din Los Angeles are căşti Beats.

— Mare păcat, spune el. Ştii cum să le ajustezi? Vezi, capul meu e mai mare decât al tău. Ai un cap mic. Pun pariu că auzi des asta

— Nu ştiu cum să le ajustez.

[9] „Sucuri” (Juices în original) se referă la steroizi şi oricare alte substanţe folosite pentru modificarea aspectului fizic (n.tr.).

Nu-i dau nimic.

— Nu ştii cum se folosesc propriile căşti? întreabă el. Nu crezi că e cam amuzant, Bed-Stuy? Vreau să spun, sunt destul de uzate. Le-ai avut pentru o vreme. Nu ştii cum să lucrezi cu ele?

— Ar trebui să mă întorc acolo, zic eu, îndepărtându-mă.

Zâmbeşte.

— Nu, n-ar trebui. Nu eşti pe pagina filmului de pe IMDB. Nu faci nimic acolo, numai pierzi vremea. Singurul mod în care am putut să dau de tine a fost pentru că mi-a arătat Calvin, amicul tău, poze cu pagina de Instagram a gagicii tale.

Cristoşii lui de social media şi e gelos, a condus până aici tocmai din LA, încingându-se pe drum. Probabil că e ilegal ce face, dar nu contează. Poliţia îi protejează pe ai lor.

— Deci, spune. Întreb pe toată lumea din Lawns, mai ales pe cei care erau apropiaţi de Delilah, nu ştii nimic de ea?

— Nu, spun, şi e adevărat.

— Nu ai intrat în contact cu ea?

— Nu, spun, şi e adevărat.

— Când te-ai văzut cu ea ultima oară?

Şi îmi aduce doar bucurie să îi spun şi mai mult adevăr.

— În seara cu comemorarea lui Henderson de la UCB. Eu mă certasem cu iubita mea. Am plecat de la UCB. M-am

dus la La Pou. Am văzut-o p Delilah la bar. M-am aşezat lângă ea. Îşi aştepta iubitul. Nu a vrut să-mi spună numele lui. A zis că e faimos. A făcut să sune ca şi cum ar locui în zonă. Dar el nu a mai apărut. Ea era beată. Am ajutat-o să ajungă acasă.

S-a dezumflat ca un copil gras care află că s-a terminat cutia cu Oreo. Şi aş paria că a fost un copil gras. Pariez că se luau de el din motivul pe care nu vor să ţi-l spună uneori despre hărţuire, şi anume că merita copilul. Încearcă iar.

— Ai ajutat-o să ajungă acasă.

— Locuim în aceeaşi clădire, îi reamintesc.

Îmi place când faptele sunt de partea mea. Lui, totuşi, nu îi place. Vine spre mine şi mi se bagă în faţă.

— Nu-mi place atitudinea ta, Bed-Stuy. Nu-mi place că n-ai aplicat pentru adresă nouă în acte în statul ăsta minunat.

— O voi face, spun, promit.

— Nu cred că o promisiune de la un căcat de newyorkez poate însemna ceva.

— Am terminat aici?

— Nu, spune când ar fi trebuit să spună că da. Dar poţi merge înăuntru, înapoi.

Mă întorc şi merg pe alee spre casă. Stomacul îmi pulsează şi nu avea nici un drept să mă lovească. Nu avea nici un drept să mă acuze. Nu are nici o dovadă. Are doar ură, iar pentru asta va plăti.

Îi simt ochii arzându-mi în ceafă, mai puternici şi mai cauzatori de cancer decât razele soarelui de deasupra. Voi scăpa de el, nu am altă opţiune. Nu poţi să-ţi vezi bucuros de viaţa ta dacă există pe undeva un poliţist care te vrea după gratii.

36

ÎNĂUNTRU, nimeni nu întreabă unde am fost. Toată lumea e prea entuziasmată datorită anunţului despre Cabo. Tatăl lui Love are nevoie de numărul de la asigurarea mea socială ca să-mi poată trimite paşaportul. Filmul e gata şi eu am ratat ultima scenă. Multe se întâmplă când eşti greşit interogat.

Şampania curge şi începe muzica şi eu zic că vreau să trag un pui de somn. Love înţelege.

— Ai alergat atât de mult; îmi fac griji că nu te-ai odihnit destul în ultima vreme.

Mă îmbrăţişează şi eu tresar.

— Scuze, am luat-o razna cu abdomenele, spun de acoperire.

— Tu nu ai nevoie de abdomene, spune. Eşti perfect.

Mă sărută şi urc scările. Din nefericire, Love ar trebui să îşi facă griji pentru mine. Filmul e gata, dar coşmarul meu e abia la început. Închid uşa de la dormitor. Mă învârt prin cameră. Aşa e treaba. Încerc să rămân calm. Pozitiv. Mergem la Cabo, deci avem asta. Mexicul e genul de loc

unde oamenii se duc şi taie capete şi pula mea, aşa că e în favoarea mea locul.

Informaţia e putere. Am nevoie de date asupra terenului. Caut pe Google La Groceria. Dacă o ştiu bine pe mama lui Love, sigur a invitat ceva website sau revistă fancy să-i pozeze casa, exact aşa cum a făcut la Aisles. Desigur, găsesc un articol despre La Groceria şi deja mă simt mai concentrat, aşa cum se simte un lunetist când are ţinta în vizor. Găsesc adresa de la La Groceria şi mă plimb rapid peste zona unde familia lui Love locuieşte uneori, pe la faimoşii care locuiesc în vecinătate, pe la casele de vânzare. Li Bum. Axl Rose trăieşte în zonă. Axl Rose e genul care ar avea o casă extrem de securizată. Are fani de-a dreptul nebuni şi a tot fost prin zonă. Casa lui e de ani întregi pe piaţă – şi programul lui e şi el veste bună – nu a mai fost în Mexic de ceva vreme. Cum ar veni, nu se duce acolo în viitorul apropiat, cum ar veni, casa aparţine agenţilor imobiliari.

Lucrurile se îmbunătăţesc. Casa lui Axl e un proiect perpetuu, cu renovări neterminate, o piscină care nu e gata, nehotărâre peisagistică, un corn al abundenţei peticit cu gazon îngălbenit şi cupole pe jumătate formate. Website-urile agenţiilor imobiliare îmi oferă poze cu casa care arată un conflict permanent între a dărâma totul şi a continua cu chestiunea cu teracotă nouveau.

Un alt element al controversei, conform secţiunii de comentarii de pe blogul agenţiei imobiliare: studioul de înregistrare de acasă. „Studio de înregistrare acasă” este jargonul agenţilor imobiliari pentru un rahat de cuşcă izolată fonic şi un comentator anonim face o comparaţie între această cutie etanşă şi o cameră-refugiu, iar asta e o

veste bună. Mi-ar putea folosi. L-aş putea închide acolo pe Fincher. Dar întâi trebuie să-l duc acolo.

Deci acum trebuie să-l conving pe Robin Fincher să vină-n Mexic. Dar nu poţi să seduci pe cineva dacă nu ştii ce îi place respectivului. Datorită pozelor din maşina lui, încep pe IMDB, unde are o biografie lungă şi amuzantă în comparaţie cu cele câteva credite. S-a mutat în LA ca să devină actor, a renunţat la vis şi a lucrat drept cascador, ca dublură, figurant, şi-apoi în sfârşit a renunţat şi s-a alăturat echipei LAPD. Dar Robin Fischer are şi un website. Şi mi-e imediat clar că nu a devenit poliţist ca să protejeze şi să servească cetăţeanul. Robin Fischer s-a făcut poliţist ca să le-o plătească celor din Hollywood-ul care l-a respins.

Şi-a încrucişat cărările IMDB-LAPD în 2011, când a început să activeze ca bodyguard de celebrităţi. Se laudă că te poate proteja şi în acelaşi timp poate petrece cu tine. Şi da, fraza aia e marcă înregistrată. Cea mai recentă poză e cu el şi Teri Hatcher.

Mă las pe spate în scaun. A pretins că se află într-o misiune pentru a o găsi pe Delilah, California, îi pasă de fetele noastre. Lasă, mai vedem noi. Caut care sunt proiectele care se filmează în Mexic la momentul actual şi nu e nimic altceva decât un remake pentru Romancing the Stone. Nu, trebuie să apelez la dorinţa lui evidentă de a fi prieten cu aceşti oameni superbi, în pula mea. Creez o nouă adresă de e-mail: MeganisaFox@gmail.com.

Ea e momeala perfectă. Are o familie de protejat, la fel ca Teri Hatcher. E sexy. Am învăţat de la Sony trucul că oamenii din industrie nu se deranjează să scrie corect, aşadar:

Dragă domnule poliţist Fincher mi-a venit senin dar prietena mea Teri Hatcher v-a lăudat despre cum aţi făcut totul-totul şi chiar mai mult pentru ea. Brian şi cu mn mergem la cabo şi ne-ar plăcea nişte extra protecţie. Nu suntem siguri dacă faceţi aşa ceva/ Mă simt uşor fraieră ca cântăreaţa din Taken dar pare că sunteţi ce ne trebuie. Noi stm pe drum mâine posibil deja acolo? Sigur că vă returnăm banii pe cele 4 călătorii. Sper k sunteţi disponibil ţin pumniii Xx megan austin-green

Dacă eu aş primi un e-mail de la cineva care se prezintă ca fiind Megan Fox, aş presupune că e spam. M-aş gândi că-şi bate cineva pula de mine. Fincher e poliţist. Nu e idiot. Dar poate că e, pentru că uită-te la răspunsul lui, în pizda mă-sii, trimis aproape imediat:

Dragă doamnă Austin-Green,

WOW! Sunt un mare fan de-al dumneavoastră. Sunt atât de onorat să vă ajut. Da! Eu sunt cel mai bun! Şi Teri e cea mai tare. Mă bucur că ştie că folosesc resurse personale pentru a-l identifica pe cel care o urmăreşte. Sunt atâţia bolnăviori peste tot. Sunt onorat k protejez şi servesc ţara. Vă ataşez poza cu mine şi CV-ul, ca să ştiţi cum arăt (nu mă supăr dacă vreţi să le daţi şi agentului dumneavoastră! Sunt membru în SAG/AFTRA). Ne vedem mâine!)

Wow, are dreptate. LA e un miraj. Robin Fincher e un poliţist. Omul poartă armă. Şi ştim cu toţii stereotipul poliţistului rău – rasist, violent – şi pe cel al poliţistului bun – cel care plăteşte pentru cumpărăturile mamei singure şi care ajunge într-un video viral pe internet. Dar ăsta? Tipul din Los Angeles care trimite poze la Megan Fox, în pula mea, cel care nu e atât de priceput încât măcar să aştepte

până ajunge în Mexic înainte să înceapă să-şi facă reclamă la curul ăla netalentat?

E nevoie de un curs despre aspiraţii, despre felul în care degradează creierele în Los Angeles. Sunt onorat k protejez şi servesc ţara. Nu, Robin. Cuvântul pe care-l cauţi e că. Nu, Robin. Nu serveşti şi nu protejezi pe nimeni şi, dacă ai face-o, ai fi prins de o ceaşcă de cafea, recalculând fiecare pas pe care l-a făcut Delilah.

Evident, futardel ăsta nu o să o găsească niciodată. Şi în vreme ce asta înseamnă veşti bune pentru mine, e de asemenea ceva devastator pentru populaţia oraşului pe care-l iubeşte atât de mult. Cetăţenii din Los Angeles nu sunt serviţi. Nu suntem protejaţi. Oraşul nu-şi permite să aibă grijă de nimeni şi zona e prea întinsă. L-aş fi omorât pe Fincher şi dacă n-ar fi existat riscul ca el să mă bage după gratii. Îl voi ucide pentru că ne-a dezamăgit pe toţi când a ales-o pe fututa de Megan Fox în locul fetei moarte, cea al cărui destin ne va rămâne, pentru eternitate, necunoscut.

37

ESTE ora nouă dimineaţa, dar ceilalţi pasageri de pe Love Boat IV sunt deja beţi. Familia Quinn are patru bărci în Cabo şi asta e cea pe care o folosesc la pescuit de marlin, lucru pe care-l facem acum, se pare. E un aranjament de tipul băieţii se duc la pescuit cât merg fetele la mani-pedi. Avem destulă mâncare şi bere şi tequila pentru cincizeci de oameni, dar suntem doar eu cu Forty şi Milo şi câţiva

tipi de la producţie pe care nu i-am recunoscut toată luna, pe care nu vreau să-i ştiu.

Stau pe o găleată de plastic, ţin în mână o undiţă şi Căpitanul Dave îmi povesteşte cum erau Love şi Forty când erau mici. Căpitanul Dave e grizonant şi pare mai în vârstă de 46 de ani. Nu are copii. Unii oameni s-au născut să fie unchi şi Căpitanul Dave aşa e. E şi alcoolic în recuperare, e obsedat de ce bea oricine altcineva. Viaţa e grea pentru unii.

— Dar ştii, spune întrerupând o poveste despre prima oară când au sărit de pe barcă, ţinându-se de mâini. E foarte greu să vorbeşti despre Love şi Forty fără să vorbeşti despre Milo. Adică era şi el acolo, trebuia să-i fi văzut părul de-atunci.

Râde.

— Era uriaş.

— Trebuie să-mi arăţi poze, spun, şi pupatul în cur e treabă grea, dar vreau să fie de partea mea Căpitanul Dave.

Voi avea nevoie de ajutorul lui weekend-ul acesta. Şi, din fericire pentru mine, e un om destul de plăcut.

— Am făcut poze pe toate bărcile, spune. Numai că pe asta nu mai ştiu exact unde. Mai multe sunt pe iaht.

Roteşte dopul de pe încă un O’Doul. Bea.

— Dar da, de asta i-am zis lui Milo al treilea geamăn.

Îl fixez.

— Spui că tu i-ai zis lui Milo al treilea geamăn?

Răspunde în timp ce râgâie.

— Dap. Mai vrei ceva de băut?

Dau din cap, iar el continuă urle despre cum Forty şi Milo şi Love sunt mereu împreună şi eu mă holbez în apă. Eu credeam că Forty inventase acest nume şi Căpitanul Dave îşi termină berea falsă. Se ridică, se întinde.

— Bun, spune. Cred că e timpul să dăm momeala.

— Aye, căpitane, spun de parcă aş şti ce-a zis.

Mă ofer să-l ajut pe Căpitanul Dave cu butoiul cu care se luptă, dar ca de obicei, spune că-i totul în regulă. Desface capacul butoiului şi acum simt miros de moarte şi putreziciune şi îmi acopăr gura, în timp ce el râde.

— Prima momeală a lu' băiatu', strigă. Nu-ţi face griji. Nu te vei obişnui cu asta.

Apoi fluieră şi asistentul lui, Kelly, un tip gras din Georgia, sună dintr-un clopot care redă ceva din Jimmy Buffet. Se pare că e vremea să pescuim şi Căpitanul Dave scoate momeala şi o aruncă în apă. Nu mă pot gândi decât la Fincher şi la cum pot conduce barca asta până aici, să-l arunc în apă, exact cum am făcut cu Delilah, fata pe care el ar trebui să o caute acum. Rezolvat şi rezolvat.

Forty e praf şi abia reuşeşte să ajungă la scaunul lui şi Căpitanul Dave îşi bagă degetele în gură şi fluieră.

— Nu, spune. Stai şi tu zece minute fără să bei nimic şi apoi vino înapoi.

Forty se smiorcăie, dar Căpitanul Dave nu pică în plasă.

— Barca mea, regulile mele.

Forty coboară iar, în vreme ce Matelotul Kelly ne ajută pe mine şi pe Milo să ne pregătim undiţele. Le aruncăm în apă şi pe Milo fredonează pe lângă cântecul lui Buffett şi îmi povesteşte despre Johanna, artista de make-up de la Cizme şi căţeluşi. Au dormit împreună noaptea trecută, e tânără şi sexy şi cred că merită să-mi scoată puţin ochii acum. Forty se întoarce şi cere o undiţă, iar Dave spune că nu şi Forty se întinde spre găleata cu momeală şi aproape cade în ea.

Căpitanul Dave ţipă.

— În cabină, ordonă. Acum.

Forty se supune şi Milo râde şi eu scutur din cap.

— Căpitanul e într-un mare fel, spun eu.

— La ce te referi? întrebă Milo.

Şi e amuzant pentru mine pentru că în urmă cu câteva zile era să-l omor.

— Vreau să zic că e super autoritare.

— Ei bine, spune Milo. El e Căpitanul. Poate fi cum vrea.

— Da, dar e barca lui Forty.

Milo învârte de mulinetă.

— Nu, spune el. Căpitanul controlează totul. Nu contează dacă Ray este aici. Proprietarii de ambarcaţiuni spun că e mai bine aşa, pentru că atunci când te joci cu Mama Natură, vrei pe cineva care respectă asta mai presus de toate.

— Hmm, spun eu.

Oamenii cu ambarcaţiuni. Mă prefac că îmi pasă dacă un marlin muşcă de momeala mea în timp ce mă gândesc la Fincher. Vine azi, mai după-amiază. Planul meu e simplu: iau cheile de la căpitanul Dave când andocăm. Mă întâlnesc cu Fincher la casa lui Axl Rose. Îl lovesc să leşine. Îl iau pe Fincher pe acest vas motorizat şi vin până aici şi-l arunc în apă. Apoi mă duc la Office cu Love şi mănânc taco cu peşte şi beau margarita şi dansez.

Ceva muşcă la Milo. Trebuie să-i dea undiţa lui Kelly, ca să învârtă, pentru că el e prea slab ca să poată singur. Dar apoi, când Kelly trage peştele, înmânează repede undiţa lui Milo, astfel încât Milo să poată poza, de parcă ar fi prins singur peştele.

Căpitanul Dave revine şi spune că probabil ar trebui să ne ducem înapoi spre ţărm, pentru că pe aici au tot fost probleme cu piraţii.

Şi atunci apare barca fetelor, iar toate sunt îmbrăcate în costume de piraţi, trag în noi cu pistoale cu apă, bete, chiţăind. Căpitanul Dave aruncă ancora şi râde. Love se aruncă în apă ca o ghiulea.

— Haide! strigă. E frumos.

Este, dar niciunul dintre aceşti oameni nu înţelege că eu nu-s în vacanţă. Trebuie să ajung la telefonul de rezervă, pe care l-am cumpărat înainte de plecare, şi să sun la agenţii imobiliari care au încercat să vândă casa lui Axl Rose în ultimele două săptămâni. Sunt doisprezece ş unul dintre ei ştie unde e şi cheia casei.

Cedez şi, în timp ce toţi ceilalţi înoată, mă duc în cabină şi îmi repet scenariul. Mă voi prezenta ca Nick Ledger, un agent imobiliar cunoscut pentru vedetele de pe ambele coaste. L-am văzut la reality show-uri de căcat şi îi imit vocea destul de bine, gros, ca în Bronx, ca şi cum a fumat o mie de ţigări. Le voi spune că sunt în această groapă cu nisip timp de două zile nenorocite şi că ajung la casa lui Axl şi nu există nici o cheie pentru că sunteţi atât de bătuţi în cap de soare, fraţilor, că aţi uitat cum funcţionează treaba. Am urmărit o mulţime de spectacole despre domeniul imobiliarelor. Ştiu modul în care se aruncă cu nume, cum se vorbeşte unul cu celălalt şi cum se înjură unul pe celălalt. Ştiu că toţi au telefoane diferite pentru scopuri diferite. Eu pun în aplicare frazele-cheie: foarte cunoscută du-te-n morţii tăi client de zece şi ştiu că tu ştii despre cine vorbesc. E mai intimă decât colecţia de vibratoare a nevesti-tii şi asta e mai ciufută decât nevastă-ta când termini în curul ei şi stau aici fără cheia de la pagoda aia futută care s-ar putea să fie ce-i trebuie, având în vedere unica ei cerinţă.

Sun la primul agent imobiliar, care e o femeie care pare curvştină şi proastă, de parcă l-ar fute pe Nick Ledger, dar care-mi spune să mă duc dracului. Sun un tip cu urechi clăpăuge care arată de parcă ar fi fost hărţuit în cea mai mare parte a vieţii lui. Nu-şi poate aminti cine are lista şi vrea să ştie dacă am sunat la nimereală. Sun o altă femeie, mai în vârstă, care probabil a intrat în domeniu

după ce a văzut pe cablu American Beauty. Şi ea are accent de New York, de Long Island. Spune: drăguţule, cheia e la mine-n păsărică. Baftă să ajungi acolo după ea!

Îmi închide. Mă încrunt. Nick Ledger e un tâmpit care nu lasă loc de bună ziua şi ar fi trebuit să aleg pe cineva drăguţ şi fericit, dar nu există oameni de genul ăsta în domeniul imobiliar de ultimă generaţie, cel puţin nu la televizor.

Nu funcţionează, aşa că mă duc în baza de date a agenţilor din imobiliar şi caut brokeri fără fotografii. Adevăraţii futuţi care nu reuşesc să fie în stare de nimic, nici să-şi arate chipurile. Există un tip pe nume William Papova şi e mai greu aşa, să suni pe cineva atunci când nu îl poţi judeca pe baza înclinaţiei sale pentru cravate sau cercei.

Scapă telefonul înainte să răspundă, telefon cretin, şi vocea lui este abruptă:

— Cine-i?

— Sunt Nick Ledger, pula mea, spun eu.

— De la emisiunea de la televizor? întreabă el. DA. Rock Real Realtor?

— Scuză-mă, ai de gând să mă fuţi la cap cu un rahat de proiect care beneficiază de pe urma mea?

— Nu, nu, nu, spune el. Numai că te ştiu, atâta tot.

— Ascultă, am primit numărul tău de la bunăciunea aia, Sonja.

Nu cunosc nici o Sonja, dar îmi imaginez că agenţii imobiliari din Cabo cunosc tipe pe nume Sonja.

— Sonja, zice el. Bine.

— Sunt aici douăzeci şi patru de ore, morţii mei, şi echipa mea s-a dus dracului şi nu au cheia lui Axl şi am nevoie de cheia de la Axl.

— Pentru spectacol?

— Să te fut, răspunde-mi la întrebare.

Mă pune în aşteptare un minut, apoi se întoarce la apelul meu, abia respirând.

— Pot să-ţi fac rost de o cheie şi să o las în duşul în aer liber, dar nu mi-o tragi cumva, nu spui cuiva pe la Caldwell. Încerc să am o relaţie bună cu ei.

— Aşa facem, zic eu. Doar asigură-te că laşi şi tu nenorocita de poartă deschisă.

Îi spun la revedere şi merg deasupra punţii şi îmi rup cămaşa. Agent imobiliar rock star. Pun telefonul în buzunarul de la scaun şi mă arunc ca o ghiulea de pe barcă, aşa cum a făcut şi Love. Sub apă, deschid ochii şi mă uit prin Marea Cortez pentru Delilah.

Dar e ridicol. Am lăsat-o în Pacific.

APA era frumoasă, dar situaţia iritantă. Încă nu am cheile Căpitanului Dave. Le ţine prinse la curea; la fel de bine ar putea să şi le ţină legate de pulă. E genul acela de tip şi ar fi frumos să am cheile în mână. Nu ştiu cum voi obţine

cheile. Dar le voi lua. Înseamnă că trebuie să-l cunosc pe căpitanul Dracă mai mult decât mi-ar plăcea. Şi nu este sfârşitul lumii, dar m-am săturat să vorbesc nimicuri. Ne-am întors la vila mexicană a lui Love pentru nişte somn şi Love încearcă să mă convingă să mai stau cu ea în loc să mă duc să alerg.

— Nu ai nevoie să alergi. Arăţi grozav, spune.

— Merci, îi spun agitat. Dar o fac mai mult pentru că mă simt bine, ştii? Acum m-am obişnuit aşa.

— Poate merg şi eu cu tine, spune şi se lasă pe spate.

Stă în centrul patului nostru rotund, divin. E beată şi frumoasă şi casa asta pare şi ea beată şi frumoasă, cavernoasă şi cu forme, exact ca Pantry, cu bucăţi de coral puse la întâmplare pe pereţi.

Mă uit la telefon, să văd cât e ceasul. Mai am o oră până ajunge Fincher şi Love mă imploră, aşa că mă dezbrac şi mă bag lângă ea, în pat. E bună chiar şi când îşi bâlbâie cuvintele şi acum mă simt revigorat. Aveam nevoie de asta. Fac duş. Mă bag în hainele de alergare – fără tricou în Mexic – şi cobor, iar Cathy, menajera, mă sperie.

— Ieşi la alergare? întreabă.

— Da, spun.

— Evian sau Fiji?

Zâmbesc.

— Dă-mi de amândouă. Aşa pot să le ţin ca pe nişte greutăţi.

Îmi aduce două sticle şi îi mulţumesc, iar ea dă din cap.

— Hei, auzi. Dacă aş vrea să ies cu o barcă...

Şi femeia care era nerăbdătoare să mă hidrateze e o persoană diferită acum.

— Nimeni nu iese cu barca, cu excepţia căpitanului Dave sau a unuia dintre primii mateloţi, spune, mai moale. Dar spune-i unde vrei să ajungi şi ai rezolvat cu el.

Futu-i să-i fut. Dar dau din cap şi iau numărul Căpitanului Dave – am mai convins eu oameni şi înainte să facă ce voiam – şi lupta continuă la propriu, sus, pe deal. Acum e mai cald şi trebuie să alerg pe deal ca să ajung la casa cretinului de Axl Rose şi nu mai pot respira şi aici nu este ca terenul plat, blând, din Palm Springs. Nici măcar nu am ajuns acolo şi deja am băut ambele ape. Mă opresc în faţa unei case uriaşe urâte, cu mâinile pe genunchi pentru a-mi recăpăta respiraţia. Există beton pretutindeni, ciocane, lucrări neterminate. Mereu mi-au plăcut rahaturile astea când eram copil – camioane cu balast, cele care toarnă beton –, dar acum mă irită. Nu poţi să-ţi dai seama dacă renovează sau încep de la zero, iar uneori albii bogaţi îmi amintesc de adolescenţii care nu se pot opri din a-şi scărpina bubele.

Îmi şterg gura şi continui să merg. Coapsele mele au luat foc şi îmi zvâcnesc pleoapele, dar reuşesc să ajung şi poarta este deschisă – mulţumesc, William Papova. Casa lui Axl Rose este un mausoleu spaniolo-englez şi nu e de mirare că e pe piaţă de câţiva ani. Arată de parcă au fost bătălii aici şi poate şi o explozie. În mijlocul terasei din faţă e un cactus fără rost. Îmi imaginez că un puţoi de decorator de interior a săpat o gaură superficială în ultima

secundă, ca şi cum cactuşii aveau să-i facă pe cumpărători să nu mai vadă peisajul incomplet, fiasco-ul îngheţat în timp. Merg în lateral şi sigur că găsesc o mică ascunzătoare cu un duş în aer liber. Există o scrumieră care dă pe-afară şi o sticlă de şampon şi o geantă din piele, căci agenţii imobiliari sunt şi ei oameni. Poţi simţi frustrarea multor vânzători care au fumat şi au făcut duş şi s-au futut şi s-au plâns de această casă ciudată.

Alerg uşor spre faţa casei şi descui uşa şi e ca momentul când luminile se sting la teatru. Începe. Începe.

Casa are podele din marmură şi tavane înalte, dar nu este inspirată, ca La Groceria, şi poţi să îţi dai seama uşor că încearcă să o facă apetisantă pentru un Mr. şi Mrs. America, lucru care pare contraintuitiv, de vreme ce un Mr. şi o Mrs. America nu şi-ar putea permite o vilă la Cabo. Mă duc în bucătărie şi iau o apă din frigider. Apoi deschid pacheţelele şi încep pregătirile. În primul rând, dau e-mail lui Fincher:

Hei Robin abia aştept să te văd! am lăsat poarta descuiată pentru tine. suntem cu bebeluşii la parter e aşa frumoooos. Când ajungi, vino jos şi alătură-te nouă. xoxo Meg

Nu ştiu dacă Meg foloseşte prescurtarea asta a numelui ei, dar lui Robin îi va plăcea familiaritatea. Şi acum pentru distracţia reală. Folosesc firul de pescuit pe care l-am luat astăzi de pe barcă pentru a fixa o capcană cu fir pe scări, fixându-l pe ambele părţi cu benzi de ceară de la Bliss Poetic Waxing; Love nu va observa că nu le mai are. Apoi mă întorc în bucătărie, scot două sticle obişnuite de apă şi zdrobesc mai multe pastile de Percocet în ele. Le înfig într-o găleată pentru gheaţă goală, împreună cu trei Kind Bar

expirate, apoi cobor la subsol pe scara în spirală şi aici este camera de siguranţă / studioul de înregistrare la domiciliu, o cutie izolată fonic, cu două scaune de piele în ea.

Există o a doua cheie pe lanţul pe care mi l-a lăsat William Papova şi aceasta se potriveşte în încuietoarea de pe uşă. Şi da, se blochează din afară, pentru că uneori trebuie să-i blochezi acolo pe oamenii de Les Pauls şi de Grammy şi să înregistrezi rahaturi.

Duc găleata înăuntru şi o pun pe podea. Iau un microfon şi îl testez. Apăs pe cel mai mare buton roşu şi bat în el din nou. Funcţionează. În cele din urmă, mut un scaun din piele chiar în afara studioului şi îl aştept pe Fincher şi, destul de sigur, el nu mă dezamăgeşte. Cincisprezece minute mai târziu, îl aud că-şi aruncă geanta lângă uşa din faţă.

— Hola! strigă.

Uşa din faţă se trânteşte. Strigă din nou.

— Hola!

Căcatule. Aştept cu spatele lipit de peretele de lângă treapta de jos.

— Bună ziua? întreabă el, şi este un actor oribil.

Oricine citeşte manuale de actorie ştie că actorii buni ştiu să se orienteze şi el nu o face. Aud un zgomot şi mi-l imaginez căutând în telefon şi recitind e-mail-ul în care i-am cerut explicit să se prezinte la nivelul inferior al casei. Şi am dreptate.

— Ah, exclamă.

Şi acum traversează foaierul de marmură şi caută uşa de la subsol. Îl pot mirosi, fixativ şi loţiune de bronzat. Fluieră.

— Cioc, cioc, spune el. E cineva acasă?

Îmi modific glasul şi strig:

— Aici, jos!

Este unul dintre acele lucruri fundamentale legate de a fi om. Să auzi sunetul şi să vezi pe cineva care cade pe scări este în mod inerent amuzant, mai ales când este vorba despre un nenorocit ca Fincher. Zace grămadă pe podea, bătut, şi nu pot să nu râd când îl trag în studio şi încui uşa.

Mă uit la el pentru o clipă, iar râsul meu se opreşte, observând cât de vulnerabil arată. Cămaşa lui are ananas şi palmieri pe ea. Are pantaloni scurţi şi sandale şi sunt sigur că şi-a vopsit părul. Are picioare de găină. Trebuie să facă mai multe exerciţii pentru picioare. Ei bine, ar fi trebuit. E prea târziu acum.

Îl sun pe căpitanul Dave.

— Yo! spune. Aici căpitanul.

— Hei, căpitane Dave! spun plin de veselie şi respectuos. Sunt Joe Goldberg. Iubitul lui Love.

— Hei, Greenie, zice el. Ce pot eu să fac pentru tine?

— Ei bine, îi zic. Am o mică problemă. M-am trezit cu un amicul de-ai mei aici şi e muci complet. A leşinat. Love nu

e pasionată de aşa ceva. Oricum, m-am gândit că tipul ar putea să doarmă în barcă în seara asta.

— Ah, spune pe un ton grav. Îmi pare rău, dar nu pot face nimic.

Mă prefac că izbucnesc în râs.

— Nu am întrebat dacă ar putea conduce barca, spun eu. Am nevoie de chei ca să-l duc pe Brian acolo.

— Înţeleg ce-mi ceri, comandante, dar răspunsul este tot nu.

Îmi dau seama că e într-un bar. Urăsc alcoolicii de genul ăsta, cei care vor să fie aproape de băuturile alcoolice. Şi îi ştiu pe cei ca el. Pun pariu că merge în barul ăsta în fiecare zi doar pentru a dovedi că e treaz.

— Dave, zic eu. Îţi cer să mă ajuţi aici. Amicul meu este ieşit din joc. Ştii, şi-a pierdut cheia camerei şi nici nu-şi aminteşte numele hotelului.

— Sunt sigur că Love îl va lăsa să stea la La Groceria, îmi spune.

— Love îl urăşte. Deci asta nu este o opţiune.

— Ei bine, atunci cred că va trebui să-i iei prietenului tău o cameră de hotel, spune el. Cath îţi poate da o listă cu cele mai bune opţiuni.

— Căpitane Dave, mă milogesc. Vorbim doar de o noapte.

Oftează.

— Îmi aduc aminte când a căzut în gol fosta mea soţie. A spus: „Dave, am băut doar un singur pahar”. Regulile sunt reguli, Joe. Mult noroc.

Îmi închide şi linia e moartă. La dracu’. Sclav de la AA cu băutura lui O’Doul şi abţinerea lui şi dorinţa de a-şi împărtăşi regulile cu mine, la fel cum a dat totul lui Dumnezeu ca şi când nu ar sta aici în fiecare zi, toată ziua, dorindu-şi doar o bere, doar o gură.

Credeam că banii înseamnă putere. Nu aşa trebuia să funcţioneze această lume uitată de Dumnezeu? Căpitanul Dave să facă ce spun pentru că Love m-a ales pe mine? Mă agit. Nu am bani să-mi iau barcă şi nu-l pot lăsa pe Fincher într-o casă, la mama dracului. Mi-am învăţat lecţia: cureţi. Scapi de corp. Nu laşi o cană de pişat la întâmplare, ca să nu mai vorbim de cadavrul unui poliţist. Dar ce naiba să fac?

Ducă-se dracului Dave. Trebuia să spună da, domnule şi Cath trebuia să se fi înşelat şi ar fi trebuit să chem un taxi, să cer un scaun cu rotile, să ajung în port, să iau cheile de la Dave. Nu pot să cred că nu m-am făcut un plan de rezervă. Am un actor eşuat de nouăzeci de kilograme într-o cutie izolată fonic care chiar acum se pişă pe el în somn.

Mesaj de la Love: salut? ☹

Mi-am luxat glezna alergând acasă. Cel puţin asta este povestea mea. Am luat Tylenol, motiv pentru care nu beau, şchiopătez şi nu sunt eu însumi. Love insistă să mă duc la Office cu toată lumea, chiar dacă sunt vraişte. Nu va accepta un nu drept răspuns, iar Office este suprarealist, un bar pe plajă, direct în nisip. Stăm la o

masă lungă. Un tsunami ne-ar putea lua în orice clipă şi Love îmi cere să mă relaxez.

— Suntem în Mexic, spune. Poţi fi decapitat sau răpit, împuşcat sau târlhărit sau împrăştiat de o maşină, dar serios, Joe. Tsunami? râde. Eu nu cred. Deşi apreciez imaginaţia ta.

Asta este fetiţa mea macabră şi mă uit la Pacificul care a luat-o pe Delilah atât de definitiv, atât de primitor. Mă ajută chiar şi atunci când nu ştie că o face. Mexicul este capitala mondială a crimelor, ţara mormintelor la întâmplare şi a cadavrelor. Să o sugi, oceanule. Să o sugi şi tu, căpitane Dave. Nu am nevoie de barcă. Am nevoie doar de o lopată.

38

LOVE s-a îmbătat la Office. Am lăsat-o în pat, cu un bilet pe care am scris că glezna mea se simte mai bine, aşa că am plecat la o plimbare ca să se mai întindă. Nu va şti niciodată că am plecat la ora 4:42 sau că m-am oprit la casa aceea mare, cea la care se lucrează cel mai mult. Nici un muncitor nu era încă acolo şi m-am plimbat în jurul zonei, verificând cuiele şi scândurile de lemn, plăcile de marmură, mixerele de ciment. Am încercuit zona şi am văzut că se construieşte o piscină a infinitului. Şi nu e cea mai rea idee, Fincher odihnindu-se la infinit.

Dar acum, când sunt în casa lui Axl, ştiu că trebuie să fac mai bine de atât. E rock ‘n’ roll. Timpul a stat în loc şi atât de mulţi oameni pe aici au atât de multe chei. Fincher

trebuie să rămână aici. Nu pot să-l târăsc prin tot cartierul. Vreau să spun că, da, suntem în Mexic, dar Mexicul este ca LA. Există atât de multe părţi diferite ale acestuia. Asta nu e zona în care poţi decapita oameni ocazional şi să-i arunci apoi într-o piscină din vecini. Trebuie să fiu discret. O să transpir astăzi din cauza nenorocitului ăstuia. Deocamdată, este momentul ca el să înveţe o lecţie. Caut prin geanta lui. Fie şi numai conţinutul genţii şi e destul motiv să-l omor. A adus poze şi greutăţi şi prezervative şi tricouri Jimmy Buffett (cu etichetele încă pe ele, cretinul) şi hamace-banană. Nu a primit memo-ul că vine aici la muncă? Dar asta nu e chiar partea proastă. Partea proastă este că Robin Fincher păstrează un Rolodex de modă veche cu întâlnirile lui cu celebrităţi. Serios vorbesc. A cumpărat chestia asta de la Staples şi îmi pot imagina ce face el în ziua liberă. Acest Rolodex este plin cu adresele de acasă ale unor oameni celebri. Când mă întorc în LA, pot să-l vizitez pe Cruise, Tom, dacă vreau, sau pe ultimul meu alter-ego, Fox, Megan. Şi din nou spun, nu este asta partea proastă. Dacă întorci foaia cu un nume, şi abia acolo rahatul devine real.

În mod clar, Fincher a început acest proiect cu zece ani în urmă, când a intrat în poliţie. Unele dintre referinţele sale sunt datate – Pattinson, Robert. I-am spus că iubesc Apă pentru elefanţi şi că pare că el şi Reese ar fi făcuţi unul pentru celălalt. A părut serios, băiat de treabă, mai britanic decât te aştepţi să fie. Spune-i agentului să-i trimită o probă.

Da, Fincher şi-a catalogat în mod obişnuit întâlnirile cu celebrităţile, toate care s-au întâmplat în timp ce trebuia să protejeze şi să servească. Are o rutină simplă. Trage pe dreapta oameni faimoşi pentru a vorbi cu ei şi pentru a-i pupa în fund. Uneori, notele lui sunt interesate de sine –

Piven, J. Tras oprit pentru traversare prin loc nepermis. Prietenos, amuzant. Despre el se spune că e un ticălos, dar a fost mişto cu mine. Pare autentic. Spune să-i sun managerul săptămâna viitoare. Spune că are un sentiment despre mine, spune că am nevoie de poze noi.

Uneori, notele lui sunt triste – Aniston, Jennifer. A spus că îmi mulţumeşte că am informat-o despre jafurile din vecinătate. Mi-a spus să mă hidratez. Drăguţ!

Şi uneori sunt deranjante, ca atunci când i-a spus lui Adams, Amy că cineva a trecut cu maşina peste câinele-vecinului-de-pe-aceeaşi-stradă.

Deci ai prins ideea. Robin Fincher, care susţine că e atât de implicat în a proteja California, este, de fapt, la nivelul zece de Hărţuitor de Celebrităţi. Pornesc microfonul.

— Hei, spun. Trezeşte-te.

Pot striga tare când e nevoie să o fac, iar Fincher se rostogoleşte şi se ridică şi clipeşte. Când mă vede, sare spre sticlă. Ricoşează de pe ea, apoi, nederanjat, se izbeşte din nou şi din nou. Îmi ridic picioarele şi îl ignor şi continui să mă uit prin Rolodex. Idiotul e atât de ocupat încercând să distrugă sticla impenetrabilă, încât nici măcar nu pare să-şi dea seama că i-am găsit ascunzătoarea secretă. Când se epuizează în cele din urmă şi îngenunchează pe podea, gâfâind, pornesc din nou microfonul.

— Stai jos, spun eu. Bine, mai întâi ia microfonul. Apoi stai.

Ia microfonul şi nu a învăţat nimic încă. Începe prin a-mi lătra că el e poliţist – ca şi când nu aş şti asta – că e

american – ca şi cum nu aş fi – că o să se asigure că o să sfârşesc în spatele gratiilor – ca şi cum ar fi într-o poziţie care să-i permită să facă asta.

— Ascultă-mă, spun. Nu e prea târziu să îndrepţi lucrurile.

Freamătă din nări.

— Unde e Meg?

Wow. Nu răspund la asta, e prea patetic. Iau un cartonaş din Rolodex.

— O să-ţi pun o întrebare.

— Ar trebui să fie aici, zice el, fără să asculte.

— Fincher, îl întrerup. Eu sunt Megan Fox.

Se repede iar ca o furtună în sticlă şi trebuie să-l las să proceseze, să lovească, să izbească, să se lovească. Se aşază, ţipă. Când cred că a terminat deocamdată, continui.

— Aşa cum spuneam, poţi îndrepta lucrurile spunând adevărul. Este destul de simplu. Vreau doar să-ţi explici câteva alegeri.

Când mi-a dat amendă pentru traversarea prin loc nepermis, Robin Fincher mi-a amintit în repetate rânduri că am făcut o alegere să traversez ilegal. Şi are dreptate. Am făcut. Dar acum ştiu că el a făcut el însuşi multe alegeri greşite.

Îi frunzăresc Rolodex-ul până ajung la Heigl, Katherine. Iau cartonaşul şi îl întorc şi văd că s-a apropiat de ea la Little Dom, un restaurant din Los Feliz. El i-a spus că ea are nişte

fani care se agresau în faţa localului şi că ar fi mai înţelept să iasă în spate. Spune că a fost frumoasă, recunoscătoare, a făcut un selfie cu mine, a spus că mă va urmări pe Instagram. Iau microfonul.

— Deci, Katherine Heigl te urmăreşte pe Instagram?

— Pune aia jos.

Fincher se uită la Rolodex. Ochii lui sunt ca o plimbare într-un parc de distracţii, două biluţe care se duc în iad.

— Aia e treaba poliţiei.

— Într-adevăr? întreb. Pentru că, dacă nu există o divizie specială dedicată exclusiv stopării infracţiunilor imaginare ale celebrităţilor, aş spune că treaba asta seamănă mai mult cu ceva personal pentru mine.

— Nu ai dreptul să te uiţi acolo.

Râd. Ba el nu are.

— Am ochii pe mulţi oameni. Nu e ăla singurul meu dosar.

— Sunt sigur, spun eu. Oricum, a început să te urmărească pe Instagram?

— A fost foarte drăguţă.

Se opreşte.

— Ascultă, bolnavul dracului, ce faci e o mare greşeală.

— Robin, zic eu. Ştii că poţi să ajungi în închisoare pentru asta?

— Pune-l jos.

— Care naiba e problema cu tine? întreb. De ce ai aduce vreodată aşa ceva într-un avion?

— Nu e treaba ta.

— Acum este, spun eu. Ca cetăţean preocupat, am tot dreptul să mă uit la ce se întâmplă cu concetăţenii mei. Aceasta este o încălcare a legii.

— Spune-mi ce vrei, negociază el. Doar lasă aia jos şi spune-mi ce vrei.

— Ce vreau?

— Orice, spune el. E o nebunie ce se întâmplă. Trebuie să mă laşi să plec de aici.

Asta nu se va întâmpla şi el ar trebui să-şi dea seama de asta şi-l ignor şi mă uit prin Rolodex şi mulţumesc lui Dumnezeu că eu sunt eu, că nu m-am îmbolnăvit aşa, că nu-mi iubesc prietenii imaginari şi că nu o frec în locuri de care nu aparţin. Ce existenţă îngrozitoare, să fii omul care deţine acest Rolodex.

— Fincher, spun eu. Îţi dai seama că aceste lucruri ar trebui să aibă numele şi numărul de telefon ale oamenilor care te cunosc şi ei pe tine?

— Să te duci dracului.

Scutur din cap. Aşa fac toţi, de fiecare dată când ajungi la adevăr. Aşa cum un peşte muşcă de momeală după ce i-a dat târcoale. Robin cedează. Muşcă. Îşi fierbe drumul spre sinele nasol. Asta este cana lui cu urină, greşeala lui, şi a

lui e infinit mai rea decât a mea. Cana lui de pişat nu poate conţine ADN-ul lui, dar dezvăluie atât de mult, ego-ul dement, nucleul său emoţional. Nu se deosebeşte de o fată de treisprezece ani care îi scrie o scrisoare lui Justin Timberlake, crezând că el ar putea să-i răspundă. Rolodex-ul lui Fincher este un izvor de speranţă.

— Robin, spun eu. Eddie Murphy a făcut o mare greşeală atunci când nu a crezut că e amuzant că l-ai tras pe dreapta pentru că avea o banană în ţeava de eşapament.

Robin devine roşu.

— Opreşte-te.

Îmi scutur capul.

— Cred că Beverly Hills Cop a fost cu mult timp în urmă şi probabil că acum e un tip ocupat, ştii? Probabil că se grăbea să ajungă undeva. Crezi că a fost o alegere bună ca actor aspirant? Crezi că el te-ar găsi amuzant?

— Gata, spune.

Îşi încleştează pumnii şi se vede că e obişnuit să poarte o armă.

— Ştii că ar trebui să o cauţi pe Delilah, îi reamintesc. Mi-ai jurat că o vei găsi, dar tu, nenorocitule, ai plecat la Cabo trei zile mai târziu. Şi amândoi ştim că ai dat de mine doar pentru că eram pe platou.

Râd.

— De fapt, m-ai speriat puţin. Tot comportamentul tău superior de poliţist rău şi felul în care adulmecai în jurul meu, ameninţându-mă, furându-mi căştile.

— De parcă nu tu i-ai furat primul, spuse el cu ochii în flăcări.

— Bineînţeles că am făcut-o, îi dezvălui.

Şi face o mişcare de parcă tocmai şi-ar fi dat seama de ceva, ca şi cum ar fi câştigat.

— Dar ceea ce nu îţi dai seama este că le-am furat de la Henderson, atunci când l-am omorât.

Fincher începe să devină purpuriu.

— Nebun bolnav.

Oftez.

— Spune omul care călătoreşte cu adresele celebrităţilor într-un Rolodex. Ştii ce s-ar întâmpla dacă ar intra pe mâinile greşite? Adică nu, nu e ca şi cum vei mai fi pe-aici ca să vezi consecinţelor.

Acum e în picioare şi aruncă găleata cu gheaţă în peretele de sticlă. Aruncă o sticlă de apă, apoi pe cealaltă. Cade în genunchi şi nu plânge pentru că îl voi omorî. Sigur, ai crede că pentru că e închis într-o cuşcă şi e pe cale să moară – dar Robin Fincher plânge pentru că tot ce şi-a dorit vreodată era ca acest Rolodex să fie al lui cu adevărat. Voia să fie prieten cu aceşti oameni. A vrut să-l urmărească pe Instagram Katherine Heigl – chiar a notat cu un asterisc pe spate că prietenii îi spun Katie – şi plânge pentru că nimic din toate acestea nu se va întâmpla. Nu va

fi niciodată prieten cu Katie Heigl. Şi în ciuda tuturor evenimentelor de pe covorul roşu pe care le-a pătat cu uniforma lui – ar trebui să vezi poza cu el la un eveniment Oblivion unde e cu Tom Cruise, iar paznicii din fundal arată ca şi cum l-ar ucide... Ei bine, ideea e că Fincher a întâlnit mulţi oameni. Dar asta a fost. Nu poţi avea o conversaţie cu un autograf şi nu poţi să ieşi la masă cu un grup de autocolante şi indiferent cât de recunoscătoare e Julia Roberts că ai alertat-o cu privire la unele probleme cu liftul de la Chateau – câte vrăjeli, frate – ea doar o să închidă uşa şi o să o încuie pentru că nu te cunoaşte, în pula mea, băi Robin Fincher.

Acum vrea să-l las în pace. Dar nu am terminat încă.

— Haide, spun eu. Rolodex-ul ăsta e gros. Adică nici măcar nu am ajuns la Efron, Zac.

— Opreşte-te, spune. Vorbesc serios.

— Nu, spun eu. Vom ajunge la capătul unora dintre aceste alegeri. În acelaşi mod în care eu am recunoscut alegerea proastă pe care am făcut-o când am trecut strada nepermis. Da, am probleme de autoritate. Recunosc că ar fi trebuit să aştept verdele de la semafor, Robin. Pot fi punk. Sunt un pic al dracului, ca-n New York, în privinţa asta, ai avut dreptate şi mi-am asumat responsabilitatea.

Plânge.

— Te rog, dă-mi voie să plec, te rog, te rog.

Întorc pagina la Crawford, Cindy. Loveşte în sticlă.

— Opreeşte-te!

— Wow, exclam. Chiar crezi că flirta cu tine? Nu ştiu ce să zic, Robin. Dacă ar fi să ghicesc, aş zice că încerca să te facă să o laşi să intre fără să plătească bilet.

— Termină.

— Uite ce e atât de minunat în legătură cu poveştile tale, îi spun eu. Nici măcar nu înţelegi cine eşti, Robin. Eşti ofiţer de poliţie.

— Du-te-n pula mea.

— Ofiţer al legii.

— Să sugi pula.

— Oamenii ăştia sunt exact ca mine, îi spun, arătând spre Rolodex-ul lui. Cu toţii încercăm să intrăm fără să mai plătim biletul. Nu pricepi atâta lucru?

Scuipă. Arăt cu degetul spre el.

— Tu poliţist.

Îndrept degetul spre mine.

— Eu cetăţean.

O fac iar, repetând că Tom Cruise e ca mine, cetăţean, şi la fel e Jennifer Aniston. Ţipă şi tremură ca o maimuţă şi nu renunţă.

— Nu, nu, nu, îi spun. Tu ai ales să fii poliţist şi nu poţi să fii poliţist slash actor pentru că nu poţi să fii şi poliţist, şi actor, şi în adâncul tău ştii asta sau te-ai fi aruncat cu totul, Robin. Ai fi fost la cursuri şi ai fi servit la mese şi ţi-ai

fi dedicat viaţa visului tău, dar tu nu. Ai ştiut că nu aveai ce trebuia. Şi aşa-i viaţa, căcat cu ochi. Nu poţi să fii ceva slash încă ceva.

— Nu ai tu idee, mormăie. Chinezul ăla, tipul din Hangover, a fost doctor înainte să intre în industrie.

Mă uit la acest om trist, care se compară cu un actor sclipitor. Simpla absenţă a conştientizării de sine e destul ca să mă ucidă.

— Fincher, Ken Jeong e talentat. Tu nu eşti.

— Să te duci dracului.

— De asta Ken Jeong a încercat să pătrundă în domeniu în stil vechi, corect, îi explic. A renunţat la a fi medic pentru actorie. Tu eşti poliţist. Toţii oamenii ăştia de aici, toţi, au talent. Tu nu ai.

Arată de parcă ar putea începe iar să plângă. Dar e greşit ce face el, că-şi foloseşte insigna să hărţuiască celebrităţi şi e de-a dreptul dezgustător să-şi abandoneze munca onestă de poliţist ca să meargă-n Cabo să se întâlnească cu Megan Fox. Nu-mi pare rău pentru pişatul ăsta de om. Ai un loc de muncă, îţi fac treaba pentru care ai fost angajat. Fără slash-uri. Sfârşit.

Bate în sticlă şi sângerează cuvinte care, împreună, se transformă într-o implorare a unui plângăcios.

— Lasă-mă dracului să ies! E greşit ce faci! Eşti bolnav şi vreau să ies de aici – vreau să ies acum!

— Nu pot face asta, spun. Tu eşti un poliţist prost. Ştii unde-s toţi oamenii ăştia, dar habar nu ai cum să o găseşti pe Delilah.

Se holbează la mine.

— Bă, pulă proastă, o ia razna. Nu scapi tu cu aşa ceva.

— Ei, ba sigur că scap. Dacă ai fi fost un poliţist ceva mai bun, ţi-ai fi dat seama de asta până acum.

Loveşte cu piciorul şi e prins în capcană şi încă îşi aşază tricoul când i se deranjează, încă atât de conştient de propria imagine, convins încă de faptul că imaginea lui contează. Căcaţii din Los Angeles. Trebuie să râd. Nu mă mai abţin. Lovesc înapoi şi caut în Rolodex până la Efron, Zac, unde întorc cartonaşul. Zâmbesc. El loveşte în sticlă.

— Bine, Robin.

Încep. Robin, nu domnule poliţist.

— Vreau să ştiu, când l-ai tras pe dreapta pe Zac Efron pentru că anvelopa din spate părea dezumflată, ai ales serios să faci asta pentru că credeai că tu îi semeni destul de mult ca să-l joci pe tatăl său într-un film?

De data asta nu dă din cap. Nu strigă obscenităţi. Şi poate ar fi trebuit să încep cu o celebritate diferită, poate Necunoscută, Rihanna (conducere fără centură de siguranţă) sau Nicholson, Jack (far care pâlpâie). Apoi, aş fi putut afla detaliile din spatele vieţii dedicate urmăririi de vedete a lui Robin Fincher. Dar sunt atât de multe lucruri pe care nu le voi şti niciodată pentru că Robin Fincher este supărat pe mine, pe persoana care deţine Rolodex-ul cu

toate celebrităţile pe care dorea atât de mult să le cunoască, atât de supărat pe sine, încât devine un taur. Devine zombie. Se vede că i s-a evaporat creierul în timp ce ochii îi strălucesc. Pielea lui este brută, roşie. Rulează în viteză spre sticlă, ca un jucător de fotbal al cărui creier i s-a golit deja. Se izbeşte în perete şi cade înapoi, mort.

Se pare că am un talent aparte pentru designul peisajului. Într-o zi, când Love şi cu mine vom avea un loc al nostru, eu voi supraveghea curtea la amenajare. Sigur, vom avea muncitori care o să facă foarte mult din treabă, şi poate chiar şi un designer profesionist, dar eu voi avea ultimul cuvânt. Sunt bun la asta, la a cunoaşte ce şi unde merge. N-aş fi aflat niciodată asta dacă aş fi stat în New York. Nu prea te duci în parc să muţi un copac. Nu ajungi să iei natura în propriile mâini atunci când trăieşti în beton. Dar m-am descurcat astăzi. Am luat cactusul ăla nenorocit care nu-şi avea locul în faţă şi l-am adus în spate, la grădina Zen. Am săpat o gaură. M-am dus adânc. Am transpirat. Mi-a plăcut. Mi-e dor de muncă. Să sap o groapă pentru Fincher nu mă face să simt ca făcând una pentru Beck. El nu mi-a rănit sentimentele. Doar era un poliţist prost.

Închei şi mă întorc în aerul rece din studioul de siguranţă. Trag afară corpul lui Fincher şi îl arunc în această gaură şi acum transpir atât de mult. Îl îngrop pe el, îi îngrop Rolodex-ul, pe amândoi adânc, mai adânc decât pe Beck. Şi apoi partea distractivă. Plantez cactusul deasupra lui Fincher şi a Rolodex-ului. Locul cactusului e aici. Aici unifică spaţiul, îi stabileşte cumva un echilibru, mai verde, mai puţin maro. Are mărimea potrivită pentru această grădină şi există şi alte cactuşi în apropiere, aşa că nu mai

arătă atât de singur şi de idiot. Nu iese în evidenţă, aşa cum o făcea în faţă.

Beau apă şi mă uit prin curte şi la cactus, cu ţepii grăsani şi poziţia mândră şi sigură. Îmi place. Jur că chestia aia îmi zâmbeşte. Cred că ştie că l-am dus acasă. Mai arunc o privire şi mă întorc ca să plec. Mai am atâta treabă. Trebuie să curăţ mizeria făcută de Fincher când s-a sinucis. Trebuie să mă întorc la Love şi să mă comport ca un tip care a fost la alergat. Şi voi face toate acestea şi le voi face curând, dar cred că e important şi să-ţi dai timp şi spaţiu să sărbătoreşti efortul depus.

Cred că de asta cedează oamenii din LA, de asta devin aşa milogi, disperaţi după validare, maşini, corpuri perfecte, talente. Au uitat că cel mai dulce-n viaţă e să fii singur, aşa cum te-ai născut, aşa cum vei muri, îmbăindu-te în soare, ştiind că tu ai pus cactusul la locul potrivit, că nu ai nevoie să vină cineva şi să-ţi complimenteze munca, că cineva care ar face asta doar ţi-ar sta, de fapt, în cale. Aici îmi găsesc pacea. Aici şi-a găsit-o şi Fincher.

39

RESTUL zilelor la Cabo trec într-o ceaţă cu tequila şi călătorii cu barca şi aşteptarea de veşti de la agentul lui Forty, şi curând ajungem înapoi în State, dar eu încă mă aflu pe un teritoriu străin: casa lui Love. N-am mai fost aici, dar e ca şi cum aş fi trăit aici toată viaţa. Are vechi şi nou în locurile potrivite, cu aparatură roşie personalizată şi covoare luxuriante, gargantueşti, parţial piele, parţial blană. Este exact locul unde vrei să fii când zbori înapoi în

America după ce ai îngropat un poliţist mort, spre deosebire de apartamentul meu, care este atât de învechit şi pătat.

E de rahat să ştiu că Dez m-a vândut, dar la urma urmei, un traficant de droguri prietenos din cartier este doar un traficant de droguri, responsabil numai pentru el însuşi. Nici nu-l pot urî. Sunt doar fericit să fiu în casa lui Love în loc să fiu în a mea. Aş putea să stau aici ore întregi, uitându-mă la aceleaşi fotografii vechi de pe Instagram: „Love în lift”, „Te-am sunat să-ţi spun că te iubesc”.

Ea zâmbeşte.

— Îmi place asta datorită vechiului cablul telefonic albastru.

— Da, spun. Vechi.

Zice să o terminăm cu pozele. S-a săturat de faţa ei. Mă supun dorinţei ei şi arunc deoparte telefonul, pe partea opusă a acestei canapele voluminoase. Oh, să respir, să ştiu că am făcut-o. Am scăpat de Fincher.

Love sare de pe canapea.

— Haide, spune ea. Vreau să vezi tot.

Şi eu vreau să văd tot, vreau să stau peste tot. Aceasta este o casă de vis, cu semne de neon, precum cele de la Pantry. Love are o cameră de joacă cu boardgames şi un PlayStation şi o instalaţie de karaoke, precum şi o scenă şi instrumente atârnate peste tot. Semnul de neon de aici spune că sexul e mai bun când eşti îndrăgostit şi Love îmi spune că fiecare cameră are un astfel de semn. La

bucătărie e făcut cu dragoste, iar la sala de mese este lasă iubirea să domnească, iar uşa dormitorului este închisă, iar pe neonul de deasupra cadrului citesc şi în cele din urmă... Apoi, ea deschide uşa şi dormitorul ei este hibridul perfect al celulei noastre intime din Palm Springs şi cea prea luxoasă din Cabo şi briza oceanică sezonieră din Malibu.

Love sare în pat şi mă uit la arta de deasupra, versurile lui John Lennon în neon, faimoasele pe care le citează greşit de la Paul McCartney.

E un miracol că ea nu este o toantă anostă şi acesta e restul vieţii mele, sub pături, când am putea fi la fel de bine într-un etaj infestat cu şobolani în Murray Hill sau oriunde. Nu contează. Noi ne-am găsit dragostea şi apoi, din senin, luminile se sting. InvazieCutremurSfârşitulLumii. Dar apoi începe muzica şi Love mă prinde de mână.

— Surpriză!

E cântecul meu, mixul meu din Pitch Perfect şi uite, ea şi-a amintit că am menţionat acest lucru demult, când ne-am cunoscut mai bine, în maşina ei Tesla, la primul drum făcut împreună. Când eşti îndrăgostit, asculţi. Lumini stroboscopice apar şi Love începe să alerge şi îşi dă jos maieul şi iese din fustă şi ea îşi desface sutienul şi deschide o uşă glisantă pe terasă şi e goală şi aleargă în piscină şi eu sunt gol, alerg după ea. Stropi. Ne îmbăiem şi ne simţim ca acasă. Sunt în Love în piscina ei şi cântecul meu se duce în cântecul ei, înapoi în al ei, iar acest lucru este perfect şi nu există altceva decât cântecele şi corpurile noastre, apa şi viitorul nostru, lămâii, portocalii. Facem sex şi vorbim, cântecele noastre se repetă la nesfârşit, viaţa noastră va ţine la nesfârşit şi, brusc, cuvântul meu preferat în limba engleză: noi.

Love are planuri pentru noi. Vom merge la Chateau – moare după cartofii ăia cu trufe – şi o să ne uităm la Pitch Perfect – nu l-a mai văzut de ceva vreme – şi vom merge în apartamentul meu şi ca să-mi iau lucrurile, presupunând că nu este prea mult dintr-o dată.

O sărut.

— Doamne, nu.

Apoi, din casă se aude un sunet puternic; dopul unei sticle de Veuve. Forty. Love îl cheamă şi el nu răspunde, dar apoi vine, alergând şi apăsând pe picioarele grase şi se-aruncă ca din puşcă în piscina noastră şi locul lui nu e aici.

Love scânceşte. El iese din apă.

— Forty, nu e chiar momentul potrivit, spun eu, uitându-mă la iubita mea goală, care înoată elegant spre scări şi se întinde după bikini şi se acoperă cu uşurinţa unei fete Bond.

Eu nu pot face aşa ceva. Pantalonii mei sunt departe, pe un şezlong nenorocit.

Forty de sare ca un leu de mare şi Love mă priveşte, iar eu ridic din umeri. El înoată spre cealaltă parte a piscinei şi ia o telecomandă impermeabilă şi începe să se deschidă un ecran de proiecţie pe peretele îndepărtat. Mă uit la Love.

— Urmărim filme aici, îmi explică.

Forty bâjbâie cu telecomanda. Cred că e pe o cantitate destul de mare de cocaină. Degetele lui tremură. Dar e capabil să-şi găsească destinaţia: Deadline.com

Şi acolo, pe prima pagină, pe ecranul gigant, un titlu:

forty oferă două: annapurna lui megan ellison va produce două scenarii originale de scenaristul debutant forty quinn

Îmi şterg apa din ochi şi mă forţez să rămân calm. Este doar un titlu. O greşeală. Asta e tot. Vom suna ziarul sau site-ul sau ce mama naibii e şi vor schimba titlul, îmi vor pune numele în el.

Fac semn spre telecomandă şi mi-o aruncă. Reîmprospătez pagina, pentru că probabil Forty a rezolvat deja problema. Poate că el crede că a rezolvat deja, că a pus şi numele meu acolo. Telecomanda e lentă. Lumea e rapidă, zgomotoasă. Love şi Forty ţipă şi se stropesc unul pe celălalt şi nu pot să fiu în piscina asta aşteptând, iar stomacul meu face tumbe şi eu ies din piscină şi plec pe podeaua spaniolă şi-mi iau şortul şi intru în ei. Îmi iau telefonul şi dau apă pe el şi trebuie să-l protejez. Tremur. Mi s-au întărit sfârcurile. Întorc spatele lui Love şi lui Forty şi mă uit pe Deadline, dar e acelaşi rahat şi apoi articolul se actualizează şi se înrăutăţeşte situaţia. Articolul afirmă că ambele scenarii sunt scrise de Forty Quinn şi nu există nicăieri o menţiune legată de strălucitul nou-venit Joe Goldberg. Citesc din nou primul paragraf, ca şi cum numele meu ar putea fi îngropat acolo într-un fel de criptogramă ca-n Codul lui Da Vinci, dar nu. Derulez în jos şi scanez ecranul pentru cuvintele Joe şi Goldberg, dar, din nou, nimic. Respir repede, ca şi când aş alerga, ca şi cum aş fute şi aş fi futut.

Mi-a furat scenariile şi m-a futut.

— Joe?

Este Love, iubita mea, cea al cărui frate geamăn mi-a tras-o. M-a futut. Strâng telefonul.

Mă întorc cu spatele. Love e pe punte, storcându-şi părul. Forty e încă în piscină, tropăind cu apă. Vreau un harpon. Vreau să-l omor. Love îşi drege glasul. La un moment dat, în ultimele treizeci şi cinci de secunde, şi-a pus un halat de baie cu glugă şi şi-a luat iPad-ul.

— Continuă, fetiţă, spune Forty.

Suge Veuve direct din sticlă.

— Hai, să aud. Haide, Lovey.

— Şi citez, începe ea. Megan Ellison spune pentru Deadline că a descoperit un talent major la Quinn şi intenţionează să se apuce rapid de lucru la Al treilea geamăn şi la Dezastrul.

Love ezită. Se uită la Forty. El râde.

— Întotdeauna crezi ce e mai rău despre mine, spune.

— De fiecare dată când dispăreai, am presupus că erai la Ritz, spune ea.

Forty râde.

— Ei bine, nu de fiecare dată, dar uneori femeile se pot dovedi a fi de mare ajutor pentru inspiraţie.

Love ne citeşte despre proprietatea intelectuală şi rezumă comentariile. Oamenii spun că Barry Stein e un fraier; e praf. Ar fi putut avea aceste scenarii din timp, dar nu mai are ochi pentru talent. Nu că cineva ar alege cineva

vreodată să facă echipă cu Stein în loc să facă cu Megan Ellison. Megan Ellison este cea mai bună şi ei spun că Forty Quinn e şi el cel mai bun şi se pare că există o scenă cu o crimă în deşert care vă va face să vedeţi lumea într-un mod cu totul nou şi Forty Quinn s-a ascuns ani întregi şi este una dintre acele situaţii când talentul, munca depusă din greu şi perseverenţa dau roade şi nu poţi să reuşeşti la Hollywood fără toate cele trei şi mă frec din nou la ochi şi mă înţeapă.

Love mă loveşte uşor peste cap.

— Eşti bine?

— Mi-am luat-o nasol de la clor, spun eu.

— E piscină cu apă sărată, spune ea. Mă sărută pe cap. Poate ar trebui să intri în casă şi să te speli?

Tot ce vreau este să scap de Forty, dar ştiu ce trebuie să fac mai întâi. Trebuie să pun în scenă un spectacol nenorocit. Trebuie să mă ridic şi să merg la piscină şi trebuie să dau mâna cu el. Trebuie să dau mâna cu mâna lui zbârcită şi blestemată.

— Felicitări, omule.

— Mulţumesc, Old Sport, spune el, şi-şi scoate ochelarii de soare. Vestea cea mai bună este că ăsta e doar începutul.

Cred că-mi face cu ochiul. Nu ştiu. Poate că asta e faţa lui odihnită şi nu am observat-o niciodată. Dau vina pe aspiraţiile mele, cele pe care le-am hrănit de fiecare dată când am stat la Intelligentsia pentru a scrie. Idiot cretin ce

sunt. Sunt mult mai bun de atât. Ar fi trebuit să-mi petrec vara scriind o carte şi Forty coboară glasul.

— Megan spune că noi avem un viitor mare împreună. Imens.

Pronumele sunt neclare. Noi, adică el şi Megan. Eu nu sunt în acel noi, chiar dacă noi-ul lor nu ar fi putut exista fără mine. EU. Megan Ellison. Mi se zburleşte pielea.

— E minunat, reuşesc să spun. Ai reuşit.

Dă din cap. Încet.

— Da, spune el. Am reuşit.

Love izbucneşte:

— Acum scrie despre voi şi-n Variety!

Vestea este peste tot şi eu nu apar nicăieri şi Love nu ştie asta, dar îmi sărbătoreşte moartea. Mă duc înăuntru, dar nu casă mă spăl la una dintre cele şapte băi. Nu. Mă duc la rucsacul lui Forty, unde găsesc iPad-ul lui şi îi intru în Gmail. Citesc e-mailurile, atât de multe e-mail-uri, între Forty şi agentul său, nenorocitul ăsta care crede că vocea lui Forty a căpătat forţă. Nu ştiu ce ai făcut vara asta, dar orice ar fi, a funcţionat. Bine făcut, Forty. Să ne mai iasă 40 la fel.

Sunt şi mai multe e-mail-uri, uite unul de la Barry Stein. Vrea să ştie când a devenit Forty atât de amuzant, dar şi aşa de original, de îl compară oamenii cu Tarantino? Seamănă cu Tarantino şi acest compliment este al meu. Eu am scris aceste scenarii şi iată pe cineva de la CAA care vrea să ştie cum a venit cu ideea acestei cuşti! să o

bagi pe fata aia în cuşcă după weekend-ul pe plajă, să te duci de la plajă în cuşcă. extraordinar şi complicat domnule tu eşti dumnezeu. şi doamne putem să menţionăm şi al treilea geamăn? pentru că nu ştiu, cum de-ţi merge creierul şi în direcţia aia?

Afară, văd că Forty şi-a băut Kool-Aid-ul şi a trecut de partea întunecată. El crede, chiar crede în toate acestea, şi-a spălat creierul cu complimente şi cocs, cu prostituate şi agenţi. Şi nici nu e a lui ideea nenorocitului de titlu – ci a căpitanului Dave. Afară, Love începe să ţopăie atunci când începe melodia „Iubirea e un câmp de luptă" şi are dreptate. Suntem în război.

Mă duc sus şi intru în duşul gigantic al lui Love. Trebuie să cred în mine. Voi rezolva asta. Încerc să-mi fac propria mea sărbătoare. Oamenii au spus acele lucruri despre mine, chiar dacă ei cred că le-au spus despre Forty. Dar apoi mă gândesc la felul în care m-a durut gâtul, la cum am scris la Intelligentsia şi am suferit printre oamenii din jurul meu, nenorociţii cu fiţe de MacBook şi voci ridicate – Deci am avut o întâlnire ca să regizez reclama aia la McDonalds şi mă gândesc să accept – şi eu asta am făcut, am sclavagit, grăbindu-mă ca un nebun la căsuţa poştală pentru a-mi menţine acoperirea, afacerea cu cărţi pe care Forty a sugerat-o ca modalitate de a îndepărta suspiciunile că aş putea fi un vânător de comori. Uşa se deschide. E Love.

— Hei, spune ea. Ai loc pentru mine?

Dau din cap că da şi ştiu că în tot acest timp mi-am făcut griji pentru omul greşit. Mi-am pierdut timpul îngrijorându-mă de Milo când ar fi trebuit să fiu cu ochii pe Forty. Milo nu a fost niciodată o ameninţare. O iubeşte pe Love şi ea

nu-l iubeşte şi de cele mai multe ori în viaţă, încep să-mi dau seama, nu dragostea e problema. Sunt oamenii ca Forty, ca Amy, ca Beck, oamenii care sunt lipsiţi de iubire. Şi poţi să-ţi dai seama de asta imediat. Forty m-a numit Old Sport deoarece nu dorea să am un nume. Se poate să cunoşti oamenii. Ei arată mereu cine sunt. Trebuie doar să te uiţi.

Love spune că, dacă mai vreau să fiu scriitor, Forty ar putea să-mi pună pile şi o iubesc prea mult pentru a-i spune adevărul. Au stat în pântece împreună. Îşi amintesc anii ‘80. S-au născut împreună şi o vor lua totul împreună în mormânt.

La fel şi eu, ies din duş. Îi scriu un mesaj lui Forty: Trebuie să vorbim.

40

FORTY nu mi-a mai răspuns, şi nu numai mie. Nu le-a scris nici lui Love, nici mamei sau tatălui lui, nici lui Milo. A dispărut de pe faţa pământului, ceea ce e dubios pentru cineva care tocmai a câştigat o dublă afacere. Absenţa lui e devastatoare şi Love este un amestec haotic de oboseală, fragilitate şi îngrijorare, iar asta e ceva ce nu pot permite. Nu îl pot lăsa să îi facă asta ei, nouă. Poate să-mi fure toate scenariile. Bine. Dar nu o chinui pe Love. Ea şi-a dat seama imediat ce punea el la cale. Acum patru zile, la opt ore după ce i-am dat eu mesaj lui, ea a făcut o declaraţie:

— Eu închei cu asta, a zis ea. Nu e bolnav. Nu şi-a spart telefonul. Se face muci.

Părinţii lui Love au venit îngrijoraţi, făcând ture. Suntem siguri că nu e în Malibu? Sau în apartamentul ăla din centru, pe care l-a cumpărat acum ceva timp? Dottie e o mamă de genul ăla. Nu a vrut să creadă că se droghează pe undeva.

— Sunt sigură că sărbătoreşte, a insistat ea. Nu trage imediat cea mai rea concluzie.

— Sărbătoreşte cu cine? a întrebat Love. Mamă, nu o să trag concluzii pripite, dar te rog, nu intra deja în negare.

Ray i-a spus lui Love să nu se mai agite atât.

— Are treizeci şi cinci de ani, a spus. Nu e un copil.

Ei au plecat, iar eu am încercat să o fac pe Love să se simtă mai bine, dar a fost imposibil.

— Urăsc modul în care cad ei în negare, a spus ea. E fratele meu geamăn şi ştiu când ceva e de rău. Acum doar se face muci.

Love i-a scris traficantului lui de droguri, Slim, dar mesajul nu s-a trimis. Şi-a aruncat telefonul.

— Boul de Forty, a izbucnit ea. Sigur că traficantul lui de droguri de căcat are un număr nou. Asta fac ei! Sunt traficanţi de droguri.

Asta a fost acum patru zile şi Forty se face praf oficial. Nu a răspuns nici la apeluri, nici la mesaje, nici la e-mailuri şi e un bulangiu mai mare decât credeam.

— Îmi e aşa de dor de el că mă simt înnebunită, spune ea când se trezeşte. La propriu, simt că înnebunesc.

— Şi eu, spun, dar ea tot faţă de mine izbucneşte.

E într-o stare îngrozitoare, mai rea în fiecare zi, şi orice spun e greşit. Iar ea nu ştie că el m-a tras pe sfoară şi eu trebuie să stau în casa asta şi să mă prefac că îmi pasă de el, să mă prefac că nu stau aici şocat.

Se aude o bătaie la uşă.

— Copii?

E mama lui Love. Din nou. Pentru că aşa e acum. Apar dimineaţa şi îşi fac de lucru prin casă toată ziua, toată noaptea.

— Sunteţi îmbrăcaţi?

— Da! strigă Love, fără ca măcar să ia în calcul erecţia mea matinală.

Dottie intră în cameră şi se aruncă pe pat.

— Nu l-am iubit eu suficient? Ştii, eu şi tatăl tău am aflat de marea lui afacere din breaslă.

În fiecare zi analizăm evenimentele. Trebuie să ascult acelaşi căcat de conversaţie cu Love care o asigură pe mama ei că l-a iubit, în mod sigur, suficient. Am devenit prea familiar cu obiceiurile mamei lui Love, cu felul în care îşi învârte nervos inelele pe degete, cu felul în care în fiecare zi vine cu o geantă diferită, deşi tot ce facem e să stăm în casă şi să presupunem. Mi-o imaginez acasă, în

Bel Air, mutându-şi toate pastilele şi cardurile şi hârtiile mâzgălite şi rujurile dintr-o geantă în alta.

Ray strigă de jos.

— Am luat ouă!

Ieri a fost am luat pâine prăjită şi cu o zi înainte a fost am luat mic dejun mexican, iar Love se dă jos din pat fără să se uite la mine. Se bagă în halat şi îşi ajută mama să se dea jos din pat şi pleacă spunându-şi una alteia cât de minunate sunt, ce fiică grozavă e Love, ce mamă iubitoare e Dottie.

La parter, Ray îmi spune să iau un loc şi acum începe iar cu întrebările despre afacerea mea. Ray mă iubeşte. Ray vrea să investească în mine. Ray crede în cărţi. Odată, înainte ca Forty să pună mâna pe afacerea dublă şi să dispară, Dottie mă iubea şi ea, dar acum mă dispreţuieşte. Nu îi place ca Ray să mă trateze cu atâta afecţiune şi acceptare. Nu-şi mănâncă ouăle. Ray oftează.

— Ce s-a mai întâmplat acum?

— Uneori nu te porţi ca un om al cărui fiu e dispărut, spune ea. Uneori pari de-a dreptul bucuros.

— Mă scuzaţi că nu sunt surprins, zice el. Mi-a scăpat notificarea în care ni se spune să ne comportăm de parcă ar fi ceva surprinzător în tot haosul ăsta.

— Tacă-ţi fleanca, spune ea.

Se uită la mine, apoi la soţul ei.

— Ai puţin respect pentru fiul tău.

Ray trânteşte uşa frigiderului, iar Forty i-a distrus. Erau aşa de fericiţi înainte şi singurul lucru care îi face să se oprească din ceartă este Love, care începe să plângă şi să izbească cu pumnii şi să îi implore să se oprească.

— Nu pot suporta asta! Nu puteţi face asta, nu puteţi!

Iar acum mama ei o linişteşte şi tatăl ei le prinde pe amândouă într-o îmbrăţişare mare şi îi promit că va fi bine.

— Vom trece prin asta ca o familie, gândăcelule Love, spune el. Mereu o facem.

Aflu că jocul preferat din copilărie al lui Forty era de-a v-aţi ascunselea. Nu s-a oprit niciodată din jucat. Când lucrurile merg bine pentru el, se autodistruge. Se ascunde. În ziua în care a intrat la facultate la UCLA, s-a dus pe o pistă de curse şi a intrat cu maşina într-un zid. A fost un accident, dar în acelaşi timp, toţi ştim ce căcat e posibil când ne urcăm într-un rahat de maşină sport. Cu două zile înainte de nunta lui Love, un moment fericit pentru toată lumea, Forty a plecat la schi cu un elicopter. A căzut, desigur, şi nimeni nu l-a putut localiza zile întregi. Nunta lui Love a trebuit să fie amânată. Forty a fost găsit în pădure şi a susţinut că era prea dezorientat ca să îşi folosească telefonul. Unul dintre băieţii din echipa de salvare şi-a pierdut un deget încercând să îl găsească pe el.

După micul dejun, eu şi Love ieşim afară ca să îşi ude florile.

— Love, spun eu. Poate ar trebui să ieşim din casă, ştii tu, să mergem la un film sau ceva.

— Un film? se dezlănţuie asupra mea, fluturându-şi furtunul. Cum pot merge la un film când fratele meu e dispărut?

— Pentru că el întotdeauna apare.

— Tu nu înţelegi pentru că tu nu eşti... apropiat de familia ta, spune ea. Nu zic asta într-un sens rău, dar te rog doar, nu spune lucruri ca ce-ar fi să mergem la un film? Am nevoie să fiu aici. Nu pot fi într-o sală de cinema şi să primesc un telefon că el...

Şi plânge din nou şi mă jur că plânge pentru că se simte vinovată fiindcă îşi doreşte ca el să moară şi să o lase odată în pace. El e anost şi îi lipseşte imaginaţia şi a furat de la mine şi e un vampir care suge toată viaţa din sora lui. O iau în braţe.

— Joe, spune Love.

Şi o luăm de la capăt.

— Da?

— Când a venit şi ne-a spus despre contractele lui, tu nu păreai fericit.

— Love, eram într-o afurisită de piscină. Eram la propriu în afurisita aia de piscină.

Se scarpină la nas.

— Nu, zice. Nu despre asta e vorba. Păreai furios.

— Nu eram furios, spun eu şi îmi doresc atât de tare să îi spun că eu am scris scenariile alea, dar dacă îi spun acum, cât timp Forty e dispărut, mă îngroapă de viu.

Dă cu spray pe cactuşi de parcă ei ar avea nevoie de apă.

— Nu, spune ea. Erai cu siguranţă furios.

Nu am de ales.

— Bine, spun. Ai dreptate. Tocmai îmi spuneai cum ai ieşit din afacerea asta şi nu vrei să mai joci în filme şi intră el şi zice că şi-a vândut scenariile şi eu eram, uite, s-a cam schimbat situaţia. Acum vei vrea să joci în filmele lui.

— Pentru că eu nu pot gândi pentru mine?

— Nu, spun. Pentru că sunteţi gemeni. Pentru că lucraţi împreună, pentru că desigur că şi-ar dori ca sora lui să fie în filmele sale.

— Dar tocmai îşi spusesem că am terminat cu asta, spune ea. Tocmai îţi spusesem că nu vreau să mai joc vreodată. Spune-mi doar de ce nu te bucurai pentru el, de ce ai plecat şi te-ai furişat în casă. Vreau să zic că se întâmplă ceva.

— Îl iubesc pe fratele tău, mint eu.

— Atunci de ce nu l-ai îmbrăţişat şi nu ai fost gen da, frate?

Aruncă furtunul. Se îndepărtează.

— Nu contează, spune. Asta se întâmplă de fiecare dată când mă întâlnesc cu cineva. La început te porţi de parcă îl

placi pe fratele meu şi e mişto şi vrei să fiţi prieteni şi apoi, în secunda în care el, nu ştiu, are nevoie de ceva de la tine, îi întorci spatele.

— Nu avea nevoie de nimic de la mine, spun. A obţinut nenorocita de afacere.

— Avea nevoie ca tu să te bucuri pentru el, pufneşte ea. Avea nevoie ca tu să îl iubeşti. Adică, de ce nu ai putut doar să îl îmbrăţişezi şi să fii acolo pentru el? De ce a trebuit să fugi?

Deci acum e vina mea că Forty a fugit, iar tatăl lui Love ne cheamă înăuntru pentru o altă rundă de hrană. Încerc să vorbesc cu Love, dar spune că nu-i momentul acum. Nu mai e aceeaşi fată care era acum patru zile şi dacă va continua aşa, nu mă va mai iubi. E un om de zăpadă care se topeşte, e un telefon care se descarcă, e o plantă care se ofileşte. Intru şi mănânc guacamole şi vorbesc despre cărţi cu părinţii ei şi sunt o pulă bleagă. Părinţii ei se hotărăsc să meargă la un film – ha! – iar eu nu spun vezi, ţi-am zis eu. Ei pleacă şi noi suntem singuri şi stăm pe colţarul ei imens şi, din nou, orice aş spune e greşit.

Dacă îi spun că totul va fi bine, spune că nu am de unde să ştiu asta.

Dacă îi spun că o iubesc, spune că nu are timp de mine acum.

Dacă o întreb ce pot face, îmi spune că nimeni nu poate face nimic.

Dacă încerc să o fac să râdă, spune că nu vrea să râdă.

Dacă mă supăr, spune că nu mai poate face faţă încă unei persoane care îşi pierde cumpătul.

Părinţii ei se întorc.

— Ceva veşti? întreabă Ray.

— Nu, răspunde Love.

Dottie ne povesteşte că în sfârşit l-a ajuns şi pe Ray. Nu au ajuns până la cinema. S-au dus doar la apartamentul lui Forty, mai sus de Sunset. Ei cred că e mort. O simt. Încerc să fiu pozitiv, pentru că asta se spune să faci în astfel de situaţii, dar nu merge. Încerc să îl înveselesc pe Ray şi să mă uit la Fast Five cu el şi Love spune că o abandonez. Îl las pe Ray şi filmul lui şi ei îi pică pata pe mine.

— Păi acum îl abandonezi pe el.

Nu o pot vindeca pe Love când e bolnavă aşa, stând pe întuneric cu căştile în urechi, blocând realitatea, uitându-se la lucruri, cum era când ne-am cunoscut, şi-mi dau seama că era tristă şi în ziua aia. Abia făcuse sex cu Milo; se ura, se blama că l-a indus în eroare. Iar acum, Forty e cel care a fugit şi el e cel care a făcut asta, dar ea se învinuieşte pe sine, ca şi cum căcaturile lui sunt din vina ei. E o codependenţă între gemeni ce nu poate fi ruptă. Şi apoi primesc un mesaj.

E Forty.

Primul lucru pe care îl fac e să mă uit în jur, să mă asigur că Love şi Ray şi Dottie sunt la distanţă de mine, şi sunt. Îmi deblochez telefonul. Citesc: Ai chef să luăm ceva de haleală, Old Sport?

Incredibilulpulii. Familia lui e de gardă şi el nu dă nici o explicaţie. Nu îi pasă de ei? Nu îşi aminteşte când mi-a furat drepturile de autor?

Îi scriu înapoi: Unde şi când?

Îmi răspunde: Acum şi la 101!

Îmi pun mâinile pe umerii lui Love. Îşi dă jos căştile şi se uită la mine.

— Mă duc să îl găsesc pe Forty. Nu pot sta aici fără să fac ceva.

Se întinde spre mine.

— Cum? întreabă. Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că îl voi găsi, zic. Conduc prin zonă. Mă duc pe la vizuinele lui.

— Joe, spune ea luminându-se. Eşti minunat. Îţi mulţumesc.

— Nu e nevoie să spui asta, zic eu şi îşi sărut mâna. Tu eşti cea minunată şi tot ce pot face măcar e să mă urc în maşină şi să încerc să-l aduc acasă.

Love dă din cap.

— Îmi pare aşa de rău. Ştiu că sunt o afurisită de pizdă de prinţesă. Nu ştiu cum să mă controlez şi mă urăsc că nu mi-am dat încă seama cum să mă controlez. Treizeci şi cinci de ani futuţi.

— Viaţa e lungă, îi spun. O să fii bine. O să îl găsesc şi o să îl trezesc, orice ar însemna, o să fiu cu el. Şi apoi o să ne întoarcem aici şi el va fi cu noi şi eu o să am grijă de el ca să pot avea grijă de tine.

— Te iubesc, ai grijă, strigă ea când ies din casă.

Persoana pentru care ar trebui să îşi facă griji e fratele ei. M-a călcat pe ultimul nerv şi dacă nu mă cheamă să îşi ceară scuze pentru că mi-a furat scenariile, m-a tras pe sfoară şi şi-a torturat familia, atunci va fi o victimă pe autostrada 101.

41

Conduc cu viteză şi când ajung la Restaurantul 101 din Swingers, Forty e deja într-un separeu, roşu la faţă şi drogat, cu picioarele în sus, cu degetele mizerabile în sandale ponosite şi flirtează cu o chelneriţă şi suge la o bere. Cea mai puţin preferată de mine melodie din lume începe, melodia care era în LAX când am ajuns, acel căcat de melodie stupidă de la Tom Tom Club, şi pe măsură ce mă îndrept spre masa lui Forty, melodia pare de bun augur. La fel, eu sunt o persoană corectă. Îi acord lui Forty prezumţia de nevinovăţie. Sigur a fost măcinat, distrus de vină pentru ce a făcut familiei lui, ce mi-a făcut mie. Sigur asta e scena din viaţa lui tristă în care se întoarce Isus, în care cerşeşte iertarea.

— Forty, spun când mă aşez în separeu. Toţi suntem pe punctul de a ceda nervos căutându-te. Ce dracu’?

— Whoa, spune el. Simt puţină ostilitate.

— Mda, zic. Sun-o pe sora ta.

— Pari cam piperat, Old Sport.

Doar cretinii spun piperat şi ştiu că acum nu e momentul în care el vede lumina, când devine uman şi se prinde de comportamentul său oribil. M-a chemat aici pentru că e sătul de cocaină şi fredonează pe muzica pop fără sens cât examinează cu atenţie meniul. Comand un sandviş cu piept de pui la grătar, iar el comandă un BBB – sandviş cu bacon bacon şi bacon – şi lasă jos meniul.

— Joe, începe el. Trebuie să spun că sunt rănit.

— Îmi pare rău să aud asta, spun. Dar fă-mi o favoare. Înainte de a intra în detalii, sun-o pe sora ta.

El dă din cap.

— Ştiu că tu crezi că ţi-am tras-o cumva, dar trebuie să îţi aminteşti că am tot lucrat la scenariile astea de ani de zile.

— Să nu facem asta acum, spun eu. Vreau doar ca familia ta să ştie că eşti bine.

— Păi nu sunt bine, izbucneşte el. Nu ai putut nici măcar să mă feliciţi cum trebuie. Primesc vestea vieţii mele şi tu te transformi într-o curvuliţă geloasă.

— Forty, aveam o înţelegere... mă opresc, trag aer în piept.

Nu de asta am venit aici.

— Nu contează. Ce contează e să o suni pe sora ta.

Dar el e scos din sărite.

— O înţelegere? Ai idee câţi oameni au contribuit la proiectele astea de-a lungul anilor? Aşa e în afacerea asta. Ne citim unul altuia căcaturile. Nu a fost nicio înţelegere. O înţelegere e ceea ce am cu Megan.

De câte ori zice Megan, aspiraţiile mele izbucnesc. Nu îl voi lăsa să mă dea la o parte şi să îmi distragă atenţia. Sunt aici dintr-un singur motiv: fie îşi sună familia şi mai are o şansă la viaţă, fie face abuz de familia lui şi suferă consecinţele.

Muzica e prea tare şi el continuă despre cum scenariile sunt ale lui. Pictează o imagine în care eu sunt ăla dubios, ăla care nici măcar nu a vrut să îi spună lui Love că vorbim despre a face ceva împreună, poate.

— Ştii, de fapt sunt cam impresionat. Separarea dintre biserică şi stat.

Face cu ochiul.

— Tata i-ar fi spus mamei într-o futută de clipă. Dar tu nu ţi-ai lăsat penisul să o ia înaintea creierului.

Mă pocneşte pe umăr.

— Oho, spun eu.

Vreau să îi izbesc violent faţa şi să îl pun pe drumul cel bun. Număr până la trei.

— Love nu are nicio treabă cu înţelegerea noastră.

Şi ar fi trebuit să îi spun lui Love; regret că nu i-am spus. Vreau o maşină a timpului. Secretele macină încrederea şi aşa am ajuns în încurcătura asta. Dacă i-aş fi spus lui Love despre propunerea lui Forty, ea şi-ar fi ridicat mâna ei mică la piept şi ar fi zis ooh, Joe, nu sunt sigură că asta e o idee aşa bună. Dar nu te poţi întoarce în timp; ştiu asta de la cana cu pişat.

— Old Sport, îţi vine să crezi, la dracu'? spune Forty. Cât de şmecher e, nu? Megan Ellison! Mie încă nu îmi vine să cred. Dar în acelaşi timp, pot, ştii cum e? Cât de diferit de loterie e, adică nu e nimic aleatoriu în legătură cu norocul. Îţi faci treaba. În cele din urmă eşti plătit. Apoi ţi-o tragi!

Stă în aşteptare şi se uită la mine aşa direct, ca un urs care se confruntă cu un om într-o curte din New Hampshire.

— Poate vrei să o suni pe sora ta? întreb eu.

— Nu îmi folosesc niciodată telefonul în timpul mesei, zice el.

Forty fluieră la chelneriţă şi îi cere o sticlă cu cea mai proastă şampanie şi ea râde de parcă e aşa de amuzat şi se întoarce la noi cu două sticle mici cu vin alb.

— Ce sărbătorim? întreabă ea.

— Cariera mea, spune el. Sunt pe val.

Ea spune că băuturile sunt din partea ei şi face cu ochiul.

— Aş mânca curul ăla, spune Forty. Şi nu fac asta în general.

Lovesc în masă.

— Forty.

Se uită la mine şi suspină.

— Old Sport, nu te-am invitat aici să fii jalnic, spune. Acum, tu ar trebui să îmi mulţumeşti mie. Ai făcut nişte răsturnări minunate în lucrarea mea. Eşti bine pe drumul tău spre o carieră măreaţă.

— Nu am răsturnat nimic, mârâi eu.

Îşi pierde interesul de parcă eu sunt plictisitor, de parcă sunt idiot.

— Când Harry a cunoscut-o pe Sally. Fălci. Ştii ce au filmele astea în comun?

— Du-te dracului, izbucnesc eu.

Ştiu încotro se îndreaptă.

— Îţi spun eu ce au în comun, zice el.

Şi îmi spune ceea ce ştiu deja: faimoasele replici despre orgasme şi bărcile uriaşe au fost improvizate.

— Dar actorii primesc credite? La dracu', nu. Primesc distincţii de coautori? La dracu', nu. Primesc ei drepturi de autor pe aurul ăla? La dracu', nu.

— Aia e diferit şi tu ştii asta.

Dă din cap.

— Tu chiar nu înţelegi, spune. Îţi faci intrarea în oraşul ăsta şi crezi că îţi datorează ceva pentru că ce? Pentru că o fuţi pe soră-mea şi ai fler la dialog?

Chelneriţa aduce beri.

— Astea sunt pentru voi, băieţi, ca să continuaţi sărbătoarea.

Forty rânjeşte.

— Eşti o păpuşă. Păpuşă de porţelan.

Ea zâmbeşte.

— Nu, spune. Sunt puţin mai flexibilă.

Ea pleacă şi lui i se scurg ochii.

— Nu ar fi perfect dacă chelneriţele de aici ar fi pe role?

Toarnă ketchup pe un şerveţel fără niciun motiv aparent.

— Ar trebui să foloseşti asta în ceva. Rolele sunt criminale în filme. Jurnalul unei vedete de film porno se întâlneşte cu... nu ştiu, ştii tu.

Chelneriţa se întoarce cu un shake.

— Din partea casei, spune. Bucătarul-şef a citit despre tine în Reporterul de Hollywood.

Hollywood, locul unde bogaţii nu trebuie să plătească pentru nimic şi Forty îi mulţumeşte şi îşi lasă bărbia în jos şi dă din cap. Îşi scoate paiul din ambalaj şi soarbe din shake.

— Îmi beau milkshake-ul, spune. Te-ai prins? Gen, tu crezi că eu beau milkshake-ul tău, dar vezi tu, bucătarul-şef ştie, chelneriţa ştie. Ei ştiu ce se întâmplă.

— Du-te dracului, izbucnesc eu.

El dă din cap şi îmi spune că trebuie să am grijă la ego-ul meu. Spune că nu l-am pupat în cur pe Barry Stein cum trebuia. Ţine o predică despre lipsa mea de respect. Că eu nu ştiu cum e să urci şi să urci şi să auzi cuvântul nu şi să o iei de la capăt, să încerci din nou.

— Cincisprezece ani am trecut prin asta, spune el. Timp de cincisprezece ani mi-am dezvoltat brandul. Mi-am făcut numele cunoscut. Am creat vâlvă. Cincisprezece ani de mers la studiouri şi spus poveştile mele regizorilor şi producătorilor care mi-au spus că mă iubesc şi că iubesc ideea şi că o vor, iar apoi, o săptămână-două mai târziu, nimic.

E furios la culme acum. Dă-i unui om nefericit un cornet de îngheţată şi omul nefericit îl va mânca, îl va digera şi se va întoarce la a fi nefericit.

— Abia aştept să văd expresia de pe faţa lui Milo. Nu?

— Chiar ar trebui să o suni pe Love, spun. E bolnavă de îngrijorare, la propriu.

E agasat, enervat.

— E bine, zice. Toţi sunt bine.

Vine mâncarea. E fericit din nou. Se năpusteşte în sandvişul cu bacon, iar eu nu mă ating de al meu. El a picat testul şi eu am încercat, chiar am încercat. Dar

această saga a gemenilor co-dependenţi exista înainte să ajung eu aici, Forty bătându-şi joc de Love, Love iertându-l, indiferent de ce făcea. Datoria mea e să îi pun capăt. Văd asta. Voi face asta pentru Love, ca o scuză pentru dezastrul pe care l-am produs, pentru modul în care l-am validat pe păduchele ăsta egoist.

Nu mă pot decide cum îl voi omorî, dar ştiu că atunci când oamenii bogaţi mor, poliţiştilor le pasă cu adevărat. Primul lucru pe care încearcă să îl afle e motivaţia. Nu pot risca ca e-mailurile alea pe care ni le-am trimis să ducă la mine.

— Forty, spun. Ar trebui să ştergi toate e-mailurile noastre, ştii tu, despre scenarii. În cazul în care cineva ar încerca să îţi spargă contul. Trebuie să te asiguri că nu e nimic... ei bine, ştii tu tu la ce mă refer.

Râde şi se îneacă şi ia o gură de bere.

— Vezi, doar cineva mare ar spune ceva de genul ăsta, zice el. Te poţi duce la un avocat chiar acum. Distracţie plăcută. Mult noroc să plăteşti onorariul. Oh, şi mult succes să găseşti pe cineva care să vrea să lucreze cu un tip care caută ajutor ca un căcat de copil când fratele iubitei lui primeşte o afacere drăguţă.

Râgâie.

— Poţi fi pornit pe procese sau poţi fi creativ, dar nu poţi fi pornit pe procese şi creativ. Nimeni nu vrea să se joace cu tipul care dă în judecată oameni.

Îi spun că doar am grijă de el.

— Cunosc un reporter care încearcă să spargă căcaturi tot timpul, explic eu. Nu vrei să laşi vreo urmă.

El dă din cap.

— Îţi înţeleg punctul de vedere, spune.

Acum e pe telefon, scrollează. Chelneriţa vine cu un platou cu cartofi dulci prăjiţi doar pentru că. Forty se trezeşte din beţie.

— Ăla a fost un sfat bun, spune el. Dar e şi păcat. Ăsta e genul de căcat pe care îl înveţi de la un avocat, nu de la un scriitor. Am putea face ceva să meargă împreună, dar pe de altă parte eu nu iau nicăieri un imbecil pus pe procese. Nu-mi plac imbecilii puşi pe procese. Trebuie să îmi spui că nu vei fi un imbecil pus pe procese.

La tejghea, o altă chelneriţă flirtează cu un scriitor aspirant care cel mai probabil încearcă să o fută şi să îşi termine scenariul de luni de zile. El cere o porţie de guac, iar ea îi spune că îl costă doi dolari în plus. Aşa funcţionează aici. Tipul care merită guac gratis nu primeşte guacamole gratis.

Forty se şterge la gură şi împinge farfuria din faţă.

— Ştii, spune el. Şi acum apelează la artileria grea. Sora mea mă iubeşte foarte, foarte mult.

— Ştiu asta, Forty, spun. Ştiu.

Îşi trece mâinile prin părul soios.

— O ai pe Love, zice el. Nu fi porc. Nu mai căuta bani. Nu te fac fericit. Toţi banii şi toată faima sunt nimic fără iubire.

Îi reamintesc de familia lui campată în casa lui Love. Privirea îi e goală. El e băiatul numit Forty, nefericitul, deznădăjduitul frate al lui Love.

— Mda, spune el. Nu există nimic ce Ray şi Dot să iubească mai mult decât o petrecere, chiar şi o petrecere de căutare. Familia mea dată dracului e ceva, nu?

E un străin şi ştie asta şi nu va înceta să îi îndepărteze. Când îi spun că ei îl iubesc, sună de parcă aş minţi. Minciunile sună ca nişte minciuni şi e imposibil să ştiu ce a fost mai întâi, natura egoistă, respingătoare a acestui om sau paşii greşiţi ai îngrijitorilor lui. Ceea ce ştiu: dacă el rămâne în zonă, va distruge totul între mine şi Love. Familia lui are dreptate. E auto-distructiv. Dar e distructiv şi cu exteriorul. Să îl omor va fi cel mai mare risc al vieţii mele – aş putea să o pierd pe Love – dar, desigur, îmi va aduce cea mai mare recompensă. O voi avea pe Love fără Forty.

Iau nota de plată. Plătesc numerar; am învăţat.

Afară, Forty se scobeşte între dinţi cu o scobitoare.

— Păi, mă duc în Vegas să scot rapid un alt scenariu.

Maşina lui opreşte, mare şi neagră.

— Forty, spun. Ştiu că nu vei scrie.

Râde.

— Oh, corect. Ha. Dar e bine, o bună practică pentru emisiuni şi căcaturi, spune el.

Idiotul dracului.

— Hei, zic. Ce vrei să le spun alor tăi?

Privirea în gol din nou. Ştie că ei o iubesc pe Love mai mult decât îl iubesc pe el. Sunt convins că asta e adevărat în majoritatea familiilor, iar unii copii se debarasează de asta. Dar alţi copii, copiii ca Forty, pun pariu că el a făcut aceeaşi faţă la fiecare petrecere aniversară când Love a primit doar ceva mai multe cadouri decât el şi când mama ei a îmbrăţişat-o şi a ţinut-o o secundiţă mai mult. Forty nu a primit suficientă dragoste. Mulţi oameni nu primesc. Dar chestia e că el e îngemănat cu cineva care a primit atât de multă dragoste, şi asta trebuie să doară.

Ridică din umeri.

— Las-o pe mama să se streseze şi să se înfometeze pentru încă nişte zile, spune el. A început să se porcească, Old Sport. Nu vrem asta, nu?

Simpatia mea se evaporă.

— Deci nu vrei să le spun că eşti în regulă?

— Trebuie să se dea înapoi, zice el. Nu mai sunt în liceu, pula mea.

Psihologie inversă 101 şi ochii îi ies din cap.

— Ştii ce vreau totuşi, începe el. Old Sport, ar trebui să vii în Vegas. Putem coace un scenariu nou, Marea mahmureală întâlneşte Marea mahmureală!

Marea mahmureală nu poate întâlni Marea mahmureală pentru că Marea mahmureală e Marea mahmureală şi îi spun că nu, poate data viitoare, cu siguranţă data viitoare.

Ridică din umeri. Văd o pungă cu droguri în maşina lui, la propriu, o pungă cu droguri. Îşi ridică mâna să batem palma, iar data viitoare când îl voi atinge, va fi diferit. Îl voi strangula.

42

ŞAPTE mii de ore mai târziu, mă apropii de Vegas, iar luminile oraşului licăre în depărtare, la fel cum făceau în Swingers. Am reuşit. Şi nu a fost uşor. Când i-am spus lui Love că aveam o „bănuială" că Forty era în Vegas, a fost derutată.

— Joe, a spus. Sunt sora lui geamănă. Avem chestia aia telepatică de gemeni şi cred că eu aş fi aia care să ştie dacă e în Vegas.

— Ştiu ce vrei să spui, am înduplecat-o eu.

Mi-am împachetat tricourile într-una din genţile negre ale lui Love.

— Dar cred că atunci când eşti supărată în halul ăsta, îţi afectează radarul.

S-a aşezat pe pat.

— Ar trebui să vin cu tine?

Am sărutat-o pe creştet.

— Nu, am spus. Mă descurc.

— Tu chiar vrei trofeul ăla de Iubitul Anului, nu? a întrebat şicanându-mă.

Aşa că am futut-o bine şi tare şi apoi m-am dus pe Bulevardul Hollywood să iau nişte articole pentru costumul meu de Căpitanul America – nu supereroul, universalul tip de Vegas. Mi-am luat un tricou cu echipa Colts şi o şapcă de baseball. L-am lăsat pe tipul de la magazin să aleagă. Mă simţeam norocos. Mă duceam în Vegas.

Şi acum sunt aproape aici, îl văd din depărtare, mă apropii. Îmi cresc coaiele. E Vegas; chiar e. E mai strălucitor decât e în filme şi e mai hidos pe măsură ce mă apropii, fiecare semn e o ameninţare. Ultimul cazino în următorii 30 de km şi ultima benzinărie şi opresc. Îmi pun şapca cu Dodgers. Smulg eticheta de pe tricoul cu Colts şi îl trag pe mine. Domnul America Mediocră! Mă pun la drum.

Pe principală, la un semafor, văd o femeie cum îşi dă pantalonii jos, se pune pe vine şi se cacă. Turiştii abundă. Oamenii fumează ţigări şi îşi împing copiii în cărucioare şi e cald şi eu vreau să mă holbez la toate astea, la volumul total de lumini, la lăţimea trotuarelor, la îmbulzeala de oameni, tineri şi bătrâni, graşi şi americani. Îmi dau voie câteva minute să mă prostesc şi să ascult Elvis şi fântânile de la Bellagio sunt mai grandioase în realitate. Îi spun lui Love că am ajuns şi ea îmi spune să încep la Caesars.

— Asta nu e o chestie de gemeni, spune ea. E o chestie ce ţine de Forty. El zice mereu că acolo au cele mai bune mese.

LOVE s-a înşelat. Forty nu e la Caesars şi totul aici e aşa de grandios. Podeaua cazinoului se întinde ca o păşune vastă, iar aparatele de joc sunt vaci de neclintit care îmi blochează vederea. Sunt grupuri de mese de blackjack, oameni peste tot, muzică asurzitoare, aparate care scot zgomote. Am un telefon de unică folosinţă. L-aş putea suna. Dar nu vreau să îl sun până când nu îl văd. Love sună din nou.

— Deci, tata a primit veşti de la omul nostru de la Bellagio, spune ea. Aparent el e acolo.

— Bine, zic. Mă duc acum acolo.

Merg repede. Aerul e uscat şi tipi la întâmplare bat palma cu mine – Colts! –, iar eu ascult mixul de piscină şi ajung la fântâni. E atât de multă opulenţă pe drumul spre intrare – uşi rotative imense, flori uriaşe din sticlă pe tavan, în spatele recepţiei. Oameni de afaceri şi prostituate umplu holul. Trec pe lângă un spaţiu cu mese de blackjack, unde pariul minim e de zece dolari. Merg mai departe, croindu-mi drum printre chelneriţele în fuste scurte şi sclipici cu cocktailuri, printre cupluri certându-se, o femeie care vorbea cu banca la telefon – banii în avans – un ţânc care plânge, o mamă care îi spune rezistă, puiule, mami aproape a terminat, de parcă pariatul ar fi un loc de muncă.

E derutant cum fiecare zonă este identică, mese şi aparate, mese şi aparate. Ajung într-o zonă mai liberă şi

văd un aparat ca în Marea mahmureală, iar el nu este acolo şi eu merg spre o altă adunătură de mese, scaune albe din piele, mult mai somptuoase ca la Caesars şi de asta Forty e aici, stând într-un scaun alb la o masă de blackjack. Părul lui e un dezastru. Poartă două perechi de futuţi de ochelari de soare Wayfarers, o pereche pe cap şi una la ochi. Tricoul lui cu guler e mototolit, iar picioarele îi sunt înnegrite şi şi le-a proptit pe două scaune, de parcă ar deţine localul. Joacă la trei mâini, fumând două ţigări. Jetoanele îi pică din buzunar şi el nici măcar nu se apleacă să le recupereze. Vreau să îi izbesc capul de masă, dar tavanele sunt înalte şi camerele de filmat sunt peste tot. Mă aşez la un aparat. Texas Tea. Bag zece dolari. Îi dau mesaj lui Love: Am căutat şi am căutat şi nu l-am văzut, dar mai caut.

Îmi răspunde: Tata îţi mulţumeşte. Eşti cel mai bun.

Răspund: Îl vom găsi.

Joc pe doi cenţi runda la Texas Tea şi Forty joacă pe o mie de dolari mâna la al lui. Pierde. E gălăgios. Chiar şi de la câţiva metri îl pot auzi. Stă cu o prostituată şi din când în când o prinde de gât şi o linge pe piept. O doamnă chinezoaică se holbează la el dezaprobator.

— Îmi pare rău dacă te-am ofensat, dulceaţă, dar ăsta e Vegas şi dacă vreau să trag liniuţe de pe încântătoarele ţâţe mărite ale domnişoarei Molly Tupelo, atunci voi face asta toată noaptea.

Chinezoaica se ridică şi pleacă, iar mie nu-mi vine să cred că oraşul ăsta e aşa de aglomerat.

Forty pierde o mână.

— E pentru că am enervat-o chinezoaică? întreabă el. Pentru că dacă aşa stă treaba, atunci va trebui să îl chemi pe manager.

Izbeşte cu paharul în masă.

— Mă fut!

Forty face cinci paşi şi se aşază la o altă masă. Şi totul se repetă. O fată într-o fustă scurtă se aşază lângă el. O nouă bătrânică asiatică încearcă şi ea să se aşeze. Forty trage scaunul.

— Ţi se pare că vreau companie, cucoană? Îşi varsă whiskey-ul. Căcat. Dă-te la o parte.

Fata în fustă scurtă râde şi îi spune că e amuzant. El îi spune că ea poate rămâne, dar doar dacă e norocoasă, iar ea îi spune că aşa speră, şi eu urăsc locul ăsta în mod oficial.

Dealerul încearcă.

— Poate o domniţă norocoasă v-ar prinde bine, domnule.

Forty rânjeşte.

— Mai degrabă aş vrea nişte jetoane. Ştii ceva? Mă fut.

Şi se ridică, iar eu sar să îl urmăresc, dar nu. Se aşază la o masă vecină. Îşi aprinde ţigara lângă o femeie însărcinată.

— Scuze, zice ea.

Arată spre burta proeminentă.

— Ar trebui să fii la o masă de nefumători, spune el.

Suflă fumul în aer.

— Sau serios, ar trebui să fii acasă. Voi, fututelor însărcinate, voi deţineţi întreaga lume. Trebuie să aveţi şi asta? Nu pot fuma nicăieri din cauza voastră şi chiar simţiţi nevoia să îmi spuneţi că nu pot fuma în Vegas, în pula mea?

Dealerul îl roagă să nu mai ţipe şi Forty se ridică.

— Ştii cine sunt eu? Labagiule, eu deţin oraşul ăsta. Tocmai am vândut un scenariu care are acţiunea în fututul ăsta de oraş pentru mai mulţi bani decât vei vedea tu vreodată în fututa ta de viaţă.

Şapca mă irită şi am pierdut nouă dolari la Texas Tea.

Dealerul se străduieşte din răsputeri să nu râdă. Forty îşi dărâmă paharul pe podea şi pocneşte din degete la o chelneriţă.

— Sunt gol, drăguţă.

Ea pare obosită. În Vegas, chelneriţele sunt obligate să se plimbe în costume de baie cu paiete şi dresuri. Femeia spune că duce băuturile şi se va întoarce să ia comenzi după ce le lasă. Forty e furios.

— Nu îmi pasă ce faci, spune. De ce dracului crezi că îmi pasă de ce faci, dulceaţă? Arăt de parcă îmi pasă? Ţi-am spus că vreau un gimlet. Goose. Gimlet. Acum. Adică acum.

— Când mă întorc pot să...

El se răsteşte:

— ADU-MI UN FUTUT DE GOOSEY GOOSE GIMLET.

Ea pleacă şi managerul – am văzut filmul Casino de o mie de ori – se apropie de Forty.

— Domnule Quinn, spune el. Ne bucurăm aşa de tare că v-aţi întors. Sper că vă distraţi jucând la noi.

— Rocco! spune Forty. E al dracului mai distractiv să joci când ai un mare drăguţ Goosey gimlet. Ce se întâmplă aici?

Rocco încearcă să rezolve situaţia cu gimletul în timp ce Forty pierde alte câteva mii de dolari şi eu câştig cincizeci şi doi de cenţi la Texas Tea. Forty e în mişcare. Îl urmăresc. Pantalonii mă irită.

Se plimbă prin cazino şi la fiecare câţiva paşi, se bagă într-un rând de aparate şi le loveşte sistematic. Dă peste o fată cu picioare lungi, cu figură depresivă, într-o rochie strâmtă, la un aparat, şi o trage de păr. Ea scânceşte.

— Ce dracu', omule? Ia-ţi mâinile de pe mine!

— Cât? întreabă el. Vreau să te iau la o tură.

— Nu sunt o nenorocită de curvă, idiotule, spune. Sunt profesoară.

— Pot să mă excit la asta, zice. Se întinde după ea. Cât?

Ea îl pocneşte cu poşeta.

— Opreşte-te.

El râde.

— Dulceaţă, serios, la cum arată rochia ta, ţi-ar prinde bine banii şi ce se întâmplă în Vegas, rămâne în Vegas, ştii ce vreau să zic, bombonică?

Ea îl scuipă, iar el nu se şterge de salivă. Se aşază la aparat. Pierde o sută de dolari. O curvă e martoră la bătălia lui şi se apropie, aşa de evident – Vegas! De ce nu s-o fi mutat Delilah aici? – şi îi spune lui Forty că vrea să petreacă.

— Mi-ar plăcea, drăguţo, dar nu sunt homo.

Ea se holbează la el.

Îi strecoară o hârtie de o sută de dolari.

— Du-te cu jetonul ăsta la casierie şi ridică banii de-acolo şi fă-ţi o favoare şi pune-ţi nişte ţâţe.

Ea nu afişează nicio emoţie. Spune mulţumesc, dragule şi pleacă, iar ăsta e cel mai depresiv loc în care am fost vreodată. Nu sunt ceasuri sau ferestre, iar oamenii sunt fie incredibil de neîngrijiţi, fie incredibil de eleganţi.

Forty se duce la masa de zaruri şi varsă o băutură. Oamenii îl huiduie.

— Mda, spune el. Buu-căcat-huu. Oare voi ştiţi că eu am semnat două contracte la Annapurna? Da. Acum distracţie plăcută cu fututele voastre de vieţi plictisitoare.

Pleacă. Nimeni de la masă nu ştie ce e Annapurna. Se aşază la o nouă masă de blackjack şi ia un jeton de cincizeci de mii. Oamenii se strâng să privească, iar el se

laudă că e un mare scriitor. Când oamenii îl întreabă dacă e singur aici, el spune:

— Sunt cu iubita mea, Love. E sus.

Iubita mea, Love. Mă cutremur. Cântecul „Born in the U.S.A.” începe şi el se vaită.

— Îl urăsc pe Bruce Springsteen, spune. Putem face ceva în legătură cu asta? Nenorocitul de democrat plângăcios, ne-am prins. Eşti din New Jersey şi crezi că e şmecher să fii sărac. Du-te dracului odată.

Dealerul spune că el preferă melodia Thunder Road.

Lui Forty îi sare muştarul.

— Şi probabil mai crezi că un Chevy e la fel de tare ca un Beamer. Fără supărare... dar există ceva în lumea asta al dracului de greşit. Ca şi cărţile astea. E vreo regulă împotriva înmânării decarilor în văgăuna asta? Şi cam acum o sută de ani am comandat nişte cocktailuri.

S-a aşezat acum zece secunde, dar nimeni nu îi spune că greşeşte şi Thunder Road e o melodie a dracului de minunată. Mă aşez la un aparat ca în Marea mahmureală. Pierd zece dolari în câteva secunde, iar Forty face praf zeci de mii. Ştiu asta pentru că dealerul îl cheamă pe manager, iar oamenii din jur suspină adânc.

Pierde.

Un cuplu de proaspăt însurăţei intră în bar şi toată lumea aplaudă, iar Forty se ridică şi fluieră cu mâinile. Face semn formaţiei să se oprească din cântat. Cântăreţul se uită spre uşă, unde un bărbat stă cu braţele încrucişate. El

aprobă din cap. Ăsta chiar e terenul de joacă al lui Forty. Forty se urcă pe scenă şi înşfacă microfonul.

— Înainte de toate, spune el. Să futem nişte felicitări!

Toată lumea ovaţionează. El e tipul cel bun. Tipul amuzant. Bate palma cu mirele. O sărută pe mireasă pe obraz.

— Acum să ne distrăm puţin, spune. Întâmplarea face că şi eu sunt aici să sărbătoresc. Tocmai i-am vândut două scenarii nebunei de Megan Ellison.

Aşteaptă o reacţie. Totuşi, nimeni nu o cunoaşte.

— Ideea e că am făcut nişte bani şi vreau să împrăştii iubire în jur!

Aplauze, evident.

— Şi asta vreau să fac. Mire, vino dracului aici, sus.

Mirele se urcă dracului sus şi e un tip mărunt, mai scund decât soţia lui. Pare timid. Are un zâmbet larg, dinţi mari, sunt prea mari pentru faţa lui. Soţia lui ovaţionează.

— Cum te cheamă, băiete?

— Greg, spune el. Domnul şi Doamna Greg şi Leah Loomis din New Township, New Jersey!

Probabil că Greg nu a spus niciodată atât de multe cuvinte în faţa unui grup de mărimea asta. Forty le face semn tuturor să facă linişte şi invită mireasa pe scenă. Îşi pune braţul în jurul lui Greg.

— Greg, spune el. Ai o mireasă superbă. Şi ai o viaţă lungă în faţă.

Reacţia e un amestec. Unii râd. Unii sunt dezgustaţi.

— Deci de ce nu m-aţi lăsa să vă ofer un cadou de nuntă pe care să vi-l amintiţi pentru totdeauna? întreabă.

Greg îşi mişcă sprâncenele în sus şi în jos şi sus şi jos.

— Îţi dau zece dacă mă laşi să îţi sărut soţia. Chiar aici. Chiar acum.

Mirele Greg nu îl pocneşte pe Forty. Oamenii huiduie. Şuieră. Unii fluieră. Vor să vadă. Forty scoate jetoane de cinci mii de dolari din buzunar.

— Unul, două, trei, patru, cinci! exclamă el.

Mai multe la fel, huiduieli şi ovaţii – America – şi mireasa dezbate cu soţul. Cred că ea spune ceva despre ipotecă. Mirele se face mai roşu cu fiecare secundă şi mireasa face o încercare şi Forty se joacă cu jetoanele lui, iar în sfârşit mireasa câştigă; ea e liderul alpha, ea va alege vacanţele, va programa înregistrările video, îi va cere să renoveze peştera masculină pe care cu siguranţă o are, acolo unde înţepeneşte pentru echipele lui, unde îşi mănâncă salsa. Fără guacamole pentru ăstia doi; nu sunt din partea aia a Americii.

Ea termină să îşi aplice ruj şi urcă pe scenă. Forty sare în sus, da! Înclină mireasa. O prinde de sân şi nu a zis nimic despre faptul că o pipăie – huiduieli şi ovaţii – şi se apleacă şi o prinde de fund, tare, şi îi bagă limba pe gât. Mă uit la mire. Pare dărâmat; acum zece minute era îndrăgostit,

abia se căsătorise. Şi acum e doar futut. Forty îi dă drumul miresei, iar ea se şterge la gură şi întinde mâna, iar Forty aruncă jetoanele pe podea şi ridică pumnii.

Aşa că acum, desigur, sunt un milion de oameni care l-ar ucide pe tipul ăsta. Cântăreţul ia microfonul şi mireasa îmbrăţişează mirele, dar îţi poţi da seama că Forty le-a distrus mariajul. Şansele fericirii sunt mai mici acum decât erau înainte să îl cunoască pe Forty Quinn.

Forty se porneşte din nou, şerpuind pe podeaua cazinoului. Îl urmăresc şi îi dau un mesaj de pe telefonul meu de unică folosinţă: Ninge la Sapphire.

Forty răspunde: ?

Eu: Sunt Slim. Telefon nou. Sora ta te caută.

Forty: Zăpadă grea? Mai bună ca data trecută, sper.

Eu: Da. La Sapphire în douăzeci.

Forty: Plec de la Bellagio acum.

Dar el nu pleacă de la Bellagio acum. Se face comod într-un alt scaun alb din piele, făcând semn dealerului să împartă cărţile, de parcă nu ar şti că dealerul nu poate împărţi cărţile cât timp dă el mesaje. Scrie:

Am auzit că e şi al dracului de multă gheaţă acolo.

Confirm că am al dracului de multă gheaţă şi mă aşez la un aparat cu tematică cu homari. Introduc tichetul, care valorează acum doar 2.11$. Forty e cel mai puţin interesant om din lume, se laudă jucătorilor dezinteresaţi

despre cariera lui care e pe val, de parcă oamenii ar fi venit în locul ăsta să discute despre muncă.

Aparatul meu o ia razna. Ecranul se schimbă şi un om-homar animat se prezintă. Femeia de lângă mine spune că e o rundă bonus şi pescarul se bagă în apă şi scoate o cuşcă cu homari. Cei 2.11$ ai mei se transformă în 143.21$. Gazda nu pierde niciodată şi eu ştiu când să renunţ. Îmi duc biletul la un aparat şi scot banii. Îi dau mesaj lui Forty: şi zăpadă îngheţată şi iepuraşi de zăpadă trebuie să vii acum.

Forty îşi mişcă curul şi pleacă din cazino. A pierdut o mulţime de bani, dar eu merg prin cazino ca un câştigător. Îmi găsesc maşina în garaj şi îi dau un mesaj lui Love: Vreo veste?

Ea îmi răspunde: Nimic. Probabil deja a leşinat în patul vreunei prostituate.

Îi trimit: Nu-ţi face griji. O să îl găsesc. Lucrurile se vor schimba. Chiar se vor schimba.

Şi ăsta e adevărul. Dacă e ceva, călătoria asta în Vegas mi-a deschis ochii la cum a fost pentru Love în toţi anii ăştia. Ea e în LA dându-i mesaje şi el e aici ignorând-o, hrănindu-i fricile, devorându-i viaţa. E un parazit, un consumator, şi cred că se bucură să o chinuie pe Love.

Nu-i pot învinui pe Ray şi Dottie. Niciun părinte nu face totul perfect. Niciun părinte nu poate controla cum îşi iubeşte copiii. Dar aici nu e vorba de vină. Aici e vorba despre dragostea vieţii mele, de durerea din ochii ei, de slăbiciunea din voce, de felul în care ea se sufocă cu

tăcerea lui. Nu îl mai pot lăsa să o sufoce. O iubesc prea mult.

43

DOUĂZECI de minute mai târziu, Forty sare din taxi şi se târâie în spatele acestei epave de benzinării din afara drumului principal. Poartă un ghiozdan idiot, ca un copil care merge în tabără, aşteptând să-şi vadă consilierul/dealerul. Ies din maşină şi zâmbesc, în mod special la camera de supraveghere care atârnă de un fir, decimată, spartă, motivul pentru care am ales acest loc.

— Old Sport!

Doar bucuria se afişează pe faţa lui umflată în timp ce se grăbeşte spre mine şi îşi aruncă braţele în jurul meu. Îmbrăţişarea lui e prea strânsă şi el pute.

— Ce faci aici? zbiară.

— E o poveste lungă, spun. Ce faci tu aici?

— Trebuia să mă întâlnesc cu dealerul meu, dar nu a apărut. Din fericire sunt bine echipat. Forty îşi zgâlţâie ghizdanul şi îl bate. Asta înseamnă că... eşti în sfârşit bine cu totul? Gata de petrecere?

Aprob din cap, deşi urăsc drogurile, urăsc felul în care oamenii se transformă în preajma lor, nevoia care survine.

— Nenorocitul de Goldberg!

Cântă şi apoi începe cu Molly a lui şi cu lovitura lui, şi cu aia şi cealaltă. Îşi dă deoparte părul soios de pe faţa întinsă.

— Ştii, ştiu că am avut nişte discuţii, nişte neînţelegeri cu afacerea, dar e ce e, prietene. Afacerea dă buzna şi se întâmplă căcaturi şi atunci ce faci? Fumezi puţină iarbă.

Face cu ochiul şi se urcă în maşina mea cu fututul de ghiozdan.

— Avem nevoie de asta, continuă el. Pun pariu că e prima oară pentru tine în Vegas, nu? Profesorul Merge în Vegas! Iubesc asta! Mijeşte ochii, curioşi. Unde e soră-mea?

— Acasă, spun. Cu părinţii tăi.

— Drăguţ, zice el.

Deschide o doză de jumătate de lichior din malţ. Pocneşte şi fâsâie.

— Voi, oamenii cu relaţii, nu ştiu cum reuşiţi.

Râgâie şi berea îi curge pe bărbie.

— Simţi că trebuie să aduci acasă şunca şi pula mare şi să le faci copii şi să dansezi dansul ăla şi e gen, la dracu’ cu asta. Îmi dau socoteală mie şi doar mie. Mă fut în dragoste.

Râde.

— Ştii ce vreau să zic. Nu de iubita ta vorbesc. Îmi iubesc sora. Ea e stânca mea. Ştii de câte ori mi-a dat mesaj azi?

Număr până la doi. Nu ajută.

— I-ai scris înapoi?

El dă din cap.

— E chestia aia a gemenilor, ea e stânca mea. Ştie că dispar uneori. Mă înţelege. Vrei o liniuţă?

EgoistnenorocitdeporcdrogatdistrugătordeLove.

— Mi-e bine aşa, spun.

Mă gândesc la situaţiile alea când femeile sunt însărcinate cu gemeni şi doctorii trebuie să intervină şi să scoată un fetus care suge viaţa din celălalt. E lucrul uman de făcut. Uneori unul trebuie să moară ca să trăiască celălalt. Biologia nu e sentimentală. Niciunul dintre foştii lui Love nu a avut coaiele să îl termine pe Forty. Dar eu am. Mă uit la el, cum trece prin mesajele de la ea. Se simte iubit doar când ea este devastată, îngrijorată pentru el, consumată. Unii oameni sunt suficient de puternici să împartă un pântec şi o zi de naştere. Love este. Forty nu este.

— Fii atent la curul de pe curul ăla, spune el arătând la o fată de liceu care caută toaleta. Să o luăm cu noi?

Vreau să îl omor. Acum. În maşina asta închiriată. Pornesc maşina. Nu-l pot ucide aici. Strâng volanul. El loveşte plafonul. Fata a găsit toaleta. E în siguranţă. Plecăm. Liniştea durează cât pentru două semafoare şi apoi începe iar.

— Tu şi sora mea sunteţi fututa mea de stâncă, spune el. Ai grijă de ea că de nu... nu? Ştii asta, nu? Gen, ştii că eşti un om mort dacă îţi baţi joc de ea?

Strâng de volan mai tare.

— Eşti un frate bun.

— Sunt cel mai bun frate, spune el. Al dracului de cel mai bun.

Scoate o punguţă din buzunar şi trage pe nas. Intru pe autostradă, iar el e aşa de drogat că nu întreabă unde mergem. Doar sporovăieşte despre cum el nu se va căsători niciodată şi despre cum va locui cu mine şi cu Love şi despre toată distracţia de care o să avem parte. Jură pe viaţa lui şi maşina zumzăie, iar noi suntem din ce în ce mai departe de luminile strălucitoare şi sunt din ce în ce mai puţine maşini. Interiorul minţii lui Forty e un cimitir şi e chiar lângă mine, absorbind oxigenul. El este anti-Love-ul şi mărturiseşte că face cumpărături de la Ralph.

— Sunt căcate de alimente, spune cu dispreţ. E mâncare. Şi ştii ce e mâncarea, Old Sport? E pre-căcat. Atâta tot. E pre-căcat şi avem nevoie de el ca să supravieţuim. Şi asta obişnuia să fie o povară pentru omul peşterii, nu, prietene? Vreau să zic că trebuia să ieşi de acolo cu bâta şi să loveşti un mamut blănos şi să târăşti căcatul ăla acasă înainte ca muştele să se adune şi de asta mâncarea era o povară. Dar să fim serioşi. Sunt timpuri moderne. Cu mâncarea e al dracului de uşor.

Se scarpină la nas şi dă din cap.

— Tot ce trebuie să faci e să intri, îţi iei tacos şi le mănânci, dracului. Oamenii îi plac pe părinţii mei, ei vor să se poarte de parcă contează, în căcat, aşa de mult, gen ce mănânci la cină e aşa de interesant, dar nu e! E mâncare, în căcat! Mănânc-o şi cac-o şi termină cu ea şi nu te simţi

special că mănânci căcatul ăla cu cineva pentru că la final toţi ne căcăm singuri! Cui dracului îi pasă că ai mâncat pre-căcatul cu cineva dacă te caci singur, pe un WC, cu uşa închisă, ofofof!

Mai trage nişte cocaină. Aş putea trage pe dreapta şi să îl rostogolesc pe uşă, dar e pe aşa de multă cocaină acum că probabil s-ar transforma într-un alergător, m-ar prinde din urmă şi ar sări înapoi.

— Aş mânca un taco, spune. Mamă, ce-aş băga acum.

Vrea să o sune pe Love. Mă panichez şi mâna îmi alunecă pe volan. Transpir. Îi spun că ne-am cam certat.

— Atunci poate că n-ar trebui, spune.

Lasă geamul în jos, numai zâmbete, ca un câine care caută aer proaspăt. E semnificativ cum starea lui se îmbunătăţeşte în secunda în care are impresia că sunt în contre cu Love. Nu vrea să fiu fericit. Nu vrea ca nimeni să fie fericit. În mod special Love.

Se laudă cu ce a făcut în Vegas, o minciună după alta, răstălmăcind totul, deranjant şi nu mai ajungem odată, dar nu pot goni – cana cu pişat –, iar el nu se opreşte din vorbit despre valoarea minimă la mese şi prostituatele care au refuzat să îi ia banii. Nu spune nici măcar un lucru adevărat pe durata întregii călătorii prin tot acest ţinut maro, cu cer albastru, şi e aşa de futut, aşa de plin de el, nimicindu-se verbal, cel mai singuratic om de pe planetă.

Nu îţi pot spune cum e să vezi prima noastră oprire licărind, mică, în depărtare, în sfârşit, locul în care pot să îl ucid: Motelul Clown.

— Am ajuns, îl întrerup în mijlocul vorbăriei despre gazda lui de la Monte Carlo.

Bate ritmic în ghiozdan, câine fericit. Şi îmi spune că a mai fost aici – el a mai fost peste tot, m-am prins –, dar pentru mine e prima dată şi e cel mai minunat lucru pe care l-am văzut în vest până acum. E Vestul Sălbatic pe care îl voiam. Motelul alb-albastru este acoperit cu semne cu clovni, şi uriaşa inscripţie cu Nevada de deasupra clădirii e ieşită dintr-un oraş fantomă sau dintr-un film de Tarantino: bine aţi venit la motelul clown. Se presupune că holul este un furnicar încărcat masiv cu clovni din epoci diferite, dar nu o să apuc să-l văd pentru că îl voi omorî pe Forty azi, deci nu pot intra bine-mersi în fututul de hol.

Forty e calm în sfârşit şi ghiozdanul lui e închis şi îşi pune punguţa deoparte. Se verifică în oglindă şi spune că asta a fost o alegere bună.

— Iubesc clovnii, şi desigur că iubeşte clovnii.

E un imbecil, un clovn el însuşi, cu nasul lui pufos roşu şi claia de păr jegos, cu burta mare zgâlţâindu-se în pantalonii scurţi turcoaz; o chestie de coşmar care o sperie pe Love, o bântuie, trăgând-o în jos, chestia pe care ea trebuie să o iubească, în felul în care lumea instruieşte iniţial copiii să iubească clovnii, deşi toţi ştim înăuntrul nostru că sunt bărbaţi grăsuţi, bătrâni şi dubioşi cu măşti, care se uită chiorâş la copii.

— Hei, Forty, spun. Ar trebui să te uiţi pe net să ne asigurăm că au camere.

— Old Sport, tu şi cu mine cu siguranţă filmăm ceva aici, oftează. Asta ar fi de top. Chiar o putem numi De Top. Ca

în Faceţi jocurile! dar cu Fălci şi clovnii sunt victimele, iar tipii răi sunt futuţii ăia de turişti, futuţii ăia mici de iubit şi iubită care se ţin de mână şi căcaturi.

— Exact, spun. Şi clovnii sunt băieţii buni.

— Exact, spune el. Cuplul ajunge aici şi gagica e gen urăsc clovnii şi tolomacul de iubit e gen şi eu şi se plâng şi apoi, în cele din urmă, fac rost de o mitralieră şi fac praf toţi clovnii.

— Forty, izbucnesc. Te-ai uitat să vezi dacă au camere libere?

Mă ignoră.

— Ştii, spune. Ultima dată când am fost aici, am fost cu Love şi Michael Michael.

Mă prefac surprins de parcă nu aş fi ştiut deja asta, de parcă nu am fi aici pentru că ştiu asta. Love a postat o poză, #ThrowbackThursday acum câteva luni, amintindu-şi de o altă epocă, când lua droguri şi avea piercing în limbă şi dermatograf pe pleoapa inferioară, nu superioară. Ei trei au venit aici în drumul lor spre Burning Man – Doamne, cât mă bucur că nu o ştiam atunci. Comentariile spuneau o poveste: Love şi Forty şi Michael Michael Motorcycle au călătorit aici, atraşi de panourile gigantice cu clovni care promiteau wifi gratis şi bine ati venit, motocicliştilor. Forty a dispărut cu maşina. A apărut o lună mai târziu. Nu şi-a cerut scuze.

Într-un minut suntem acolo. Trag în parcare şi mă duc în spate, la partea din capcana asta turistică pe care voiam să o văd cel mai mult: cimitirul American timpuriu.

— Ştii ce glumă proastă e că nu avem ciuperci? întreabă Forty. Nu poţi fi în cimitirul ăsta fără ciuperci.

— La dracu', da, mint eu.

Parchez în cel mai îndepărtat colţ. Nu văd nicio cameră de supraveghere, dar cana cu pişat pe care am lăsat-o în Rhode Island e cu mine în momente din astea.

— Tare, spune el. Ştii, Old Sport, ştiam că ai în tine şmecheria.

Îi ofer o bancnotă de o sută de dolari, câştigul meu din Vegas.

— Dacă foloseşti cardul acolo, toată familia dată dracului îşi va face apariţia.

— Crezi că sunt vreun amator?

Râde şi scoate o carte de identitate falsă.

— Sunt Monty Baldwin, tâmpitule! Te-ai prins? Fratele Baldwin cel pierdut. La dracu', da.

Şi desigur, ăsta ar fi visul lui Forty în viaţa asta: să fie unul dintre fraţii Baldwin, înconjurat de fraţi în loc de Love.

— Fraţii Baldwin se vor întoarce, zice el.

O ia la pas spre biroul managerului, cu ghiozdanul bălăngănind, iar eu îmi amintesc prima noapte la Chateau, când mă întrebam dacă el şi Joaq Phoenix sunt prieteni.

Cobor din maşină şi intru în cimitir. Soarele apune pe mine şi morţii nu sunt decât oase îngropate în ţărână. Cauzele

morţii sunt afişate: suicid, armă de foc, epidemie. Cauza morţii lui Forty voi fi eu, dar nu se va spune asta pe piatra lui funerară, şi mă întreb câte dintre poveştile astea sunt adevărate.

E o lopată sprijinită de un zid al motelului. Mi-aş dori să îl pot îngropa aici, dar sunt prea mulţi oameni în zonă: şoferi de camion, hipioţi cu camere GoPro, o familie care se ceartă dacă asta e prea mult pentru copii. Am nevoie doar ca Forty să facă check in-ul, să vorbească cu managerul. Am citit despre manager pe internet şi e genul de om care îşi aminteşte de toată lumea. Şi-l va aminti pe Monty Baldwin. Va confirma că părea luat. Chiar dacă va spune că Forty vorbea cu cineva în parcare, eu sunt de nerecunoscut în hainele lălâi şi tricoul cu Colts şi maşina închiriată.

Merg târşâit la maşină, ţinându-mi capul plecat. Iau cinci pastile de Percocet. Le strivesc şi le arunc într-o sticlă cu apă pe care am cumpărat-o de la benzinărie. În timp ce amestec, Forty iese din biroul managerului şi se întoarce la maşină.

— Vrei să mergem la izvoarele termale? sugerez eu când el se pune în scaun.

Am căutat pe Google izvoarele când mă informam despre Motelul Clown. E adevărat. Chiar poţi omorî oameni în deşert.

— Par destul de extravagante.

— Alkali, spune el. La dracu’, da. Am nişte DMT şi oh, Old Sport, nu ai trăit până nu ai intrat în apă şi ai văzut nişte căcaturi. Asta ne lipsea.

Îşi pune centura.

— O excursie fără opriri, scriind ca Kerouac şi ca tipul ăla, ăla cu Johnny Deep, ăla în Vegas cu ghiozdanul şi drogurile şi ochelarii de soare.

Futu-i Cristoşii mă-sii.

— Hunter S. Thompson.

Bate din palme.

— Hunter S. Thompson.

— Mda, spun şi nu mai plec odată din parcarea asta.

Îi întind o sticlă cu apă.

— Uite, spun. Trebuie să ne hidratăm înainte să plecăm la drum.

Desface capacul. Nu a sesizat sigiliul rupt. Înghite.

— Old Sport, zice. Îmi place noul tu. Ducă-se dracului tot căcatul din Hollywood şi familia şi presiunea şi nonsensul. Suntem artişti, omule. Sora mea nu e. Dumnezeu să o binecuvânteze, dar nu e, ştii tu.

Dă drumul la muzică, mixul meu de piscină din Pitch Perfect. Râde la mine şi spune că gustul meu teribil la muzică e o dovadă a geniului meu creativ.

— Asta e, spune. Libertate.

Dau maşina cu spatele.

— Dap, reuşesc eu. Libertate.

Îşi desface ghiozdanul şi scoate un cuţit pentru unt şi scufundă lama uşor ascuţită într-o pungă cu prafuri. Trage pe nas, iar asta poate fi o altă oportunitate gen Fincher. S-ar putea să nu fie nevoie să îl omor pe Forty. În ritmul ăsta, o va face el însuşi.

44

IZVOARELE Alkali sunt dezgustătoare, doar două gropi maro în deşert, ca ceva ce ai vedea în Căsuţa din Preerie sau în vreun documentar despre Charles Manson. E dezgustător în orice fel ţi-ai imagina. E un căcat de prezervativ Magnum pe pământ în apropiere, folosit, uscat. Şi ambalajul e aici, lângă o doză de Bud.

Forty şterge doza şi ia o gură – s-ar putea să vomit – şi se dezbracă, iar pe tricoul lui e sânge – cumva a reuşit să se taie cu cuţitul pentru unt –, iar eu mă întorc. Nu intenţionam vreodată să îl văd dezbrăcat, dar voiam să îl văd aici, singur, în mijlocul pustietăţii, lângă Area 51, nimicul cuprinzând kilometri de teren.

Ţipă şi se bate în piept în timp ce intră în apă.

— Asta e! ovaţionează. Fututele de izvoare, puiule! Uuu!

A băut apa cu Percocet pe drum până aici şi nu numai că e încă în viaţă, dar a vorbit tot drumul. Nu e Henderson şi aparent e nevoie de o întreagă farmacie ca să ucizi o persoană evoluată farmaceutic ca Forty. Sper să am suficient.

Forty se face comod şi fundul altcuiva a fost acolo şi probabil animalele s-au băgat şi ele aici şi oamenii sunt murdari.

— Haide, Profesore, strigă el dând din mână. Ştiu că eşti cu New York-ul şi căcat, dar nu e nimic gay să intri într-un izvor cu un tip.

— Sunt bine.

— Haide, spune el. Asta e cada lui Dumnezeu. Aici e acasă, Old Sport. Vino aici. Îmbărbătează-te. Trăieşte! Simte focul! Treci aici, aşa faci un film. Îţi laşi mintea liberă.

Îşi flutură mâinile la pătura de cer albastru şi urlă. Mă aşez în pământ.

— Ştii, spun. Sunt atât de mulţi oameni creativi care nu sunt cu genul ăsta de lucruri. Woody Allen nu ar intra niciodată într-o groapă murdară cu apă fierbinte.

Forty râde.

— Ar fute o puştoaică, totuşi, zâmbeşte. El e un artist! Noi suntem ciudaţi! Profesore, trebuie să îţi porţi ciudăţenia. Nu mai fi aşa de precaut. Gândeşti, minimalizezi, dar vreodată doar laşi să fie? Sincer, eşti un scriitor grozav. Dar cred că ai fi de aur dacă ai avea curajul să intri.

Asta venind de la un tip care mi-a vândut scenariile cu numele lui pe ele, iar eu mă întorc la maşină şi îi mai pregătesc apă cu Percocet. De câte ori ia cocaină, se luptă cu demonii mei. Face ca asta să fie mult mai greu decât trebuie să fie, iar noi nu putem sta aici pentru totdeauna. Zdruncin sticla şi i-o dau.

— Sunt bine, spune el, făcându-mi semn. Intră!

E rândul meu să zic că sunt bine şi el încearcă să înoate în mica lui baltă, de parcă ar fi loc. E potrivit să se înece într-o apă de jumătate de metru când sora lui s-a proclamat militant naţional pentru apele sigure. Îmi beau apa, fără droguri.

— Eşti sigur că nu vrei?

— La dracu', da, vreau o gură!

Memoria i se erodează. Am citit despre creierul îmbibat. Poate asta e, Forty înghiţind apa pe care a zis că nu o vrea acum un minut. Am nevoie de el mai degradat, mai slab. Henderson nu avea toleranţă. S-a dus aşa de liniştit la final, dar asta e ridicol.

— Ce altceva mai ai în punga cu minuni? întreb.

— DMT, dragule!

Se întinde după ceai. Bea. Ce băiat bun. Lasă ceaiul ăla să se amestece cu Percocetul. Lasă otrăvurile să se combine. Îmi întinde sticla. Mă prefac că beau. Sunt un băiat bun.

În filmul Ispita, Jude Law îi spune lui Natalie Portman, „Asta va durea", şi apoi chiar doare. Acolo sunt acum, nu contează cât de labagiu e. Încep să-mi dau seama. Uciderea lui Forty o va omorî pe Love. Într-un fel aiurea, ea nu va şti cum să trăiască fără dramă şi asta va fi mai greu decât mi-am imaginat. Dar pe de altă parte, toate schimbările dor. Într-un final, Love va fi o persoană nouă fără fratele ei. Va dormi mai bine. Nu va mai trebui să găsească o cale să îl ierte de câte ori îşi bate joc de ea. Nu

va mai trebui să îl lase în casa ei sau să-şi raţionalizeze sentimentele. Imaginează-ţi ce ar putea face cu puterea, cu toată puterea pe care i-o ofer făcându-l să plece.

Forty se întoarce pe burtă, un pui de balenă. Îţi bagă cuţitul pentru unt în pungă.

— Mă simt uhuu, spune. Gen uhuu.

— Simte, îi spun eu. Lasă-te în seama valului.

— Nu ar fi fost mişto dacă ar fi fost valuri aici? întreabă el. Te-ai gândit vreodată la asta? Cum nu pot fi valuri fără multă apă?

Asta e partea din facultate pe care nu am vrut-o niciodată: un idiot plin de sine care contemplează marea. Îmi iau telefonul. Nu pot asculta căcatul ăsta. Va fi mai rău pe măsură ce se îndepărtează şi îşi pierde conexiunea cu creierul, ce a mai rămas din el. Apăs pe link şi mă duce pe Jurnalul Providenţei. E o poză cu Peach Salinger, arătând mai fericită decât a fost vreodată în viaţa reală. Părinţii lui Peach o iubesc mai mult moartă decât atunci când era în viaţă. I-au albit dinţii şi i-au mărit ochii, iar acum caută dreptatea.

— Un val, predică Forty. Un val nu dispare niciodată. Gen, cum ar fi dacă oceanul s-ar opri? Ce s-ar întâmpla atunci?

Forty trăncăneşte. Cuvintele lui nu mai sunt cuvinte, doar sunete, cât citesc ştirile, incredibilele ştiri.

Departamentul de Poliţie din Little Compton a primit un pont anonim legat de localnica şi absolventa de la Broen, Peach Salinger. Autorităţile nu vor dezvălui detalii legate

de pont, dar confirmă că au redeschis cazul. Au greşit când au spus că a fost o sinucidere. Sau cel puţin ei cred că au greşit. Limbajul e delicat, ezitant, dar mesajul e clar. Cred că Peach Salinger a fost omorâtă. Şi au început o investigaţie nou-nouţă. Oh, la dracu'. Două miliarde de trilioane de Cristoşi. Forty începe să lovească suprafaţa pentru a crea valuri, iar eu nu mai am răbdare pentru balena din apă. Trebuie să dispar de aici. Trebuie să rezolv cu asta.

Îmi bag telefonul în buzunar şi mă duc la groapa din noroi. E pe jumătate dus, pupilele i se duc spre partea din spate a craniului, unde creierul rozaliu otrăvit încetineşte spre oprire. Se duce, dar eu nu pot aştepta. Nu pot sta aici, cu o anchetă deschisă în partea cealaltă a ţării.

— Hei, prietene, spun.

Iar când înoată spre mine, mă aplec şi împing capul lui Forty Quinn sub apă. Mâinile îmi sunt în flăcări. Apa are cel puţin nouăzeci de grade şi aerul e fierbinte, iar eu îmi simt corpul devenind un furnal, căldura se ridică, înfăşurându-se pe braţul meu ca ceva dintr-un poem de Dr. Seuss. Nu e ca Henderson. Nu opune rezistenţă. E slab. Pişat galben închis iese din pula lui moale, dezgustătoare. Deshidratare. Mă uit la cer şi aştept ca trupul său inert să nu se mai zbată.

Într-un final s-a terminat. Monty Baldwin e mort. Cartea de identitate falsă e îndesată în calupul de cocaină. Ambalajul prezervativului e trimis de Dumnezeu, mai mult ADN, nu al meu. Îmi scot mâinile din apă. Îmi trag răsuflarea. La un moment dat, cuţitul pentru unt a picat în apă şi e acolo, sclipind pe fund. Nu am încercat cocaină înainte. Îmi bag degetul în punga lui. Fac cum a făcut el, o liniuţă. Mă

cutremur. Dar poate ăsta e doar sentimentul pe care îl ai când eşti lângă un cadavru nou-nouţ.

45

NU am ce să fac. Trebuie să o mint pe Love. Sunt cu ea la telefon în timp ce aştept în terminalul JetBlue de la aeroportul McCarran. Au aparate cu jocuri şi aici şi plec din Las Vegas ca să mă duc în Little Compton, dar ei nu-i pot spune asta.

Nu am un plan clar. Probabil e stupid din partea mea să mă întorc la locul crimei, dar nu pot aştepta ca poliţia să-l găsească pe Forty şi nu mă pot duce în LA, să stau pe canapea cu Love şi să reîncarc paginile cu informaţiile despre Peach Salinger. Pentru că adevărul e că am dat-o rău în bară. Am lăsat acolo canacupişat, singurul punct slab, şi nu voi permite ca aia să-mi fie sfârşitul.

În plus, dacă e să fiu prins pentru uciderea acelei viciate şi depresive Salinger, aş prefera să se întâmple acolo. De asta taţii nu îşi lasă copiii să-i viziteze în închisoare, de asta cei care mor de cancer nu vor să le fie făcute poze. Investigaţia asta ar putea expune cana de pişat, iar eu nu vreau ca Love să mă vadă cu cătuşe.

Love e la telefon, tăcută, oftând la fiecare câteva secunde, un semnal că vrea să mai rămân. Nu e niciodată de bine când o femeie e tăcută. Trebuie să o tot întreb dacă mai e la telefon.

— Da, spune. De ce?

— Pentru că nu mai spui nimic.

— Şi ce vrei să spun? întreabă. Sunt iritată. M-am săturat de tot. Nu pot să fac nimic şi acum nici nu ştiu dacă fratele meu e mort şi e de căcat tot.

— Îmi pare rău. Încerc.

— Ai început de la Caesars, cum ţi-am spus?

Şi spun da şi refac iar paşii şi îi promit să mai încerc.

— Ştiii că va apărea, îi zic.

— La ce cazino eşti acum?

— Planet Hollywood, o mint.

Oftează.

— Nu-i plac mesele de acolo.

— Ştiu, spun eu. Îmi amintesc că ai spus asta, Love. Dar încerc totul. Asta dacă nu vrei să vin acasă...

— Nu, spune. Doamne, nu. Îmi pare rău. Sunt încordată.

— Ştiu, e în regulă, îi spun.

Ştiu că vrea să rămână la telefon şi să nu spună nimic, dar pentru zborul meu spre Providence, Rhode Island, se începe îmbarcarea.

— Mai eşti acolo?

— Da! Joe! Nu mă tot întreba! Tu eşti acolo?

— Eu sunt aici, răspund. Nu plec nicăieri.

Plânge. Spune-i că e bine şi acum trebuie să aştept. Nu mă pot să mă îmbarc cu primul lot. Oamenii sunt nişte căcaţi ordinari când e vorba despre valize şi sunt nervos că nu va mai fi loc pentru a mea, dar Love e pe primul plan. Dintr-o dată, începe să râdă.

— Mă uit la Friends, spune. Episodul ăla în care...

— Căcat, cred că l-am văzut pe Forty.

Îi închid şi mă grăbesc spre poartă. E de căcat, dar să te uiţi la Friends când stai în telefon cu iubitul tău e tot de căcat. Îi scriu: Scuze, alarmă falsă, te iubesc.

Îmi răspunde: XOXOXOX

Mi-ar fi plăcut să fi zis că mă iubeşte şi ea, dar, din nou, trebuie să mă pregătesc pentru schimbare. Intru iar pe net, pentru că tot nu-mi vine să cred. Mă uit la o conferinţă de presă cu părinţii lui Peach şi mama ei se prezintă ca fiind Florence Pinky Salinger. E o versiune veche de Peach, cu buze mai pline şi umeri mai laţi.

— Am spus în mod repetat poliţiştilor că, deşi fiica mea se lupta cu depresia, nu a avut niciodată gânduri sinucigaşe.

Inspiră.

— În vreme ce acum mă bucur să ştiu că autorităţile tratează dispariţia fiicei mele ca pe o infracţiune, ca pe o crimă, este profund dezamăgitor că poliţia a refuzat să investigheze acest aspect până nu a sunat cineva cu un pont anonim.

Femeia asta jubilează. Femeia asta nu are suflet. Nu-i de mirare că Peach era aşa groaznică.

— Este trist când instinctul şi cunoştinţele unei mame nu valorează nimic pentru un anchetator. Dar suntem recunoscători că ucigaşul fiicei mele va fi adus în faţa justiţiei.

Îşi îndreaptă haina, de parcă important e cum arată, şi se dă jos de pe podium. Mă întreb cum o fi să fii mamă, să fie nevoie să vorbeşti pentru reporteri despre fiică-ta moartă şi, totuşi, să te duci să te coafezi şi să te machiezi.

Televiziunea care transmite explică cum familia Salinger intenţionează să folosească toate resursele pentru a rezolva acest caz de omucidere şi video-ul se încheie aici.

Decolăm şi e ciudat să mă întorc în Little Compton, să mă gândesc la vremurile când eram atât de îndrăgostit de Amy. Nu m-am gândit la ea sau la mica noastră excursie de multă vreme, nici la Noah & Pearl & Harry & Liam, la Charlotte & Charles şi la toată mâncarea aia şi la tot sexul. Îmi aduc aminte gustul ei şi-mi aduc aminte aşternuturile pătate de afine şi sunetul vocii ei când a spus că ar trebui să încercăm să învăţăm să avem încredere. Dacă n-aş fi dus-o niciodată pe Amy în Little Compton, am mai fi fost împreună şi-acum? Viaţa e predestinată sau o poţi schimba săpându-ţi calea prin oraşe mici şi ciudate pentru că eşti fascinat de cât de puţin legat te simţi acolo?

E un risc reîntoarcerea în Little Compton. Dar o fac pentru Love; iubirea noastră n-ar fi niciodată în siguranţă atâta vreme cât canacuurină e acolo, bântuindu-mă. Şi sincer, e ca iubirea însăşi, ca băutul. Tuturor ni se frâng inimile. Suntem daţi peste cap şi vomităm şi plângem şi ascultăm

cântece triste şi ne promitem să nu mai facem asta niciodată. Dar să fii înseamnă să o faci din nou. Să iubeşti înseamnă să rişti totul.

ATERIZĂM în Providence şi nici un zbor n-a fost vreodată mai rapid. Îi scriu un mesaj lui Love: Mi-a murit telefonul şi pic de somn. Nimic deocamdată, mi-ar plăcea să am veşti bune. Te iubesc.

Îmi răspunde imediat: Ok.

Cumpăr căcaturi din aeroport. Un baton de ciocolată care e prea mare, un exemplar din Mr. Mercedes şi o şapcă Red Sox. Mă duc direct la închirieri ieftine de maşini. Nu am cum să închiriez o maşină fără să arăt un act de identitate şi fără un card de credit. Fac aceste lucruri. Ce merge pentru mine: am fost aici în vară cu Amy, ca excursionist. Tipul care a fost aici în iarnă, tipul care şi-a făcut praf maşina şi a ucis-o pe fata aia? Numele lui era Spencer Hewitt.

Nu iau o decapotabilă. Iau un Chevy. O pornesc şi conduc spre viaţa mea, în trecutul şi-n viitorul meu, în codul meu genetic, în greşeli şi-n posibila mea salvare, în probabila mea condamnare, Little Căcat de Compton.

46

TEMA vieţii mele pare să meargă-n vacanţe. La fel ca atât de mulţi americani, par să fiu incapabil să-mi iau o futută de pauză. Şi e rău pentru tine. Aici sunt mai sănătoşi

europenii. Se relaxează. Se odihnesc. Îşi opresc telefoanele şi îşi lasă munca în birouri şi merg pe plajă şi îşi scot bluzele, îşi arată ţâţele şi piepturile păroase şi beau şi se prăjesc la soare şi îşi trăiesc viaţa. Eu, de cealaltă parte, sunt unul dintre futuţii de americani obsedaţi de muncă care tropăie pe plajă, nu savurez apusul, nu sar în valuri – deşi e frig, e toamnă – şi muncesc din greu, încercând să decid cum dracu' voi intra în handicapata aia de casă.

După ce m-am cazat în motelul meu de rahat, am intrat în comă de somn. Vegas te fute rău. Cred că au trecut 28 de ore fără să aţipesc măcar un pic. M-am trezit pe aşternuturile proaste şi rărite într-o baltă de salivă. M-am spălat în duşul mic şi găurit şi am folosit dreptunghiurile mici de săpun prost, am condus până la cea mai apropiată parcare publică de plaja de lângă casa familiei Salinger. Şi am început să mă plimb. De parcă te poţi plimba, pur şi simplu, la locul unei crime. Chiar înainte de a ajunge acolo, am văzut mişcarea, maşinile de poliţie şi camioanele televiziunilor de ştiri, diverşi membri ai familiei Salinger, în hainele lor de iarnă, şi a trebuit să mă întorc.

Mă prefac că sunt un tip care se plimbă pe plajă, relaxându-se, şi între timp casa aia se umple cu oameni care mi-ar putea găsi cana cu pişat. Trebuie să intru, aşa că încerc să intru.

Conduc până la Crowther şi comand o tonă de mâncare la pachet. Cumpăr şi un tricou de la ei. Merg la casa Salinger-ilor şi parchez pe cât de aproape pot. Camioanele televiziunilor nu mai sunt – ştirile sunt ştiri o perioadă scurtă de timp – şi mai e doar un poliţist. Îmi pun şapca cu Red Sox şi ridic cutia grea cu mâncare şi mă îndrept spre casă, aşa cum ar face orice livrator de mâncare. Bat la

uşă, cum ar face orice livrator de mâncare. Nu răspunde nimeni, aşa că sun, aşa cum ar face orice livrator de mâncare.

Vine un tip care nu poate avea mai mult de 20 de ani şi arată exact ca Peach. Poartă un tricou cu Yale şi se scarpină în cap. Arată de parcă nu a pus niciodată mâna pe o greblă şi n-a răzuit un bilet de loterie într-un 7-Eleven.

— Salut, zice.

— Am o livrare de făcut, spun de parcă nu ar fi evident. Pot să intru şi să las astea?

Ochii Salinger-ului se rotesc spre lateralul capului lui oval.

— Maaaamăăăăă! strigă.

— Prietene, mă omoară spatele. Dacă aş putea să intru, să las astea jos...

Dar apare mamă-sa.

— Trot, nu mai ţipa. Mă priveşte. Îmi pare rău, spune. Solicităm ca toate florile şi mâncarea şi cadourile să fie trimise la adăpostul pentru femei din Fall River. Peach era foarte implicată în protejarea drepturilor femeilor şi noi nu avem nevoie de mâncare.

Peach nu era pasionată de drepturile femeilor, ci de pizdele lor. Voia să i-o tragă lui Beck, motiv pentru care am omorât-o. Familia Salinger. Curva se holbează la mine.

— Vorbeşti... cumva... engleză? întreabă.

NU, DAR VORBESC LIMBA PIZDELOR PROASTE.

— Vai, ce frumos din partea dumneavoastră, îi spun. Dar şeful meu m-ar face praf dacă aş conduce până-n Fall River. Sigur nu pot intra să vi le las aici, la dumneavoastră?

Însemnând să intru şi să fur cheile care sunt, fără îndoială, pe masa din bucătărie, că aşa fac bogătaşii, mai ales cei de pe Coasta de Est, ăstora chiar le place să-şi arunce toate rahaturile pe masa din bucătărie.

Paraşuta oftează.

— Of, sărăcuţul de tine.

Întinde mâna spre poşetă. Crede că vreau bacşiş.

— Ia ăştia şi păstrează tu şi mâncarea.

Îmi strecoară o bancnotă de cinci dolari şi îmi oferă un zâmbet fals, genul pe care-l arată oamenii când vor să ştii şi tu că se prefac. Închide uşa şi o încuie şi acum ştiu că m-au văzut doi din familia asta, nu doar unul, deci nu e ca şi cum pot să apar mâine într-o uniformă de la UPS. Nu că aş avea uniformă de la UPS. Tot ce am e o cutie cu mâncare care-mi rupe spatele.

Conduc spre camera mea de rahat din motel. Mănânc. Îi scriu lui Love: Tot nimic şi da, sunt dobitocul care s-a lăsat prins ore întregi la o masă de blackjack.

Îmi răspunde: Nu sunt responsabilă de eliberarea ta condiţionată. Nu trebuie să-mi dai raportul! Ştiu că îţi dai silinţa. Eu îl ajut pe tata cu nişte chestii la Pantry.

A fost un moment nepotrivit să folosească exprimarea cu eliberarea condiţionată şi nu vreau să vorbesc cu ea până

nu-mi distrug cana cu pişat. Îmi doresc să pot schimba lucruri. Îmi doresc să fi avut grijă de cana aia înainte de a ne întâlni.

Mi-e dor de tine, îmi scrie, iar majoritatea fetelor s-ar criza isteric dacă iubiţii lor ar da-o pe silenţios în Las Vegas timp de câteva ore, mai ales când sus-numita fată e în mijlocul unei crize de familie.

Îmi vibrează telefonul, mă sună.

— Voiam să-ţi aud vocea, spune când răspund.

— Ce faci? o întreb.

Începe să-mi povestească despre o femeie, Sam, cu care are probleme la muncă, eu casc şi-n cameră e frig şi merg la fereastră să închid draperiile şi văd că am lăsat luminile aprinse la maşină.

— Băga-mi-aş, zic.

— Ce s-a întâmplat? Eşti bine?

— Da. Mi-am lăsat luminile aprinse la maşină. E în regulă.

Iau cheile şi ies – frig muşcător – şi opresc luminile şi fug înapoi înăuntru şi Love mă întreabă unde sunt.

— La un restaurant. Peppermill.

Spune că se bucură că mănânc şi vrea să mă odihnesc. Spune că îi par tensionat. Îi explic că par aşa pentru că aşa sunt. Îmi spune că, atunci când erau în facultate, Forty a dispărut două luni.

— Chiar după ce m-am căsătorit, spune. Două luni, Joe. Ştii că nu poţi să stai în Vegas două luni.

— Eu nu o să stau, dar nu pot renunţa încă.

— Promite-mi să ai grijă de tine, spune.

Îi promit. Apoi îmi fac o cafea de motel de căcat şi intru pe Tinder. Din fericire, nu sunt chiar atât de multe fete în zonă. Mă uit şi mă uit şi mă uit. Mă uit când mă piş şi mă uit când stau în pat şi mă uit când sunt în maşină şi-apoi o găsesc. Jessica Salinger. O recunosc dintr-o fotografie de familie din articol. E o versiune mai frumuşică a lui Peach şi e la mai puţin de un kilometru şi jumătate. Asta aveam nevoie să ştiu, că e prin zonă; conturile de Facebook şi de Twitter sunt private, dar păsărica ei, se pare, e deschisă. Oamenii ăştia. Nu voi înţelege niciodată.

Fac duş. Mă rad. Mă îmbrac. Ies la maşină şi slavă domnului că mi-am oprit luminile pentru că bateria încă funcţionează şi am nevoie ca ea să funcţioneze, trebuie să mă duc la Scuppers acum, locul unde am fost cu Superpizda. E singurul local din oraş, serios, în această perioadă a anului, intru şi primul lucru pe care-l observ sunt scaunele înalte de la bar, maro, în contrast cu cele albe, de piele, de la Bellagio. Şi două scaune sunt de mare interes pentru mine pentru că pe unul stă Jessica Salinger, iar pe celălalt stă prietena pe care mă bazez, şi la bar e destul loc pentru mine.

E linişte – nişte Sade pe fundal; serios, Rhode Island? – şi nu am competitori. Mai sunt doi tipi, cred că muncitori în construcţii, amândoi cu verighete, mai interesaţi de ştiri decât de fete. Nu există un grup care să stea în calea lucrurilor şi să se dea la tinere, nu există mulţime, nici

măcar acum, cu tot entuziasmul legat de fata moartă. Oamenii din New England sunt răi şi hibernează noaptea, de parcă doar ieşitul i-ar face curve.

Sigur că nu mă voi da la Jessica Salinger. Ar fi prea ciudat, de vreme ce am fost azi în casa lor. Trebuie să-mi execut mişcările asupra prietenei, cea cu care ştiam că va fi, pentru că fetele ca Jessica au mereu o prietenă prin preajmă, una care e mereu mai mică de înălţime, mai beată, un pic mai cu picioarele pe pământ. Prietena asta îşi ia paiul şi-l scoate din cocktail. Prietena asta e plictisită. Prietena asta va fi a mea. Uşor.

A trecut atâta vreme de când m-am dat ultima oară la o fată într-un bar, dar ştiu cum se face. Tot ce trebuie să faci este să o fixezi cu privirea în reflexia din oglinda din faţă. Îi dai voie şi prietenei ei să observe ce faci. Nu-ţi fereşti privirea. Îţi întâlneşte privirea în oglindă şi tu te faci mic şi îţi ceri scuze – e atât de bine să începi cu scuze – şi îi spui că nu voiai să te holbezi, dar nu te-ai putut abţine.

— Eşti superbă, de asta, zic. Şi nu vreau să o spun la modul de fraier ciudat, nu voi încerca să te agăţ când te văd aici, cu prietena ta.

Şi apoi îmi scot arsenalul la înaintare şi fac cu mâna barmanului şi comand un gimlet – vreau să aflu de ce e Forty aşa topit după ele – şi acum fata îşi pune mâna pe braţul meu.

— Cum te cheamă?

— Brian, spun. Ca pe Brian din Cabo. Brian Stanley.

— Eu sunt Dana şi ea e prietena mea, Jessica. Eşti singur pe-aici?

— Da. Şi voi, fetelor? Singure pe-aici?

Jessica îşi dă ochii peste cap şi eu exact asta voiam. Îmi vine băutura. Beau. O întreb pe Dana ce face aici şi-mi spune că a venit să-i ofere sprijin moral prietenei ei, Jessica. Jessica se simte imediat invizibilă – nu mai durează mult – şi eu beau încet. Dana e colega de apartament a Jessicăi în New York şi Dana e studentă la Drept, în anul cinci, şi Danei îi place orăşelul ăsta drăguţ şi Danei îi place melodia şi îi place barul şi Jessica detestă să fie a cincea roată. Se ridică.

— Vă deranjează dacă eu mă retrag?

Îmi cer scuze – sunt Dl. Bune Maniere – şi Dana spune că ar trebui să plece şi ea, dar Jessica îi zice că-i ridicol. Spune că ea e obosită. Dana nu ştie cum va ajunge acasă.

— Aici nu-i New York, unde să chemi un taxi când vrei. Nu, ar trebui să plec.

Jessica o asigură că o aşteaptă în maşină. Jessica Salinger nu-mi e de nici un folos. Îi spun Danei că e necreştinesc şi prea devreme, dar aş putea să o duc eu acasă, dacă ar vrea să rămână.

— Mulţumesc, spune. Dar nici măcar nu te cunosc.

— Da. Îmi pare rău. Eu încercam doar să...

Două ore mai târziu, Dana e o beţivă care se clatină şi cu mine e pe mâini bune. O ajut la ieşirea din bar. Îi deschid portiera.

— Exact ca-n Say Anything! exclamă ea.

Pornesc maşina. Asta e. Va trebui să fiu un gentleman în continuare şi să o însoţesc până la casa Salinger-ilor. Şi e atât de beată, încât nu va reuşi să urce scările singură.

— Deci, unde te duc?

— Of, stai aşa. Trebuie să găsesc adresa în telefon.

Aproape fut direcţia când îi spun că ştiu adresa. Dar ea îşi deblochează telefonul – 1267 – şi îşi muşcă buza şi derulează prin e-mail.

— Găsit. Starboard Way, numărul 32.

Îmi pocneşte capul. Asta nu e adresa lui Peach.

— Eşti sigură?

Îşi ridică telefonul şi-mi arată pagina de Airbnb şi sunt futut. O noapte întreagă irositǎ.

— De obicei stau la Jess, la familia ei. Dar acum li s-a întâmplat ceva oribil. Ai văzut ştirile cu fata care a fost omorâtă aici? Era verişoara ei.

— Serios, spun şi mă uit în ambele direcţii şi folosesc semnalizarea şi blestem Tinder-ul. Ce înfricoşător.

Când o însoţesc pe Dana în Airbnb-ul ei, încearcă să mă sărute. Îi spun că-mi pare rău.

— Încă mă vindec după cineva. Îmi pare foarte rău. Dar pur şi simplu nu pot, ştii?

Dana înţelege. Spune că a mai trecut prin asta. Dar habar nu are ea. Mă întorc la hotelul de rahat. Ar fi trebuie să închiriez ceva prin Airbnb.

47

COBOR la micul-dejun dimineaţa următoare şi de ce pizda tuturor morţilor mă-sii aş vrea să-mi fac eu vreodată singur clătitele? Par belgian? Simt mâncărimi şi mă gândesc că am ploşniţe în cameră. Şi primul lucru care nu mi-a lipsit de pe Coasta de Est: umiditatea. După frigul de ieri, Little Compton, Rhode Island, e în mijlocul unui eveniment natural neplănuit numit vară indiană! Fata de la recepţie radiază, pârlită de soare, cu mintea ei de găină:

— Ai venit aicişa pentru vara indiaanăăă? E ţâţă de mâţă!

Am venit aici după canacuurină, merci frumos de tot, şi gaura mea din perete e o zonă fetidă cu bacterii, o ştii şi tu, iar în dimineaţa asta, când am făcut duş, am simţit că nu eram singur. Mă simt foarte înghesuit aici, de parcă libertăţile mele civile ar fi fost ciopârţite de curva de la recepţie, de puştiul de unşpe ani care mi-a intrat în faţă la coada la clătite.

Sunt agitat. Tatăl copilului gras fluieră.

— Cred că te înjură cineva.

Ridic partea de sus a aparatului de făcut clătite şi a mea e neagră şi în spate e ditamai coada; aş fi de căcat dacă mi-aş face alta. Îmi iau carbohidraţii gratis cruzi la interior, negri pe exterior, din aparatul vechi şi-i lipesc pe o farfurie

care e lipicioasă, care sigur nu a ajuns până în maşina de spălat vase. Sunt copii peste tot, vorbesc despre parcuri acvatice şi un drive-in de la o oră distanţă şi nu e octombrie? Ce fac toţi oamenii ăştia aici? Nu am anticipat mulţimile, discuţiile despre siropul de afine şi preţurile la carburanţi, New England-ul din toate. Cafeaua e slabă – să mori tu, Sherlock, ştiu – şi tatăl îmi trânteşte o clătită în farfurie.

— Pare că ţi-ar prinde bine, spune şi-mi face cu ochiul şi lumea e un loc drept şi bun.

Am nevoie de energie. Mănânc, beau cafeaua şi apoi fac o tură pe lângă casa lui Peach. Azi e mai aglomerat decât ieri şi nici nu mă pot apropia acum că am dat-o în bară cu livrarea specială şi când Jessica Salinger crede că numele meu e Brian. Oare cineva găseşte cana aia cu pişat fix acum? Ies din maşină. Două bătrâne mărşăluiesc.

Cea slabă:

— Şi ştii, aparent era lesbi.

Cea şi mai slabă:

— Crezi că mama aia groaznică a ei a omorât-o? Ştii, eu n-aş garanta că nu.

Cea slabă:

— Ai văzut că se îngraşă.

Cea şi mai slabă:

— N-ar trebui să umble aşa, fără tocuri. Are nevoie să pară mai înaltă.

Cel puţin Peach nu provine din una dintre acele familii fericite, unde nimeni nu poate concepe măcar că a comis crima cineva din familie. Celor din New England le plac crimele cel puţin la fel de mult ca muzica lui Taylor Swift şi relicvele familiei Kennedy. Vreau să aduc mai multă hărmălaie ca de parcare publică, aşa că merg în oraş, unde e mai aglomerat.

Intru la Art Café and Gallery şi imediat ştiu că am făcut o greşeală. Se întorc capete. Locuitorii în vârstă se plâng de gălăgioşii din New York care îşi bagă nasul peste tot şi mă măsoară din cap până în picioare. Dacă nu ar fi bronzul meu de California, probabil aş fi atârnat pe stâlpul de afară, dar, din fericire, există un element care distrage atenţia. Intră o turmă de bărbaţi îmbrăcaţi în colanţi, ciclişti, sunt clienţi de-ai casei aici şi sunt bineveniţi şi eu sunt din nou invizibil. Cumpăr o cafea. Mă lupt din greu cu pompa care distribuie lapte şi un ciclist mă sfătuieşte să o lovesc o dată, tare. Funcţionează. Lucrurile se întorc în favoarea mea.

— Mulţumesc, îi spun.

Mă uit la el şi norocul meu o ia la vale din nou, în modul în care fiecare sesiune de la o masă de blackjack se încheie în cele din urmă cu dealerul care face 21. Luke Skywalker ştie că ar putea muri în luptă, iar Eminem ştie că ar putea să rămână prea tare fără aer pentru a face rime şi eu, Joe Goldberg, ştiu că atunci când zbor spre Rhode Island ca să reintru în locul meu de fărădelegi, Little Compton al Curului, este posibil să mă plimb printr-un magazin, să las garda jos şi să mă găsesc faţă în faţă cu poliţistul pe care l-am întâlnit la prima mea vizită. Da, e poliţistul Nico, în colanţi mov şi cu o cască albastră. Deja i se îngustează ochii.

— Te cunosc, spune el.

Şi aşa e. Mă cunoaşte ca fiind Spencer Hewitt, băiatul pe care l-a găsit în adăpostul de bărci de lângă Salinger-i, după ce şi-a făcut praf maşina. Ştie pălăria mea Figawi. Îşi va aminti de mine şi îşi va aminti acea noapte rece din decembrie. S-ar putea chiar să citească dosarul despre Peach Salinger şi să-şi dea seama că a dispărut în jurul aceleiaşi perioade în care copilul Hewitt îngheţa în adăpostul de bărci.

Fac un pas înapoi.

— Mulţumesc pentru lapte. Îţi rămân dator.

El e neperturbat.

— Nu uit niciodată o faţă, spune el. Stai aşa.

Ceilalţi biciclişti au nevoie de lapte şi el îmi face semn să-l urmez afară – vară indiană! – şi chiar şi în afara programului de serviciu are autoritatea unui ofiţer al legii. El este motivul pentru care Robin Fincher nu ar fi trebuit să treacă niciodată de academia de poliţie; îşi muşcă buza şi scoate capacul de pe cafea.

— Locuieşti pe aici? întreabă.

— Nu, spun eu. Doar ce am ajuns de la Boston.

Este la fel de bun cum îmi amintesc şi mă întreb dacă i-a tras-o vreodată acelei asistente medicale din spitalul din Fall River, care părea aşa de topită după el. Ceilalţi biciclişti se întind pe peluză şi sunt mai mult plictisiţi, stomatologi albi, îşi vor înapoi amicul negru poliţist. Ridic mâna pentru a-mi pregăti scăparea şi mâna ridicată

declanşează amintirile poliţistului Nico şi aşa e, aici e New England, locul unde oamenii se uită pentru că le place să privească, unde amintirile sunt intacte, pentru că oamenii de aici nu sunt plini de aspiraţii. Singurul lucru pe care Nico aspiră să-l facă este să salveze lumea nenorocită şi pocneşte din degete.

— Buick, spune el. Tu erai copilul ăla, copilul sărman, ai făcut praf Buick-ul.

Cicliştii sunt interesaţi acum şi eu fac parte din această lume în cel mai rău mod posibil. Dacă mint, dacă spun că nu eram eu, Nico va şti. E un poliţist adevărat.

— Tu eşti? spun eu şi-mi pun cafeaua jos şi mă apropii ca să-i scutur mâna. Mi-ai salvat viaţa.

Nu contează ce absurd sunt eu, un tip alb care a trecut prin cel mai alb loc din America, într-o iarnă albă, fără să-şi amintească de ofiţerul foarte negru care m-a găsit într-un adăpost de ambarcaţiuni şi care m-a condus la un spital. Sunt futut. Sau poate nu. Nico îmi scuturǎ mâna cu putere.

— Sunt surprins că îţi aduci aminte de ceva de-atunci, spune el. Ai fost făcut praf.

— Îmi amintesc părţile importante, îl asigur. Nu te-am recunoscut din cauza echipamentului. Voi ieşiţi periodic la pedalat?

Acum am inclus dentiştii, le-am dat şansa de a spune unuia din afară despre călătoriile lor săptămânale cu prietenul lor poliţist, aventurile lor banale, claxoanele cu şoferii proşti, mortăciunile de pe drumuri, momentul acela când Barry s-a lăsat prea tare peste ghidon şi a căzut şi

toată lumea râde de tresaltă burţile, oh, Barry. Poliţistul Nico este relaxat, implicat în câteva conversaţii, nici una despre mine. Sunt bine. Am scos-o la mal. Voi rămâne un timp pe aici doar pentru a dovedi că sunt în largul meu, şi când un tip întreabă ce mă aduce în cătunul lor însorit de pe litoral, nu ezit.

— Vara indiană, spun eu, şi fac apel la amabilitatea din comportamentul lui Harvey Swallows. Îmi desfac braţele. Am dreptate sau am dreptate?

Am dreptate şi în curând este timpul ca cicliştii să meargă mai departe. Nico îşi ia la revedere făcând cu mâna; speră că şederea mea să nu implice o călătorie la Urgenţă de această dată. Bat în masă. Rânjeşte.

— Fiule, spune el. Aia e de metal.

El râde şi pleacă şi eu găsesc un mesteacăn. Bat în el.

ÎNCĂ simt mâncărimi. Ar putea fi psihosomatic. Dar ar putea fi adevărat. S-ar putea să fi luat ceva de la Dana. Dumnezeu ştie ce germeni s-au târât pe mine în Vegas, în avion. Sunt inconfortabil în propria piele în Little Compton. N-ar fi trebuit să merg la Art Café şi n-ar fi trebuit să vin aici. Desfac patul. Caut ploşniţe şi nu găsesc nimic. Întorc salteaua, dar nu e nimic în neregulă cu ea. E ceva în neregulă cu mine. Dragostea ne ridică, dar ne face şi să ne plimbăm aiurea prin Little Compton, de parcă n-am fi ucis-o pe fata de la ştiri.

Mi-e foame. Motelul nu oferă o cină continentală şi eu mor de foame şi mă izolez aici, incapabil să-mi găsesc voinţa să mă ridic de pe jos ca să mă duc la Burger King, cu prea multe mâncărimi ca să pot dormi, posibil prea futut ca să

pot încerca să mă relaxez. Dacă nu pot lua cana aceea de urină, atunci o va lua poliţia. Dacă poliţia face teste şi apoi leagă informaţiile, eu merg la închisoare şi astfel nu mă voi putea duce înapoi în California ca să mă căsătoresc cu Love. Nu mă mai mănâncă pielea. Nu mi-am dat seama până acum.

— Vreau să mă căsătoresc cu ea, spun.

Şi brusc ştiu ce fac aici. Sunt persoana aceea care fuge de iubire, care se auto-sabotează. Nu cred că pot dormi în camera asta, în oraşul ăsta, în universul ăsta, şi trag aşternuturile în baie, singurul vortex steril din această gaură infectă. Mă doare atâta tristeţe, blaturile de granit şi căcăţelele de săpunuri, şampoanele non-organice. Love n-ar vrea nimic din ce e aici, iar eu o vreau doar pe ea.

Arunc aşternuturile în cadă şi mă spăl pe mini şi aud un ciocănit la uşă. Inima mi-o ia la goană, dar restul corpului îngheaţă şi-mi imaginez faţa poliţistului Nico. Intru în panică. Bătaia se repetă. Pare sfârşitul. Pe drumul spre uşă, mă împiedic. Îmi lovesc genunchiul de pat. Corpul meu protestează. Întind mâna spre clanţă. Îmbărbătându-mă, deschid uşa. Dar persoana care a bătut nu e Nico. E mai rău.

Love.

48

LOVE are braţele încrucişate peste piept.

— Ziceai că ţi-ai lăsat farurile aprinse, spune. Dar era doar cinci.

— Love, pot să-ţi explic.

— Sper să poţi. Pentru că ar trebui şi să ştii că Pitch Perfect nu e şi nu a fost niciodată pe Netflix.

Intră în cameră.

— E cineva aici? întreabă.

— Nu, sunt singur.

Se uită la patul desfăcut.

— Ce se întâmplă aici? Distrugi dovezile?

— Nu, spun, şi nu pot ţine pasul cu ritmul întrebărilor ei. Love, lasă-mă să-ţi explic.

Ridică tonul.

— Iuu-huu. Poţi ieşi acum.

— Love, spun. Nu e nimeni aici.

— Ştii, cu toţii trăim printre oameni, Joe. Crezi că nu-mi pot da seama că ai zburat spre Rhode Island şi că ai închiriat o maşină? Şi nu vreau să par o cretină, dar ştii cine e tata. Oamenii lui nu l-au putut găsi pe Forty pentru că Forty ştie cum să se ascundă. Pentru că am crescut în acest domeniu şi ştim cum să ne oprim telefoanele şi să plătim cu numerar. Dar crezi că nu te pot găsi pe tine? Iisuse Hristoase. Unde e tipa? Heeei!

— Love, te rog să te opreşti.

— Nu.

Poartă un impermeabil, jeanşi albaştri cu fundul lăsat şi un pulover roz strâmt. Vreau să îmbrăţişez fiecare parte a ei chiar şi acum, în timp ce mă acuză că o înşel, mai ales acum. Nu merge nicăieri. Nu se teme de mine, chiar dacă ştie că o minţeam, chiar dacă am dispărut, în timp ce i-am spus că-l caut pe fratele ei. Ea nu e de la poliţie. Ea este Love, de asta plânge.

— De ce nu spui ceva? spune ea. Eu îţi spun lucruri, dar tu... tu te închizi, nu îmi spui ce se întâmplă cu adevărat. De ce nu-mi spui cum ai văzut Pitch Perfect? Pentru că nu, Joe. Nu l-ai văzut la întâmplare pe Netflix. Nu este pe Netflix şi chiar dacă ar fi fost, o minciună se simte altfel. Ştiu că ştii asta. Şi mă gândesc la rahatul ăsta, ştii, în mijlocul nopţii, când dormi, ăsta e genul de rahat pe care îl gândesc. De ce nu-mi spui?

— Love, spun, şi nu pot explica, dar vreau să-i spun.

Vreau să ştie.

— Ştii, spune ea. Când faci ceva pe telefon, vreau să spun încă de la început, gen tot timpul de când suntem împreună, ştiu că faci ceva. Uneori cred că ai cancer. De fapt, mă consolez gândindu-mă că eh, are el o boală şi va muri şi nu ştie cum să-mi spună ca să nu-mi frângă inima.

— Nu am cancer, o asigur.

Dar apoi o fac; am canacuurină. Este o tumoră răspândită, malignă, infiltrându-se în dragostea mea, în Love a mea. Încă mai are haina pe ea.

— Ştiu că nu ai cancer, Joe. Asta e ideea. Dar trebuie să ştiu ce ai. Nu mai pot suporta. Am destule probleme. Am un frate care dispare şi un tată care nici măcar nu se poate preface că-l vrea înapoi şi o mamă care-şi doresc să nu se fi ajuns aici, în primul rând. Nu pot.

Plânge. Merg spre ea, dar nu mă vrea.

— Nu, spune. Nu poţi să-mi fii alături dacă nu poţi să-mi fii alături.

Se şterge la ochi.

— Ce mama dracului faci aici? De ce eşti în Rhode Island? E fratele meu aici? Cine eşti? Pentru că nu pot să te tot întreb, în morţii mă-sii. Nu mai pot.

— Îmi pare rău.

Are dreptate. Nu poţi fi îndrăgostit, nu complet, nu etern, dacă nu spui adevărul. Se adună toate. Mi-a spus despre cum s-a futut cu Milo la Chateau. Dar cum pot să-i spun şi eu adevărul? I-am ucis fratele. Este ca versiunea atomică a acelui adevăr universal: poţi vorbi orice tâmpenii despre mama ta, dar nimeni altcineva nu poate, indiferent de ceea ce spui, indiferent de ceea ce face ea. Nu-i pot spune lui Love ce am făcut şi să vorbesc cu ea înseamnă să o mint.

— Ar trebui să plec. Nu ştiu ce fac aici.

Îngenunchez la picioarele ei.

— Te rog, rămâi.

— De ce?

— Pentru că te iubesc.

Scutură din cap.

— Dragostea nu e de ajuns, Joe. Nu este suficient. Vreau mai mult.

— Ştiu că vrei.

— Nu ştiu ce altceva să mai spun, spune ea. Dar nu suport felul în care mă faci să mă simt atât de bine, gen, mai bine decât m-am simţit vreodată, şi apoi să strici totul, ca şi când, în adâncul tău, nu vrei să fiu fericită.

— Sigur că vreau să fii fericită.

— Atunci spune-mi cine eşti. Spune-mi de ce ai zis că ai văzut Pitch Perfect pe Netflix.

— Love, spun eu, şi dacă am fi fost căsătoriţi, dacă aş fi lăsat-o să meargă cu mine în Vegas şi am fi fugit împreună, nu ar fi putut să depună mărturie împotriva mea în instanţă.

Dar nu suntem căsătoriţi şi sistemul de justiţie nu recunoaşte relaţii ca ale noastre. Vreau să mă căsătoresc cu fata asta. Vreau să stau cu fata asta. Vreau ca cenuşa noastră să fie amestecată, trupurile noastre să fie îngropate unul lângă celălalt. Vreau să ştie cât de rău vreau toate acestea. Nu vreau să trăiesc fără ea. Nu vreau să-i dau drumul. Dacă mă părăseşte ea, atunci?

— Asta e tot ce ai de spus. E în regulă. Bine.

Pare rece şi se îndepărtează de mine.

— Joe, continuă. S-a terminat.

Mă uit în sus la ea. E ca în Homeland, când el va tăia un fir şi bomba ar putea exploda. S-ar putea ca eu să ne detonez pe amândoi, tot ce avem. Dar poate că pot trăi cu asta, pentru că fără ea, eu o să mor. Ştiu sigur asta. Accept că ar putea să mă lovească, să-mi spună în fel şi chip, să alerge la poliţişti. Ar putea fi sfârşitul. Dar acest lucru ar putea fi şi începutul.

Când te botezi, te întorci în apă, cu tot corpul tău. Unii oameni îşi ţin nasul. Unii oameni nu fac asta. Dar nu există nici o cale de a evita procesul; trebuie să te uzi dacă vrei să fii în mâinile lui Dumnezeu.

Iau mâinile lui Love. Eu aleg dragostea. Accept riscul. Respir. Vorbesc.

— Prima dată când am văzut Pitch Perfect a fost când am intrat prin efracţie în apartamentul unei fete.

CÂND termin, când i-am spus totul – totul cu excepţia lui Forty, fireşte – ea doar stă, pur şi simplu. Trec minutele şi faţa ei nu-mi oferă nici un indiciu, aşa cum faţa lui Matt Damon nu pare niciodată terminată când e Jason Bourne.

Mă gândesc la ce am făcut, la cum îi par ei. Şi n-am făcut o fază dintre acelea când laşi deoparte detaliile groteşti ca să te faci pe tine însuţi să pari un erou nepătat, impenetrabil. I-am spus cum i-am furat telefonul lui Beck şi

cum am strangulat-o pe Peach pe plajă. I-am spus despre sângele din gura lui Beck în Codul lui Da Vinci, când a luat-o razna, cum am îngropat-o în nord. Îi spun despre cana de pişat.

Îi dau ce am, dar e ca diferenţa dintre film şi o carte: o carte îţi dă posibilitatea să alegi cât de mult sânge vrei să vezi. O carte îţi dă permisiunea să vezi povestea cum vrei, cum ţi-o regizează mintea. Tu interpretezi. Alexander Portnoy al tău nu arată ca al meu pentru că avem cu toţii perspective unice. Când termini un film, pleci de la cinematograf cu prietena ta şi vorbiţi imediat despre film. Când termini o carte, începi să te gândeşti. Love a crescut cu filme, iar eu tocmai i-am citit o carte. Îi las timp să digere.

Mă pregătesc pentru ce e mai rău, pentru cum va face faţă Love schimbării, pentru cum va fugi de aici ţipând. Într-un mod amuzant, toate femeile din viaţa mea m-au ajutat să mă pregătesc pentru acest moment. Mama mea. Beck. Amy. Femeile mă părăsesc şi Love mă va părăsi. Trebuie să o facă. Ea crede în dragoste şi îşi decorează casa cu ea, o poartă pe paşaportul ei, în inima ei. O să iasă din această încăpere şi să simtă că a făcut-o din nou, a ales bărbatul nepotrivit, i-a scos şi pe cei doi din piscina infinită cu apă sărată în care nu o vom mai intra niciodată.

Nu m-am deschis niciodată aşa, nu am spus niciodată totul cu voce tare, şi îmi ţin genunchii în piept şi îmi spun că nu pot controla ce se întâmplă în continuare. Nu o pot face pe Love să mă iubească. Dar am făcut ce trebuia. I-am spus ce voia să ştie. Am încetat să mai mint.

Aşteptarea durează o eternitate, ea are privirea fixată pe o pată din podea. Mă gândesc la toţi oamenii care au stat

aici înainte şi mă întreb dacă vreunul dintre ei a fost ca mine.

Şi apoi, în sfârşit, se uită la mine.

— Bine, spune. O să-ţi povestesc despre Roosevelt.

Roosevelt era un căţel pe care l-au avut când erau copii. Forty i-a dat numele. Nu ştia atunci de ce, nu ştie nici acum.

— Aşa ciudat e el, spune ea, ca şi cum el ar fi încă în viaţă. Vreau să spun, ce copil de şase ani îi pune numele căţeluşului Roosevelt? Şi, de asemenea, nu e ca şi cum ar fi fost precoce şi implicat în politică sau orice altceva. Îi plăcea cuvântul Roosevelt.

— Este un nume bun, zic.

Ea mă ignoră.

— Oricum, continuă ea. Roosevelt a dispărut. Şi l-am căutat peste tot şi am pus semne şi toate astea. Dar apoi, Forty m-a trezit în mijlocul nopţii şi m-a scos afară şi mi-a arătat că Roosevelt nu lipsea. Era mort.

— Oh, Doamne.

Se uită la mine. Mă prinde de mâini. Acum ea e cea care nu clipeşte, uitându-se direct la mine.

— L-a legat pe Roosevelt de perete, spune ea. Era supărat pe el pentru că voia să doarmă în camera mea, nu în a lui Forty. Aşa că l-a pedepsit. L-a înfometat şi l-a legat la gură.

— Love, zic eu. Eu nu am rănit niciodată un animal; nu-mi pot imagina cum e să fii un astfel de monstru. Iisus Hristoase.

Îşi ia mâinile.

— Nu ai idee ce înseamnă să fii geamănul cuiva care face lucruri de genul ăsta.

Vocea ei tremură când spune lucruri de genul ăsta şi Roosevelt nu este singurul; mai sunt şi alte crime, sunt sigur.

— Love, spun. Îmi pare atât de rău.

— Deci aşa stă treaba, spune ea. Îl iubesc pe nenorocitul ăla. Ştiu că este dement şi ştiu că a legat un câine de un zid, dar ştii ce? N-am spus nimănui. Şi mai ştii ceva? Dă-l în pizda mă-sii de câine, că l-a ignorat. Şi Monica să se ducă-n pizda mă-sii pentru că l-a abandonat pentru prietenul ăla fraier al tău şi să se ducă dracului toate fetele care se comportă ca şi cum ar fi ceva defect la el, care nici măcar nu se prefac că vor banii lui. Dă-i dracului pe părinţii noştri pentru că nici măcar nu se prefac că ar crede că e talentat şi la dracu' cu Milo, pentru că este mai bun la tot. Să sugă pula oricine întreabă, gen, care s-a născut mai întâi, tu sau Milo şi oamenii care nu sunt niciodată surprinşi când zic că eu m-am născut mai întâi pentru că sunt gen, sigur că da, păreţi atât de apropiaţi. Toată lumea să se ducă dracului, Joe. Vreau să spun că îmi voi apăra fratele ăsta defect tot timpul, pentru că viaţa nu e corectă. Nu e. Roosevelt a scâncit când a încercat Forty să-l ia în braţe şi Forty a fost cel care l-a vrut pe Roosevelt, în primul rând. Cine face o lume ca asta? Unde nu poţi urî pe nimeni, pentru că în cele din urmă toată lumea are un

lucru nenorocit cu care se luptă şi nu ai cum să ştii exact ce este. Adică Forty trebuie să fie Forty, dar eu trebuie să fiu sora lui nenorocită. Cine-i mai rău? Scutură din cap. Spune-mi. Cine are dreptul să urască pe cineva?

Love respiră greu. Este clar că nu a vorbit niciodată nimănui despre asta; ştii când cineva deschide o cutie atât de intimă încât nu există cheie.

Se uită la mine.

— Singurul lucru pe care ştiu să-l fac este cum să iubesc, spune ea. Deci mă pot descurca cu tine.

— Ouch.

Îmi ia mâna.

— Acesta este un compliment, mă asigură ea. De asta detest când oamenii se căsătoresc de parcă ar fi atât de simplu. Nu e. E special să găseşti pe cineva care te înţelege.

Îi sărut podul palmei.

— Ce fel de câine era Roosevelt?

— Golden, spune ea. Roosevelt era golden.

— Te iubesc, Love.

— Te iubesc, spune ea.

Tresar atunci când o maşină frânează afară şi aud scârţâitul. Sunt încă agitat, încă nu pot să cred.

Ea zâmbeşte.

— Uite, Joe, n-aş fi venit aici dacă n-aş fi ştiut că poate fi rău.

— Rău, repet.

Îmi strânge mâna.

— De asta aveam nevoie. În mod total încurcat, simt că acest lucru va funcţiona. Ai făcut toate acele lucruri îngrozitoare, dar te-ai şi îndrăgostit de o persoană care te poate ierta.

— Nu ştiu ce să spun, recunosc eu, şi mă gândesc la Love la vârsta de şase ani, privind la acel căţeluş mort.

— Joe, spune ea, iar numele meu îi aparţine acum. Mai este ceva.

Spune că ştia, când Trey a murit, că dacă va mai găsi vreodată pe cineva, va fi pentru totdeauna şi ea se uită la podea şi apoi mă priveşte.

— Sunt însărcinată.

Am auzit bine?

— Însărcinată?

Da, am auzit bine.

— Însărcinată!

Acum există ceva permanent între noi şi înseamnă că iertarea ei este completă. Adevărat. Dacă i-ar fi frică de

mine la orice nivel, ar fi ieşit din această încăpere şi nu mi-ar fi spus niciodată despre copil, bebeluşul nostru.

Şi apoi mă loveşte informaţia. O să avem un copil! Râdem şi-i sărut abdomenul şi ea îmi spune despre test – este devreme – şi a trebuit să vină să-mi spună personal şi se bucură că a făcut-o.

— Şi eu, îi mărturisesc.

Acest copil este o forţă egalizatoare între noi, definiţia viitorului. Indiferent de ce am făcut, o parte din mine este în interiorul lui Love. Este cel mai frumos lucru din lume şi Love şi cu mine suntem fixaţi, încuiaţi împreună, genele noastre se împletesc, un om mic, o parte din mine, o parte din ea, în întregime triumfător. Văzând-o pe Love bucuroasă, mă simt iubit cum n-am mai fost până acum.

— Somn uşor, zic eu, şi eu o sărut între sânii adormiţi, pe locul tare de deasupra inimii.

Mă duc în baie şi pornesc duşul, iar cabina înghesuită mi se pare mai mare acum. Întreaga lume se simte mai mare acum când altcineva ştie totul, cineva care mă iubeşte. Înţeleg de ce Peach Salinger se afla într-un loc atât de întunecat. Beck o ştia. Dar nu o iubea.

Opresc duşul şi trag perdeaua, dar când încerc uşa e blocată. Nu am încuiat-o eu şi se încuie doar din interior şi nu înţeleg. Împing, dar nu se deschide. Începe să-mi sune alarma şi încerc din nou clanţa, dar uşa este blocată în mod clar din exterior. Intru în panică. Bat la uşă. O strig pe Love şi împing în uşă. Nici un răspuns. M-a blocat aici şi probabil a inventat povestea cu Roosevelt şi pe copilul

nostru şi toată empatia ca să se poată distanţa în siguranţă de mine. A funcţionat.

49

ACUM sunt un monstru. Trăiesc în baia albă, lipicioasă, şi sunt o maimuţă pe steroizi. Ştiu că nu pot ieşi afară, dar tot mă împing în uşă. Îmi folosesc corpul şi sunt învineţit tot. Sunt albastru. Sunt negru. Sunt umflat. Când coastele tot dor, îmi folosesc picioarele. Lovesc. Am rupt cabina de duş şi am sfărâmat capacul de la toaletă. Am strigat după ajutor şi este un motel de rahat şi cineva trebuie să mă audă. Oamenilor de dedesubt, dacă sunt oameni dedesubt, nu le pasă. Pornesc duşul şi când e rece, apa îmi loveşte rănile, iar când e caldă, mă frige. Nu există dragoste pentru mine în Little Compton şi am ştiut acest lucru şi acesta este gândul care mă pune în genunchii care sunt pătaţi cu sânge. Mă izbesc în uşă. Joe prost. Cu blândeţe, Joseph, mă avertiza domnul Mooney când eram băiat, când exista speranţă. A fost vreodată speranţă?

Nu ştiu. Bam face trunchiul meu şi de data asta cred că s-a mişcat un organ. Nu voi folosi sticlă spartă din oglinda aia de căcat ca să mă omor. Vreau să ies cu un BANG şi mă izbesc în uşă cu cealaltă parte. Uşa e inamicul meu, mare, mai puternic, mereu gata de loviturile mele, mereu încuiat, mereu dur, mereu NU. Respir. Plâng.

Nu există nici un copil. Ştiu asta acum. Corintenii spun că dragostea este răbdătoare şi bună, dar e şi deşteaptă. Love e mai în vârstă, mai înţeleaptă. A fost căsătorită de

două ori. Ştie lucruri. Îi ştie pe bărbaţi. Ştia cum să-mi câştige încrederea. Şi acum este la poliţie.

Sunt prost. Eu predau şi predau şi eu testez şi testez şi totuşi eu sunt cel care nu învaţă niciodată. Eu aleg greşit de fiecare dată. O văd pe mama în tricoul cu Nirvana, cel în care am îngropat-o pe Beck, şi într-un fel este acolo, cum e într-un vis, într-un coşmar. BAM. Mă arunc în uşă şi mama mea pariază cinci dolari la masa de blackjack de cinci dolari din Florida, New Jersey, contează unde? Ea râde şi îl place pe Forty şi el râde şi eu am făcut asta. Am venit aici. I-am spus lui Love totul şi acum nu mai am dragoste şi nu ştiu ce să fac. Picioarele mele nu funcţionează. Picioare proaste. Joe prost. Încet, Joseph. Mângâi mânerul. Îl plesnesc. Nu-l pot rupe. Încerc. Trag. Împing. Cad pe spate şi ating toaleta şi trag apa şi o ascult cum curge şi cum se umple rezervorul şi eu nu sunt aşa. Din asta nu îmi mai revin.

Respir şi o văd pe Beck în pământ, zâmbind, croindu-şi cale spre suprafaţă, o Mona Lisa, zâmbind, poate zâmbi un schelet? Contează? Îi spune lui Amy: Doamne-Dumnezeule am nevoie de o băutură, ce nebunie se întâmplă, trebuie să scriu pe Twitter acum. Ea a dispărut în pădure şi eu sunt aici, în baie. Plafonul are o pată galbenă. Nu pot ajunge la ea. Am încercat.

Nu voi ieşi din baie. Nu o să fiu tată. Voi muri aici pentru că am fost prost. Am crezut-o. Să nu te vezi cu o actriţă, a spus domnul Mooney, iar Love e actriţă. Mă întreb dacă m-a înregistrat şi mă întreb cum se aude şi mă întreb cât mai durează până mor şi îmi plăcea mai mult când mă izbeam BAM în uşă, dar acum doare prea tare şi e greu să mă mişc. Pielea mea este cerul în furtună, cu rafale de negru şi albastru şi alb, iar roşul este fierbinte şi ştiu că este

sfârşitul lumii. Închid ochii. Sângerez pentru Little Compton. Nu sunt tatăl nimănui. Sunt un ucigaş şi o să merg la închisoare şi nu mai există dragoste în viaţa mea, nu mai este.

O să mă lase să mă uit la Al treilea geamăn şi la Dezastrul în închisoare? Dl. Mooney îmi va da sfaturi? Îmi vor permite să aleg unde să-mi ispăşesc pedeapsa? Mă vor pune în scaunul electric şi mâncarea va fi la fel de rea cum arată în Locked Up pe CNN? O să mă descurc sau o să devină nasol? Voi ajunge pe Wikipedia? Îmi vor da o poreclă în presă? JoeBro? TaxiDriver? Old Sport? Profesorul? Iubăreţul?

Va exista un proces care se va întinde pe luni de zile şi Dez îşi va îngropa rezervele sub pat şi îşi va scoate şapca cu Dodgers şi va scutura din cap şi-l va linişti pe micul D şi va spune la Dateline că eram oarecum dubios şi nu de gaşcă? Harvey o să fie pe IMDB dacă pe Deadline va vorbi despre cum nu am întârziat niciodată cu chiria? Calvin va plânge singur în patul lui, dar va râde despre asta cu alţi oameni şi va folosi legătura cu mine ca modalitate de a seduce târfele de pe Tinder?

Strig:

— Ajutor!

Lovesc uşa. Mâna îmi sângerează.

LAPD va trimite pe cineva înăuntru să mă bată de să-mi regret viaţa? Debutul meu regizoral la Love Actually Revolutionary Road de pe Funny or Die va deveni viral acum, când numele meu va fi făcut public? Voi fi faimos?

Poliţistul Nico va apărea la ştirile locale în faţa cafenelei de căcat cu echipajul său în colanţi pe fundal, spunându-le totul despre cum a dat de mine aici şi pe drumul spre spitalul din Fall River, de iarna trecută? Doctorul care m-a îngrijit la spital iarna trecută va vedea totul la ştiri şi va clătina din cap dezgustat? Sau poate nici nu-şi va aminti de mine din cauza pacienţilor mulţi pe care-i vede zilnic, eram doar un tip, nu e ca şi cum mă cunoştea sau îi păsa de mine. Îmi împing iar corpul spre uşă şi, din nou, nu ajung nicăieri.

Este de la sine înţeles că Milo este, acum, într-un avion care se îndreaptă încoace, purtând un tricou Wianno şi urmărind o variantă brută din Cizme şi căţeluşi şi speculând cât timp trebuie să treacă înainte de a se pune în mişcare cu Love. Oare bea sau este atât de fericit să mă ştie scos din peisaj şi să fie el cavalerul în pasteluri estompate încât nici măcar nu trebuie să bea?

Soţia doctorului Nicky îl va lua înapoi când îl lasă să iasă din închisoare? Va dezvălui detalii despre sesiunile noastre de terapie? Forţez uşa, cu coatele şi coastele. Nimic altceva decât durere.

Love. Voi mai fi eu vreodată în ea din nou? Love mă va iubi vreodată şi va avea încredere din nou sau inima ei deschisă şi vaginul ei vibrant vor fi cele mai grave aspecte ale prinderii mele? Cea mai gravă pierdere?

Pun urechea la uşă. Un sunet nou. Stau nemişcat. O cartelă de plastic deblocând uşa. Uşa închizându-se. Inima mea e prea zgomotoasă. Dă-o dracului de întrebare. Dă-o dracului de poliţie. Dă-o dracului pe Love. Voi sări. Când se va deschide această uşă, nici o altă uşă nu se va mai închide din nou pe mine şi stau de pază. Mă pregătesc. Am

mâna pe clanţă. Când poliţiştii vor începe să o deblocheze, mă voi retrage. Voi lupta. Voi scăpa.

Îi aud mutând biroul pe care Love l-a folosit pentru a ţine uşa închisă şi ei sunt aici. Asta este. Simt clanţa care începe să se rotească şi mă rog lui Dumnezeu să fie cu mine – aşa se întâmplă, cum îl găseşti pe Dumnezeu în închisoare – şi strig şi trag de uşă şi e... Love. Mă opresc.

Îşi pune mâna la gură.

— Nu, spune. Ce ai păţit?

Înghit.

— Am căzut.

— Ai căzut rău, hm?

Face un pas spre mine şi mă sărută pe piept. Mă priveşte şi înţeleg că m-am înşelat.

Cred că zâmbesc. Nu ştiu. Mă doare faţa. Diferite părţi din corp pulsează.

— M-ai încuiat aici.

— Ştiu, zice. Îmi pare rău. Ştiam că vei încerca să mă opreşti şi am vrut să mă asigur că eşti în siguranţă. Şi...

I se frânge glasul. Şi atunci observ cât de diferit arată, ca la Halloween, cu buze roz pictate şi cu păr de Jennifer Lopez prins într-un coc înalt. Are haina pe ea şi dedesubt o rochie cu fiecare culoare din curcubeu amestecată cu celelalte, care se suprapun cu flori. Apoi bagă mâna în buzunarul de la haină şi e un magician care scoate un

iepure dintr-o pălărie. Este cana din casa Salinger-ilor. Este mai albastră decât îmi amintesc şi aş recunoaşte-o oriunde şi e uscată şi este în mâinile mele, libertatea mea, urmele urinei mele granulate şi vizibile în interior.

50

VOIAM să plec dracului din Little Compton şi am o curiozitate morbidă despre Universitatea Brown din cauza lui Guinevere Beck şi e atât de ciudat să vorbeşti deschis despre aceste lucruri. Love parchează în apropierea campusului şi arată cum te-ai gândi, ca o şcoală din Ivy League, un decor idilic cu copaci şi clădiri vechi. Pe strada Thayer, principalul punct de atracţie din acest campus, există câteva baruri, o librărie universitară, un Urban Outfitters şi un rahat de Starbucks – America e America e America – şi ne strecurăm într-un restaurant grecesc care inspiră mai mult farmec de New England decât este baclava şi ortodoxism. Love comandă pui şi salată şi eu mor de foame. Simt că am ieşit din închisoare. Comand calamari şi spanakopita şi pulpă de miel şi musaca şi Love râde.

— Mai ai nevoie şi de ceva mâncare pe lângă mâncarea aia?

O lovesc peste mână.

— Vezi-ţi de treaba ta, mamă.

Ţopăie fericită şi spune că nici nu-i vine să creadă şi îi spun că trebuie să vorbim despre bebeluşul nostru, dar mai întâi vrea ea să-mi spună cum a luat cana.

— În regulă, spune.

Inspiră profund şi începe, mult mai articulată decât fratele ei. Prima chestiune din toată afacerea a fost să se plimbe şi să spioneze Salinger-ii, pentru a se prinde care-i atmosfera specifică lor. Apoi a condus până la un butic din Newport pentru a-şi lua haine noi.

— Aveam nevoie de o rochie Lilly Pulitzer.

— O ce?

— Chestia aia roz cu verde pe care o purtam, explică ea.

Love pornit-o înapoi spre Little Compton şi a parcat la casa Salinger-ilor şi-a pus nişte ochelari de soare nesimţit de mari de la Chanel şi a trecut ca o furtună de reporteri, de poliţişti. A intrat în casa familiei Salinger. A început să plângă.

— Adică cred că îmi cam place actoria, recunoaşte ea. Dar încă nu vreau să o fac profesionist.

— Ei ce au făcut? întreb. Ce le-ai spus, de fapt?

— Le-am spus că am fost iubita lui Peach, desigur, spune ea.

E mândră. Calamarii noştri sosesc. Ea apucă un tentacul şi-l aruncă în gura perfectă.

— Am făcut un monolog întreg despre iubirea noastră secretă şi despre New York şi despre modul în care ea nu m-a lăsat să mă întâlnesc cu familia sau să recunoaştem cu adevărat relaţia şi vreau să spun că am luat-o razna şi le-am spus că ştiu că nu s-a sinucis. Ştiam că nu se va sinucide niciodată şi dacă mă întrebi, vinovata e ţâţoasa aia ticăloasă de Guinevere Beck.

— N-ai spus ţâţoasă ticăloasă.

Bagă calmarul în sosul cocktail.

— Poate că am făcut-o, poate că nu. Vreau să spun că intrasem aşa de mult în rol, ştii?

— Iisuse, exclam.

Trebuie să mănânc şi eu din calamari, iar Love îşi linge degetele şi îmi spune cât de uluitor de scorţos e tot rahatul ăsta puritan din New England.

— În privinţa asta sunt o fată de la Cali până la os, spune ea. Nouă nu ne pasă, ştii? Suntem gen da, bine, în fine. Relaxează-te. Fii gay. Fii hetero. Adică care-i faza? Oricum o să murim cu toţii, ştii? Cine vrea să-şi petreacă viaţa preţioasă urând?

Acum înţeleg profunzimea iubirii pe care mi-o poartă Love. Am deblocat vreun rezervor de încredere în ea. Nu se mai mulţumeşte să stea într-o cameră întunecată şi să urmărească monitorul. Love trăieşte şi se simte mai conectată cu mine decât cu fratele ei. Ascultă cum vorbeşte despre înşelătorie şi nu există nici măcar o menţionare despre Forty şi ea îmi atribuie mie meritele acestei noi libertăţi, aici, în restaurantul grecesc.

Soseşte restul mâncării noastre. O mâncăm. Pe toată.

Love îşi continuă povestea. Spune că a făcut săpături adânci. Jocurile actoriceşti are i-au fost inspiraţie au fost Rosalind Russell în Auntie Mame şi Goldie Hawn în The First Wives Club.

— Ştiam un lucru, a spus ea. Aceşti oameni, care urăsc homosexualii şi care, în esenţă, îi urăsc pe membrii familiei lor pentru că sunt homosexuali, nu vor să se gândească la faptul că ea a fost cu mine. Nu vor să se gândească la nimic. Vreau să spun că poate merg o dată pe an la o strângere de fonduri şi arată toleranţă, dar nu vor în casa lor o nenorocită de lesbi care să plângă după corpul frumos al lui Peach.

Îşi bea apa şi continuă. Le-a spus să treacă peste toate, pentru că nu poţi să-i persecuţi pe cei morţi. A spus că Peach era îndrăgostită incontestabil de Guinevere Beck şi că Beck o ucis-o, cu siguranţă.

— Vezi, spune ea. Magia de-aici este că ei nu vor scoate nici măcar un cuvânt nimănui, pentru că nu vor ca Peach să fie gay, să nu mai vorbim că a fost ucisă de o tipă gay, ştii?

— Cam genial ce-ai făcut, spun eu.

Ea aprobă dând din cap.

Ne vine baclavaua. Bag mâna în ea şi îi întind prima muşcătură.

— Mm, zice fericită. Ar fi trebuit să le vezi feţele, Joe. Le-am zis gen: Trebuie să mă duc la etaj sus şi să stau un moment în patul nostru.

— Patul nostru.

Dă din cap. Deschide gura. Înfig patiseria grecească densă în ea şi abia aştept să o fut.

— Şi asta e la fel de genial.

— Şi, evident, ştiam că nu avea cum să vină nimeni sus să vadă ce făcea acolo lesbiana pretenţioasă, aşa că m-am dus în cameră şi am găsit cana şi am băgat-o în poşeta mea de la Kate Spade, apoi m-am dus jos şi m-am oferit să fac o declaraţie poliţiei despre relaţia mea cu Peach.

Mă sufoc.

— Sfinte căcat, exclam. Asta e nebunie.

— Da, spune ea. S-au pierdut de tot, apoi m-au ajutat să ies pe uşa din spate şi m-au întrebat dacă nu mă deranjează să mă întorc la maşina mea din parcarea publică. Ştii, ca să simtă ca şi cum nimic din toate acestea nu s-a întâmplat vreodată.

— Genial, zic eu. Dar există o problemă.

Îşi şterge obrajii cu şerveţelul.

— Care anume?

— Când o să iasă Cizme şi Căţeluşi...

Îşi dă ochii peste cap.

— Vrei să spui când e aruncat acolo, pe Netflix?

— Oricum ar fi, spun. Te vor recunoaşte.

— Cui pula mea îi pasă? Nu am spus niciodată cine sunt sau cum de o ştiam Peach, şi pot să spun că sunt bi sau ceva de genul. Nu-mi pasă. Fata e moartă şi noi am fost iubite în secret. Ce poţi să mai faci?

Nu mai este baclava şi primesc o alertă Google că familia Salinger se pregăteşte să ceară departamentului de poliţie din Little Compton să oprească investigaţia din motive familiale personale care au ieşit la iveală. O chitară grecească se aude uşor pe stereo, iar cupele de pe toate mesele sunt de un albastru de New England. Pântecele meu e plin. Dragostea mea este reală.

— Ar trebui să vorbim despre lucruri despre copil, spun eu. Nu am idee de nimic.

— Se pare că ştii să-i faci destul de bine.

Ştiu ce vrea şi vreau şi eu şi plătim nota şi intrăm în baie şi e cel mai dur sex de care am avut parte vreodată.

Afară, trecem de librăria Brown şi pe lângă studenţi şi suntem atât de norocoşi că suntem mai în vârstă. Toţi sunt beţi sau nervoşi şi nu-mi pot imagina cum e să ai teme. O cuprind pe Love cu braţul şi ea mă trage mai aproape.

— Să luăm una dintre cărţile acelea cu La ce să te aştepţi când eşti însărcinată? întreb.

Love spune că da, dar ridică un deget. O sună tatăl ei.

— Bună, tati, spune, şi atunci îmi dau seama.

Într-o zi, copilul meu mă va suna şi va spune acelaşi lucru, bună, tati. Semaforul se face verde. E rândul nostru să mergem. Dar nu mergem. Love tremură.

— Tati, tati, stai, spune ea. O secundă.

Îşi pune mâna peste telefon. Arată de parcă a avut un accident vascular cerebral, iar faţa ei e un câmp de luptă. Muşchii feţei au spasme.

— Eşti bine?

— Joe, spune ea. L-au găsit. L-au găsit pe Forty! Este în viaţă!

Îl aud pe tatăl ei leşinat prin telefon: Love! Love!

Şi acum simt că am eu un accident vascular cerebral, dar trebuie să mă prefac sau altfel voi părea un psihopat şi mă bucur şi o trag spre mine, într-o îmbrăţişare.

— Da!

Fugim înapoi la maşină, fără cărţi, fără timp. Forty e în viaţă. În viaţă! La fel de bine aş putea să mă întorc în baia aceea, izbindu-mi corpul de uşă. Trăieşte. Cum? Îmi imaginez vreo doi studenţi care imită Boyhood şi străbat desertul, care descoperă viaţa. E viu. Îmi imaginez cum unul vede corpul, nesigur dacă e o halucinaţie sau e real.

Ea îmi spune că-i un miracol.

— L-a găsit o fată şi e într-un spital din Reno şi e bine, plesneşte din buze. E bine. E atât de specific lui Forty, exact ca atunci când a dispărut în Rusia.

— Reno? întreb.

Love dă din cap.

— Se pare că l-a găsit tipa aia în deşert, nu ştiu unde. L-a luat, el era leşinat, deshidratat, şi l-a dus la spital şi l-au pus pe perfuzii şi o să fie bine.

E cel mai prost diagnostic din lume. Şi n-o să fiu bine. Sunt futut. Mă gândesc la manualele de actorie. Nu trebuie să pun întrebări. Love descuie maşina.

— Omul ăsta are nouă veţi, spune. Şi pfiu.

— Abia aştept să vorbesc cu el, îi mărturisesc.

— Păi, o să vorbeşti. Tata spune că vorbeşte continuu.

— Ce nebunie, observ cu vocea cea mai plină de entuziasm.

— Nu-i aşa? Adică sigur că nu-şi aminteşte nimic despre cum a ajuns acolo şi ultima lui amintire e de la Bellagio, dar ştii, aşa e frate-miu.

Conducem spre aeroport. Nu vorbim despre bebeluşul nostru. Doar flecărim despre Forty. Şi e vina mea. Nu i-am verificat pulsul. Nu mi-am dus treaba la bun sfârşit. În ciuda a tot ce am învăţat datorită cănii cu pişat, n-am folosit toate cunoştinţele. Sunt ca un idiot dintr-un serial de comedie care învaţă aceeaşi futută de lecţie săptămânal şi asta mi-e viaţa.

Îmi vibrează telefonul. E Forty:

Ne vedem curând, Profesore.

51

E un zbor lung până în Reno. Mă prefac că citesc din Mr. Mercedes şi vorbim intermitent despre copil, dar în mare parte despre Forty. Love distribuie pe Facebook veştile bune şi le răspunde unora dintre prietenii îngrijoraţi. Îi scrie un e-mail mamei ei îngrijorate, întrebându-se dacă el ar avea nevoie de dezintoxicare. Răspunsul e că nu. Ha.

Nu-l menţionez pe Roosevelt; e ca şi cum conversaţia noastră nu ar fi avut loc niciodată. E de nesuportat cum zâmbeşte când ştie că trăieşte, că stă într-o cameră din Reno, conştient, el ştiind că sunt cel care l-a adus acolo, care l-a pus în apă clocotită ca să moară.

Ajungem în Reno şi la aeroport ne aşteaptă o maşină, iar şoferul ne informează că nu durează mult până ajungem la spital şi mă rog să avem accident sau să aibă loc un cutremur şi merit un Oscar pentru că sunt foarte bun.

Love spune că n-ar trebui să zicem nimic despre bebeluş deocamdată şi eu accept şi rugăciunile mele nu primesc răspuns până ajungem la etajul al patrulea. Clădirea nu se prăbuşeşte şi nu se clatină şi deja îl aud în cameră, vorbind tare şi atoateştiutor la telefon:

— Reese e interesat? Nebunieee!

Simt miros de dezinfectant pentru mâini şi supă de pui când intrăm în cameră. Love mă strânge de mână.

— Super!

— Super, spun şi eu.

Dottie păşeşte pe hol şi are o reacţie întârziată:

— Lovey! exclamă.

Love aleargă spre ea şi se îmbrăţişează şi eu stau pe hol încercând să nu mă uit în salonul din care un bătrân strigă ajutor. Dottie fluieră. O îmbrăţişez, iar Love dispare în încăperea lui Forty. Îmi bate inima.

— Eşti fierbinte, spune Dottie punânu-mi mâna pe frunte. Eşti bolnav?

— Nu. E din cauza climei, cred.

— Ei bine, spune trecându-şi braţul pe după al meu. Trebuie să vorbim. Forty are cea mai grozavă idee despre ce putem face cu tine.

OmoarămăDămăsămămănâncecâiniideviuÎneacămăîntropiscinăÎnoceanLeagămăundevaLasămăsămordefoame

— Serios, spun. Ce, ăăă, ce aveţi de gând şi Doamne, el cum se simte?

— Hai să vezi chiar tu, spune şi mă conduce spre salonul lui Forty.

Se aude muzică şi sunt tăvi cu mâncare din abundenţă şi Ray trebuie să-şi fi adus propriul scaun pentru că stă într-un scaun-balansoar şi Forty stă pe pat în fund şi râde cu Milo, care stă pe celălalt pat.

Mă îndrept spre Forty Quinn şi mă priveşte în ochi şi-mi zâmbeşte.

— Uite-l. Mă bucur să te văd, Old Sport. Ia loc, dacă vrei. Stai jos, e ora poveştilor.

Ray se ridică şi cască.

— Nu cred că e nevoie să mai auzim o dată, spune.

Oricare ar fi povestea, e de căcat şi Ray preferă să plece decât să-şi suporte fiul. Dottie se aşază în locul lui şi Love i se alătură lui Forty pe pat. Eu stau pe scaunul pliant prost al spitalului.

— Ei bine, spune Forty. Primul lucru pe care trebuie să-l înţelegeţi despre mine, înainte de orice, este că eu sunt scriitor.

S-ar putea să vomit.

— Bine.

Forty ia pompos o gură de aer.

— Asta înseamnă că scriitorii scriu. Ne oprim telefoanele. Plecăm. Ne pierdem într-o naraţiune. Băieţi, ştiu că am făcut nişte rahaturi în trecut, dar asta a fost atunci. Acum e altceva. Acum sunt un scriitor care lucrează, ceea ce înseamnă că nu voiam să stau în LA şi să mă odihnesc pe lauri şi să mă bat singur pe spate. Voiam să mă duc într-o cameră liniştită şi să mă gândesc şi să lucrez.

Dottie geme.

— Dragule, sunt de partea ta şi te iubesc. Dar ai fi putut suna.

Love:

— Mamă! Destul!

Forty:

— Şi data viitoare voi şi suna. Doar mueam de nerăbdare să încep un nou scenariu pentru că ştii cum este acest oraş. Eşti la fel de bun ca cel mai nou material pe care-l ai.

Milo se bagă acum cu un amin, frate. S-ar putea să leşin.

— Ce ai scris? întreabă Love.

Se uită la mine, intenţionat. Zâmbeşte.

— O altă poveste cu răpiri, spune el. Aproape l-am vândut la Paramount cu ceva timp în urmă, dar s-au agitat şi s-au răzgândit şi acum că sunt super important, ştii, mă vor din nou. Aşa că le-am promis că voi avea un scenariu în curând.

Love e perplexă.

— Bine, şi cum naiba ai ajuns în deşert? Mama spune că începi să-ţi aminteşti mai multe. Că te-a găsit o fată?

Îmi bubuie inima. Se uită la televizor.

— Am mers într-o călătorie. Aveam nevoie de documentare. Uneori trebuie să ieşi şi să vezi căcaturile despre care vrei să scrii, ştii? Dacă vrei să scrii despre ieşiri în deşert, când n-ai pe nimeni în preajmă, atunci trebuie să vezi cum e.

Poate aş putea pune o asistentă să-l omoare şi de ce nu întreabă nimeni ce vrem cu toţii să întrebăm: unde e scenariul cel nou? Nu poate explica ce i s-a întâmplat

computerului nou sau notiţelor lui, pentru că nu a venit nici cu laptop, nici cu notiţe. A adus bani gheaţă şi Cola.

Mă doare creierul. Îmi transpiră palmele.

— Cine te-a găsit?

Zâmbeşte.

— Asta e chestia, Old Sport. E cam înceţoşat totul. Acum stau la masă, dând cinci mii unui cuplu de copii nou căsătoriţi care pare că nu-şi pot permite să mănânce într-un restaurant adevărat – MINCINOSUL PULII – şi-apoi bum – MINCINOSUL PULII MELE – sunt în deşert cu blonda.

Oftează. Se clatină.

— Tocmai mi-am amintit de ea.

Dottie traversează salonul în fugă.

— Ce ţi-ai amintit?

— Un tricou, spune.

Dottie se roagă de Forty – încearcă, încearcă să-ţi aminteşti –, dar el nu-şi poate aduce aminte de nimic. O vede doar pe fată, tricoul ei.

— Şi-apoi m-am trezit aici, spune. Lat.

Love îi sărută mâna.

— Trebuie să-i dăm fetei cinci mii de dolari.

— Nu putem, spune Forty. A plecat. Asistentele zic că a plecat. Nici măcar nu a intrat cu mine. M-au găsit aici, înăuntru.

Dottie începe să plângă şi Milo o cuprinde cu un braţ. Love îl întreabă cum a fost personalul şi el zice că nu e ca la Ritz şi mă priveşte şi întreabă tu ce ai mai făcut. Îl privesc fără să transmit nimic?

— Mi-am făcut griji pentru tine, îi spun.

— Ne-am speriat atât de tare, spune Dottie şi se ridică.

Apare o asistentă şi spune că poate să revină mai târziu, după ce pleacă toată lumea, iar Love aleargă după ea şi-am rămas doar eu cu Milo şi Forty şi Dottie, care face ture, îngrijorată, panicată, cu mâinile pe şolduri. Imaginează-ţi ce bine mi-ar fi fost mie în viaţă dacă aş fi avut o astfel de mamă, genul căreia îi pasă, care e prezentă, fără machiaj, cu pungi sub ochi de la îngrijorare.

— Uite, ţine minte asta, îi spune ea. Nu poţi să scrii nimic dacă mori şi eu şi cu tatăl tău trebuie să ştim unde eşti.

— Am 35 de ani, răspunde el. Unde se termină chestia asta?

— Nu în deşert, spune smiorcăindu-se acum.

Forty mototoleşte un şerveţel de hârtie şi-l aruncă lui Milo. Arată spre uşă.

Milo se supune.

— Haide, Dot. Hai să mergem într-o plimbare.

— Joe poate să stea aici cu mine, da, Old Sport? cere Forty.

Mă simt ucis, încet, aşa cum obişnuiau să scurgă sângele din oameni mai demult.

— Sigur, spun. Voi luaţi o pauză.

Dottie îşi sărută fiul pe cap.

— Nu-mi îngreuna treaba, spune ea. Te iubesc. Tati te iubeşte. Dă-ne voie să te iubim. Să fim aici pentru tine.

— Mamă, zice el. Au fost câteva zile.

Milo o scoate pe Dottie din cameră şi, după ce pleacă, mă întorc spre Forty.

— Închide, îmi cere. Mai întâi uşa, apoi gura.

Mă ridic şi merg la uşă şi o închid şi mă întorc la scaunul meu de rahat. Nu mă încurajează să iau loc şi nu-mi sugerează să stau pe pat. Arată spre scaunul de lângă pat.

— Aici, spune. Sufăr de epuizare şi de deshidratare şi nu trebuie să strig.

Stau pe scaun. La televizorul dat pe mut începe The Cosby Show. Forty deschide un sertar din tavă şi scoate două pungi deschise de M&M’s. Bagă mâna în una şi scoate bomboane. O bagă şi în cealaltă şi scoate pastile. Forty Fututul. Deschide o sticlă de Veuve. Îşi toarnă pe jos sucul de mere, de parcă ar fi într-o parcare, şi umple paharul cu şampanie.

Nu vreau să vorbesc eu primul, dar nu mă pot abţine.

— Asta o să te ajute cu deshidratarea?

— Nu, spune. Nu mă va ajuta nici cu deshidratarea, dar e în regulă, nu eu sunt cel care are de lucru.

Îi privesc direct.

— Ai sunat la poliţie?

Îmi ignoră întrebarea. Se uită la televizor. Râde, bolnav nebun ce e.

— Ador episodul ăsta, spune. Îl ştii, nu, ăla când Theo vrea cămaşa? Niciodată nu se învecheşte poanta. El vrea cămaşa. Nenorocitul de taică-su, care le ştie pe toate, vrea să lucreze pentru tricoul acela, iar soră-sa încearcă să-i facă în casă cămaşa, dar la sfârşit singura modalitate de a obţine acea cămaşă este să ţi-o cumperi.

— Forty, spun eu. Poate că putem vorbi.

Cedează şi aruncă un M&M în mine. Îmi loveşte nasul.

— Idiotul dracului. M-ai lăsat în deşert, în mijlocul pustietăţii.

— Îmi pare rău.

— Aş fi putut să mor.

— Ştiu, îmi pare rău.

— Poate putem vorbi?

Îşi umple gura cu M&M’s.

— Poate poţi tu să te duci la mama dracului.

— Ai sunat la poliţie?

— Absolut deloc nu e treaba ta, zice el.

— Uite, îi spun. Evident, amândoi suntem supăraţi.

El este exasperat.

— Serios acum, tocmai ai spus că avem amândoi motive să fim supăraţi?

— Stai un pic.

— Uite, bolnavule, ştiu că provii dintr-o familie dezbinată şi ştiu că ai venit aici fără prieteni şi fără familie şi fără nimic, dar Dumnezeule, Profesore, retardat nu eşti.

— Nu folosi cuvântul ăsta, Forty.

— Ai dreptate, spune el. Profesorii sunt absolvenţi de facultate. Lucrează la facultăţi. Tu nici măcar nu te-ai dus la facultate.

Fierb. Forty mănâncă un alt M&M.

— Ce naiba vrei?

— Regula numărul unu al Hollywood-ului, spune el. Căcat pe care l-am învăţat când am fost stagiar la CAA, timp de două săptămâni. Numai Forty ar putea avea un stagiu de practică de două săptămâni. Nu arde poduri.

— Doar spune-mi ce vrei.

— Vreau să asculţi, spune el. Nu poţi arde podurile deoarece LA nu este ca un spital. Mizerabilul care şterge pe jos la acest etaj nu te va opera luna viitoare. Nu funcţionează aşa. În această afacere, oamenii avansează şi nu ştii cum ajung acolo, dar ajung. Şi apoi tipul care şterge podelele conduce studioul.

Îl urăsc când are argumente.

— Forty, toţi se vor întoarce în orice clipă, spun eu. Ce vrei?

— Întotdeauna am vrut un câine, spune el. Roosevelt. Un câine alb, pufos, dar mama e alergică. De fapt, de aici vine titlul de Cizme şi căţeluşi. Am avut un căţeluş foarte puţin timp, l-am iubit de se căca pe el. I-am pus numele Boots şi mama ne-a pus să o dăm pentru că era alergică. I-a frânt inima lui Love.

Mincinoşii mint şi eu nu o pot trăda pe Love şi familiile fac asta. Fiecare persoană ajunge să inventeze un istorie, o versiune a nedreptăţilor, animalelor de companie, a numelor. Nu îi voi cunoaşte niciodată pe cei din familia Quinn aşa cum îi cunoaşte Milo, Milo care probabil că acum stă prins într-un sandviş Quinn.

— Ce încerci să spui? întreb.

— Că sunt adult, în pula mea, răspunde. Un scenarist sexy şi eu sunt singurul responsabil de mine şi mi-am făcut propriii bani, aşa că îmi iau un câine. Şi ştii ce nume va avea câinele ăla nenorocit?

Ştiu cum îl va numi pe câinele nenorocit şi nu vreau să o spun cu voce tare. Dar mă gândesc la copilul meu. Asta fac părinţii. Se sacrifică.

— Îi spui Profesorul, răspund.

El dă din cap.

— Profesor, repetă el. Prof, pe scurt. Iată afacerea, Profule. Vei scrie ce îţi spun eu să scrii, când îţi spun să scrii.

— Forty...

Vorbeşte peste mine.

— O să scoţi chestii la comandă, ca şi cum ai fi tipul din Misery, legat de pat de tipa grasă, spune. Tu vei scrie şi eu voi face bani şi dacă măcar te gândeşti să-i spui vreodată surorii mele ce facem, câine futut, îţi voi băga curul în închisoare atât de repede încât nu vei şti ce te-a lovit.

Latră la mine, ca şi cum el ar fi câinele, şi e pe prea multe pastile şi Veuve ca să se ţină de analogiile făcute.

— Şi tu vei fi loial sau praf te fac. Eu te deţin acum. Sfârşit.

Încerc să respir. Forty aruncă un alt M&M la mine.

— Am spus: m-ai auzit? întreabă.

Mă uit la el.

— Te aştepţi să te cred că nu te duci la poliţie?

— Urăsc poliţiştii, spune el. E plictisitor şi se pun atâtea întrebări şi e nevoie de avocaţi.

— Ai fi putut să mori acolo şi acum vrei să lucrezi cu mine? Te aştepţi să cred asta?

Scutur din cap.

— Forty, iată la ce mă aştept. Mă aştept să plec din această încăpere şi într-o oră să fiu legat în vreun subsol.

Rânjeşte.

— Uite-o, spune. Imaginaţia asta.

— Te-am abandonat în deşert, îi zic. Deci nu-mi spune tu mie că vom fi parteneri de afaceri.

— Criminal bun nu eşti, spune el. Evident. Dar eşti al dracului de bun scriitor.

Psihopatul dracului mănâncă şi mai multe M&M’s şi continuă să-mi spună că valorez mai mult viu decât mort.

— Uite, continuă. Nu-mi pasă de rahaturile astea. Nu-mi pasă dacă mă îmbolnăvesc şi dacă mă fac bine şi nu-mi pasă de căsătorie, de a avea copii şi a fi sănătos.

Se întrerupe. Se sufocă. Îşi revine.

— Îmi pasă doar de aur. Vreau un Oscar. Toată viaţa mi-am dorit unul. Nu le poţi cumpăra, adică nu din punct de vedere tehnic. Şi sigur că nici măcar nu m-am apropiat de a lua unul în ultimii cincisprezece ani şi acum tu, nenorocitule, tu îmi vei aduce un Oscar.

Şi se întoarce la Cosby de la televizor. Chiar nu-i pasă de Love, de oricare dintre bucuriile umane de pe Hallmark pe care suntem programaţi să le vrem, familia şi sărbătorile,

bucuria. Ştie ce sunt, ce am făcut. Şi totuşi îmi permite să i-o trag lu' soră-sa, dar pe de altă parte, sora lui ştie şi ea despre mine şi încă mă vrea şi sigur că ea mă vrea. Bineînţeles că şi el mă vrea.

— Aş fute-o pe Denise, spune el.

Şi bineînţeles că ar face-o. Gemenii. Şi copilul meu îşi împarte codul genetic cu ăsta şi de aceea avem parte de război, pentru că niciun fond genetic nu este perfect.

O asistentă medicală dă buzna pentru a-i lua semnele vitale lui Forty şi este veselă şi drăguţă şi crede că este atât de uimitor că Forty are o familie mare şi iubitoare.

— Mi-ar plăcea ca toată lumea să aibă ceea ce aveţi voi, spune ea. E atât de trist când oamenii de aici nu au pe nimeni.

— Ştii ce mi-ar plăcea să fac? întrebă Forty.

Asistenta îl încătuşează cu mâinile ei. Tensiunea arterială. Nu-l încătuşează pe bune. Aş fi vrut eu.

— Ce? ciripeşte ea.

— Aş vrea ca tu, când ai timp, să iei toate aceste flori şi toate baloanele şi să le împarţi tuturor oamenilor de pe acest nivel care nu au familia alături.

Ea se uită la mine.

— Să mori de dragul lor! exclamă. Familia asta e cea mai bună, nu? Dacă nu ne aduc sushi, atunci împânzesc tot etajul de flori.

Îi pune un termometru în gură lui Forty.

— Nu-mi place să spun asta, dar aş vrea să rămâi aici, cu noi, pentru totdeauna.

— Şi eu, spun.

Forty mă priveşte. Asistenta spune că nu are febră şi că va ieşi de-aici rapiduţ, iar Love şi Milo şi Dottie şi Ray se întorc, iar petrecerea continuă. Forty îi aminteşte mamei sale despre planul lor pentru mine şi spune că vor să înceapă un club de carte la Pantry.

— Vei alege o carte pe lună pentru a fi discutată, spune ea. Putem chiar să te folosim ca imagine pe panoul de informare.

Love îmi strânge mâna.

— Îmi place ideea, spune ea. Nu-ţi place?

— Îmi place, spune Forty. Tată, ţie îţi place?

Ray dă din cap.

— Profesore Joe, spune el şi acum familia Quinn discută despre care ar trebui să fie prima carte şi Love mă înghionteşte cu cotul şi spune că ar trebui să fie Parada de Paşte şi eu ştiu că nu ar fi trebuit să-i spun asta detaliul ăsta despre Amy.

Nu vreau ca ea să se refere vreodată la Amy.. Forty spune că ar trebui să fie Misery şi Ray crede că este o idee bună; Dottie doar a văzut filmul şi Milo spune că atât cartea, cât şi filmul sunt bune şi aceasta e viaţa mea acum. Sau până când memoria lui Forty va reveni, în mod miraculos. Ar

putea să-mi facă asta în orice moment, să mă dea pe mâna poliţiei, să-mi ia totul. Şi nu-l pot ucide, nu acum, când Love ştie ce sunt, nu când m-ar putea suspecta. Este noua mea cană de pişat, viu şi bine şi ştergându-şi nasul. Love poate că m-a iertat pentru orice altceva, dar nu m-ar ierta niciodată dacă i-aş răni fratele. Profesorul Joe e o poreclă groaznică pentru un criminal în serie.

ÎN camera de hotel, în acea seară, Love e mofturoasă, trânteşte sertare. O întreb ce a păţit.

Se aşază pe pat.

— Păi... spune ea. De ce să mă mai deranjez măcar? Vreau să spun... ştii ce zice asistenta că s-a întâmplat cu el, de fapt?

Băga-mi-aş, nu.

— Nu, răspund. Am crezut că nu-şi poate aminti.

Love plânge. Eu o ţin în braţe. Continuă aşa ore întregi. Spune că tatăl ei i-a zis că Forty a topit peste o sută de mii de dolari în câteva zile.

— Iisuse, Love. Nu ştiu ce să spun.

Se uita pe fereastră la Reno, care arată ca Vegas şi totuşi nu seamănă deloc cu Vegas. E mai puţin, mai mic, mai rău.

— Nu se va termina niciodată, spune ea. Mama va sta acolo şi se va purta ca şi cum el ar fi nevinovat, iar tata va fugi nervos şi nu ştiu.

Îşi şterge ochii şi mă priveşte.

— Cum crezi că a scris scenariile astea dacă a fost atât de praf, până la punctul de a ajunge în deşert, ieşit din minţi?

— Nu ştiu.

— Şi cine e fata asta? Crezi că este reală sau traficanţii de droguri i-au făcut-o?

— Mă îndoiesc că datorează bani cuiva.

Love se uită pe fereastră.

— Michael Michael Motorcycle a spus că este genul de tip care vrea doar să rănească.

— Michael Michael Motorcycle e în închisoare, îi reamintesc. Tu şi cu mine, noi doi vom avea grijă de Forty. Şi...

Dă din cap.

— Crede-mă.

Trece cu mâna peste burtă.

— Asta mă salvează.

Mă uit în luminile de-afară şi-mi văd viitorul – ham ham – şi cum voi aplauda pentru Forty când se vor aleg actorii pentru filmul lui, când va intra în producţie, când va fi nominalizat, când ne va trezi cu un telefon – am reuşit! – şi Love si cu mine ne vom îmbrăca pentru a merge la premieră şi noi vom fi familia scenaristului. Voi zâmbi şi îi voi întâlni pe toţi oamenii cărora le place munca mea şi nu

voi putea să le accept iubirea. Nu voi putea spune povestea despre cum am ajuns să scriu Dezastrul sau Al treilea geamăn sau povestea de răpire pe care trebuie să o am gata în curând.

Love mă mângâie pe.

— Sunt atât de obosită, spune. E fratele meu, Dumnezeu să-l aibă-n pază, dar uneori mă stoarce de energie.

Se dezbracă. Îşi aruncă chiloţii în coşul de gunoi gol. E prea obosită ca să mă poată fute şi eu sunt prea obosit ca să dorm.

Cariera mea s-a terminat. Voi trăi o minciună, la fel ca atât de mulţi oameni din LA. Cel puţin în acest pat va exista adevărul care contează, în atât de multe paturi. Şi o să găsesc o cale să mă fac cunoscut într-o zi. Voi fi un tată bun; îmi voi creşte copiii ca să nu se blocheze aşa. La fel ca mulţi scriitori mari, nu voi fi apreciat decât după ce voi muri şi Love va găsi o cheie pentru o cutie de valori cu o scrisoare înăuntru, explicând cum am ajuns să scriu toate filmele fratelui ei.

În cele din urmă, adorm.

52

ESTE adevărat ce se spune despre fericire. Dacă abordezi viaţa cu recunoştinţă, devii mai apt să te bucuri de lucruri. Sunt întreg. Nu am nevoie de faimă; nu am dorit-o niciodată şi nu m-am mutat aici din cauza aspiraţiilor. Pentru mine e destul să scriu şi să ştiu că am dat tot ce

aveam mai bun. Mă bucur de viaţă. Viaţa noastră. Bebeluşul nostru! Şi ador faptul că e un secret copilul.

Mergem la o premieră şi ne întâlnim cu Jennifer Aniston şi cu Justin Theroux şi mănânc guac cu ei şi vorbim despre Cabo. Sunt amândoi înguşti şi mă tratează ca pe un egal şi întreagă experienţă e suprarealistă. Cea mai bună parte e ce se întâmplă când se termină petrecerea şi stau cu Love în pat şi vorbim despre părul lui Jennifer Aniston.

Mă duc la Milk Studios şi un fotograf mă pozează pentru promovarea Profesorului Joe. Nu îmi vor folosi fotografia pentru că nu vreau să devin persoană publică – Ray respectă asta –, dar vor modela o mascotă după placul meu. Dottie adoră asta.

Prima carte va fi Complexul lui Portnoy, iar Love toacă salată şi îndreaptă cuţitul spre mine.

— Abia asta zice un frumos „du-te dracului” fetei ăleia, lui Amy. Sper să vadă materialele promoţionale în ziua în care ies.

Am un partener de viaţă, mama copilului meu. Mă hărţuieşte ca să iau vitamine şi îmi spune să mă spăl pe dinţi. Îmi suge pula şi adoarme înainte să se termine Cocktail şi ignoră apelurile fratelui ei când efectiv nu-l mai poate suporta. Ştiu codul sistemului nostru de alarmă şi mi-e mai confortabil să conduc tot timpul prin LA. Am descoperit că e mai uşor să-ţi începi ziua coborând un deal decât urcându-l şi îi povestesc asta lui Jonah Hill la o petrecere şi el râde şi spune nu zice asta şi gagicii cu care am venit, frate.

Love a vorbit serios în privinţa renunţării la cariera în actorie şi acum este diferită şi este greu să identifici care e sursa puterii ei. Străluceşte. Spune că este datorită mie. Eu zic că e meritul ei. Decidem că se datorează nouă, amândurora. Copilul.

Mă întâlnesc cu Calvin la bere în vechiul cartier, care nu s-a schimbat. El şi Monica au ieşit împreună doar câteva zile; nu ştie ce s-a ales de ea, nu-i pasă. E zdrobit de datoriile de la conducerea sub influenţa substanţelor. E învins acum; continuă să-mi spună că a fost în închisoare timp de douăzeci şi opt de ore. A pus câteva kilograme şi nu intră pe Tinder. Spune că s-ar putea muta acasă. Îi zic să-şi scoată iPad-ul şi să lucrăm împreună la conturul Ghost Food Truck.

— Bun, bun, bun, spune el. Asta e de bine.

— E, sigur că e, îmi spun. Şi ştii ce? Doar apucă-te de lucru.

— JoeBro, spune. Simt că m-am comportat ca pula.

— Nu te-ai comportat ca pula.

— Păi da, spune el. Am fost prins cu nişte căcaturi. Oricum, cred că ar trebui să ne băgăm împreună în GFT.

Îmi beau berea. Îi spun că nici într-un milion de ani.

— E conceptul tău, Calvin, zic eu. E ideea ta şi ai lucrat la ea de un milion de ori şi tu vei fi cel care o va face să se întâmple.

Mă loveşte uşor pe spate. Vrea să ştie ce cred despre dispariţia lui Delilah.

— Cred că LA e un loc dificil, Calvin. Cred că îşi doreşte să dispărem cu toţii şi mai degrabă e un miracol atunci când oamenii nu dispar.

— Profund, spune.

Urmărim o reclamă pentru asigurarea automobilelor. Calvin spune că i se pare nebunie de scump din cauza amenzii lui. Mă bucur de gustul berii, de muzica din bar – Take It to the Limit, Eagles, melodramă care sună bine doar într-un bar, atunci când o pune altcineva – şi când terminăm, conduc pe deal în sus spre casă şi îmi place şi asta.

Acasă, Love face viţel cu parmezan.

— Copiii pentru copil, spune ea. Ştii, pentru că şi viţeii sunt bebeluşi. Oh, Doamne. Ce greşit a ieşit. Ne pare rău, vaci mici şi nevinovate. Mâine vom avea nişte scârbe de găini bătrâne la masă.

Ea este aleasa.

O îmbrăţişez şi o sărut.

Rupe pastele într-o oală cu apă fiartă.

— Cum merg cărţile?

— Merg, spun, şi suntem fericiţi.

Îl găsesc pe Harvey. E într-un azil. Îi duc flori şi tort de ciocolată şi DVD-uri cu Eddie Murphy şi îi mulţumeşte. Mă întreabă dacă l-am văzut pe Henderson aseară. Mi se ridică părul pe mine. Asistenta spune că aşa e el, confuz. Îi spun că va fi bine.

— Am dreptate sau am dreptate?

I se contorsionează faţa. Vreau să cred că într-un zâmbet.

— Nu ştiu, spune. Sunt speriat.

Stau cu el până când se întoarce fosta lui soţie şi ea mă îmbrăţişează şi plânge. Când ajung acasă, la Love, plâng. Love le trimite un televizor. Ea spune că televizoarele din acele locuri nu sunt niciodată destul de mari. Fosta soţie a lui Harvey ne sună. Îi place televizorul. Şi lui Harvey îi place.

Nu mă duc să-l văd pe Dez; traficanţii de droguri se pot duce cu toţii fix la dracu’.

În fiecare duminică mergem în Malibu să-i vedem pe părinţii lui Love. Uneori Forty e acolo, alteori nu e. Dar îl văd în mod regulat. De două ori pe săptămână ne întâlnim la Taco Bell, în Hollywood.

Astăzi ajung primul. Intru într-un separeu şi când vine el e vizibil prăjit.

— Lasă-mă să-ţi aduc o Cola, îi spun.

Îmi ia mâinile într-ale lui.

— Mulţumesc, spune. Old Sport, Profesor, indiferent cine eşti, îţi mulţumesc atât de mult pentru ce ai făcut. Ştii cât de preţios e totul? Vreau să spun, am citit ce am scris şi jur, cred că să fiu lăsat în deşert e cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

Iau Cola. El o răstoarnă. Plec să iau şerveţele şi mă opreşte.

— Au angajaţi care fac asta.

— Forty, dar ajută-mă şi tu.

Nu l-am văzut aşa praf de când am fost în Vegas şi am uitat cât de enervant este. Şi, în acelaşi timp, vreau să-l salvez; Love mă schimbă.

— Vreau să spun că un loc de muncă este un loc de muncă, spune el. Tu verşi, ei şterg.

Mă uit la faţa lui umflată.

— Nu mă urăşti, nu-i aşa?

— Să te urăsc? întreabă. Cum te-aş putea urî? Omule, Amy Adams o să facă Dezastrul.

Oare o să scap vreodată de numele? Nu.

— Super, spun. Felicitări.

— Nu este sigur, dă el înapoi. Dar arată bine. Amy Adams, în pula mea. Cum te-aş putea urî? Adică, nici măcar nu cunoşti nivelul de cururi care mi se oferă. Pizde neplătite, amice. Cum te-aş putea urî?

Îmi aduc aminte când m-am gândit că ar fi un lucru groaznic să fiu câine şi acum prind chalupa şi sosul picant, taco şi gordita. Ham!

Love câştigă încă un premiu pentru munca ei de caritate şi îi scriu un discurs. În drum spre casă, spune că poate ar trebui să ne facem o cramă. După copil, bineînţeles. Nu pot să cred că asta este viaţa mea, unde posibilitatea de a

zdrobi struguri periodic şi de a deţine o podgorie este reală.

Îl sun pe domnul Mooney de ziua lui de naştere şi îi spun despre Love, despre întâlnirea cu Jennifer Aniston şi alegerea cărţilor în rolul de Profesor Joe. Mă întreabă dacă mi se suge pula, dar îmi spune că e încă în Florida. Are un portocal, iar portocalele nu arată deloc precum cele din New York.

— Sunt pestriţe, spune el. Ca jeleurile cu pistrui pe ele, nu mă băga în seamă, mă plictisesc.

Oftează. Conversaţia păleşte şi mă duc să o găsesc pe Love. E afară, pe salteaua ei preferată, cea cu aripioare şi suporturi pentru băuturi şi poartă ochelari de soare. Sar şi eu în piscină şi îi răstorn salteaua. Ea ţipă din nou şi cade în apă. Revine râzând, sărutându-mă cu gust de apă sărată. Plutim.

— Sam mă calcă iar pe nervi, spune ea.

— Sam, căţeaua de la lucru?

— Da, spune ea. Căutăm stagiari şi ea zice că trebuie să verificăm să nu aibă cont pe Pinterest pentru că crede că oamenii de pe Pinterest sunt cu toţii proşti.

— Ea e proastă.

— Ştiu, spune Love.

— Dacă o urăşti atât de mult, de ce nu o concediezi?

Love se rostogoleşte pe o parte şi ajunge la mine.

— Pentru că nu urăsc pe nimeni, spune ea. Chiar nu. Doar că nu merită.

Îi auzim telefonul sunând, îl auzim şi pe al meu.

Love se duce la telefonul ei şi răspunde.

— Mamă? răspunde.

Şi apoi, după câteva secunde, lăsă telefonul să cadă. Mă duc la ea.

Se uită la mine. E diferită. E îngheţată. Prima mea presupunere e că a păţit ceva copilul, dar cum ar putea? Nu era doctorul la telefon.

— Forty, spune.

S-a dus la poliţie. Nenorocitul. Jegul. Îl omor.

— Ce s-a întâmplat? întreb.

Apoi începe să plângă. Este sălbatic şi înspăimântător şi oricare ar fi făcut nenorocitul, va plăti pentru asta. Iau telefonul.

— Dottie? spun şi încerc să o îmbrăţişez pe Love.

Tremură. Întregul corp are convulsii şi acest lucru nu poate fi în regulă pentru copilul nostru.

— Dottie, eşti acolo?

— Băiatul meu, zice ea. Băiatul meu este mort.

Mi se înmoaie genunchii.

— Forty e mort?

Când Love mă aude, lasă să-i iasă un alt ţipăt şi îi spun lui Dottie că trebuie să închid şi nu ştiu dacă va supravieţui copilul, dar ştiu că noi o vom face. O îmbrăţişez pe Love, o ţin strâns. Aş vrea să pot îndrepta ceva. Dar nu pot. Forty e mort.

☺

53

FORTY nu a luat supradoză de Xanax sau de gorditas. Nu a făcut cancer şi nu s-a înecat în apa sărată din Pacific sau în apa cu clor a hotelurilor pe care le iubea atât de mult sau în apa sărată pe care părinţii au plâns-o pentru el. O maşină l-a lovit pe Forty Quinn în timp ce traversa strada în Beverly Hills. Fata care l-a lovit nu era beată – Dumnezeu nu este atât de lipsit de imaginaţie – şi conducea o Honda Civic. Tocmai s-a mutat aici. Numele ei este Julie Santos. Oamenii din spatele ei claxonau. Oamenilor din Los Angeles, în special celor din Westside, nu le place să aştepte. Julie Santos spune că tipul din spatele ei îi stătea în spate şi claxona. Colega ei de cameră i-a spus că în principiu este legal să facă stânga după ce lumina devine roşie, pentru că altfel nimeni nu va ajunge niciodată nicăieri.

Forty era treaz; nu existau droguri în posesia sau în interiorul lui. Se ducea doar până la Nate’n Al’s, pentru a se îndopa cu carne de vită conservată şi cartofi prăjiţi, conform chelnerului care spune că Forty a venit des aici

singur de-a lungul anilor. Nu am ştiut niciodată asta, niciunul dintre noi. Julie, care pare o persoană blândă, nesigură, genul care nu va trece niciodată peste accident, voia să vadă hotelul din Pretty Woman şi ştie că e o prostie şi că nici nu se mai numeşte Reg Bev Wilsh, dar... plânge. Rezist îndemnului de a face o glumă despre Forty şi prostituate, cum chiar dacă nu aruncă banii pe ele, tot în zona lui rămân, trăi-ne-ar bătrâna Julia Roberts.

O analiză a înregistrărilor de pe camerele de securitate arată că Forty a traversat ilegal. Dinţii lui Love clănţăne. Îmi spune că are opt amenzi pentru traversare ilegală. Lui Forty nu-i plăcea nici să aştepte; el voia acum, cariera, Oscarul, chiar şi să traverseze. Vor fi depuse plângeri împotriva lui Julie Santos şi ea spune că se va întoarce la Boston. Spune că nu vrea să conducă niciodată şi i se pare semn rău să se mute undeva şi să omoare pe cineva imediat.

Nimănui nu-i vine să creadă. Mie nu-mi vine să cred. Mă gândesc foarte mult la Julie Santos. O găsesc pe Facebook şi pe Twitter şi aş putea să încep o religie bazată pe ea şi Dumnezeu are umor; numele ei înseamnă sfânt. Nu m-am rugat pentru asta, dar îmi este permis să mă bucur. Nimeni nu va afla vreodată ce s-a întâmplat între noi în deşert. Nimeni nu va şti niciodată despre înţelegerile noastre de la Taco Bell, de cât de malefic era. Sunt la Neiman Marcus şi am doi croitori care lucrează pe mine pentru că atunci când eşti bogat şi cineva cunoscut moare, te duci la Neiman şi îţi faci costum nou.

Love stă pe scaun, cu picioarele încrucişate. Nu mai plânge.

— Este groaznic dacă spun că arăţi sexy? mă întreabă.

— Nu. Spune ce vrei să spui.

Ea dă din cap. Le cer croitorilor să ne lase singuri un moment şi ei se conformează şi mă duc la ea şi oglinzile ne înconjoară şi, oriunde mă uit, ne vedem noi. Doar noi. Cel de-al treilea geamăn a dispărut.

— Te iubesc.

— Şi eu te iubesc, spune ea. Promit că-mi va trece.

— Ia-ţi oricât timp ai nevoie.

— E ciudat.

Se uită la şerveţel.

— Nu ştiu cum să nu-mi fac griji pentru el.

— Ştiu.

— El este, gen, zona mea de confort, spune ea. Ce fac? Îmi fac griji pentru Forty. Vreau să spun că nu este vorba chiar de droguri, chiar dacă aşa pare, ci e mai mult că eram gemeni.

Îi spun din nou să-şi acorde tot timpul de care are nevoie şi îi promit că sunt aici indiferent de ce se întâmplă şi ea se opreşte din frământat şerveţelul şi se uită, în schimb, la mine.

— Ce m-aş face fără tine?

— Irelevant, îi răspund. Nu plec nicăieri.

Mă îmbrăţişează şi plânge din nou şi unul din numeroasele ace din costumul mă înţeapă şi nu zic nimic şi savurez durerea. E mort. Julie Santos l-a omorât. După tot acest timp, am primit în sfârşit un mic ajutor din partea Bătrânului şi îmi strâng prietena şi-mi socotesc binecuvântările. Ea mă bate pe spate. Croitorii se întorc şi Love se şterge la ochi.

— Chiar arăţi sexy, spune.

Costumul va fi gata la timp pentru înmormântare. Milo este prea trist pentru a scrie un elogiu, iar Ray este în şoc şi eu sunt prietenul loial, aşa că preiau frâiele şi nu scot doar nişte prostii despre simţul umorului şi a inimii lui mari şi grase. La dracu', nu. Scriu elogiul ăsta de-l iau toţi dracii şi e la fel de bun ca Al treilea geamăn şi ca scenariul meu cu răpirea, cel pe care mă voi oferi voluntar pentru a-l termina, acum că el nu mai poate, mort fiind.

Love şi cu mine ieşim din limuzină, iar covorul care duce în Hotelul Beverly Hills este roz cu verde. Love spune că acesta a fost locul lor preferat de când erau copii şi că aici şi-au ţinut petrecerea de la şaisprezece ani şi iar plânge, iar eu o îmbrăţişez.

— Eu n-am fost niciodată aici, spun eu.

— Am încetat să mai venim aici cu ceva timp în urmă, nici măcar nu ştiu de ce. Am crescut aici, practic. Ei au o fântână cu suc şi obişnuiam să luăm cheeseburgeri şi apoi rămâneam într-o vilă şi ne strecuram afară şi alergam în grădină.

— Eşti adorabilă, îi spun şi vorbesc serios.

Când ne-am întâlnit prima oară, nu mă simţeam confortabil. Credeam că toate chestiile astea cu frunzele de palmier şi băile multiple au importanţă. Dar copilăria te dă peste cap, indiferent de cum arată ea. Acum înţeleg asta. Cu cât ajungem mai aproape de a veni pe lume copilul, cu atât mai puţin simt ostilitate faţă de părinţii mei. Nu am resentimente faţă de mama pentru că mă ducea la Key Foods, pentru că acolo am găsit căldură. Sărmanul Forty nu a putut găsi căldură aici, în acest paradis roz cu verde, în acest Beverly Hills Hotel.

Amintirile sunt toate la fel în esenţă; doar încercăm să ne menţinem în viaţă, oricum, cele mai bune părţi. Toţi pretindem că Forty era o persoană minunată, iar Love spune ceva despre Beverly Hills 90210, despre Brandon şi Brenda Walsh, despre cum l-au numit pe Forty anti-Brandon.

Toată lumea care este cineva e aici. Agenţi, directori, producători, Joaq, şi eu sunt cel de care se sprijină Love, cel care a menţinut-o pe linia de plutire, cel care îl va elogia pe omul care mi-a fost ca un frate. Luminile pălesc. Începe un video, un tribut adus lui Forty şi cântă The Big Top, de Michael Penn, piesa care închide Boogie Nights şi există poze cu Forty treaz şi clipuri cu Forty beat şi un Forty care schiază pe apă şi unul care se dă cu skiurile în munţi şi râde şi e copil şi apoi e adult şi apoi e copil din nou.

Viaţa.

Plâng. E important să arăt emoţie, îmi dau seama de asta, dar e şi natural. Cântecul m-a mişcat întotdeauna, sunetele circului, aplauzele, tristeţea contondentă şi fatalitatea vieţii, felul în care melodia nu se termină, ci

păleşte gradual. Şi acum e cântecul lui funerar, aşa că nu poate fi al meu. Sau poate că da; poate că înmormântările sunt diferite de nunţi şi oamenii nu-şi amintesc de ele şi nu vorbesc despre ele, pas cu pas. Dirijarea orchestrei lui Michael Penn încetineşte şi melodia alunecă în tăcere. Luminile se reaprind. E rândul meu. Love mă sărută. Mă îndrept spre podium.

— Cred că avem cu toţii nevoie de un moment de tăcere, spun.

Este mişcarea potrivită şi îmi plec capul şi toată lumea face ce fac eu. N-am înţeles niciodată până acum de ce un costum Armani ar costa atât de mulţi bani, în timp ce stau aici anticipând, încercând să nu mă uit la Reese Witherspoon, recitindu-mi paginile. Iau microfonul.

— Bună ziua, încep. Numele meu este Joe Goldberg şi sunt binecuvântat să cunosc familia Quinn, familia mea surogat.

Elogiez toţi dracii din Forty Athol Quinn şi ce noroc că m-am pregătit în avans când am crezut că s-a înecat în deşert. A trebuit să fie modificat textul din cauza sfârşitului său ciudat, dar rescrierea este bună. Chiar mai bună şi ar trebui să am un job care să presupună să scriu despre morţi. Cele mai bune pun accent pe potenţialul persoanei; subliniază contribuţia unică a acelei persoane la societate. Vorbesc despre Forty, care mi-a spus Old Sport de prima dată când ne-am întâlnit.

Publicul meu iubeşte acest lucru şi profit de ocazie pentru a-i educa. Le spun despre una dintre cărţile mele preferate şi sunt sigur că majoritatea nu au citit-o, deoarece cei mai mulţi dintre aceşti oameni îşi concentrează energiile

asupra citirii naraţiunilor ficţionale. Dar există şi non-ficţiune importantă care e utilă în astfel de vremuri, mai ales pentru Forty Quinn.

— Cartea se numeşte Life’s Dominion, încep. Şi pune o întrebare filosofică. Oricine ar putea să vină aici şi să vorbească despre spiritul fermecător al lui Forty, strălucirea sa înfloritoare, generozitatea sa, mândria sa, pantalonii lui madra şi simţul nebun al aventurii, cunoaşterea extensivă a domeniului filmului şi simţul său idealist de implicare. I-am văzut zâmbetul, bucuria, zic eu, îndreptându-mă spre peretele unde tocmai a rulat viaţa lui. Dar ceea ce nu puteţi vedea în acele poze este filosofia lui Forty despre viaţa în sine şi aici cred că pot să-i plătesc cel mai mare tribut, spunându-vă şi vouă despre Life’s Dominion.

Inspir deliberat, teatral.

— Cartea pune o întrebare cu care ne confruntăm în fiecare zi, toată ziua. Care este alegerea potrivită? Avem un autobuz plin cu adulţi, toţi au trăit, toţi au credite ipotecare şi copii, ataşamente. Şi există un cărucior care traversează strada. Autobuzul poate să sară de pe stâncă, iar toată lumea să moară. Sau poate trece peste cărucior şi copilul dispare.

Amy Adams îşi înclină capul. Joaq este absorbit.

— Ronald Dworkin a argumentat că nu există nici un bine sau rău universal, deoarece este pertinent să spunem că viaţa este evaluată pe baza a ceea ce s-a făcut deja. Dar este posibil, de asemenea, să spunem că viaţa nu poate fi completă când bebeluşul ar fi putut ajunge să vindece cancerul, să câştige un Oscar.

Îmi cunosc mulţimea. Văd că oamenii şuşotesc, întrebându-se cine sunt.

— Quinn a fost unic. El era copilul în cărucior, cel care avea totul înaintea lui, cu potenţialul despre care ştim cu toţii, cu aceste scenarii pe care le-a vândut, după ce a lucrat atât de mult, vreme de atâţia ani pentru a-şi construi conexiuni şi pentru a deveni tot mai bun. Şi-a câştigat succesul şi aş fi nepăsător dacă aş spune că i s-a dat ceva pe gratis doar pentru că a crescut în acest mediu, spun.

Amy Adams dă din cap.

— Familia Quinn dăruieşte. Şi Forty ne-a dat nouă poveştile lui, cele pe care a încercat atât de mult să ni le spună, an de an.

Scutur din cap. Megan Fox îşi desface picioarele. Mă vrea.

— Menţionez Life's Dominion şi pe Ronald Dworkin pentru că un lucru pe care probabil nu-l ştiaţi despre Forty Quinn este cât de mult citea, cât de mult scria, cât de pasionat era de învăţare.

Asta e chestia cu şarada iubirii; nimeni nu se supără când nu susţii declaraţiile voioase despre viaţa triumfătoare a cuiva cu fapte concrete. Mă uit la Love şi ea zâmbeşte. Îi place această poveste pe care o spun, pentru că adevărul ar fi teribil.

— Mi-a spus cât de mult a învăţat de la Life's Dominion cu puţin timp înainte să...

Mă opresc. Reese îşi şterge ochii, iar lacrimile lui Love înmoaie haina tatălui ei.

— Daţi-mi voie să spun ce ştim cu toţii. Forty a fost un gigant. O forţă. A fost unul dintre oamenii din autobuz, unul dintre noi, o persoană cu legături strânse în comunitate, o persoană care şi-a răspândit bucuria oriunde a mers. Doamnă Quinn, dacă vă acoperiţi un pic urechile, pot să spun cât de mult l-au iubit la Taco Bell.

Obţin râsete printre lacrimi şi aştept să se facă iar linişte.

— Foarte puţini oameni sunt capabili să încalece aceste cadrane de viaţă. Forty este singura persoană pe care am cunoscut-o vreodată care putea face asta. Putea să se joace cu jucăriile, putea să te facă să te simţi că ce e mai bun în viaţă avea să vină şi să te facă să simţi că a meritat ce ai făcut.

Izbucnesc în lacrimi şi apoi închei.

— Forty Quinn m-a numit Profesorul, dar Forty Quinn a fost profesorul meu.

Joaq zâmbeşte. Vom fi prieteni.

— Odată l-am întrebat pe Forty cum a fost să crească cu atâta privilegii. Mi-a spus că a fost greu. Mi-a spus că atunci când ai părinţi care întruchipează ce e mai bun din iubirea umană, părinţi care se iubesc mai mult pe măsură ce trece timpul, care trăiesc pentru a iubi, că era greu să fii constant neînţeles de către oameni care credeau că averea lui era pur financiară. „Chestia cu părinţii mei”, mi-a spus el, „e că ar fi putut să lucreze la Pantry, în spatele

casei de marcat, în magazin, şi ne-ar fi oferit, mie şi lui Love, exact la fel de multă dragoste”.

Fac o pauză. Love plânge acum. Reese Witherspoon se apleacă în faţă şi soţul ei, impresar, are un braţ în jurul ei. Câştig, în pula mea.

— Forty Quinn ştia că dragostea e tot ce există; totul este tranzitoriu, nu e permanent. Dacă ar fi reuşit să traverseze strada aceea, vă pot garanta că ar fi scăpat fără amendă pentru traversare ilegală. Nu-i puteai spune nimic lui Forty Quinn. El a fost celălalt tip de om pozitiv, genul care ne face să vrem să spunem da. Odihneşte-te în pace, frate.

Când mă întorc la Love, îşi transferă corpul tremurând din îmbrăţişarea tatălui său la mine. Acesta este Naşul şi ne revărsăm într-o sală de bal cu sticle de Veuve pretutindeni şi imagini uriaşe cu Forty care sunt proiectate pe pereţi, schimbându-se mereu. E tânăr, e bătrân, dar oricum, e mort. Da!

Toată lumea pe care am vrut să o întâlnesc este aici şi ei vor să se întâlnească cu mine şi Reese Witherspoon vrea să mă îmbrăţişeze – da, o face – şi soţul ei vrea să vorbească cu mine şi Joaq vrea să bem ceva şi Love e mândră de iubitul ei vânzător de carte, e zdrobită şi distrusă, dar mândră.

Barry Stein mă ia deoparte.

— Îţi plac ţigările? întreabă.

— Absolut, spun eu, şi el îmi va fi util în negocierile cu Megan Ellison.

Îl voi da lui Stein să-mi cumpere rahaturile şi apoi se va ajunge să fac afaceri cu ME. Pentru moment, începe cu prietenie.

Forty are dreptate; nu voi arde poduri. Şi, mai întâi, trebuie să le construiesc. Trebuie să plec pe gazon şi să-l văd pe Barry Stein luptându-se cu papionul şi căutând un mod politicos de a face tranziţia spre discuţiile de afaceri, ca şi cum ar exista un mod politicos de a face asta. Îşi mestecă trabucul.

Îşi mestecă ţigara. Scuipă.

— Ştii, spune el. Eu şi cu Forty am lucrat pe nişte idei noi în ultima vreme. Tu şi cu mine cred că ar trebui să vorbim.

Dau din cap.

— Absolut.

— Cred că munca lui nu ar trebui să moară odată cu el.

— Absolut.

Fumez un trabuc şi Barry vrea să sun la biroul lui şi să organizez o întâlnire. Înăuntru, mâncarea este incredibilă. Kate Hudson mă îmbrăţişează. Există prăjituri de crab şi antipasti şi băuturi care nu se opresc niciodată, gimlets şi vârfuri de fripturi care se topesc şi bucăţi reci de homar. Se aud cântecele preferate ale lui Forty, cele mai multe despre fututele de droguri care aproape că l-au ucis, dar nu l-au omorât, iar George Clooney dă mâna cu mine – bun discurs, puştiule – şi cea mai grozavă parte este că acesta e frumosul adevăr.

I-am omorât cu discursul meu şi nici nu l-am omorât eu pe Forty.

E prostesc să joci jocuri, să te întrebi cum ar fi putut să trăiască el. Ce făcea Julie Santos în Beverly Hills? Dacă ar fi continuat să meargă direct spre Santa Monica, până la Pacific? Este ca în Match Point, cu mingea de tenis şi apoi cu inelul. Toată viaţa este uşor dependentă de magie. La fel şi moartea. Dacă trupul lui ar fi fost găsit în izvor, dacă pielea lui ar fi început să se dezintegreze, dacă rahatul ar fi murdărit apa fierbinte, corpul plin cu cocaină, bineînţeles, înmormântarea ar fi fost diferită. Adică tot i-aş fi omorât cu discursul şi aş fi găsit o cale de a aduce lumina la suprafaţă, dar ar fi fost o zi mai întunecată. Slavă Domnului, dacă există, pentru Julie Santos şi pentru că a cotit la stânga pe roşu.

— Joe, spune Susan Sarandon.

Mă îmbrăţişează. Se retrage.

— Voiam doar să fac asta.

Sper că a văzut Reese şi sper că a văzut şi Amy, dar ce contează cel mai mult este că a văzut Love. Îşi înfăşoară braţul în jurul meu.

— Ţi-a ieşit aşa de bine, spune Love. Măcar ştii asta?

Nu este momentul să mă laud, aşa că sunt umil, empatic, îi mângâi braţul şi-i sărut vârful capului şi ea se îndepărtează, o cheamă obligaţiile familiale.

Oamenii de genul Forty Quinn sunt propriii lor duşmanii, crescând şansele unei morţi premature gâlgâind codeină

şi, prin moartea lui, eu sunt eliberat. Pot să merg oriunde vreau şi mă rătăcesc în hol, în rozul şi verdele din toate, libertate. Stau pe o canapea circulară şi Love mă găseşte. Se plantează în poala mea. Mă mângâie pe păr.

— Să rămânem la Aisles în seara asta, spune ea. Nu vreau să rămânem aici. Îmi vreau patul meu.

Când o fată îşi doreşte propriul pat şi te vrea şi pe tine în el, atunci ştii că e real.

— Orice doreşti tu, îi spun eu, şi mă gândesc să aştept patru săptămâni până când îi voi spune că sunt inspirat de munca lui Forty şi că aş vrea să încerc să scriu ceva singur.

Îi pun mâna pe abdomen. Forty nu-mi poate lua acest moment, dragostea liniştită din sala asta de bal şi sunetul imperceptibil al bătăii unei inimi noi.

54

MĂ trezesc devreme. Fericit. Încă bucuros de la înmormântare, de la fundul lui Kate, ochii lui Reese, intensitatea lui Amy, copilul meu. Şi mi-a fost dor de Aisles, de terenul de tenis, nisipul şi iarba care se întrepătrund mereu, fără a se amesteca niciodată. Acum alerg şi plaja îmi pare diferită, utilă. E pista mea. Şi ce sentiment minunat este să revii la puzzle-ul vieţii tale şi să spui, ah. Ştiu pentru ce este acolo plaja. Pentru mine.

Corpul meu nu vrea să doarmă. Cred că are de-a face cu toată schimbarea. Ultima dată când am fost aici, am

omorât-o pe Delilah. Love nu avea idee cine eram, dar a vrut să afle, aşa că m-a invitat să merg pe platoul de filmare cu ea. A stat pe plajă şi m-a privit venind la mal pe Donzi şi nu ştia de unde veneam sau de ce eram acolo. Miracolul vieţii, al fetei din patul meu; acum mă iubeşte mai mult decât atunci. Şi acum există atât de multă dragoste nouă în viaţa mea, întâlniri şi oportunităţi şi scop. Voi avea grijă de Love. Voi respecta moştenirea lui Forty şi voi avea grijă ca proiectele sale să fie realizate. Voi fi tare pentru copilul meu şi mă voi proteja.

Sunt prea fericit ca să stau locului şi Love e ca Frumoasa Adormită. Geamănul ei e mort; va dura o vreme. Îi sărut mica frunte perfectă şi-mi pun pantaloni scurţi roz cu balene imprimate peste tot şi un tricou şi-mi iau ochelarii de soare şi ies din camera lui Love. Fredonez Thunder Road şi merg prin casa prin care Forty nu va mai păşi niciodată – pe bune! – şi zâmbesc.

Afară merg pe cărare, cu picioarele goale pe iarba cu nisip, pe nisipul cu iarbă. Aud valurile, care sunt încete şi leneşe şi când ajung pe plajă sunt contrariat pentru că e o ceaţă densă precum zăpada, genul de ceaţă a la Stephen King, densă şi albă. Brusc sunt iar copil şi monştrii ar putea trăi în ceaţă şi cât de ireal să auzi apa, dar să nu o poţi vedea.

Îmi aduc aminte că am mai fost o dată aşa de fericit, în copilărie. Zăpada acoperise străzile şi erau perfecte şi albe, ca şi cum lumea ar fi fost acoperită cu îngheţată de vanilie. Mama a spus că şcoala a fost închisă şi am putut ieşi afară. Mai văzusem zăpadă înainte, dar a fost ceva diferit la ea în acea zi. Era devreme, înainte ca oamenii să vină şi să o distrugă, şi am sărit afară şi era până la genunchi şi am fost primul care a mers prin ea şi eram atât de fericit să fiu primul, să-mi văd urmele, uriaşe şi

adânci, să ştiu că am toată ziua la dispoziţie, că nu avea să fie nici şcoală, nici teme. Există magie într-o zi cu zăpadă şi cât de ciudat trebuie să fie să creşti în California de Sud fără această posibilitate. Va fi prima mea întrebare pentru Love, când se trezeşte.

Intru în ceaţă, mai aproape de apă, şi aud un câine lătrând. Cizme şi căţeluşi. Fluier. Câinele latră. Pare înfricoşat.

— E în regulă, strig. Vino aici, băiete!

Dar el doar se smiorcăie, făcând aproape ca un pisoi.

— Hei, micuţule, e în regulă.

Bat cu palma în nisip. Îmi amintesc de căţeluşul din Single White Female, care nu aleargă la Jennifer Jason Leigh, şi apoi ea ucide căţelul pentru că nu o iubea. Şi apoi mă gândesc la Forty, care l-a ucis pe Roosevelt, în versiunea lui Love, şi la Love plângând când părinţii l-au dat pe Boots, în versiunea lui Forty. Nu există adevăr, dar există fericire şi pot să-mi imaginez uimirea din privirea lui Love dacă îi duc acasă acest câine.

Câinilor le place autoritatea, deci ordon.

— Hai, treci aici, căţel. Acum.

Dar scâncetul se aude mai departe. Încep să alerg, trecând prin albul înviorător şi la vreo treisprezece metri mă împiedic şi-mi izbesc degetul. La dracu’. Nisipul e mai dur decât crezi.

— Ai venit? Haide, că nu-ţi fac rău! continui să merg şi căţeluşul încă mai plânge acolo, undeva. E în regulă! Sunt aici.

Oceanul străluceşte şi curge dincolo de ceaţă, iar eu îl aud pe câine din nou şi mă ghemuiesc. Vreau să fiu pregătit să-l îmbrăţişez, să mă îmbrac în bale de căţeluş, să fiu iubit – de aceea oamenii din Franklin Village au câini – şi cred că îl văd. E la fel de alb cum e ceaţa, cu o mică gură neagră şi ochi negri şi o limbă roz care iese în evidenţă. Câinele gâfâie, aleargă şi mă întreb ce nume îi vom spune. Arată ca un Charlie sau un Cubby sau un George. Îl fluier. M ignoră. Nenorocitul.

Râd. Ce e în neregulă cu mine? E un căţeluş. Nu e un nenorocit. Dar poate că e. Bebeluşii pot fi dobitoci şi căţeluşii pot fi nenorociţi. Dar accepţi riscul atunci când faci un copil, când adopţi un câine. Cred că o să scriu ceva despre un bebeluş dobitoc şi un căţeluş nenorocit şi va fi ca unul dintre acele desene animate vechi, Peanuts, unde nu poţi auzi ce spun adulţii, pentru că e doar zgomot de fundal,.

Bat din palme şi atunci când văd o străfulgerare de lenjerie albă, o cămaşă galbenă strălucitoare şi îmi dau seama că nu e singur câinele. Câinele se smiorcăie şi omul aruncă ceva, o minge electrică de tenis verde. Omul fluieră şi omul e femeie. Îi văd părul în ceaţă – blondă, încurcat – şi-i văd umerii ascuţiţi şi două picioare lungi şi...

Amy? Amy. Amy? Amy?

Ia în braţe câinele care avea să ne aparţină mie şi lui Love. Pupă căţeluşul şi apoi se uită în sus. Se sperie.

— Joe? întreabă.

Arată înspăimântată, vinovată. Timpul se opreşte. Sunt în stare de şoc.

Strânge câinele prea tare şi câinele se luptă, câinele are gheare, câinele câştigă. Ea îl scapă şi el fuge şi ea stă acolo, îngheţată, şi curva asta mi-a tras-o. A furat de la mine. M-a păcălit. M-a minţit. M-a folosit. Mi-a greşit mie şi celor dragi din Rhode Island – Liam & Pearl & Harry & Noah – şi am iubit-o. Eu am iubit-o, dar ea nu m-a iubit.

Amy? Amy.

— Ce faci aici? întreabă ea şi crede că e drăgălaşă şi deşteaptă, dându-şi părul în spatele urechii, prefăcându-se că are încredere în mine, dar oamenii nu se schimbă şi eu o văd că se pregăteşte să fugă. Acum nu poate să fugă de mine aşa cum a făcut atunci, nu după ce a făcut. Se întoarce, cu părul în zbor, şi instinctul preia controlul. I-o iau înainte. Ea aleargă, dar eu sunt mai rapid şi o trântesc la pământ. Ţipă şi-mi pun mâna peste gura ei şi privesc în ochii pe care-i cunosc prea bine.

Mă loveşte cu genunchiul în vintre şi reacţionez, slăbind strânsoarea, dar reuşesc să o iau de păr şi să o ţintuiesc în nisip. Îi acopăr gura din nou şi se bate ca un peşte şi nu pot să cred că, după atâtea luni, Amy este aici.

Faţa ei s-a schimbat de la soare, mai mulţi pistrui, piele mai fină, păr mai lung, rimel întărit în jurul ochilor, a fost în oraş aseară. Ea e cea pe care am iubit-o. Pe care o doream. Pe care am vrut să o ucid, dar despre care am uitat să-mi fac griji după ce m-am îndrăgostit de Love. Mă loveşte din nou şi-i dau o palmă.

— Nu ţipa, îi cer. Înţelegi?

Spune da din priviri. Ochii sunt la fel de strălucitori cum mi-i aminteam, chiar şi în ceaţă. Îmi iau mâna.

— Iisuse, Joe, ce faci?

— Taci, comand.

Îmi strâng mâna peste gura ei.

— Nu trebuie să ţipi. Înţelegi?

Ea dă din cap cu înţelegere.

— Joe, te rog, începe ea.

Încă mă reobişnuiesc cu faţa ei, ce nebunie sunt feţele umane, cât de diferite sunt nasurile, unele bulboase, unele ascuţite. Al lui Amy este acvilin. Îi iubeam nasul. Îi sărutam nasul. Acum iubesc nasul lui Love.

— Joe, spune ea. Legat de bani...

— Bani?

Nu pot să mă abţin. A trecut atât de mult, dar totul îmi revine în minte. Umilinţa pe care am simţit-o când mi-am găsit calculatorul în cuşcă, cheile pe care le-am făcut pentru ea, notiţa din Charlotte & Charles.

— Cum poţi să crezi că e vorba despre bani?

— Că ţi-am luat cărţile, gâfâie agitat. Pot să-ţi dau banii înapoi.

— Nu-ţi vreau banii, în pula mea, Amy, zic eu. Eu nu sunt ca tine. Nu-mi pasă de bani.

— Am înţeles, bine? Sunt de căcat. Dar te rog, lasă-mă să plec, mă imploră.

O ţin în continuare.

— Chiar eşti de căcat. Eşti o pizdă goală şi stricată.

— Te comporţi nebuneşte, spune ea. Dă-mi drumul.

O scuip. Ea clipeşte.

— Să te duci dracului, îi spun.

— Joe. Te rog, opreşte-te.

Îmi strâng mâna în jurul gâtului ei. Ar trebui să termin cu ea. Ar trebui să-i storc toată viaţa din ea pentru toate lucrurile pe care le-a făcut. În schimb, îi permit să vorbească, să povestească ce a făcut.

— Am luat câteva cărţi, mărturiseşte ea. Şi e de rahat şi ştiu că e. Şi ştiu că trebuie să fi fost groaznic să afli. Dar ştii, Joe. Ştiai că aşa sunt eu. Ştiu că ştiai.

Nu ştiam. Şi asta mă doare. Am iubit-o şi ea nu m-a iubit. Ea nu a crezut că era real, nu a crezut niciodată. Obrajii îmi devin roşii. Trebuie să o omor pentru că spune lucruri de genul că doar ne futeam şi era vară şi nu te-am jefuit pe tine, am jefuit magazinul. Nu era îndrăgostită de mine şi de fiecare dată când îmi promite că îmi poate aduce banii înapoi, ştiu că trebuie să o omor. Mi-a irosit inima, timpul. Mă roagă să o las să plece şi poate să obţină un avans în numerar şi poate să-ţi aducă orice vrei şi e

menajeră şi are obiecte de artă pe care aş putea să le vând, o mulţime de obiecte artă şi ea e o fiară afaceristă.

Nici Beck nu m-a iubit niciodată şi dacă Love ar şti despre asta, adevărul umilitor şi întunecat, că iubesc femei care nu mă iubesc la rândul lor, nu ştiu cum aş putea să o mai privesc în ochi. Nu ştiu dacă aş mai putea continua, pentru că adevărata frică a vieţii mele nu este că am ucis nişte oameni îngrozitori. Adevărata groază este că oamenii pe care i-am iubit nu m-au iubit la rândul lor. La fel de bine aş fi putut să mă masturbez în cuşcă, povestind cărţilor despre fete, pentru că toate fetele dinainte de Love nu erau acolo, cu mine, nu cu adevărat, mai ales asta, pizda asta înaltă şi blondă care imploră să-i cruţ viaţa şi care-mi promite că-mi poate returna totul, până la ultimul bănuţ.

— Nu, nu pricepi. Nu mai ai ce face.

— Dă-mi drumul, se roagă, se zvârcoleşte.

Totul în tonul ei şi în limbajul şi ochii ei pare confuz. Se comportă ca şi cum ar fi un tip pe care-l cunoştea mai demult şi eu mă uit la ea ca şi cum mi-a frânt inima. Dar ea vorbeşte doar despre ce chin a fost să vândă cărţile online. Chiar crede că e vorba despre Complexul lui Portnoy, despre Yates?

— Dar tot ce ai scris în Charlotte & Charles?

Înghite.

— Ce?

— Charlotte & Charles, izbucnesc. Mi-ai citit-o pe plajă şi o zi mai târziu fugi şi îmi scrii o scrisoare în ea şi vreau să ştiu de ce.

— Pentru că era în geanta mea de plajă când m-am întors la magazin, exclamă, şi eu nu asta am întrebat.

— Mi-ai citit cartea pe plajă şi mi-ai lăsat un bileţel în carte şi acum vrei să-mi spui că nu-ţi aminteşti.

— Joe, spune ea. Ţi-am spus. Te şi uitai în telefonul meu. Adică nici tu nu aveai încredere în mine.

— De ce mi-ai lăsat cartea? o întreb.

Îmi cere să o las să plece. O rog să-mi povestească despre carte. Aerul este rece şi puternic de la apă şi ea geme din nou.

— Pentru că eşti aşa de trist şi de singuratic! spune ea.

Iisuse, dacă asta e, bag picioarele. Plesneşte din buze. Îşi drege glasul.

— Dă-te de pe mine, spune. Dă-mi drumul şi-ţi voi spune.

— Nu, spun eu. Spune-mi acum.

— Ţi-am lăsat acea carte pentru că chiar m-am simţit prost, spune ea. Eşti trist şi singur şi ar trebui să-ţi iasă mai bine chestia asta cu singurătatea. Eşti atât de deprimat şi porţi asta ca pe o insignă, în felul în care staţi singur în librărie şi eşti evident disperat să vină cineva şi să îţi schimbe viaţa şi e atât de enervant, în căcat. Gen, ai grijă de căcaturile tale. Revino-ţi. Nu mai fi atât de conştient de muzică şi de orice lucru mic pe care-l spui. Ţi-

am dat cartea pentru că uriaşii ăia sunt penibili, nu se pot descurca cu ei înşişi şi se aşteaptă ca toţi să fie la fel de decenţi ca şi ei. Nu au nici un drept să fie şocaţi când oamenii îi atacă. Aşa e viaţa. Treci peste. Nu poţi să te aştepţi ca toată lumea să fie ca tine. Asta e ideea.

Cuvintele ei înţeapă.

— Dacă sunt atât de deprimat şi penibil, atunci de ce ai mai ieşit cu mine?

Îşi dă ochii peste cap.

— Joe, spune ea. În ziua în care ne-am întâlnit, am folosit cartea de credit a fostului meu iubit şi tu n-ai sunat la poliţie.

— Nu judec oamenii.

— Trebuie să vezi lucrurile aşa cum sunt, spune ea. Adică nu am încercat să te păcălesc sau orice altceva. Ştii, am fost gen, bun, tipul ăsta nu are o problemă cu rahaturile mele dubioase. Evident, are propriile lui rahaturi dubioase. Nu există altă explicaţie.

— Nu sunt deloc ca tine.

Am rănit-o, în sfârşit, şi se schimbă.

— Bine, toate felicitările din lume, în pula mea, spune ea. Pot pleca acum? Pe bune, revino-ţi. E ridicol. Ce ai de gând, să mă omori?

Amy Adam nu mă cunoaşte. Crede că sunt o persoană singuratică tristă, cu slabe abilităţi de înţelegere. M-a folosit. Nu este destul de inteligentă să mă iubească sau

să mă cunoască şi brusc îmi pare rău pentru ea. Nu înţelege că Charlotte & Charles este despre perseverenţa spiritului uman, că oamenii o iau razna şi înoată spre o altă insulă şi o iau de la capăt. Amy nu este un artist care fraudează şi nu e un hoţ rău intenţionat. E o fată tristă şi singură. A purtat după ea o carte pe care nici măcar nu a înţeles-o şi doreşte ca lumea să fie ca o carte a lui Richard Yates, cu finaluri triste. Singura carte de Philip Roth pe care a terminat-o este Complexul lui Portnoy. Nu este fata care credeam că este, vorbindu-mi acum despre şeful ei, despre cum are grijă de câine, şi nu o voi ucide.

În mod ciudat, Amy Adam are dreptate. Sunt incapabil să omor pe cineva acum. O am pe Love. O să fiu tată. M-am schimbat. Mă dau de tot de pe ea şi ea se şterge de nisipul de pe braţe, de pe cămaşă. Îşi scuturǎ picioarele.

— O chestie e nasoală pe plajă, zice ea. Nisipul.

Din perspectiva ei, asta a fost o ceartă între îndrăgostiţi, aşa că facem ce fac toţi foştii iubiţi: ne reamintim împreună de trecut. Dar amintirile noastre sunt atât de diferite. Eu aduc în discuţie ultima seară petrecută în Little Compton.

— Îţi aduci aminte de noii noştri cei mai buni prieteni, Noe şi Pearl şi Harry şi Liam? o întreb.

Este siderată.

— Tu îţi aminteşti numele lor? Cum de îţi aminteşti numele lor?

Ea nu este ca mine, ca Love. Nu este împovărată de o inimă sensibilă. A ei doar bate. Râde.

— Îţi aminteşti când te-am prins că te uitai în telefonul meu?

În stomac simt clipocitul umilirii.

— Mhâm, spun. Erai supărată.

— Da, spune ea. Paranoică. Pusesem deja câteva cărţi online şi căutasem ceva de subînchiriat aici. Eram gen: băga-mi-aş, a aflat.

— Wow, spun, şi mă gândesc la Match Point, unde Woody Allen ne reaminteşte că cei mai buni jucători de tenis au şi noroc.

Amy avea o mulţime de ferestre Safari deschise pe telefon în acea zi. Am văzut-o doar pe cea cu Henderson. Dacă ar fi trebuit să aştepte la coadă, dacă s-ar fi spălat mai mult pe mâini, dacă s-ar fi dat cu ruj, aş fi găsit şi celelalte ferestre. Am avut ghinion cu ea. Dar, din nou, fără ea, nu aş fi găsit-o niciodată pe Love.

— Ştiu, spune ea. Vreau să spun că m-am speriat că ştii ce fac şi că o să vrei să vorbeşti despre asta şi toate cele.

Mă întreabă ce fac în LA şi îi spun că m-am mutat aici pentru că aveam ceva de făcut, pentru că era timpul să ies din New York. Spune că s-ar putea muta în Austin. Îi zic că mi se pare că mulţi neisprăviţi vorbesc despre mutare în Austin. Râde.

— Eşti amuzant, spune ea. Încă eşti, Goldberg.

Nu simt nimic. Nu tânjesc după ce am avut, felul în care tot ce puteam face era să ne batem joc de toţi ceilalţi. Mă uit la ocean, dar nu văd nimic prin ceaţă. Îşi trage părul

peste umărul stâng. Gâtul ei este învineţit, dovadă a violenţei mele, o cană nouă de pişat. Inima începe să îmi bată repede şi poate că trebuie să o omor. Am rănit-o. Eu am făcut asta. Şi dacă o voi termina şi cu ea, nu va mai trebui să îmi mai fac vreodată griji în legătură cu ea. Nu va fi un sfârşit lăsat la întâmplare, o altă canăcuurină. Aş putea s-o fac. Face o linie cu degetul în nisip. Ar putea fi ultima ei acţiune pe pământ. Apoi, valul se strecoară peste noi şi se retrage, iar linia dispare, la fel ca roşeaţa de pe gâtul ei. Natura este o fiară inerent orientată spre înainte; urmele dispar, trecutul se estompează. Nu o voi ucide pe Amy. Nu voi elimina viaţa de pe această planetă în timp ce Love şi cu mine suntem în curs de a aduce viaţă în această lume. Mi-am mărturisit deja trecutul lui Love şi nu vreau să-mi mărturisesc şi prezentul.

Mă ridic şi îi ofer lui Amy o mână, dar ea se ridică fără ajutorul meu.

Întreabă dacă sunt sigur că nu vreau bani pentru cărţi. Spun că sunt în regulă aşa, iar ea zâmbeşte, apoi se întoarce şi intră înapoi în ceaţă. Îşi ţine capul în jos şi braţele încrucişate. Mă aşez înapoi pe nisipul unde a stat, rece şi umed, şi simt cum greutatea se îndepărtează, de parcă ar ieşi din mine de fiecare dată când respir, de fiecare dată când clipesc.

Nu pot să-ţi spun momentul exact în care nu o mai văd, pentru că dispare pe bucăţi. Mai întâi, ceaţa ia picioarele goale, apoi partea din spate a bluzei galbene. Părul ei revine pentru o vrajă scurtă, blond, încâlcit, apoi dispare şi dispare şi ea, cu totul, în ceaţă, aproape ca şi cum nu ar fi fost niciodată aici.

55

ESTE atât de diferit să fiu la Taco Bell cu Love. Deja are pofte de la sarcină şi a vrut să se porcească cu nişte enchiladas şi gorditas. Gemeni. Dar nu comandăm tot ce e în meniu, doar gorditas şi doi taco cu pui. Vrea suc, deşi se simte prost din cauza zahărului din el, şi-i spun că de mâine ne punem pe o dietă mai potrivită.

Îmi cere să aleg un separeu şi îl aleg pe cel de la fereastră, departe de cel unde stăteam odată cu Forty. Ea ne umple paharele cu gheaţă şi amestecă puţină bere în Cola.

— Îmi place locul ăsta, spune.

— Şi mie, îi răspund. Poate că ar trebui să ne căsătorim aici.

— Tocmai m-ai cerut de soţie într-un Taco Bell, fără inel?

Dau din cap. Ea râde. Crede că s-a pişat puţin pe ea, dar eu îi explic că nu te poţi pişa-n pantaloni când eşti însărcinată doar în câteva săptămâni. Ne ţinem de mâini peste masă.

— Deci vrei? o întreb.

— Da, zâmbeşte ea. Dar nu-mi face inel dintr-un pai sau ceva, bine?

— Aşa facem, spun eu.

Aşteptăm ospăţul şi vorbim despre camera copilului, unde să locuim şi când să le spunem oamenilor. Îi spun că cred

că vreau să scriu ceva, poate chiar această idee pe care o am despre un ghostwriter, numit Fakers. Spune că îi place titlul – pula mea, sigur că-i place – şi spune că Forty şi-a dat seama că sunt scriitor din ziua în care ne-am întâlnit.

Urmărim maşinile care trec pe PCH şi rememorăm funeraliile şi ea spune că elogiul meu a fost cea mai tare chestie şi vrea să se uite la filmare în seara asta.

— E ciudat? întreabă.

— Deloc, îi răspund. Moartea este ciudată.

Când mâncarea este gata, mă duc la tejghea şi îi mulţumesc tipului. Este nou. Nu mă cunoaşte şi nu îl va şti niciodată pe Forty. Love muşcă din gordita şi jumătate din ea îi cade pe bluză şi acum cred că mă piş eu de râs şi iau un taco cu pui şi-l împing în gură, astfel că jumătate din el îmi cade pe cămaşă, intenţionat, şi acum râde ea.

Mă strecor afară din separeu şi ea are ochii pe mine şi numai Love e sexy cu gordita pe haine. Mă mut pe partea ei de masă şi simt cum reacţionează. Simt, de fapt, dragostea înăuntrul ei, în picioare, în modul în care se îndreaptă spre mine, aşa uşor, ca petalele la soare. Când o sărut, freamătă ca şi cum abia ne-am întâlnit şi mă atinge pe spate de parcă ne-am cunoaşte dintotdeauna.

— Te iubesc, îi spun.

— Şi eu, îmi răspunde.

Zâmbesc de la o ureche la alta. Dacă aşa suntem după moartea şocantă a fratelui ei şi cu sarcina surpriză,

imaginează-ţi cât de bine ne va fi atunci când nu vom avea vreun stres în viaţa noastră.

— Bun, acum chiar trebuie să fac pipi, spun eu, şi îl salut pe tipul de la tejghea dând din cap în drum spre baie.

Este una dintre băile acelea cu oglinda permanent aburită care este, în mare parte, doar crăpături şi graffiti şi nu-mi pot vedea reflexia. După ce trag apa, mă spăl pe mâini mai mult decât a făcut-o Amy la Deli în acea zi din mai. Apăs butonul ca să iasă aerul din uscătorul de mâini, dar e stricat.

Într-o zi, dacă mă întâlnesc cu proprietarul Taco Bell, îl voi sfătui să renoveze băile astea. Îi voi explica că soţia mea şi cum mine – soţia! – adorăm să venim aici des. Îi voi spune că am merge mai des dacă băile nu ar fi atât de dezgustătoare.

Împing uşa, încântat să-i spun lui Love despre planurile mele de renovare a băilor şi mă opresc. Gordita ei stă acolo la fel de umflată cum era atunci când am plecat, dar ea nu e la separeu. Şi tipul de la tejghea a dispărut. Bucătăria este silenţioasă şi afară e gol. Nimic. Nici măcar un BMW. Părul mi se ridică pe tot corpul şi intru în baia femeilor, dar fiecare cabină e neocupată.

Îmi sună telefonul, cu ecou în tăcerea vastă a acestui pustiu Taco Bell. Este Love şi dau apelul pe silenţios deoarece ştiu acum ce e asta. Love a recuperat cana mea cu urină, dar cana cu urină nu a fost singura mea greşeală. Sunt sigur de asta. Singura explicaţie posibilă pentru vidul tăcerii este o explozie nucleară, caz în care cerul ar trebui să fie portocaliu.

Pornesc robinetul. Săpunul de aici este mai nou, roz. Mă întreb dacă copilul meu va fi băiat sau fată. Îmi spăl mâinile cu apă fierbinte şi clătesc cu apă rece. Aceasta este ultima mea călătorie la spa pentru o vreme şi apăs uscătorul şi aerul cald porneşte. Îmi închid ochii şi-mi las mâinile să primească fierbinţeala.

Telefonul îmi sună iar. Love. O pun să mă sune ca să vadă de ce stau atât de mult. Fac căcaturi dintr-astea în cărţile lui Dennis Lehane. Dar nu le poţi reproşa asta; treaba lor este să mă prindă.

Şi probabil că mă vor al dracului de tare, de vreme ce au golit perimetrul. De asta nu e nimeni la casă şi nici o maşină pe PCH. Dacă aş fi fost un gentleman, aş fi lăsat-o pe Love să meargă mai întâi la baie şi eu aş fi fost cel care ar fi văzut poliţiştii dând buzna, încrezători şi tăcuţi.

Trag uşa şi ies din toaleta pentru femei. Memorez plăcile de pe podeaua acestui Taco Bell şi iau o ultimă muşcătură din gordita lui Love şi asta a fost. Trag de prima uşă şi intru în hol. Deschid a doua uşă şi ajung în parcare. Soarele îmi străpunge ochii. Pe acoperişul de deasupra mea e un poliţist.

— Ridică mâinile, spune.

Le ridic.

Îmi citeşte drepturile şi poliţiştii apar de peste tot, din spatele maşinilor parcate, de pe marginea clădirii, din tufişuri. Nu-mi pasă de ei. Nu-mi pasă că sunt arestat pentru uciderea lui Guinevere Beck şi pentru asasinarea lui Peach Salinger.

Îmi pasă de Love şi ea apare cu faţa inundată de lacrimi. Încearcă să alerge la mine, dar ei o ţin. Dacă pierde sarcina din cauza sistemului federal de justiţie ridicol şi antic al Statelor Unite, voi ucide pe fiecare dintre oamenii ăştia.

Tot căcatul evoluat gen Charlotte & Charles despre încredere şi optimism este bun şi toate cele, dar nu atunci când soţia ta gravidă plânge în parcarea de la Taco Bell şi ea are gordita peste tot pe haine cămaşă şi tu nu poţi să faci nimic pentru că trebuie să te duci la închisoare. Dar nu trebuie să-mi fac griji. Acum sunt unul dintre oamenii bogaţi, de neatins. Pişaţii ăştia nu mă pot lua. Voi avea cei mai buni avocaţi care pot fi cumpăraţi. Şi îi las să încerce să demonstreze că eu am omorât vreuna dintre acele fete fără o urmă de dovadă, fără canacuurină pe care a luat-o Love.

Îmi fixez privirea pe Love. Îi spun că o iubesc. Ea dă din cap. Şi eu. Poliţistul mă întreabă dacă sunt gata şi, înainte să răspund, deschide portiera şi mă înghesuie pe bancheta din spate. E pe bune. Nu e o infracţiune minoră în trafic, când îţi dau avertisment şi te întreabă despre New York. Nu e o amendă pentru traversare prin loc nepermis dată de un poliţai flămând. Asta e acuzaţie de două crime, suspectul în custodie, încheiat.

Morţii tăi, staţie. Nu s-a încheiat. Nici pe departe.

56

POLIŢIA e atât de fixată pe trecut şi eu vreau să le spun că totul a dispărut. Sunt un alt om. Am văzut-o pe Amy pe plajă, Amy, motivul pentru care m-am mutat aici, persoana care a furat de la mine şi care mi-a frânt inima, şi n-am ucis-o. Nu mai sunt tipul ăla şi acest lucru pare relevant, dar, din punct de vedere legal, nu este. Creierul se luptă cu apărarea mea, cea pe care nu o pot dezvălui, deoarece cazul împotriva mea nu are legătură cu Amy, al naibii, deşi mi-aş fi dorit.

Iată care-i şpilul. Detectivul Peter Brinks şi Departamentul de Poliţie din New York nu sunt ca bloggerii feminişti. Au luat în serios plângerile doctorului Nick Angevine. Una dintre plângerile sale se referea la pacientul X, Danny Fox. Nu au reuşit să-l localizeze pe Danny Fox. Era ca şi cum nu ar exista.

Între timp, în Little Compton, Rhode Island, poliţistul Nico petrecea mult timp în casa familiei Salinger. În munca poliţiştilor, există mult timp de staţionare, mult stat pe loc, o mulţime de cafea, multă aşteptare şi, în timp ce stătea şi nu făcea nimic, poliţistul Nico s-a gândit că ar fi interesant să frunzărească o revistă cu ambarcaţiuni. Şi în revista aia a văzut poza unui tip pe o barcă. Tipul era prezentat ca fiind Spencer Hewitt.

— M-am uitat la poză, spune el. Şi m-am gândit: care sunt şansele să existe doi tipi pe nume Spencer Hewitt?

Chiar dacă familia Salinger a insistat să închidă cazul despre Peach, poliţistul Nico a mers la garajul care mi-a lucrat la Buick. Să întrebe: au înregistrat tranzacţia, poate au numărul de pe o plăcuţă de înmatriculare? Şi aveau un număr de plăcuţă de înmatriculare pe o chitanţă. Poliţistul Nico a constatat că maşina era înregistrată la domnul

Mooney. A citit despre librărie într-un articol din BuzzFeed despre vechile librării din New York. A văzut numele Joe Goldberg şi apoi m-a găsit pe Facebook-ul morţilor mă-sii.

Căca-m-aş pe Facebook.

M-a recunoscut şi a dus fotografia la familia Salinger şi ei mă cunoşteau, bineînţeles, ca băiatul de la livrarea de mâncare şi ca tipul din bar. Deci steaguri roşii ridicate peste tot. Poliţistul Nico nu este vreun fraier şi ştia că prietena lui Peach, Beck, şi-a cunoscut, de asemenea, sfârşitul prematur. Aproape că-mi doresc să fi fost acolo în ziua în care poliţistul Nico l-a vizitat pe dr. Nicky în închisoare şi i-a arătat fotografia mea – lua-te-ar toţi dracii, Facebook – şi i-a spus:

— El este Danny Fox?

Deci aşa s-a stârnit tornada asta, ca orice sistem de furtuni din natură, o confluenţă a circumstanţelor. E la fel de absurd ca atunci când am dat de Amy pe o plajă din Malibu după ce am vânat-o luni de zile la Hollywood. Cum se întâmplă lucrurile în acest univers, cum nu se întâmplă, este nedrept. Am fost atât de înţelept cu Amy. Am lăsat-o să plece. Nu am pedepsit-o. Cred că sistemul de justiţie ar trebui să vadă unde sunt acum, cât de departe am ajuns, tot binele pe care trebuie să-l pierd. Ar fi trebuit să se oprească din scormonit în trecutul meu. E o măsură atât de răzbunătoare, de şcoală generală, cum vor să-mi fută toată viaţa din cauza celor două moarte.

Şi n-am avut parte nici de un avertisment despre viitoarea furtună, dar datorită lui Love, am reuşit să strâng pânzele. Am un avocat pe nume Edmund şi el stă alături de mine la fiecare interogatoriu. El este sfătuitorul meu. Aprobă din

cap când e bine să răspund şi îşi scuturǎ capul când vrea să tac. Edmund spune să mă concentrez asupra faptelor şi îmi aminteşte că poliţiştii nu au încă dovezi care să dovedească faptul că am făcut ceva. Tot ce ştiu sigur este că îmi place să folosesc pseudonime. În prima noastră conversaţie, i-am reamintit detectivului Leonard Carr că o mulţime de oameni folosesc pseudonime.

— Uitaţi-vă la autori, am spus. Uitaţi-vă la persoanele celebre care se cazează la hotel.

Au trecut trei zile şi viaţa nu este niciodată aşa cum te aştepţi să fie. Mâncarea de aici nu e rea. Nu este bună la propriu, dar nu mor de foame. În ziare mi se spune Joe Asasinul şi este dezamăgitor eşecul mass-media moderne, lipsa de originalitate. Love mă vizitează. Şi tatăl ei. Noaptea îmi fac griji. Mă întreb dacă mai sunt şi alte căni de pişat, dacă am uitat de ele. Mă gândesc la Charlotte & Charles. Visez la Love cu ochii deschişi. Mă gândesc la copil, alergând de la Love la mine şi din nou înapoi. Visez la copilul care învaţă să meargă şi mă trezesc pregătit să fac faţă zilelor lungi cu cafea ieftină şi interogatorii.

Leonard Carr e poliţistul bun. Spune că sunt prea deştept ca să îmi bat capul cu poliţistul rău şi spune că nu mă va plictisi cu jocuri psihologice. Dar, desigur, mă plictiseşte cu jocuri psihologice. Crede că mă voi relaxa şi voi admite accidental că am ucis pe cineva. Are copii. Ar trebui să ştie mai bine. Dar apoi, e om. Toţi suntem aşa.

După prânz, se întoarce în camera fără ferestre unde discutăm. Îmi oferă apă şi îşi pune picioarele pe birou.

— Deci, spune el. M-am gândit la Wolf of Wall Street.

Există ceva de primăvăratec la el şi îmi încalc regula de a privi direct în camera de filmat, cea care stă pe mine tot timpul, toată ziua, o orbită demonică din sticlă care înregistrează cum mă incriminez. Edmund mă împinge în picior, un memento de a rămâne calm. Detectivul Carr are informaţii noi. Ştiu. E entuziasmat, încercând atât de mult să nu arate ce arată. Dar din nou, poate că asta face parte din strategia sa.

— Iată ce îmi place la film, spune. Îmi place când omul mănâncă peştişorul auriu. E atât de simplu. E ceva aici. Mi-a rămas în minte imaginea. N-am mai văzut pe nimeni să mănânce un peştişor auriu. Tu ai văzut?

— Nu, spun şi mă întreb ce ştie.

Mi-e sete, dar nu beau apa.

— Niciodată? întreabă.

— Nu, răspund.

Aş vrea să-i deschid craniul şi să aflu ce ştie, astfel încât să putem evita persiflarea asta şi să pot ieşi de aici şi să-mi pot continua viaţa. El dă din cap.

— Nu ai văzut aşa ceva în Cabo?

Mă uit la Edmund. El dă din cap.

— Nu, spun eu. N-am văzut pe nimeni să mănânce un peştişor auriu în Cabo.

Fincher. Ce dracu’ ştiu despre Fincher? Inima mea bate tare. Îi spun să se oprească. Nu mă ascultă. Nu-mi

controlez inima. Nimeni nu mi-o controlează. Detectivul Carr încă dă din cap. Mă torturează. Se scarpină pe gât.

— Hei, spune el. Cum e prietenul tău, Brian?

Fututul de căpitan Dave. Înghit.

— E de treabă.

— Acum uite, mie îmi pare un animal petrecăreţ, aşa-i? râde. Un tip ca ăsta pariez că ar înghiţi un peştişor auriu, da?

— Nu ştiu, zic eu.

Detectivul Carr se uită la perete. Edmund se uită la mine. Există o tăcere unică în această cameră şi ştiu ce s-a întâmplat. Căpitanul Dave este un om de temut – Regulile sunt reguli, Joe – şi când poliţiştii l-au întrebat despre timpul petrecut la Cabo, el a spus fiecare detaliu. Le-a povestit despre prietenul meu imaginar Brian, cel pe care l-am inventat când încercam să-i iau barca pentru a scăpa de trupul lui Fincher. Acum, poliţia va dori să vorbească cu Brian şi probabil vor exista şi alţii în acest caz, poliţişti care avântă peste înregistrările companiilor aeriene, înregistrările paşapoartelor, poliţiştii încercând să-l găsească pe Brian, americanul care s-a dus la Cabo San Lucas. Nu îl vor găsi pe Brian. Dar vor vedea că un poliţist numit Robin Fincher a zburat la Cabo. Vor vedea că a dispărut în timp ce eram în Cabo şi o iubesc pe Love, dar asta e America. Dacă ucizi un poliţist, nu îţi mai dau drumul. Poliţiştii îi protejează pe ai lor. Ei sunt familia absolută, loiali până la sfârşit.

— Cum l-ai cunoscut pe Brian? întrebă detectivul Carr.

— La o petrecere, spun eu.

— Petrecerea lui Henderson?

Frumoasă încercare, boule.

— Nu, spun. Nu l-am cunoscut la petrecerea lui Henderson.

Henderson, desigur, este subiectul lor preferat de discuţie pentru că eram acolo, eram în casa lui, se vede pe YouTube, în noaptea în care a murit. Ei cred că e o coincidenţă prea mare. Dar nu au nici o dovadă.

— Sună ca şi cum nu sunteţi apropiaţi, băieţi, spune.

— Nu suntem, răspund.

Zilele sunt lungi aici. Nu mă voi plânge când voi fi liber, rămânând în permanenţă treaz ca să ajut la îngrijirea copilului.

— De ce-l urăşte Love atât de mult?

Mă uit direct la el.

— Ha?

Zâmbeşte. Am dat-o în bară. A fost greşit să spun ha.

— Asta o întreabă şi pe ea acum colegii mei, zice. E doar unul dintre acele lucruri, ştii, legat de care avem curiozităţi în privinţa ta, Joe, genul de oameni cu care umbli şi tot.

— Nu ştiu de ce-l urăşte, spun.

Şi despre asta era emisiunea-concurs Newlyweds, înainte de a mă naşte, unde îţi testau cunoştinţele despre partener. Dar nu e corect. Nu concurăm pentru o vacanţă nenorocită la Cabo. Jucăm pentru viaţa mea, pentru dreptul meu de a fi tată copilului meu. Copilul meu. Love şi cu mine nu ne-am înscris, dar trebuie să joc.

— Fă o presupunere, spune.

Primeşte un mesaj. Îl citeşte. Dă din cap.

— Ha, exclamă.

Mă imită. Ştie răspunsul lui Love şi eu nu îl ştiu şi nu ştiu ce ar spune.

— Joe, nu trebuie să răspunzi, îmi aminteşte Edmund, dar se înşelă, trebuie să răspund.

Detectivul Carr nu va părăsi încăperea până nu răspund la o întrebare despre cineva care nu există sau voi fi cu un pas mai aproape de o viaţă fără Love. Milo îmi va creşte copilul. Copilul meu va alerga în braţele lui.

Mintea mea se încolăceşte. Brian nu există. Nu există Brian. Dar Love a răspuns la întrebare. Ce a spus? E ca în Magnolia, când copilul cedează. Mă sparg sub presiune şi detectivul Carr ştie asta. Îşi aruncă telefonul pe masă şi acesta este sunetul vieţii mele care se termină.

— Ţi-e sete?

Detectivul Carr împinge apa spre mine.

— Serveşte-te, spune. Ai încredere în mine, nu am pus nimic acolo.

Mă uit la el şi o fac din nou, îmi sap propriul mormânt. Ştie despre cactus? A fost o cameră de filmat în casă? A fost o cameră de filmat în cer? O dronă? El îşi bea apa.

— Love când a făcut cunoştinţă cu Brian? L-a cunoscut înainte să plecaţi din oraş ca să faceţi filmul? Sau l-a întâlnit în Palm Springs?

Ar putea minţi. Love ar fi putut să refuze să răspundă la întrebare. Ar putea juca şi ea acelaşi joc ca mine. Încerc să-mi imaginez că sunt Love, însărcinată, îndrăgostită, şi că există un om care îmi pune întrebări şi, dacă spun ceva greşit, omul pe care îl iubesc atât de mult va dispărea. Inima mea bate mai repede şi mai repede, şi aş vrea să o pot purta după mine într-o valiză. Este enervant modul în care este conectată la celelalte funcţii ale corpului meu, felul în care micii pori cretini permit transpiraţiei să-mi curgă pe frunte, modul în care mi se contractă şi se extinde anusul şi nu-l pot controla. Nu sunt un sociopat.

Detectivul Carr îşi pune picioarele pe birou din nou.

— Joe. Care era numele de familie al lui Brian? Love nu-şi aminteşte. Tu îţi aminteşti?

Edmund mă priveşte cu subînţeles.

— Nu. Nu-mi amintesc.

Nu-mi amintesc. Cuvintele magice, conform avocatului meu, conform lui Love. Dacă eu spun în continuare că nu-mi amintesc, voi ieşi curând de aici. Nu o să-l las pe detectivul Carr să mă destabilizeze. Love şi cu mine nu ar trebui să jucăm Newlywed Game. Nici măcar nu suntem căsătoriţi. Îmi doresc ca inima să o ia mai uşor şi beau apa

şi abia aştept să se încheie această sesiune. Aştept cu nerăbdare să mă întorc în cuşca mea. Mă simt puternic când sunt acolo, închis.

Love este cheia fericirii mele în viaţă şi nu mă îndoiesc că mă va elibera. Love şi Edmund, asta e tot ce-mi trebuie şi am totul şi ştiu că dacă cred în Love şi joc după reguli – nu spune nimic, nu-ţi aminteşti nimic, spune cât de puţin posibil, nu spune nimic – ştiu că voi ieşi de aici în curând, uitându-mă cum îmi iese copilul din vaginul lui Love, locul meu preferat din toată lumea.

Dacă Love ar fi aici, în această cameră, şi-ar înfăşura braţele în jurul meu şi mi-ar spune de ce îl urăşte pe Brian, care este numele lui de familie, ar împărtăşi cu mine toate detaliile elaborate şi specifice despre când şi unde s-au cunoscut, cum a jignit-o. Ştiu că este ridicol să spun aşa ceva. La urma urmei, Brian nu există. Nu s-au întâlnit niciodată. L-am inventat pentru a putea avea acces la una dintre ambarcaţiuni. Deci, pentru că nu există Brian, Love nu are nimic de ştiut. Şi totuşi ştiu că ar şti pentru că asta e chestia de a te simţi atât de conectat cu cineva, atât de prins, atât de ataşat. Cred că ea mă cunoaşte mai bine decât mă cunosc eu, şi sper că şi eu o cunosc şi ea.

— Joe, spune el.

— Da?

— Cum s-au cunoscut Love şi Brian?

Nu spun nimic. Ce ar spune Love?

— Care este numele lui de familie?

Nu spun nimic. Ce ar spune Love?

— De ce îl urăşte pe tipul ăsta?

Nu spun nimic. Ce ar spune Love? O cunosc pe Love şi trebuie să cred în mine acum. Trebuie să pornesc pe scândură şi să sar. Nu mai transpir. Inima mea îşi revine şi porii nu mai elimină nimic. Asta este.

— În primul rând, încep, abia de-l ştiu pe tipul ăla, Brian. Şi chestia este că Love nu-l urăşte.

El înghite şi este un semn inconfundabil că am trecut testul. Love le-a spus poliţiştilor acelaşi lucru şi îmi amintesc cuvintele ei exacte din piscină, în acea zi, când vorbeam despre Sam, paraşuta de la muncă, conversaţia noastră din Little Compton despre Forty. Nu urăsc pe nimeni, a spus ea. Când iubeşti pe cineva, asculţi. Îţi aminteşti totul.

— Love nu urăşte pe nimeni, de fapt, completez.

Îşi încleştează fălcile.

— Mda, aşa se pare.

Strâng din pumni în interiorul meu. Ştiam eu. O ştiu eu pe ea. O iubesc.

Dar majoritatea oamenilor îndrăgostiţi se confruntă cu obstacole şi iată-l pe al nostru, detectivul Carr, trăgând din nou:

— Dar i-ai spus căpitanului Dave că Love îl urăşte pe tipul ăsta. De ce?

— Nu am vrut să merg acolo. Ray şi Dottie au trecut prin destule...

Mă chinui să scot nişte lacrimi. Avocatul meu cere un minut de pauză, dar eu spun nu.

— Uitaţi, domnule detectiv, nu pot sublinia acest lucru suficient. Aş prefera ca Ray şi Dottie să nu ştie că Forty a fost implicat în asta, dar... Brian era prietenul lui Forty, spun eu, şi este lovitura câştigătoare, cel care ar fi trebuit să-mi fie cumnat mă salvează de dincolo de mormânt. L-am întâlnit la Cabo. El şi Forty s-au făcut praf de tot, iar Forty nu a vrut să-l lase acolo, dar era prea praf să se ocupe de el însuşi. Încercam doar să-i fac un bine.

— De ce să nu-l lăsaţi să doarmă la petrecere? La Groceria are câteva dormitoare de rezervă.

Detectivul Carr este cel care transpiră acum, bătând cu degetele în masă. Şi aceasta este frumuseţea unei îndoieli rezonabile. Poate suspectează că inventez totul, dar, în sfârşit, nu poate dovedi asta şi Forty nu este în zonă să-i spună altceva.

— Pentru că a fost petrecerea noastră, spun eu. Nu a fost una deschisă pentru toţi.

— Cine altcineva l-a mai întâlnit pe Brian? Oricine este în viaţă, vreau să spun? întrebă el.

Ridic din umeri.

— Nu-mi amintesc.

Eram îngrijorat că sună sarcastic, ca un fiu de senator la un proces de viol, dar nu e aşa. Am scos-o la capăt. M-am

aruncat cu încredere şi am făcut o presupunere inteligentă despre ce a spus Love şi am ghicit corect. Am reuşit. Noi am reuşit. Detectivul Carr stă în picioare, iritat. Spune că este ciudat cum cunosc eu atât de mulţi oameni care nu mai există şi îl las să se enerveze. Nu-i spun că ultima persoană care mi-a spus asta a sfârşit tot moartă.

Îmi pun ordine în priorităţi: dragostea vine mai întâi, mai presus de toate. Ea este răbdătoare şi bună, cum spun Corintenii, şi eu aduc răbdare şi bunătate în această încăpere, pe măsură ce îl privesc pe acest sărman fraier agitându-se. E mai în vârstă decât mine, mai obosit; probabil că trăieşte în Torrance, într-o casă plină de Bud Light şi vouchere expirate, arme de foc şi scutece murdare. Nu poate fi uşor să fii poliţist în California şi nu este prea fotogenic sau articulat. Pun pariu că nu a vrut niciodată să fie actor şi pariez că nici măcar nu era îndrăgostit de soţia lui când i-a cerut mâna. Pun pariu că a fost doar cu ea şi pariez că ea îi tot făcea apropouri şi pariez că era unul dintre acei tipi care o cere de soţie pentru că are treizeci de ani, pentru că arată că este timpul să se căsătorească şi să se aşeze la casa lui. Pun pariu că nu era pic de dragoste în inima lui când s-a lăsat într-un genunchi şi i-a cerut fetei să se căsătorească cu el, nu mai mult decât de obicei, adică.

— Nu poţi să-mi spui nimic altceva despre Brian?

— Îmi pare rău, zic eu. Din ce ştiu, s-ar putea chiar să nu fie numele lui adevărat.

— Nu te juca cu mine.

— Nu mă joc, zic. L-am întâlnit scurt. Era prietenul lui Forty, iar Forty ştia nişte oameni dubioşi, ştiţi şi dumneavoastră. Se droga, umbla aiurea.

— Aduce ghinion să vorbeşti de rău despre morţi.

— Nu vorbesc de rău, îi explic. Încerc să vă ajut pe voi.

Detectivul Carr stă pe scaun. Într-un fel cred că ar fi teribil să trăieşti în LA fără aspiraţii. Cum ai putea? Cum ai suporta traficul şi monotoniei soarelui, felul în care oamenii folosesc cuvântul helău şi mint cu atâta uşurinţă? Cum să suporţi locul ăsta dacă nu te lupţi pentru o viaţă mai bună? Oh, aşa e, i-a plăcut The Wolf of Wall Street. Aspiră să prindă pe cineva ca mine, pe un criminal în serie. Dar şi-a ales greşit omul. Eu am terminat-o cu d-astea. Nu las trecutul să-mi dicteze viitorul.

Se freacă pe frunte.

— Ştii, Joe. Toţi ofiţerii noştri îl caută pe Brian. Ştii că-l vom găsi. Ne vom asigura că e bine. Căutăm înregistrări de la hoteluri şi vom afla tot, cine era, ce ai făcut cu el şi de ce.

— Bine.

— Bine, spun şi-mi pare rău pentru el.

E atât de aproape. Şi se va apropia şi mai mult. Va veni aici mâine vorbind despre The Godfather III şi mă va întreba dacă am auzit despre un poliţist care a dispărut în Mexic, un tip pe nume Fincher care a vizitat, de asemenea, platoul de filmare de la Cizme şi căţeluşi. Dar chestia e că toate dovezile sunt circumstanţiale. Nu suficiente ca să mă

ţii aici. Am fost foarte bun la ucis oameni când a fost nevoie.

A fost. Timpul trecut. M-am retras.

Şi într-adevăr, când creşti şi treci peste ideea de sine, când dai naibii narcisismul şi laşi hashtag-urile la uşă, vezi ce contează cu adevărat în viaţă. Ceea ce contează este ceea ce faci în continuare. Înţeleg. Şi asta e America. Trebuie să dovedeşti că cineva a făcut ceva, iar ei nu pot dovedi că eu am făcut ceva.

În Fast Five, Dom se află într-un autobuz de închisoare, zgomotos. Prietenii lui fac autobuzul să derapeze ca să-l elibereze. Dar echipa mea nu trebuie să facă asta pentru mine. Nu vor putea să mă condamne sau să mă urce într-un autobuz, pentru că nu există dovezi ale acţiunilor mele anterioare. Ei bine, în afară de copilul care creşte în interiorul lui Love. Închisoarea nu este chiar atât de rea şi preţuiesc singurătatea. Din tot ce ştiu despre parenting, mă aştept ca în câteva luni să mă bucur că am putut petrece nişte timp singur înainte de a deveni tată. Cu toţii avem nevoie să stăm cu gândurile noastre. Celor din Los Angeles le place să mediteze şi să se holbeze la statui scumpe de-ale lui Buddha, iar eu mă holbez în beton. Aceeaşi diferenţă. Învăţ să zâmbesc la toată lumea şi simt că lumea îmi oferă acelaşi lucru.

Gardienii sunt politicoşi. Când nu sunt singur, sunt în camera de audieri. Cumva, îmi place acolo, modul în care detectivul Carr mă provoacă în fiecare zi. Avocatul meu spune că reacţionez al naibii de bine sub presiune. Totul înseamnă super documentare pentru cariera mea de scenarist şi mă văd scriind un film a cărui acţiune are loc în timpul unui proces. Folosesc tot acest timp pentru a

învăţa cum să devin cel mai bun tată posibil, să-mi dau seama cum să-mi susţin financiar familia. Într-o zi, Love şi cu mine vom fi îngropaţi împreună sau incineraţi, nu m-am hotărât încă, iar detectivul Carr îşi va petrece fără îndoială o eternitate într-un scenariu gândit doar de soţia lui obsedată de control.

— Nu te mişca, spune detectivul Carr.

El pleacă şi acesta este momentul cel mai ciudat pentru mine, când mă tem cel mai mult pentru siguranţa mea, când ştiu că mă urmăresc, studiindu-mi faţa, încercând atât de mult să mă descifreze, vorbind despre mine, speculând. Nu am un telefon pe care să mă joc, nici un televizor la care să mă uit. Mă uit în orbita care mă conectează la ei. Aştept. În capul meu, recit din Corinteni; Dragostea este îndelung răbdătoare, dragostea este blândă.

Aşa te scapi de acuzaţia de crimă, cum ieşi din camera de interogatoriu – o poliţistă vine după mine şi spune bine, hai să te mutăm înapoi – şi aşa te escortează în siguranţa celulei tale, încuiat, lăsat singur să te recuperezi după ziua grea, să visezi ce s-ar putea întâmpla mâine sau poimâine. Să crezi în dragoste. Este într-adevăr tot ce îţi trebuie, deşi da, un avocat bun e şi el de mare ajutor. Eu cred în dragoste şi-n Love, iar când va veni momentul, voi ţine în braţe copilul nostru. Gândul mă linişteşte şi salteaua pare mai moale.

Viaţa te pune în cuşcă pentru ca tu să-ţi preţuieşti libertatea, să vezi cât de norocos erai când alergai pe plajă, felul în care iubita ta s-a uitat peste umăr la tine, inelul pe care nu l-ai făcut dintr-un pai de băut. Orice clipă

este bună. Nimic nu e greu, nu dacă te gândeşti mereu la clipă ca la un prilej de a sărbători iubirea.

Mă rostogolesc în poziţie fetală şi mă gândesc la copilul meu, aflat în aceeaşi poziţie, atât de tânăr, inconştient, în gestaţie, petrecând timp, ca şi tatăl lui, în aşteptare. Încă nu există pe deplin, dar Love şi cu mine am creat un om, un băiat sau o fată, nu ştim, nu putem şti. E prea devreme. Ai putea spune acelaşi lucru despre soarta mea. Viitorul este o frontieră pe care nu o putem explora pe deplin până când nu ajungem acolo, dar când ajungem, orizontul îndepărtat devine altceva, ceva mai puţin romantic. Există doar prezentul – salteaua care mi se pliază pe spate, barele din celula mea, Love care mă aşteaptă să revin acasă.

Te gândeşti la chestii de acest fel în închisoare ca să nu te înnebuneşti. Îţi dai seama că intuiţia ta este mai puternică decât ştiinţa, mai reală decât o moleculă. O simt în interiorul meu îngrădit. Voi fi liber în curând. De asemenea, ştiu că o să avem o fetiţă. Nu trebuie să închid ochii ca să o văd, e o mică versiune a lui Love, cu irişi întunecaţi pe faţa ei în formă de inimă. Zâmbesc. Noi existăm. Suntem amândoi într-o călătorie şi amândoi suntem îndrăgostiţi şi asta e tot ce îşi poate dori oricine în viaţă.

MULŢUMIRI

Este timpul să mulţumesc tuturor celor care au lucrat cu zel pentru a aduce această carte în mâinile voastre. Tuturor de la Emily Bestler Books, Atria şi Simon & Schuster, vă mulţumesc. Editorii mei, Emily Bestler şi

Megan Reid, care pun întrebări inteligente. Rând cu rând, vă pasă şi investiţi. Sunt uimită constant. Îmi număr binecuvântările pentru Josh Bank, Lanie Davis şi Sara Shandler, de la Alloy Entertainment. Ochii şi urechile voastre înseamnă totul pentru mine. Înţelegeţi voi. ☺ Sunt recunoscătoare pentru Les Morgenstein, Judith Curr, David Brown şi Jo Dickinson. Sunteţi campioni. Natalie Sousa, îţi mulţumesc pentru abilitatea uluitoare de a spune o poveste cu imagini. Santino Fontana, mulţumesc pentru vocea ta.

Mulţumiri mari echipei WME. Jennifer Rudolph Walsh, Claudia Ballard, Laura Bonner, Maggie Shapiro şi Katie Giarla, faceţi să se întâmple lucruri minunate.

Pentru mama: M-ai făcut mereu să simt că tot ce scriu este un eveniment, că e important. Eşti curajoasă şi onestă. Mulţumesc că ai spus hmmm.

Tatălui meu: Mulţumesc pentru vocea ta. Eşti întotdeauna cu mine. Claritatea şi chutzpa ta, natura ta poetică şi dragostea ta de cuvinte, trăieşti în continuare.

Îmi place lumea cărţilor. Este o bucurie să te conectezi cu cititorii, bloggerii, bibliotecarii, cărţi de carte, autori, jurnalişti şi podcasteri. Partea bună a tehnologiei este un tweet de la cineva care a fost treaz toată noaptea citindu-ţi cartea. Vă iubesc pe toţi pentru aţi cerut mai mult Joe.

În cele din urmă, ridic paharul de vodcă în cinstea prietenilor şi a familiei mele iubite. Mă faceţi să râd. Mă faceţi să mă gândesc. Mulţumesc că aţi crezut în mine. Mulţumesc pentru dragostea voastră.

DESPRE AUTOARE

Caroline Kepnes este din Cape Cod, Massachusetts. Primul ei roman, TU, a fost tradus în peste 20 de ţări şi a fost nominalizat la CWA New Blood Award. Cel de al doilea roman publicat, CORPURI ASCUNSE, este o continuare pe care Booklist a descris-o ca fiind „copilul din flori dintre Holden Caulfield şi Patrick Bateman”. Caroline a absolvit cursurile de Civilizaţie Americană la Universitatea Brown şi a lucrat ca jurnalist cultural la Entertainment Weekly şi ca editor TV la 7th Heaven. În momentul de faţă se ocupă doar de scris şi locuieşte în Los Angeles. Un serial TV de 10 episoade după romanul TU a avut premiera pe canalul Lifetime, în 2018, iar în 2019 a fost preluat internaţional de către Netflix şi continuat pentru un al doilea sezon, ca serial original.

Prima carte a seriei,

apărută la Herg Benet:

Tu

Table of Contents

Corpuri ascunse
1
2
3
4
5

6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39

40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56